

Lovforslag nr. L 10

Folketinget 2017-18

Fremsat den 4. oktober 2017 af erhvervsministeren (Brian Mikkelsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love¹⁾

(Forhandlede retningslinjer på det finansielle område, sikring af vandrende arbejdstageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder, gennemførelse af ændringer som følge af benchmarkforordningen og PRIIP-forordningen, udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, § 1 i lov nr. 667 af 8. juni 2017 og senest ved § 17 i lov nr. 688 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af

16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1.

erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (boligkreditdirektivet), EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om

indskudsgarantiordninger (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L

115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektiv), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektiv), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktiv), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektiv for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktiv), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektiv), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektiv), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af

erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektiv), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektiv), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktiv), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (boligkreditdirektiv), EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om

indskudsgarantiordninger, (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84,

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

3. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. §§ 60 b-60 d finder anvendelse på forsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed.«

4. § 5, stk. 1, nr. 23, affattes således:

»23) Captivegenforsikringsselskab: Et genforsikringsselskab, der er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab, eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.«

5. I § 5, stk. 1, nr. 27, indsættes efter »leverandør«: », jf. dog 2. pkt.«

6. I § 5, stk. 1, nr. 27, indsættes som 2. pkt.:

»For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.«

7. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 55-60:

»55) Captiveforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

56) Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:

- a) I forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringssselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
- b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringssselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
- c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringssselskabets hovedsæde er beliggende.
- 57) Værtsland for gruppe 1-forsikringssselskaber: En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringssselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringssselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringssselskab eller en filial i en anden medlemsstat.
- 58) Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet: Det tilsyn som udøves med:
- a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2.
- b) Gruppe 1-forsikringssselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed.
- c) Gruppe 1-forsikringssselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.
- 59) Koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet: Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.
- 60) Finite reinsurance: Genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:
- a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, eller
- b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.«
- 8. § 5, stk. 1, affattes således:**
- »I denne lov forstås ved:
- 1) Finansielle virksomheder:
 - a) Pengeinstitutter.
 - b) Realkreditinstitutter.
 - c) Fondsmæglerselskaber.
 - d) Investeringsforvaltningsselskaber.
 - e) Forsikringssselskaber.
 - 2) Kreditinstitut: En virksomhed, hvis virksomhed består i at modtage indlån eller andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning.
 - 3) Investeringssselskab: En juridisk eller fysisk person, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringservice til tredjemand eller udføre investeringsaktiviteter på et professionelt grundlag.
 - 4) Investeringservice og investeringsaktivitet: Aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i forbindelse med de instrumenter, der er anført i bilag 5.
 - 5) Administrationssselskab: Et selskab, som kan administrere UCITS (i Danmark: investeringsforvaltningsselskab).
 - 6) Finansieringsinstitut: En virksomhed, der ikke er et kreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, angivne aktiviteter.
 - 7) Modervirksomhed: En virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.
 - 8) Dattervirksomhed: En virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.
 - 9) Koncern: En modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. § 5 a.
 - 10) Finansiell holdingvirksomhed:
 - a) En modervirksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.
 - b) En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, og hvor mindst én dattervirksomhed er en finansiell virksomhed. En modervirksomhed som nævnt i 1. pkt.

- er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.
- 11) Pengeinstituttholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive pengeinstitutvirksomhed.
 - 12) Realkreditholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive realkreditinstitutvirksomhed.
 - 13) Forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, jf. nr. 10.
 - 14) Blandet forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, som hverken er en finansiell virksomhed, en tredjelandforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.
 - 15) Fondsmæglerholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter, fondsmæglerforeninger I eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive fondsmæglervirksomhed.
 - 16) Investeringsforvaltningsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive investeringsforvaltningsvirksomhed.
 - 17) Associeret virksomhed: En virksomhed, i hvilken en finansiell virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalandele og udøver en betydelig indflydelse på dens driftsmæssige og finansielle ledelse, men som ikke er en dattervirksomhed af den finansielle virksomhed. En finansiell virksomhed og dennes dattervirksomheder formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis de tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.
 - 18) Eksponering: Summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om eksponeringer i §§ 78 og 182, undtages følgende mellemværender:
 - a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 48 timer efter at betaling har fundet sted.
 - b) Ved køb eller salg af omsættelige værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 5 arbejdsdage efter at betaling har fundet sted eller de omsættelige værdipapirer er leveret, afhængigt af hvilken dato der ligger først.
 - c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.
 - d) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradag-mellemværender med institutter, der yder disse tjenester.
 - 19) Snævre forbindelser:
 - a) direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 9 angivne art,
 - b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller
 - c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.
 - 20) Zone A-lande: Medlemslandene i EU, andre lande, der er fulde medlemmer af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), samt andre lande, som har indgået særlige låneoverenskomster med Den Internationale Valutafond (IMF) og er tilknyttet Den Almindelige Låneoverenskomst. Et land, der som følge af manglende betalingsevne omlægger sin udenlandske statsgæld, udelukkes fra zone A i en periode på 5 år.
 - 21) Filial: En afdeling, som retligt udgør en ikkeselvstændig del af et kreditinstitut, investeringselskab, administrationselskab eller forsikringselskab, og som udøver virksomhed af den art, som virksomheden har tilslutning til.
 - 22) Multilateral handelsfacilitet (MHF): Ethvert system eller enhver facilitet, hvor forskellige tredjeparters købs- og salgsinteresser i finansielle instrumenter kan sammenføres, og som drives i overensstemmelse med

- reglerne i kapitel 17, 18, 20, 22 og 23 i lov om kapitalmarkeder.
- 23) Captivegenforsikringselskab: Et genforsikringselskab, der er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikringselskab, eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.
- 24) Gruppe 1-forsikringselskab: Et forsikringselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser, jf. dog § 11, stk. 3 og 6:
- Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro.
 - Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.
 - Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.
 - Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.
- 25) Gruppe 2-forsikringselskab: Et forsikringselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringselskab.
- 26) Accessoriske risici: Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.
- 27) Outsourcing: En virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør, jf. dog 2. pkt. For gruppe 1-forsikringselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som gruppe 1-forsikringselskabet ellers selv ville have udført.
- 28) Formålsbestemt selskab: Et selskab, hvis væsentligste formål er at udstede værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver indført i et refinansieringsregister og omfattet af § 152 p fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.
- 29) Outsourcingvirksomhed: En finansiel virksomhed, der outsourcer aktiviteter til en leverandør.
- 30) Leverandør: En virksomhed, som varetager outsourcende opgaver for outsourcingvirksomheden.
- 31) Videreoutsourcing: En leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.
- 32) UCITS: Et investeringsinstitut, der har tilladelse i henhold til regler, der gennemfører UCITS-direktivet, og som i medfør af artikel 1, stk. 3, kan oprettes
- i henhold til aftale som investeringsfonde administreret af investeringsforvaltningsselskaber eller administrationsselskaber (i Danmark: værdipapirfonde),
 - som trusts (unit trusts) eller
 - i henhold til vedtægter som investeringselskaber (i Danmark: investeringsforeninger og selskaber for investering med kapital, der er variabel, (SI-KAV'er)).
- 33) Kompetente myndigheder: De nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at udøve tilsyn med virksomhedstyper omfattet af denne lov.
- 34) Referencerente: En offentliggjort rente, der beregnes ved anvendelse af en formel på baggrund af en række uafhængige stilleres individuelle indberetninger i henhold til aftale eller regler herom, og som har til hensigt at danne grundlag for en aftalt rentefastsættelse mellem kreditinstitutter eller mellem kreditinstitutter og disses kunder.
- 35) Fondsmæglerselskab I: Et fondsmæglerselskab, som
- har tilladelse til at udøve en eller flere af de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6-10, nævnte aktiviteter eller
 - opbevarer kunders midler eller værdipapirer.
- 36) Kombineret kapitalbufferkrav: Den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 37, forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 38, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3.
- 37) Kapitalbevaringsbuffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 3.
- 38) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 4.
- 39) Kontracyklisk buffersats: Den sats, som virksomhederne skal anvende til opgørelse af deres virksomhedsspecifikke kontracykliske kapitalbuffer, og som fastsættes i henhold til § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6.

- 40) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffersats: Det vægtede gennemsnit af de kontracykliske buffersatser, der gælder for de lande, hvor en virksomheds relevante krediteksponeringer befinder sig, jf. § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6.
- 41) G-SIFI-buffer: Det kapitalgrundlag, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på konsolideret grundlag.
- 42) G-SIFI-buffersats: Den sats, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) skal anvende til opgørelse af sin G-SIFI-buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 g.
- 43) Systemisk buffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 6.
- 44) Systemisk buffersats: Den sats, som en virksomhed skal anvende til opgørelse af sin systemiske buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 h.
- 45) Variable lønde: Aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel.
- 46) Solvenscertifikat: Et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 126 c og 126 d.
- 47) ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle): En juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.
- 48) Standardformlen: En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
- 49) Matchtilpasning: En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne.
- 50) Volatilitetsjustering: En justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget.
- 51) Blandet holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der ikke er en finansiell holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.
- 52) Gældsbuffer: Det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.
- 53) Reel ejer: Fysisk person, der i sidste ende direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler.
- 54) Realkreditlignende lån: Et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugsejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for lånoptagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.
- 55) Accessorisk tjenesteydelse: Tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B.
- 56) Udførelse af ordrer for investorers regning: Indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter.
- 57) Handel for egen regning: Handel over egenbeholdningen, som resulterer i handel med et eller flere finansielle instrumenter.
- 58) Finansielt instrument: Instrumenter som nævnt i bilag 5.
- 59) Derivat: Derivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 60) Værtsland for et investeringsselskab: Et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er investeringsselskabets hjemland, og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter.
- 61) Captiveforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.
- 62) Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:
- Ved skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
 - ved livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - ved genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.

- 63) Værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber: En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.
- 64) Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet: Det tilsyn som udøves med:
- Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2.
 - Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed.
 - Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.
- 65) Koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet: Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.
- 66) Finite reinsurance: Genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:
- EksPLICIT og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, eller
 - aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsluttede risikooverførsel.«

9. I § 11, stk. 9, 1. pkt., indsættes efter »»gensidigt selskab«,«: »»captiveforsikringsselskab«,«.

10. I § 11, stk. 10, indsættes efter 2. pkt.:

»Captiveforsikringsselskaber har pligt til at benytte betegnelsen »captiveforsikringsselskab«.

11. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:

»8) ansøgeren, der søger om tilladelse efter § 11, stk. 3, kan godtgøre at kunne overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring,«.

Nr. 8 og 9 bliver herefter nr. 9 og 10.

12. Efter § 38 indsættes:

»§ 38 a. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, som agter at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at selskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.«

13. I § 39, stk. 2, indsættes efter 2. pkt.:

»Finanstilsynet underretter samtidig forsikringsselskabet om den orientering, der er nævnt i 1. og 2. pkt. Forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen, erklæringen eller solvenscertifikatet nævnt i 1. og 2. pkt. inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil.«

14. § 39, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse. Er virksomheden et forsikringsselskab, sender Finanstilsynet endvidere et solvenscertifikat til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet underretter samtidig forsikringsselskabet om den orientering, der er nævnt i 1. og 2. pkt. Forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen, erklæringen eller solvenscertifikatet nævnt i 1. og 2. pkt. inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Er virksomheden et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Er virksomheden et investeringsforvaltningsselskab, sender Finanstilsynet endvidere oplysninger om investor- og indskydergarantiordningen.«

15. I § 39, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:

»Er virksomheden et gruppe 1-forsikringsselskab, er selskabet forpligtet til at følge fremgangsmåden i stk. 1 ved enhver ændring i de forhold, der er nævnt i stk. 1.«

16. I § 43 indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningssskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.«

17. I § 46 a, 1. pkt., ændres »der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1,« til: »der er værdipapirhandler«.

18. I § 46 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2,« til: »der er værdipapirhandler,«.

19. I § 46 b, stk. 2, ændres »som har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2« til: »der er værdipapirhandler«.

20. I § 53 d, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »hvor varslet er kommet frem,«: »til indfrielse til første mulige dato med den valgte indfrielsesform, dog senest en betalingstermin seks måneder efter opsigelsen,«.

21. Efter § 60 a indsættes i kapitel 6:

»Livsforsikringsselskabers oplysningsforpligtelser og særlige regler for optjening og bevarelse af pension for lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande, m.fl.

§ 60 b. Et livsforsikringsselskab må ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning med alderspension knyttet til et ansættelsesforhold stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dette gælder dog alene, når

- 1) lønmodtageren flytter til Danmark fra et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med,
- 2) lønmodtageren fratræder et ansættelsesforhold, som berettiger eller kan berettiger denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, og
- 3) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et livsforsikringsselskab skal tilbagebetale de bidrag, som en lønmodtager omfattet af stk. 1 har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, i tilfælde, hvor lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal forsikringsselskabet tilbagebetale de indbetalte bidrag eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parla-

mentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 60 c. Et livsforsikringsselskab skal tillade en lønmodtager, som fratræder sit ansættelsesforhold, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen med alderspension, der er knyttet til vedkommendes ansættelsesforhold, jf. dog stk. 2, når

- 1) lønmodtageren flytter til et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med, og
- 2) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et forsikringsselskab kan uanset stk. 1 vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren, hvis

- 1) værdien ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og
- 2) lønmodtageren afgiver et informeret samtykke til udbetalingen.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 60 d. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiger denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, give følgende oplysninger:

- 1) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.
- 2) Værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 3) Betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 2. Giver pensionsordningen mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder i form af udbetaling af et engangsbeløb, skal oplysningerne efter stk. 1 også omfatte skriftlig information om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

Stk. 3. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning oplyse følgende til et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til alderspension:

- 1) Værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 2) Betingelserne for livsforsikringsselskabets behandling af de hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 4. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning med alderspension, der var knyttet til det afdøde medlems ansættelsesforhold, give oplysninger nævnt i stk. 3, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Stk. 5. Oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist. Livsforsikringsselskabet er ikke forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

§ 60 e. §§ 60 b-60 d finder ikke anvendelse på

- 1) pensionsordninger, som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer,
- 2) pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 253-258, så længe administrationen varer, og
- 3) en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, når ydelsen ikke er knyttet til alderspension.

Stk. 2. §§ 60 b og 60 c finder alene anvendelse for pensionsopsparringen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre end lønmodtageren selv.«

22. I § 62 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet skal orientere den pågældende finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

23. I § 72 a, stk. 1, nr. 3, ændres »outsourcing og« til: »outsourcing«, og i nr. 4 ændres »outsourcingkontrakten.« til: »outsourcingkontrakten og«.

24. I § 72 a, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»5) særlige krav til gruppe 1-forsikringsselskaber.«

25. I § 77 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »direktionen må«: »på tidspunktet for beregningen af den variable løn«.

26. I § 107, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1«: », hos depotselskabet eller den tredjemand, til hvem opgaven er delegeret efter § 106 d, stk. 2«.

27. I § 126 c, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »skal«: »som minimum«, og »ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage« ændres til: »en gang årligt og skal«.

28. I § 126 c, stk. 5, 2. pkt., ændres »senest 20 arbejdsdage« til: »øjeblikkeligt«.

29. I § 126 d, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »skal«: »som minimum«, og »senest 20 arbejdsdage« udgår.

30. § 126 d, stk. 6, 2. pkt., ophæves.

31. I § 126 g, stk. 1, 2. pkt., ændres »ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter« til: »kvartalsvist og efter samme frister, der gælder for de kvartalsvise indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«,«.

32. I § 152 k, stk. 5, § 152 l og § 152 y, stk. 1, ændres »værdipapirer« til: »omsættelige værdipapirer«.

33. I § 175 b, stk. 9, 1. pkt., ændres »hvert år« til: »som minimum«, og »pr. 31. december og senest 20 arbejdsdage« ændres til: »en gang årligt og«.

34. I § 175 b, stk. 9, 2. pkt., indsættes efter »ændringer af«: »væsentlig«, efter »gruppen« indsættes: »øjeblikkeligt«, og »senest 20 arbejdsdage« udgår.

35. I § 175 b, stk. 10, ændres »og om« til: », om«, og efter »model for koncernen eller gruppen« indsættes: »og om risikokoncentration«.

36. I § 175 b, stk. 10, indsættes som 2. pkt.:

»Finanstilsynet kan endvidere fastsætte nærmere regler om ækvivalens for tilfælde, hvor modervirksomheden for et gruppe 1-forsikringsselskab har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.«

37. I § 175 c, indsættes som stk. 2:

»*Stk. 2.* Afgørelse efter stk. 1 skal begrundes over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.«

38. Efter § 175 c indsættes før overskriften før § 176:

»§ 175 d. Er der truffet afgørelse efter § 175 c, stk. 1, kan Finanstilsynet indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014. Det påhviler i sådanne tilfælde Finanstilsynet, i fællesskab med tilsynsmyndigheder, som en sådan aftale indgås med, at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

§ 175 e. Finanstilsynet skal i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder indhente udtalelse fra koncernen,

inden der træffes afgørelse om, hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, i de særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014. Er Finanstilsynet udpeget som koncerntilsynsførende, skal Finanstilsynet meddele koncernen en begrundelse for afgørelsen, efter afgørelsen er truffet.

Stk. 2. Er Finanstilsynet udpeget som koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det Finanstilsynet at meddele en begrundet afgørelse til koncernen og tilsynskollegiet i tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIO-PA) træffer afgørelse i overensstemmelse med artikel 247, stk. 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014.«

39. § 224, stk. 5, ophæves.

Stk. 6-8 bliver herefter stk. 5-7.

40. I § 224 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* Finanstilsynet kan suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse til at drive virksomhed, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-4, er opfyldt.«

41. I § 224 a, stk. 1, nr. 2, ændres »stk. 6« til: »stk. 5«.

42. I § 226, stk. 1, ændres »stk. 1, 2, 5 og 6,« til: »stk. 1, 2 og 6,«.

43. I § 226, stk. 2, 1. pkt., udgår »og 5« og »pengeinstituttet, realkreditinstituttet,«.

44. I § 253, stk. 1, ændres »stk. 7« til: »stk. 6«.

45. I § 283, stk. 1, 2. pkt., og § 283, stk. 2, 2. pkt., ændres »årligt« til: », efter frister fastsat i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

46. I § 308, stk. 2, nr. 2, ændres »de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark« til: »det samlede udlån i Danmark«.

47. I § 308, stk. 2, nr. 2, indsættes som *2. pkt.*:

»Det samlede udlån i Danmark består af udlån fra både danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.«

48. I § 308, stk. 2, nr. 3, ændres »de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark« til: »det samlede indlån i Danmark«.

49. I § 308, stk. 2, nr. 3, indsættes som *2. pkt.*:

»Det samlede indlån i Danmark består af indlån i både danske pengeinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter.«

50. I § 308, stk. 6, 1. pkt. indsættes efter »de danske penge- og realkreditinstitutters«: »og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutters«, og »af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark« ændres til: »af det samlede udlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 2, 2. pkt.,«, og »af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark« ændres til: »af det samlede indlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 3, 2. pkt.«

51. I § 313, stk. 3, nr. 2, indsættes efter »tilsvarende sektorselskaber«: », medmindre virksomheden eller sektorselskabet er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI)«.

52. § 313, stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Direktør- og bestyrelsesposter i koncernforbundne virksomheder regnes som en samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1.«

53. I § 313 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) eller det globalt systemisk vigtige finansielle institut (G-SIFI) ejer en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, regnes som en samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1.«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

54. I § 337, stk. 2, indsættes efter »nr. 27«: », 1. pkt.,«.

55. *Afsnit X e* ophæves.

56. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

57. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter«.

58. I § 347 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* Finanstilsynet kan kun henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.«

59. I § 350 b indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Vurderer Finanstilsynet, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncerntern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. § 350 b, stk. 1, nr. 1. Skønner Finanstilsynet, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 126 c, stk. 2. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

60. I § 354, stk. 6, nr. 11, ændres »en nødlidende finansiel virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og« til: »et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I.«

61. I § 354, stk. 6, nr. 11, indsættes som 2. pkt.:

»Tilsvarende gælder for forsikringsselskaber, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren.«

62. I § 354, stk. 6, nr. 31, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici«.

63. I § 354, stk. 9, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici«.

64. I § 354, stk. 15, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici«, og »et europæisk råd for systemiske risici« ændres til: »et europæisk udvalg for systemiske risici«.

65. I § 354 a, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »stor skade for virksomheden«: », hvis det vil bringe de finansielle markeds stabilitet i fare,«.

66. I § 354 e, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ligeledes ske i sager om overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«

67. I § 354 g indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en finansiel virksomhed i forbindelse med sager omfattet af § 354, stk. 3, eller i sager om overtrædelse af kapitel 9, når kunden har givet udtrykkeligt samtykke til videregivelsen.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

68. I § 355, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har

truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov,«.

69. § 361 affattes således:

»§ 361. For lov om finansiel virksomhed betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring betaler 27.000 kr.
- 2) Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) betaler 4.922.000 kr.
- 3) CO2-kvotebydere betaler 18.400 kr.
- 4) En fælles datacentral betaler 119.000 kr. Har en fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt færre end 25 fuldtidsansatte, betaler den fælles datacentral dog 2.200 kr.
- 5) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber betaler 111.000 kr.
- 6) Genforsikringsmæglerselskaber betaler 33.500 kr.
- 7) Hver finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed betaler 11.000 kr.
- 8) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations, ISPV-obligationer og lignende virksomheder betaler 22.500 kr. pr. serie.
- 9) Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler samlet 3.350.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balance-sum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 4.400 kr.

Stk. 2. For lov om kapitalmarkeder betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) En operatør af et reguleret marked betaler 216.000 kr. samt 1.300 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 5.415.000 kr.
- 2) Et selskab, der driver en multilateral handelsfacilitet, betaler 162.000 kr. samt 1.300 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 1.462.000 kr.
- 3) Et selskab, der driver en organiseret handelsfacilitet, betaler 108.000 kr. samt 1.300 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 758.000 kr.
- 4) En operatør af et reguleret marked, der har tilladelse til at drive en CO2-auktioneringsplatform, betaler ud over afgiften efter nr. 25 54.000 kr.
- 5) En systematisk internalisator betaler 54.000 kr. og 1.300 kr. pr. finansielt instrument, som den systematiske internalisator forestod handel med ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 325.000 kr.
- 6) Værdipapircentraler (CSD'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Europæiske Union og om værdipapircentraler, jf. § 211, stk. 2, nr. 6, i lov om kapitalmarkeder, betaler 4.110.000 kr.

- 7) Udbydere af dataindberetningstjenester med tilladelse efter kapitel 26 i lov om kapitalmarkeder betaler 725.000 kr. pr. type af dataindberetningstjeneste, der udbydes.
- 8) Centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 3, i lov om kapitalmarkeder, betaler 725.000 kr.
- 9) Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, hvis omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis markedsværdi af de handlede omsættelige værdipapirer er på 1 mia. kr. eller derover ved udgangen af året, betaler 89.000 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på 250 mio. kr. og derover, men under 1 mia. kr., ved udgangen af året, betales 44.500 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på under 250 mio. kr. ved udgangen af året, betales 22.250 kr. Afdelinger af danske UCITS, som har udstedt andele, der er optaget til handel på et reguleret marked, betaler 11.125 kr.
- 10) Fysiske eller juridiske personer, som anmoder om Finanstilsynets godkendelse af et prospekt i henhold til kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder, betaler 55.800 kr. i afgift pr. anmodning.
- 11) Udstedere, der efter egen anmodning har fået tilladelse til, at deres finansielle instrumenter optages til handel på et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet eller en organiseret handelsfacilitet i Danmark, betaler 15.200 kr.
- 12) Udstedere, som anmoder om Finanstilsynets officielle notering af aktier, aktiecertifikater eller obligationer, betaler 27.500 kr. i afgift pr. anmodning. De pågældende udstedere betaler herefter 3.700 kr. årligt, så længe det finansielle instrument er officielt noteret.
- 13) Værdipapirhandlere, som er forpligtet til at indberette transaktioner med finansielle instrumenter til Finanstilsynet efter artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, betaler følgende:
 - a) 3.700 kr. for op til 10.000 transaktioner.
 - b) 18.400 kr. for mellem 10.000 og 100.000 transaktioner.
 - c) 120.000 kr. for mellem 100.000 og 1 mio. kr. transaktioner.
 - d) 508.000 kr. for over 1 mio. kr. transaktioner.

Stk. 3. For lov om betalinger betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Betalingsinstitutter betaler 91.400 kr.
- 2) E-pengeinstitutter betaler 134.000 kr.
- 3) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester betaler 9.200 kr.
- 4) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge betaler 13.000 kr.

Stk. 4. For lov om ejendomscreditselskaber betaler ejendomscreditselskaber årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 30.300 kr.

Stk. 5. For lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Boligkreditformidlere betaler 16.700 kr.
- 2) Virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, betaler 26.800 kr.
- 3) Investeringsrådgivere betaler 18.400 kr.

Stk. 6. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af hvidvaskloven betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 8, i hvidvaskloven betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 4.400 kr.
- 2) Valutavekslingsvirksomheder betaler 28.100 kr.

Stk. 7. For lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 4.400 kr. pr. alternativ investeringsfond og 4.400 kr. pr. afdeling i fonden.
- 2) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler 44.500 kr.

Stk. 8. For lov om investeringsforeninger m.v. betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., betale udenlandske investeringsinstitutter 5.500 kr.
- 2) Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 17.500 kr.

Stk. 9. For lov om lønmodtagernes dyrtidsfond betaler Lønmodtagernes Dyrtidsfond årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 314.000 kr.

Stk. 10. Grundbeløb, jf. stk. 1-9, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.«

70. I § 373, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 16 f, stk. 1-3,«: »§ 38 a,«.

71. I § 373, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 16 f, stk. 1-3,«: »§ 23, stk. 4 og 5,« efter »§ 80 c, stk. 1 og 2,« indsættes: »§ 81 b, stk. 2 og 3, § 85 b, stk. 2 og 3,« efter »§§ 312-312 b,« indsættes: »§ 336 a, stk. 2 og 3,« »§ 343 t, stk. 1,« udgår, og efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kredit-

institutter og investeringselskaber« indsættes: »og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

72. I § 373, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:

»Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

73. I § 374, stk. 4, 1. og 2. pkt., ændres »værdipapirer« til: »omsættelige værdipapirer«.

§ 2

I lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres »side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 1« til: »side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1«.

2. I § 55 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet skal orientere den pågældende operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

3. Efter § 127 indsættes i *kapitel 22*:

»Markedspladsers offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner

§ 127 a. En markedsplads skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Stk. 2. Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.«

4. Efter § 140 indsættes i *kapitel 24*:

»Systematiske internalisatorers og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner

§ 140 a. En systematisk internalisator, jf. § 141, skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Stk. 2. Et fondsmæglerselskab, der er prisstiller, skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. 1. pkt. gælder dog ikke i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Stk. 3. Oplysningerne nævnt i stk. 1 og 2 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.«

5. I § 211, stk. 2, indsættes som nr. 8:

»8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater og regler fastsat i medfør heraf.«

6. I § 212, stk. 1, ændres »og registrerede betalingssystemer,« til: », registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks,«.

7. I § 214, stk. 3, ændres »og udbydere af dataindberetningstjenester« til: », udbydere af dataindberetningstjenester samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

8. I § 218, nr. 3, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, og« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og«.

9. I § 218, nr. 4, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater«.

10. I § 226, nr. 2, indsættes efter »administrationsselskaber«: », administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

11. I § 227, nr. 1, indsættes efter »forsikringselskaber«: », administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

12. I § 242 ændres »(CCP) eller en værdipapircentral (CSD)« til: »(CCP), en værdipapircentral (CSD) eller administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

13. I § 247 ændres »§ 125,« til: »§§ 125 og 127 a,«, og »§ 140,« ændres til: »§§ 140 og 140 a,«.

14. Efter § 253 indsættes før overskriften før § 254:

»§ 253 a. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i Rådets og Parlamentets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondenes økonomiske resultater.«

15. I § 254, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, indsættes efter »institut,«: »en administrator eller stiller af benchmarks,«.

16. I § 256, stk. 1, indsættes efter »institut,«: »en administrator eller stiller af benchmarks,«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015, som bl.a. ændret ved § 2 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, § 46 i lov nr. 426 af 3. maj 2017 og senest ved § 6 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 103 indsættes før overskriften før § 104:

»§ 103 a. Den centrale investorinformation, jf. § 103, stk. 1, for investeringsforeninger, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab, skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af oplysningerne om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2.

Stk. 2. Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal bl.a. indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildelelse af løn og goder. Har investeringsforeningen nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive dennes sammensætning.«

2. I § 110, stk. 1, indsættes efter » kan inddrage«: »eller spendere«.

3. I § 176, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »stor skade for den danske UCITS«: », hvis det vil bringe de finansielle markeds stabilitet i fare«.

4. I § 179, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov,«.

5. § 183 ophæves.

6. I § 190, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 103, stk. 1,«: »§ 103 a,«.

§ 4

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 953 af 14. august 2015, som bl.a. ændret ved § 2 i lov nr. 638 af 8. juni 2016 og § 8 i lov nr. 1549 af 13. december 2016 og senest ved § 9 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. Efter kapitel 8 indsættes:

»Kapitel 8 a

Firmapensionskassers oplysningsforpligtelser og særlige regler for optjening og bevarelse af pension for lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande, m.fl.

§ 64 a. En firmapensionskasse må ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning, stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dette gælder dog alene, når

- 1) lønmodtageren flytter til Danmark fra et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med,
- 2) lønmodtageren fratræder et ansættelsesforhold, som berettiger eller kan berettiggende denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, og
- 3) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. En firmapensionskasse skal tilbagebetale de bidrag, som en lønmodtager omfattes af stk. 1 har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, i tilfælde, hvor lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal firmapensionskassen tilbagebetale de indbetalte bidrag, eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektivt overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav

til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 64 b. En firmapensionskasse skal tillade en lønmodtager som fratræder sit ansættelsesforhold, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen, jf. stk. 2, når

- 1) lønmodtageren flytter til et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med, og
- 2) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. En firmapensionskasse kan uanset stk. 1 vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren, hvis

- 1) værdien ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og
- 2) lønmodtageren afgiver et informeret samtykke.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 64 c. En firmapensionskasse skal efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiggende denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, give følgende oplysninger:

- 1) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.
- 2) Værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 3) Betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 2. Giver pensionsordningen mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal oplysningerne efter stk. 1 også omfatte skriftlig information om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

Stk. 3. En firmapensionskasse skal efter anmodning oplyse følgende til et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til pension:

- 1) Værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 2) Betingelserne for firmapensionskassens behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 4. En firmapensionskasse skal efter anmodning fra et medlem efterladt, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning, give de oplysninger, der er nævnt i stk. 3, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Stk. 5. Oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist. Firmapensionskassen er ikke forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

§ 60 d. §§ 64 a-64 c finder ikke anvendelse på

- 1) pensionsordninger, som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer,
- 2) pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til § 58, stk. 4-6, og § 61, stk. 2-4, så længe administrationen varer, og
- 3) en engangsydelse fra en sponsorvirksomhed til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, som ikke er knyttet til alderspension.

Stk. 2. §§ 64 a og 64 b finder alene anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre end lønmodtageren selv.«

2. I § 66 b, stk. 1, ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet vedrører,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for,«.

§ 5

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 5. juli 2016, som bl.a. ændret ved § 2 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 og senest ved § 5 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.«

2. I § 21, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

§ 6

I lov om ejendomscreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 8 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslin-

jer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugere.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

2. I § 12, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 8 a, stk. 4« til: »§ 8 a, stk. 5.

3. I § 16, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt med hjemmel i denne lov retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

§ 7

I lov om betalingskonti, jf. lov nr. 375 af 27. april 2016, som senest ændret ved § 156 i lov nr. 652 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 19, stk. 5 og 6, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 5. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.«

2. I § 21, 1. pkt., ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov«.

§ 8

I lov om betalinger, jf. lov nr. 652 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme« til: »hvidvaskloven«.

2. I § 23, stk. 1, nr. 5, ændres »jf. §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme« til: »jf. §§ 3 og 4 i hvidvaskloven«.

3. I § 24 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet skal orientere det pågældende pengeinstitut eller betalingsinstitut, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

4. I § 81, stk. 1, ændres »jf. dog § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme« til: »jf. dog § 5 i hvidvaskloven«.

5. I § 136, stk. 9, 2. pkt., ændres »stk. 6, nr. 14 og 20« til: »stk. 5, nr. 14 og 20«.

6. I § 142, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

7. I overskriften til bilag 2 ændres »jf. § 20, stk. 1, nr. 2« til: »jf. § 32, stk. 1, nr. 2«.

§ 9

I hvidvaskloven, jf. lov nr. 651 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, nr. 6, affattes således:

»6) Udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger.«

2. § 82, nr. 7, ophæves.

§ 10

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, som ændret senest ved § 3 i lov nr. 667 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 37, stk. 1, ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for,«.

§ 11

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. august 2014, som senest ændret ved § 12 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 10 f, stk. 3, ændres »hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004« til: »hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden«.

§ 12

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 27 f, stk. 3, ændres »hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004« til: »hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden«.

§ 13

I lov nr. 262 af 16. marts 2016 om ændring af selskabsloven, lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, lov om erhvervsdrivende fonde og forskellige andre love (Indførelse af register over reelle ejere) foretages følgende ændring:

1. § 7, nr. 1 og 7, ophæves.

§ 14

I lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love (Gennemførelse af direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) og ændringer som følge af forordning om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR) m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 1, 8-14, 62, 84-88 og 101, ophæves.

§ 15

I lov nr. 667 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. (Øget gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet) foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 1, ophæves.

2. § 4 ophæves.

§ 16

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2018, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 4-7, 9-13, 15, 23, 24, 27-31, 33-38, 45, 54, 58, 59 og 70, og §§ 14 og 15 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 1, nr. 1, 8, 14, 17-19, 32, 39-44, 57, 66, 69 og 73, og § 2 træder i kraft den 3. januar 2018.

Stk. 4. § 1, nr. 2, 3 og 21, og § 4, nr. 1, træder i kraft den 21. maj 2018.

Stk. 5. §§ 60 c og 60 d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 21, og §§ 64 b og 64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 1, finder dog kun anvendelse for ansættelsesperioder fra den 21. maj 2018.

Stk. 6. Bestyrelsesmedlemmer, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden som følge af ændringerne i § 313, stk. 3, nr. 2, og stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 51 og 53, besidder flere direktør- eller bestyrelsesposter end tilladt efter § 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsat besidde disse direktør- og bestyrelsesposter indtil 1. juli 2019.

Stk. 7. Regler fastsat i medfør af § 8 a, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler.

§ 17

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 1-3, 8, 14, 16-22, 25, 26, 32, 39-44, 46-53, 55-57, 60-69 og 71-73, §§ 2, 3, 5-9, 13, og 14 og § 15, nr. 1, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-10, 13 og 14 og § 15, nr. 1, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Forhandlede retningslinjer på god skik-området
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Styrkelse af Finanstilsynets tilsyn på forbrugerområdet
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Sikring af vandrende arbejdstageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5. Ændringer som følge af benchmarkforordningen
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Lovforslagets indhold
 - 2.6. Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Lovforslagets indhold
 - 2.7. Ændring af fordelingen af afgiften til Finanstilsynet fra ATP, LD og AES
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8. Øvrige ændringer af den finansielle regulering
 - 2.8.1. Finanstilsynets orientering ved ophævelse af stemmeret
 - 2.8.1.1. Gældende ret
 - 2.8.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.2. Partsbegrebet i den finansielle regulering
 - 2.8.2.1. Gældende ret
 - 2.8.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.3. Grænser for antal ledelsesposter for bestyrelsesmedlemmer i SIFI'er
 - 2.8.3.1. Gældende ret
 - 2.8.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.4. Loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen
 - 2.8.4.1. Gældende ret
 - 2.8.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.5. Depotselskabers erstatningsansvar ved delegation
 - 2.8.5.1. Gældende ret
 - 2.8.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.5.3. Lovforslagets indhold

-
- 2.8.6. Suspension af tilladelse
 - 2.8.6.1. Gældende ret
 - 2.8.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.6.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.7. Bemyndigelse til Erhvervsstyrelsen til at fastsætte regler om registrering af investeringsforeninger og SIKAV
 - 2.8.7.1. Gældende ret
 - 2.8.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.7.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.8. Finanstilsynets offentliggørelse af afgørelser
 - 2.8.8.1. Gældende ret
 - 2.8.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.8.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.9. Oplysninger om aflønning i central investorinformation for investeringsforeninger
 - 2.8.9.1. Gældende ret
 - 2.8.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.9.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.10. Handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner
 - 2.8.10.1. Gældende ret
 - 2.8.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.10.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.11. Præcisering af betingelser for at opnå gebyrfrihed i forbindelse med indfrielse af realkredit- eller realkreditslignende lån opsagt som følge af varslet forhøjelse af bidrag
 - 2.8.11.1. Gældende ret
 - 2.8.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.11.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.12. Konsekvensændring af tavshedspligtsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed
 - 2.8.12.1. Gældende ret
 - 2.8.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.12.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.13. Tilladelse som værdipapirhandler
 - 2.8.13.1. Gældende ret
 - 2.8.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.13.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.14. Definition af outsourcing
 - 2.8.14.1. Gældende ret
 - 2.8.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.14.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.15. Betingelser for tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed
 - 2.8.15.1. Gældende ret
 - 2.8.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.15.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.16. Erklæringskrav i forbindelse med filials dækning af ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer
 - 2.8.16.1. Gældende ret
 - 2.8.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.16.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.17. Udøvelse af grænseoverskridende virksomhed
 - 2.8.17.1. Gældende ret
 - 2.8.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.17.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.18. Finanstilsynets adgang til oplysninger i koncerner underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet
 - 2.8.18.1. Gældende ret
 - 2.8.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.18.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.19. Beregning af solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen i stedet for kapitaltillæg

- 2.8.19.1. Gældende ret
- 2.8.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.8.19.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.20. Ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringselskaber
 - 2.8.20.1. Gældende ret
 - 2.8.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.20.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.21. Ændring af reglerne vedrørende hyppighed for gruppe 1-forsikringselskabers udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiell situation
 - 2.8.21.1. Gældende ret
 - 2.8.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.21.3. Lovforslagets indhold
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en række ændringer af den finansielle regulering særligt med det formål at øge forbrugerbeskyttelsen. Det skal bl.a. ske gennem en præcisering af reglerne for god skik for finansielle virksomheder på forbrugerområdet. Med lovforslaget får Finanstilsynet derfor mulighed for, efter forhandling med repræsentanter for forbrugere og de relevante finansielle erhvervsorganisationer, at udarbejde og offentliggøre retningslinjer for god skik på forbrugerområdet. Sådanne retningslinjer vil dels være til gavn for forbrugerne, idet både præciseringen af reglerne og inddragelsen af den finansielle sektor forventes at medføre en større efterlevelse af de udarbejdede retningslinjer, dels for de finansielle virksomheder, da de præciserer og uddyber de mere generelle regler om god skik, hvorved virksomhederne ved, hvordan de skal forholde sig.

Lovforslaget skal endvidere sikre, at Finanstilsynet kan udføre et mere effektivt tilsyn på forbrugerområdet. Finanstilsynet får med lovforslaget bedre mulighed for at behandle de sager på forbrugerområdet, hvor en kunde i en finansiell virksomhed retter henvendelse til Finanstilsynet om eksempelvis virksomhedens adfærd over for kunden. Det sikres, at Finanstilsynet i sådanne sager kan anmode en finansiell virksomhed om at redegøre for dennes adfærd i forhold til den pågældende navngivne kunde, når kunden giver sit samtykke til, at Finanstilsynet må oplyse kundens navn til virksomheden. Dette vil skabe bedre muligheder for Finanstilsynet til at belyse enkeltstående henvendelser om finansielle virksomheder, når der vurderes at kunne være tale om en generelt problematisk adfærd i virksomheden.

Lovforslaget har desuden til formål at sikre lønmodtageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder, når de flytter mellem Danmark og et andet EU-land. Der foreslås indført

nye regler som sikrer, at lønmodtagere, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, muligheden for at lade optjente pensionsmidler blive stående som en hvilende ordning. Reglerne sikrer også, at lønmodtagere, som flytter til Danmark fra et andet EU/EØS-land og indtræder i en dansk pensionsordning, ikke bliver mødt med (bl.a.) en lang karenperiode. Denne del af lovforslaget gennemfører dele af portabilitetsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder).

Lovforslaget skal herudover gennemføre de ændringer i den finansielle regulering, som er nødvendige som følge af PRIIP-forordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer). PRIIP-forordningen har til formål at styrke investorbeskyttelsen ved at sikre detailinvestorer en lettere adgang til centrale oplysninger om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter, således at detailinvestorer har mulighed for at træffe informerede beslutninger om deres investeringer i disse produkter.

Ligeledes gennemføres de ændringer i den finansielle regulering, der er nødvendige som følge af benchmarkforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater). Benchmarkforordningen har til formål at styrke nøjagtigheden, robustheden og integriteten af benchmarks. Et benchmark er et indeks, der bruges som referencepris for et finansiell instrument eller en finansiell kontrakt. Formålet med forordningen er at øge investorbeskyttelsen og modvirke interessekonflikter samt manipulation i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks.

Lovforslaget indeholder derudover en mindre ændring af modellen for udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i Danmark. Der er særlige risici forbundet med SIFI'er, da disse institutter er så store, at det kan have vidtrækkende negative konsekvenser for husholdninger, virksomheder og samfundsøkonomien generelt, hvis de kommer i problemer. Der er på den baggrund fastsat særlige regler for SIFI'er, herunder regler for, hvornår et institut udpeges som SIFI. Der gælder endvidere særlige krav for SIFI'er, herunder bl.a. kapitalbufferkrav (SIFI-bufferkrav).

Et institut er så stort, at det skal udpeges som SIFI, hvis dets balance, indlån eller udlån er af en vis størrelse set i forhold til henholdsvis Danmarks bruttonationalprodukt, det samlede udlån i Danmark eller det samlede indlån i Danmark.

Med lovforslaget foreslås det at inkludere tal for udenlandske kreditinstitutters væsentlige filialer i Danmark i opgørelsen af det samlede indlån og udlån i Danmark til brug for udpegningen af SIFI'er i Danmark. Indikatorerne anvendes også til brug for beregning af et SIFI's systemiske vigtighed (systemiskhed), der er relevant i forhold til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet for det pågældende SIFI.

Et SIFI skal opfylde et SIFI-bufferkrav, der fastsættes på baggrund af SIFI'ets systemiskhed. Et SIFI's systemiskhed beregnes som et gennemsnit af instituttets balance i procent af sektorens samlede balance, instituttets udlån i Danmark i procent af sektorens samlede udlån i Danmark og instituttets indlån i procent af sektorens samlede indlån i Danmark.

Med lovforslaget foreslås det at inkludere tal for udenlandske kreditinstitutters væsentlige filialer i Danmark i opgørelsen af henholdsvis sektorens samlede balance, sektorens samlede udlån i Danmark og sektorens samlede indlån i Danmark til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed.

Lovforslaget har til formål at sikre, at de danske regler for udpegning af SIFI'er flugter med principperne om behandling af filialer i den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer af 16. december 2014 om identifikation af nationale SIFI'er. En foreløbig opgørelse fra EBA har vist, at ca. 80 pct. af medlemsstaterne inkluderer tal for filialer i forbindelse med identifikationen af nationale SIFI'er. Lovforslaget har endvidere til formål at sikre et mere retvisende grundlag for udpegningen af SIFI'er i Danmark, da beregningsgrundlaget herved ikke påvirkes af eventuelle strukturelle ændringer i sektoren.

Derudover har lovforslaget til formål at ændre fordelingen af afgifterne til Finanstilsynet fra Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD). De nuværende afgifter fra disse virksomheder afspejler ikke længere fordelingen af Finanstilsynets reelle udgifter til tilsynet med virksomhederne. Det foreslås, at afgiften fra ATP forhøjes, og at afgiften fra Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring og LD nedsættes. Samlet set vil afgiftsbetalingen for de tre virksomheder være den samme, og forslaget ændrer dermed hverken på øvrige

virksomheders afgift til Finanstilsynet eller de samlede afgifter til Finanstilsynet.

Endvidere foreslås en række andre ændringer af den finansielle regulering.

Det foreslås, at det særlige partsbegreb, som er indført på tværs af den finansielle regulering, præciseres således, at det er klart, at en virksomhed også er part i afgørelsessager, hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke ender med at træffe afgørelse. Partsstatus indebærer bl.a. adgang til partsaktindsigt efter forvaltningsloven. Der har tidligere været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbegrebet, hvilket ændringen vil afhjælpe.

Med lovforslaget foreslås desuden indført en orienteringspligt for Finanstilsynet i sager, hvor Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele. Finanstilsynet kan i visse tilfælde ophæve stemmeretten tilknyttet kapitalandele – eksempelvis hvis en kapitalejer ikke opfylder kravene til dennes omdømme, erfaring eller økonomiske forhold. Orienteringspligten vil indebære, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere en virksomhed, når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i den pågældende virksomhed.

Ligeledes præciseres reglerne om grænser for antal ledelsesposter, som et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller G-SIFI må besidde. Disse regler er udtryk for en implementering af CRD IV (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber). Med præciseringen gøres det klart, at poster i et SIFI og poster i virksomheder, hvori SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal tælle som to poster, og ikke, som i dag, én post. Ændringen er en konsekvens af, at EU-kommissionen, i forbindelse med besvarelsen af et spørgsmål, har haft anledning til nærmere at fastlægge indholdet af reglerne i CRD IV vedrørende ledelsesposter. Der foreslås en overgangsordning for de personer, som allerede besidder et bestyrelseshverv i et SIFI i dag, og som bliver påvirket af de ændrede regler. Præciseringen sikrer tilstrækkelig tid til varetagelse af bestyrelseshverv i SIFI'er og G-SIFI'er.

Endelig indeholder lovforslaget en række ændringer, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer (herefter samlet benævnt Solvens II-direktivet). Senere ændringer til Solvens II-direktivet er foretaget ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU af 12. september 2012, Rådets direktiv 2013/23/EU af 13. maj 2013, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014. Ændringerne foretages med henblik på at sikre fuldstændig implementering af Solvens II-direktivet i dansk

ret. Blandt de ændringer, der foretages i lov om finansiel virksomhed som følge af Solvens II-direktivet, er indsættelse af en række definitioner, regler om Finanstilsynets forpligtelser i samarbejdet med andre landes tilsynsmyndigheder og andre tilpasninger af teknisk karakter. Disse tilpasninger af teknisk karakter omtales ikke nærmere under de almindelige bemærkninger.

Endvidere indeholder lovforslaget en præcisering af reglerne om et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendoms-kreditselskabs adgang til at opkræve gebyrer, ved en kundes opsigelse af et lån, i forbindelse med instituttets varsling af en forhøjelse af bidrag.

Implementeringen af portabilitetsdirektivet har i lighed med sædvanlig praksis på det arbejdsretlige område været drøftet i Beskæftigelsesministeriets Implementeringsudvalg. En arbejdsgruppe under Implementeringsudvalget har drøftet den nærmere udmøntning af lovforslaget. Implementeringsudvalget tilslutter sig lovforslaget.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Forhandlede retningslinjer på god skik-området

2.1.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning regulerer bl.a. god skik for virksomheder på det finansielle område. Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, jf. § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Erhvervsministeren har i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder i en række bekendtgørelser. God skik er også reguleret i øvrige love på Finanstilsynets område.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at skabe mere gennemsigtighed om anvendelsen af reglerne om god skik vil det være hensigtsmæssigt at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer for god skik på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Dette gør Forbrugerombudsmanden allerede på markedsføringsområdet, og det er på baggrund af erfaringerne hermed, at det foreslås også at udarbejde forhandlede retningslinjer på det finansielle område. Retningslinjerne skal fastlægges efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer. Inddragelsen af forbruger- og erhvervsorganisationer skal sikre målrettede og operationelt anvendelige regler, samtidig med at der skabes et større ejer-

skab til retningslinjerne som følge af forhandlingerne herom.

De forhandlede retningslinjer skal således bidrage til at sikre, at reglerne for god skik bliver præciseret på de områder, som er særligt væsentlige for forbrugere, og at de i højere grad efterleves.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en udtrykkelig adgang i lov om finansiel virksomhed for Finanstilsynet til at udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Disse retningslinjer skal udstedes efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer.

Retningslinjerne vil have samme retlige karakter som en vejledning, men til forskel fra en vejledning vil udarbejdelsen ske under inddragelse af repræsentanter for forbrugere og relevante finansielle erhvervsorganisationer, og det vil som udgangspunkt fremgå af retningslinjerne, hvem der har deltaget i forhandlingerne, og hvem der har tiltrådt retningslinjerne.

At Finanstilsynet får adgang til at udstede forhandlede retningslinjer ændrer ikke på erhvervsministerens instruktionsbeføjelse i forhold til Finanstilsynet, hvorfor ministeren vil have instruktionsbeføjelse også i forhold til de forhandlede retningslinjer.

2.2. Styrkelse af Finanstilsynets tilsyn på forbrugerområdet

2.2.1. Gældende ret

Når en person har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle lovgivning, som Finanstilsynet fører tilsyn med, må Finanstilsynets ansatte ikke videregive oplysninger om vedkommende, herunder f.eks. navnet på vedkommende, jf. § 354 g i lov om finansiel virksomhed. Forbuddet gælder, uanset om personen har givet samtykke til, at oplysningerne videregives. Forbuddet sikrer fuld fortrolighed for personer, der indberetter overtrædelser mv. til Finanstilsynet.

Whistleblower-ordningen i § 354 g implementerer artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV. Efter artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV skal medlemsstater sikre, at der er fuld fortrolighed for personer, som indberetter overtrædelse af de regler, der implementerer CRD IV, og overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investerings-selskaber (CRR).

Bestemmelsen i § 354 g er imidlertid ikke afgrænset til kun at omfatte indberetninger om overtrædelse af regulering indført som følge af CRD IV og overtrædelse af CRR, men er

indført på tværs af den finansielle regulering og omfatter derfor alle indberetninger af overtrædelse eller potentiel overtrædelse af hele den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til det lovforslag, som indførte ordningen, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 1ff, skyldes udbredelsen dels, at der også på andre områder af den finansielle regulering ville blive indført EU-regulering med krav om tilsvarende ordninger, dels for at sikre, at beskyttelsen ikke afhænger af, hvilken del af den finansielle lovgivning indberetningen vedrører.

Bestemmelsen i § 354 g har medført, at Finanstilsynet i forbindelse med behandling af sager på forbrugerområdet ikke har mulighed for at oplyse en finansiell virksomhed om navnet på den kunde, som har klaget til Finanstilsynet.

Forbrugerområdet er imidlertid ikke reguleret i CRD IV eller CRR. Det forhold, at forbrugerområdet i dag er omfattet af bestemmelsens ordlyd, er derfor ikke udtryk for implementering af CRD IV.

Forbrugerområdet er endvidere ikke reguleret i de øvrige direktiver, som er implementeret med bestemmelsen, og derfor heller ikke i denne henseende udtryk for implementering af EU-regulering.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vigtigt, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med den finansielle regulering, herunder reglerne om forbrugerbeskyttelse.

Finanstilsynet modtager løbende klager fra forbrugere. Sådanne klager modtages fra kunder i en finansiell virksomhed, som klager over, at den finansielle virksomhed ikke overholder reglerne om god skik eller anden forbrugerbeskyttende regulering. Finanstilsynet videregiver som udgangspunkt sager om konkrete tvister til det relevante finansielle ankenævn, men kan samtidig vælge at undersøge, om der kan være tale om en generel problematisk adfærd i den finansielle virksomhed. I sådanne sager vil det være hensigtsmæssigt, hvis Finanstilsynet kunne indhente materiale fra den finansielle virksomhed vedrørende det konkrete forhold, der klages over, herunder både den finansielle virksomhed om at redegøre for forholdet. I de fleste tilfælde vil dette dog nødvendiggøre, at Finanstilsynet videregiver navnet på den pågældende kunde, som har klaget, eller andre oplysninger, som muliggør identifikation af kunden, da overtrædelser på forbrugerområdet typisk indebærer en bestemt adfærd over for en specifik kunde, og da virksomheden ikke kan redegøre for et konkret forhold uden kendskab til kundens identitet.

Finanstilsynet kan ikke videregive navnet eller andre oplysninger om en kunde – uanset om kunden samtykker hertil – da sådanne klager til Finanstilsynet er omfattet af § 354 g. Finanstilsynet kan som følge heraf ikke søge sådanne sager oplyst ved at indhente en redegørelse eller andet materiale.

Dermed er det vanskeligt for Finanstilsynet at gennemføre et effektivt tilsyn i de forbrugersager, hvor Finanstilsynet modtager en klage fra en kunde i en finansiell virksomhed.

Hensynet til forbrugerne tilsiger, at Finanstilsynet bør kunne videregive oplysninger om en kunde til en finansiell virksomhed i tilfælde, hvor kunden giver samtykke til videregivelsen med henblik på viderebehandling af en konkret klagesag.

Der vurderes derfor at være behov for at indføre en undtagelse, som indebærer, at Finanstilsynet i visse klagesager kan videregive oplysninger om en person, hvis den pågældende udtrykkeligt har samtykket til videregivelsen. Dermed forbedres Finanstilsynets mulighed for at få belyst de forhold, henvendelsen vedrører.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en undtagelse til § 354 g, som indebærer, at en kunde i en finansiell virksomhed kan samtykke til, at Finanstilsynet i visse forbrugerklagesager kan videregive oplysninger om den pågældende til den finansielle virksomhed.

Det foreslås, at det alene skal være muligt for en person at samtykke til videregivelse af oplysninger om den pågældende i forbrugersager på Finanstilsynets område, nemlig i sager om god skik og i sager om overtrædelse af kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed.

2.3. Sikring af vandrende arbejdstageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder

2.3.1. Gældende ret

De fleste arbejdsmarkedspensionsordninger udspringer af kollektive overenskomster. Der kan også være indgået aftale mellem arbejdsgiveren og den enkelte lønmodtager. I Danmark er der således ikke tradition for, at retten til arbejdsmarkedspensioner og de nærmere vilkår herfor m.v. reguleres i lovgivning.

Det danske pensionssystem kan indeles i tre søjler.

Søjle 1 dækker offentlige pensioner, ATP og lovbaserede ordninger, som er skattefinansieret. Disse ordninger sigter mod, at alle skal have et forsørgelsesgrundlag som pensionist, selv hvis man ikke har sikret sig en pension.

Søjle 2 rummer de såkaldte arbejdsmarkedspensionsordninger, hvorved forstås pensionsordninger, der er indgået i tilknytning til et ansættelsesforhold, og dækker dermed både de tværgående pensionsordninger og firmapensioner.

Søjle 3 omfatter private pensionsordninger, hvorved forstås pensionsordninger, der er indgået via individuel aftale med et livsforsikringselskab eller en bank, f.eks. aftale om ratepensionsordning.

Europa-Parlamentet og Rådet har den 16. april 2014 vedtaget direktiv 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet).

Portabilitetsdirektivet regulerer minimumsrettigheder for lønmodtagere som flytter mellem EU/EØS-lande m.v. Portabilitetsdirektivet regulerer optjening af pensionsrettigheder, herunder karenperioder. Direktivet regulerer endvidere bevarelse af pensionsrettigheder, herunder retten til en hvilende pensionsordning, medmindre beløbet er under en fastsat minimumsgrænse, hvorefter livsforsikringsselskabet kan udbetale beløbet, hvis lønmodtageren samtykker. Direktivet indeholder også regler om, at hvilende pensionsrettigheder skal behandles på linje med aktive medlemmers rettigheder eller på andre måder, der anses som retfærdige. Direktivet indeholder endvidere oplysningsforpligtelser.

Portabilitetsdirektivet indeholder regler om, at hvilende pensionsrettigheder (pensionsordninger hvor der ikke indbetales, uden at dette skyldes, at den pågældende er gået på pension) skal behandles på linje med aktive medlemmers rettigheder eller på andre måder, der anses som retfærdige. Efter dansk ret er det allerede sådan, at rettigheder til optjent alderspension ikke kan gøres til genstand for forskelsbehandling, jf. §§ 20 og 21 i lov om finansiel virksomhed. Derfor opfylder dansk ret allerede kravene i portabilitetsdirektivet om retfærdig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Baggrunden herfor er, at et livsforsikringsselskab i henhold til § 20, stk. 1, nr. 1-5, i lov om finansiel virksomhed skal anmelde grundlaget for beregning af forsikringspræmier mv., til Finanstilsynet, som fører tilsyn med, at beregningsgrundlaget er betryggende og rimeligt over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Desuden skal livsforsikringsselskabet i anmeldelsen til Finanstilsynet angive de regler, hvorefter pensionsordninger kan overføres fra eller til livsforsikringsselskabet i forbindelse med overgang til anden ansættelse eller i forbindelse med virksomhedsoverdragelse eller –omdannelse.

Reglerne sikrer, at hvis et livsforsikringsselskab forskelsbehandler lønmodtagere, der flytter til en anden medlemsstat, i forhold til lønmodtagere, der forbliver i Danmark, vil det fremgå af livsforsikringsselskabets anmeldelse om ændring af livsforsikringsselskabets beregningsgrundlag til Finanstilsynet. I den forbindelse vil Finanstilsynet således kunne reagere og sikre, at der ikke sker en overtrædelse af lovgivningen.

Tilsvarende regler til §§ 20 og 21 i lov om finansiel virksomhed findes i §§ 13 og 17 i lov om tilsyn med firmapensionskasser. Derfor opfylder dansk ret også allerede kravene i portabilitetsdirektivets om retfærdig behandling af hvilende pensionsrettigheder for pensionsordninger i firmapensionskasser.

Portabilitetsdirektivet regulerer endvidere optjening af pensionsrettigheder, herunder i forhold til længden af karenperioder (den beskæftigelsesperiode, der går, inden man bliver berettiget til medlemskab af pensionsordningen), rettighedsbetingede optjeningsperioder og minimumsalder ved fratræden. Der er ingen regler i dansk ret om karen- eller optjeningsperioder eller krav om minimumsalder for at få ret til optjent pension. I praksis eksisterer optjeningsperioder eller krav om opnåelse af en vis alder for at få ret til sin optjente pension fortrinsvis i de såkaldte tilsagnsordninger og ikke i traditionelle danske pensionsordninger, idet lønmodtagere i Danmark optjener ret til alderspension fra den første indbetalte krone, der er indbetalt til alderspension. Karenperioder findes dog i nogle danske pensionsordninger og vil typisk ikke være af længere varighed end mellem to til ni måneder. I disse tilfælde indebærer karenperioden, at der ikke sker indbetaling til pensionsordningen, førend der er gået det nærmere angivne antal måneder.

Portabilitetsdirektivet regulerer desuden bevarelse af pensionsrettigheder, herunder retten til en hvilende pensionsordning (en pensionsordning, hvor der ikke indbetales til ordningen, uden at dette skyldes, at den pågældende er gået på pension, kaldes hvilende (eller en fripolice)). Reglerne i §§ 20-21, i lov om finansiel virksomhed om rimelighed sikrer bl.a., at forsikringstager i danske livsforsikringsselskaber enten vil have ret til en hvilende pensionsordning, genkøb af pensionsordningen eller til at vælge mellem en hvilende pensionsordning og genkøb af pensionsordningen, hvis de ophører med at indbetale de aftalte præmier uden at være berettigede til pension. Forsikringstagerens rettigheder vil fremgå af forsikringsaftalen og/eller forsikringsbetingelserne eller af pensionsregulativet. For lønmodtagere – herunder lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., – er retten til en hvilende pensionsordning ikke særskilt reguleret i lov om finansiel virksomhed eller lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Genkøb indebærer, at indbetalte midler udbetales til pensionstageren med fradrag af genkøbsomkostninger, særlige bidrag m.v., og medfører, at pensionsordningen ophører med at eksistere.

Genkøb af en pensionsordning kan enten ske som frivilligt genkøb eller som tvangsgenkøb, typisk hvis der er tale om mindre beløb. Frivilligt genkøb indebærer, at kunden kan anmode livsforsikringsselskabet om at udbetale en eventuel genkøbsværdi, f.eks. hvis kunden ikke længere indbetaler til ordningen. Tvangsgenkøb indebærer, at livsforsikringsselskabet har ret til at opføre pensionsopsparingen og udbetale en eventuel genkøbsværdi uden kundens samtykke. Muligheden for tvangsgenkøb rummer såvel en fordel for livsforsikringsselskabernes administration, men også i høj grad en fordel for pensionstagere, som har pensionsopsparing med lav værdi. Pensionstageren kan, hvis der ikke sker genkøb, risikere at miste hele beløbet i den optjente pensionsordning som følge af administrationsomkostninger. Det er sædvanlig praksis, at livsforsikringsselskaber kontakter kunden, når bidragene ophører, for at spørge ind til, hvad der skal ske med

den eksisterende pensionsordning, herunder om kunden ønsker at overføre pengene til en ny ordning, overgå til en hvilende ordning eller eventuelt få beløbet udbetalt, uanset om beløbet er under tvangsgenkøbsgrænsen eller ej. Modtager livsforsikringssselskabet ikke svar fra kunden, vil selskabet ofte vælge at udbetale beløb under tvangsgenkøbsgrænsen.

I modsætning til livsforsikringssselskaber er det i dag ikke ualmindeligt, at en firmapensionskasse tvangsgenkøber en pensionsordning, når et medlem fratræder sin stilling, medmindre fratrædelsen skyldes pensionering. Firmapensionskassen kræver dog normalt, at genkøbsværdien indskydes på en tilsvarende ordning i et pensionsinstitut med klausul om, at ordningen kun kan genkøbes med firma-pensionskassens godkendelse.

I forhold til adgang til genkøb, er livsforsikringssselskaberne ikke pålagt at give forsikringstageren adgang hertil. I henhold til § 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal grundlaget for beregning af tilbagekøbsværdier og fripolicer være betryggende og rimeligt over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Der skal samtidig tages hensyn til kollektivet (de øvrige forsikringstagere i ordningen). Ved genkøb beregnes tilbagekøbsværdien af en pensionsordning ud fra ordningens depot (det samlede beløb, som pensionskunden har indbetalt med tillæg af senere tilskrevne renter og fradrag for administrationsomkostninger mv.) efter regler, der er fastsat i livsforsikringssselskabets grundlag. Tilbagekøbsværdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringssselskabets særlige bonushensættelser og fratrækkes normalt et gebyr.

Livsforsikringssselskaberne anmelder maksimumbeløbet for tvangsgenkøb og frivillige genkøb samt vilkårene herfor til Finanstilsynet, jf. § 20, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Portabilitetsdirektivet indeholder også oplysningsforpligtelser. Efter bekendtgørelse nr. 1132 af 17. november 2006 om information om livsforsikringsaftaler (informationsbekendtgørelsen) er livsforsikringssselskaber forpligtede til at give en række oplysninger til forsikringstagerne, herunder ved aftalens indgåelse, under aftalens løbetid og ved ændringer af aftalen. Under aftalens løbetid skal der bl.a. årligt gives oplysning om tilbagekøbsværdien, såfremt forsikringen giver adgang hertil, jf. § 5, stk. 1, nr. 3, i informationsbekendtgørelsen.

Der er ikke krav om særskilt at oplyse om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke pensionsrettighederne eller betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder. En finansiel virksomhed, herunder et livsforsikringssselskab og en tværgående pensionskasse, skal dog yde rådgivning, hvis kunden anmoder herom, jf. § 8 i bekendtgørelse nr. 330 af 7. april 2016 om god skik for finansielle virksomheder (god skik-bekendtgørelsen). Endvidere skal virksomheden af egen drift yde rådgivning, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor. Rådgivningen skal tilgodese kundens interesser og give kunden et godt

grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende. Den finansielle virksomhed skal orientere om de risici, der er relevante for kunden. Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Lignende bestemmelse findes for så vidt angår firmapensionskasser i § 8 i bekendtgørelse nr. 1263 af 8. december 2006 om god skik og informationspligt for firmapensionskasser.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med portabilitetsdirektivet er at fjerne barrierer for arbejdskraftens frie bevægelighed, men også at sikre, at flere lønmodtagere sparer op til deres alderdom.

Portabilitetsdirektivet giver – i overensstemmelse med den danske model, og anerkendelsen af den vigtige rolle, som arbejdsmarkedets parter har – mulighed for, at arbejdsmarkedets parter kan fastsætte andre bestemmelser i forhold til optjening og bevarelse af pension via kollektive overenskomster eller aftaler, forudsat at disse bestemmelser giver en mindst lige så god beskyttelse som portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Størstedelen af portabilitetsdirektivet implementeres dermed af arbejdsmarkedets parter. De bestemmelser i lovforslaget, som gennemfører portabilitetsdirektivets regler om retten til at optjene og bevare pension, finder dermed alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke er omfattet af kollektiv overenskomst eller aftaler, der som minimum sikrer samme beskyttelse som bestemmelserne herom i portabilitetsdirektivet.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indføres nye regler i henholdsvis lov om finansiel virksomhed samt lov om tilsyn med firmapensionskasser med henblik på implementering af portabilitetsdirektivet. Reglerne vil alene gælde for arbejdsmarkedspensioner.

Portabilitetsdirektivet medfører ikke en pligt for medlemsstaterne til at indføre pensionsordninger, men kun at give rettigheder til lønmodtagere i de tilfælde, hvor der er en pensionsordning for den pågældende lønmodtager. Det skal bemærkes, at rettighederne fastsat i portabilitetsdirektivet alene vedrører den del af pensionsordningerne, som indeholder retten til alderspension, dvs. selve pensionsopsparingen, og ikke de eventuelle forsikringsdækninger, som også kan indgå i pensionsordningerne. Hvis en pensionsordning således alene består af forsikringsdækninger – dvs. der ikke opspares til alderspension – gælder direktivet således ikke for sådanne pensionsordninger.

De foreslåede regler medfører ikke en pligt til at oprette eller indføre pensionsordninger, og rettighederne gælder også alene for de pensionsordninger eller den del af pensionsordningerne, som indeholder en aldersopsparing.

Reguleringen vil omfatte forsikringselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed, herunder tværgående pensionskasser (samlet betegnet livsforsikringselskaber). Endvidere vil firmapensionskasser også omfattes af reguleringen.

De foreslåede bestemmelser gælder kun for lønmodtagere, der flytter mellem EU/EØS-lande m.v., og som ikke i medfør af kollektive overenskomster er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til de rettigheder, der følger af portabilitetsdirektivet. Det er således muligt for arbejdsmarkedets parter at implementere direktivet gennem bestemmelser i kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der foreslås regler for livsforsikringselskabers og firmapensionskassers behandling af pensionsordninger for fratrædende lønmodtagere, det vil sige lønmodtagere som flytter mellem lande inden for den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med, hvor den pågældende lønmodtagers ansættelsesforhold ophører af andre årsager end, at vedkommende bliver berettiget til pension, og hvor den pågældende lønmodtagers ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiggende denne til alderspension. Direktivet benævner sådanne lønmodtagere som fratrådte arbejdstagere. Elever, lærlinge og studentermedarbejdere m.fl., der er lønmodtagere, kan være omfattet af reglerne, hvis de er i et ansættelsesforhold, der berettiger eller kan berettiggende til alderspension, og forudsat de øvrige betingelser er opfyldt.

Reglerne gælder kun for lønmodtagere, som flytter til et andet EU/EØS-land, og ikke for lønmodtagere som flytter inden for Danmarks grænser.

For at sikre, at fratrædende lønmodtagere heller ikke i fremtiden kan mødes med unødige indtrædelsesbarrierer i en dansk pensionsordning foreslås det, at en fratrædende lønmodtager ikke i forbindelse med en pensionsordning må blive mødt med krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år, inden lønmodtageren kan opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen. Det foreslås endvidere, at minimumsalderen for optjening af pensionsrettigheder ikke må overstige 21 år for fratrædende lønmodtagere.

Ligeledes foreslås det, at hvis en fratrædende lønmodtager ikke har optjent pensionsrettigheder, når ansættelsesforholdet ophører, skal de bidrag til alderspension, som lønmodtageren har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, tilbagebetales til lønmodtageren.

For at sikre, at fratrædende lønmodtagere heller ikke i fremtiden kan blive nægtet retten til at lade deres optjente pensionsrettigheder blive stående som en hvilende ordning, foreslås det, at livsforsikringselskaber og firmapensionskasser ikke må nægte fratrædende lønmodtagere ret til at lade deres optjente pensionsrettigheder blive stående i den pensionsordning, hvor de er optjent. Kun hvis beløbet ikke overstiger en tærskelværdi på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres

efter § 20 i personskatteloven, og lønmodtageren giver informeret samtykke til udbetalingen, kan livsforsikringselskabet udbetale den optjente pension. Hermed udnyttes valgmuligheden i portabilitetsdirektivet for medlemsstaterne til at fastsætte en nærmere angiven tærskelværdi for en pensionsordning, hvor livsforsikringselskaberne har mulighed for at udbetale beløbet, hvis den fratrædende lønmodtager giver samtykke hertil.

Der foreslås ikke indført nye regler som følge af portabilitetsdirektivets krav om, at fratrædende lønmodtagere og deres efterladtes hvilende pensionsrettigheder skal behandles på en retfærdig måde. Dette følger allerede af de eksisterende regler om anmeldelse til Finanstilsynet, jf. nærmere herom i afsnit 2.3.1.

For at sikre, at medlemmer af en pensionsordning, eller deres efterladte, efter anmodning får adgang til relevant information om, hvordan forskellige forhold vil påvirke deres pensionsrettigheder, foreslås det, at der indføres oplysningsforpligtelser for livsforsikringselskaber og firmapensionskasser.

Det foreslås, at livsforsikringselskaberne eller firmapensionskasserne maksimalt skal være forpligtede til at give de anførte oplysninger én gang om året. Hermed udnyttes valgmuligheden i portabilitetsdirektivets artikel 6, stk. 4, 2. pkt.

Lovforslaget medfører ikke forringelser af eksisterende rettigheder til at optjene og bevare pensionsordninger for fratrædende lønmodtagere eller af medlemmers m.fl. ret til oplysninger i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 7, stk. 2.

Det foreslås, i overensstemmelse med direktivet, at de foreslåede bestemmelser ikke finder anvendelse på pensionsordninger, som på tidspunktet for bestemmelse ikrafttræden er lukket for tilgang af medlemmer. Denne begrænsning i anvendelsesområdet er særlig relevant i forhold til firmapensionskasser, idet de eksisterende firmapensionskasser ikke længere optager nye medlemmer. Det findes dog stadig nødvendigt at gennemføre forslaget, idet der i fremtiden vil kunne ske ændringer i praksis, og der kan oprettes nye firmapensionskasser.

2.4. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen

2.4.1. Gældende ret

En dansk UCITS (Undertaker for Collective Investments in Transferable Securities), f.eks. en investeringsforening eller værdipapirfond, skal ved udbud af andele i den danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation (KID) for hver afdeling eller andelsklasse. Den centrale investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om de væsentlige karakteristika for den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, jf. § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Dette for at sikre, at detailinvestoren kan forstå karak-

teren af og risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt.

Tilsvarende skal en forvalter af alternative investeringsfonde (FAIF), som har tilladelse til at markedsføre sig til detailinvestorer, udarbejde og stille et KID om den enkelte afdeling eller andelsklasse til rådighed, jf. §§ 2 og 3 i bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde.

Finanstilsynet påser efterlevelsen af lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v. og § 155 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en overtrædelse af bestemmelser i de to love, anmelder Finanstilsynet dette til politiet, medmindre Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen alene bør medføre en tilsynsmæssig reaktion i form af påtale eller påbud.

Overtrædelse af forpligtelsen for UCITS til at udforme KID i § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. straffes med bøde, jf. lovens § 190, stk. 1. FAIF'ers overtrædelse af reglerne om væsentlig investorinformation er derimod ikke strafbelagt, men medfører i stedet en tilsynsmæssig reaktion.

PRIIP-forordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)) indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter, som f.eks. strukturerede obligationer, til detailinvestorer (PRIIP'er) udarbejder et KID for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer. Det er også et krav, at dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller KID til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

I henhold til artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen skal de kompetente myndigheder overvåge markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. Under nærmere angivne betingelser kan de kompetente myndigheder i henhold til artikel 16 i forordningen forbyde eller begrænse markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Det er f.eks. tilfældet, hvis produktet giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet.

Artikel 22, stk. 1, første afsnit, i PRIIP-forordningen fastsætter, at medlemsstaterne med forbehold for de kompetente myndigheds tilsynsbeholdninger skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af PRIIP-forordningen, og træffe alle nødvendige for-

anstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Dette gælder eksempelvis artikel 5, stk. 1 (pligt til at udarbejde et dokument med central investorinformation), artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, og artikel 9 (krav til dokumentets indhold), artikel 10, stk. 1 (regelmæssig gennemgang af dokumentet), artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 (pligt til at stille dokumentet til rådighed) og artikel 19 (pligt til klageadgang). Disse sanktioner og foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Det fremgår dog af artikel 22, stk. 1, andet afsnit, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret.

Artikel 25 fastsætter regler for, at medlemsstaterne ved arten og niveauet af administrative sanktioner og foranstaltninger skal sikre, at de kompetente myndigheder tager højde for alle relevante omstændigheder, f.eks. overtrædelsens grovhed og varighed, overtrædelsens indvirkning på detailinvestorerens interesser og evt. tidligere overtrædelser.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

PRIIP-forordningen finder direkte anvendelse i Danmark. For at sikre et ordentligt og effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i PRIIP-forordningen, skal medlemsstaterne dog udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for tilsynet med forordningen. For at sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser efter forordningen, skal der desuden fastsættes regler om foranstaltninger og sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Som kompetent myndighed skal Finanstilsynet påse, at bestemmelserne i PRIIP-forordningen efterleves.

Efter artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, kan medlemsstaterne beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret. I Danmark er det ikke muligt at indføre administrative bøder.

På den baggrund foreslås det, at overtrædelse af de relevante bestemmelser i stedet sanktioneres med en strafferetlig sanktion i form af bøde. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en strafbar overtrædelse af PRIIP-forordningen, anmelder Finanstilsynet dette til politiet, medmindre det følger af Finanstilsynets faste praksis, at det vil være tilstrækkeligt at udstede et påbud om lovliggørelse.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til PRIIP-forordningen. Som kompetent myndighed fører Finanstilsynet tilsyn med opfyldelsen af kravene til KID om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter, der tilbydes til detailinvestorer. Dog med undtagelse af den del af PRIIP-forordningen, der er un-

derlagt Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordningers (EIOPAs) kompetence, jf. artikel 15, stk. 1, i PRIIP-forordningen. EIOPA overvåger således markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i Unionen, mens Finanstilsynet overvåger markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra Danmark.

Det foreslås desuden, at der foretages ændringer i sanktionsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed, der gør det muligt at sanktionere overtrædelse af f.eks. et forbud eller en begrænsning af markedsføring eller salg af et produkt, når Finanstilsynet har meddelt et sådant forbud eller begrænsning i henhold til PRIIP-forordningen.

2.5. Ændringer som følge af benchmarkforordningen

2.5.1. Gældende ret

Der er fastsat regler om referencerenter i Afsnit X e, kapitel 20 e, §§ 343 t og 343 u, i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1299 af 14. november 2013 om tilsyn med fastsættelse af en referencerente. Det følger af disse regler, at stillere af referencerenter, der ved indberetninger bidrager til fastsættelse af referencerenter, er forpligtet til sikre, at rammerne for fastsættelsen af referencerenter er betryggende for kreditinstitutterne og deres kunder.

Stillere skal have tilstrækkelige forretningsgange og kontrol med opgørelsen og opgørelsesmetoden, herunder skal de kunne dokumentere ændringer i indberetningerne, samt hvilke overvejelser, der ligger til grund for indberetningen. Endvidere skal stillere af referencerenter have foranstaltninger for funktionsadskillelse, regler for håndtering af interessekonflikter og kontrolforanstaltninger for efterlevelse af interne retningslinjer.

Finanstilsynet fører tilsyn med, at rammerne for fastsættelse af referencerenter er betryggende, herunder at stillerne på tilstrækkelig vis kan redegøre for de forhold, der har ligget til grund for indberetningerne til fastsættelse af referencerenterne. Overtrædelse af en række bestemmelser i bekendtgørelsen kan straffes med bøde.

Benchmarkforordningen er vedtaget i kølvandet på en række sager om manipulation med forskellige typer af benchmarks, herunder med referencerenterne London Interbank Offered Rate (LIBOR) og European Interbank Offered Rate (EURIBOR). Sagerne viste, at benchmarks kan være genstand for interessekonflikter, ligesom udbredt grad af skøn og svage governance-ordninger og kontrolforanstaltninger øger benchmarks sårbarhed over for manipulation.

Benchmarks bruges som reference til bl.a. at fastsætte prisen på finansielle instrumenter. Der findes mange forskellige typer af benchmarks. Bl.a. findes der referencerenter, der fastsættes på baggrund af indberetninger fra en række stillere (typisk kreditinstitutter) med henblik på at danne grundlag for en aftalt rentefastsættelse mellem kreditinstitutter eller

mellem kreditinstitutter og disses kunder. I Danmark benyttes referencerenter som CIBOR (Copenhagen Interbank Offered Rate) bl.a. til at bestemme renten på mange kunders boliglån. Der findes også benchmarks for eksempelvis råvarer, hvor benchmarks benyttes til at fastsætte prisen på eksempelvis olie, guld og fødevarer, og på valutaområdet, hvor benchmarks danner grundlag for prissætningen i valutahandler.

Der har ikke tidligere været EU-retlige regler for fastsættelse af og kontrol med benchmarks i Europa. Dog har enkelte lande, herunder Danmark, haft regler for referencerenter, som er én type af benchmark. Usikkerhed omkring nøjagtigheden og integriteten af benchmarks kan undergrave markedets tillid fordi det kan skabe tvivl om, hvorvidt den fastsatte pris på finansielle instrumenter er korrekt. Endvidere kan det påføre forbrugere og investorer tab og fordreje realøkonomien. Det er derfor vigtigt, at der med forordningen skabes forudsætninger for at sikre nøjagtigheden, robustheden og integriteten af benchmarks.

Benchmarkforordningen, der finder anvendelse fra 1. januar 2018, indfører en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan. Forordningen stiller en række krav til benchmarks integritet og pålidelighed, herunder governance- og kontrolkrav for administrator og stillere, regler for inputdata, metode og indberetning af overtrædelser samt krav om adfærdskodeks for stillere. Der stilles også visse krav til gennemsigtighed og forbrugerbeskyttelse.

Kravene varierer mellem forskellige typer af benchmark, således at der eksempelvis gælder særlige krav til benchmarks baseret på regulerede data, rentebenchmarks og råvarebenchmarks, ligesom der gælder forskellige krav for øvrige benchmarks alt efter hvor vigtigt et givent benchmark er for den finansielle stabilitet, herunder om de er væsentlige eller ikke-væsentlige i henhold til fastlagte kriterier. For de benchmarks, som har den største betydning for de europæiske finansielle markeder, såkaldt kritiske benchmarks, stilles særligt skærpede krav.

Endelig stilles krav til godkendelse eller registrering af (afhængig af typen af benchmark) samt tilsyn med administrator. Dette påhviler fremadrettet den kompetente myndighed.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af benchmarkforordningen, at hvis der ikke indføres en harmoniseret ramme med henblik på at sikre nøjagtigheden og integriteten af benchmarks, er der sandsynlighed for, at forskelle i medlemsstaternes lovgivning vil skabe hindringer for det indre markeds funktion med hensyn til levering af benchmarks. Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at der skabes ensartede regler for benchmarks på tværs af EU. Forordningen indeholder foranstaltninger, der skal medvirke til at øge nøjagtigheden, robustheden og integriteten af benchmarks ved at modvirke interessekon-

flikter og manipulation, hvilket forventes at medvirke til en styrkelse af investorbeskyttelsen og den finansielle stabilitet.

Lovforslaget indeholder bestemmelser, som er nødvendige for overholdelsen af benchmarkforordningen. Forordningen finder anvendelse fra 1. januar 2018, dog finder visse bestemmelser anvendelse fra henholdsvis 30. juni 2016 og 3. juli 2016.

Danmark har allerede regler for referencerenter. Forordningens anvendelsesområde er bredere end de danske nationale regler for referencerenter, idet forordningen regulerer alle typer benchmarks, og ikke alene referencerenter. Erhvervsministeriet finder, at forskellige tilgange i medlemsstaterne kan føre til fragmentering af det indre marked, da administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks vil være underlagt forskellige regler i forskellige medlemsstater. Dermed er der risiko for, at benchmarks, som udarbejdes i én medlemsstat, ikke kan bruges i en anden medlemsstat.

Det fremgår af benchmarkforordningens artikel 42, at der skal anvendes administrative sanktioner samt bødestraf ved overtrædelser af forordningen. Medlemsstaterne kan dog beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner. På den baggrund foreslås det med lovforslaget, at der indsættes en ny § 253 a i lov om kapitalmarkeder, hvorefter overtrædelser af benchmarkforordningen kan straffes med bøde.

2.5.3. Lovforslagets indhold

Benchmarkforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. For at sikre, at Danmark lever op til forpligtelserne efter forordningen, er det nødvendigt at ophæve de eksisterende regler om fastsættelse af referencerenter.

Forordningen pålægger administrator at føre kontrol med stillerne af benchmarks og at sikre, at rammerne for fastsættelsen af benchmarks er betryggende. Ved benchmark forstås i forordningen indeks, der bruges som reference ved fastlæggelse af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, eller ved fastlæggelse af værdien af et finansielt instrument. Benchmark er defineret i forordningens artikel 3, stk. 1, nr. 3. Ved en administrator forstås en juridisk eller fysisk person, der fører kontrol med leveringen af benchmarks, herunder administrerer ordningerne for fastlæggelse af benchmarks, indsamler og analyserer inputdataene, fastlægger benchmarket og offentliggør det. Ved en stiller forstås en fysisk eller juridisk person, der bidrager med inputdata til et benchmark. Forordningen fastsætter regler, der gælder for både administratorer og stillere.

Forordningen medfører, at ansvaret for tilsynet med stillerne pålægges administrator pr. 1. januar 2018. Forordningen medfører også, at hver medlemsstat skal udpege en kompetent myndighed, der skal føre tilsyn med, at administrator udfører sine opgaver i overensstemmelse med forordningen.

Forordningen fastsætter særlige krav til tilsyn med kritiske benchmarks. Et benchmark er kritisk, hvis den samlede værdi af de finansielle instrumenter og kontrakter, der prisfastsættes på baggrund af benchmarket, overstiger nogle fastlagte tærskelværdier. Forordningen fastsætter desuden en række kriterier, som skal indgå i vurderingen, hvis et benchmark ikke overstiger tærskelværdierne, men alligevel må betragtes som kritisk. Der er mulighed for, at de kompetente myndigheder under visse omstændigheder kan udpege et benchmark som kritisk, eksempelvis i det tilfælde, at der kun er meget få eller ingen alternativer til benchmarket. Konsekvenserne af, at et benchmark er kritisk, er bl.a., at den kompetente myndighed har beføjelse til at kræve obligatorisk administration af og bidrag af data til et sådant benchmark i en nærmere bestemt periode.

Herudover stiller forordningen krav om, at de kompetente myndigheder skal have sanktionsbestemmelser vedrørende overtrædelse af forordningen og kunne udnytte en række tilsynsbeføjelser, herunder mulighed for adgang uden retskendelse. Derfor stilles forslag om at tilføre Finanstilsynet visse beføjelser og sanktionsmuligheder, der sikrer overholdelse af forordningen samt mulighed for tilsynsreaktioner i forbindelse med overtrædelse af forordningen.

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed.

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed.

2.6. Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)

2.6.1. Gældende ret

Finanstilsynet udpeger senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i Danmark, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber I kan udpeges som SIFI. Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de fastsatte SIFI-indikatorer. SIFI-indikatorerne fremgår af § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiell virksomhed.

To af SIFI-indikatorerne vedrører instituttets andel af henholdsvis det samlede indlån og det samlede udlån i Danmark.

Den ene SIFI-indikator er overskredet, hvis instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark, jf. § 308, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Den anden SIFI-indikator er overskredet, hvis instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark, jf. § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynet beregner endvidere hvert år systemiskheden af et SIFI, jf. § 308, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Systemiskheden beregnes som et gennemsnit af tre faktorer: 1) instituttets balance i procent af sektorens samlede balance, 2) instituttets udlån i Danmark i procent af sektorens samlede udlån i Danmark og 3) instituttets indlån i procent af sektorens samlede indlån i Danmark. Systemiskheden anvendes til brug for erhvervsministerens fastsættelse af et SIFI-bufferkrav, jf. § 125 h, jf. § 125 a, stk. 6.

Reguleringen vedrørende SIFI'er blev indført i den finansielle regulering i forbindelse med implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat.

SIFI-indikatorerne er fastsat ved den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Grundet SIFI'ers størrelse er der særlige risici forbundet med dem. Det er derfor vigtigt, at identifikationen og udpegningen af SIFI'er løbende sker på et retvisende grundlag.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har den 16. december 2014 udstedt retningslinjer EBA/GL/2014/10 vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SIFI'er) (herefter EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er). Det følger af retningslinjerne, at indikatorværdierne for filialer af institutter, der har tilladelse i medlemsstater eller tredjelande, bør medregnes i beregningsprocessen, som danner grundlag for udpegningen af SIFI'er. En foreløbig opgørelse fra EBA viser, at 80 pct. af medlemsstaterne inkluderer tal fra filialer ved identifikationen af nationale SIFI'er.

Det foreslås på den baggrund at ændre den danske model, så tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske kreditinstitutter også medregnes i opgørelserne til brug for udpegning af SIFI'er og i beregningerne af et SIFI's systemiskhed. Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Ændringen forventes ikke at medføre hverken færre eller andre udpegninger end dem, der er foretaget i dag, ligesom ændringen i sig selv ikke vil føre til ændringer af de udpege-

de SIFI'ers SIFI-bufferkrav. Ændringen vil imødegå, at beregningsgrundlaget for udpegning af SIFI'er samt beregningerne af et SIFI's systemiskhed påvirkes af eventuelle strukturelle ændringer i sektoren. Beregningsgrundlaget vil herefter ikke påvirkes af om et udenlandsk kreditinstitut driver virksomhed i Danmark som enten datterselskab eller en større filial.

2.6.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre de to SIFI-indikatorer, som vedrører instituttets andel af henholdsvis det samlede udlån i Danmark og det samlede indlån i Danmark. Ændringen indebærer for det første, at udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter også skal medregnes, når det samlede udlån i Danmark opgøres. Det er således ikke længere alene udlånet fra danske penge- og realkreditinstitutter, der medregnes. Der foreslås en tilsvarende ændring i forhold til indlån i Danmark, hvorfor også indlån i udenlandske pengeinstitutters væsentlige filialer i Danmark fremover skal medregnes.

Det foreslås endvidere, at tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter skal medregnes ved beregning af et SIFI's systemiskhed. Ændringen indebærer, at henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter skal indgå i beregningsgrundlaget for faktorerne til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed.

Dette vil dels sikre, at de danske SIFI-regler flugter med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er. Herudover vil ændringen sikre et mere retvisende grundlag for udpegning af SIFI'er i Danmark, da beregningsgrundlaget herved ikke påvirkes af eventuelle strukturelle ændringer i sektoren.

2.7. Ændring af fordelingen af afgiften til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring

2.7.1. Gældende ret

Udgifterne til Finanstilsynet dækkes af de finansielle virksomheder m.fl., som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Den årlige afgift for de forskellige typer af virksomheder er fastsat i §§ 361-366 i lov om finansiel virksomhed.

Afgiften for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD) fremgår af § 361 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 670.000 kr., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 510.000 kr., og at Arbejdsmarkedets Tillægspension betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 1.180.000 kr. Beløbsangivelserne

er i 2004-niveau, men reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

§ 361 i lov om finansiel virksomhed er med lov nr. 665 af 8. juni 2017 nyaffattet. Nyaffattelsen indebærer en opdatering til 2014-niveau af de beløb, som er anført i bestemmelsen, som følge af, at beløbene tidligere var angivet i 2004-niveau. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Det følger af lov nr. 665 af 8. juni 2017, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond betaler en årlig afgift i 2014-niveau til Finanstilsynet på 1.380.000 kr., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betaler en årlig afgift i 2014-niveau til Finanstilsynet på 1.050.000 kr., og at Arbejdsmarkedets Tillægspension betaler en årlig afgift i 2014-niveau til Finanstilsynet på 2.430.000 kr.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finanstilsynet udfører en række opgaver for beskæftigelsesministeren i forhold til tilsynet med Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES). Som følge heraf betaler ATP, LD og AES, ligesom de finansielle virksomheder, en årlig afgift til Finanstilsynet.

Der er i koordination med Beskæftigelsesministeriet og de tre virksomheder lavet en ny fordeling af afgiftsbetalingen mellem virksomhederne, der bedre afspejler ressourcetrækket i Finanstilsynet i forhold til tilsynet med den enkelte virksomhed. ATP kommer til at betale mere end hidtil, mens LD og AES kommer til at betale mindre. Baggrunden for ændringen er, at ATP er en væsentlig mere kompleks virksomhed, som bl.a. har en passivside med forsikringsmæssige hensættelser. På den baggrund vurderes ATP at være sammenligneligt med et stort gruppe 1-forsikringsselskab. LD er sammenligneligt med et gruppe 2-forsikringsselskab, hvor tilsynet kræver et mindre ressourcetræk. Ændringen betyder, at ATP's og LD's afgiftsbeløb fremover kommer til at svare bedre til afgifterne betalt af forsikringsselskaber af tilsvarende størrelse. AES har i forhold til Finanstilsynets ansvarsområde en meget simpel forretningsmodel, hvorfor ressourcetrækket i Finanstilsynet er begrænset. Den foreslåede afgift er afstemt hermed.

2.7.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås den årlige afgift fra Lønmodtagernes Dyrtdsfond til Finanstilsynet ændret fra 1.380.000 kr. i 2014-niveau til 290.000 kr. i 2014-niveau (314.000 kr. i 2016-niveau). Det foreslås, at den årlige afgift fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ændres fra 1.050.000 kr. i 2014-niveau til 25.000 kr. i 2014-niveau (27.000 kr. i 2016-niveau). Den årlige afgift fra Arbejdsmarkedets Tillægspension foreslås ændret fra 2.430.000 kr. i 2014-niveau til 4.545.000 kr. i 2014-niveau (4.922.000 kr. i 2016-niveau). Alle beløbsangivelser er i 2014-niveau.

Den samlede afgiftsopkrævning fra de tre virksomheder forbliver med lovændringen fuldstændig uændret. Lovforslaget ændrer således ikke på de samlede afgifter til Finanstilsynet, og lovforslaget påvirker ikke den afgift, som øvrige virksomheder betaler til Finanstilsynet.

Af lovtekniske årsager foreslås dog, at § 361 i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, ophæves, og at § 361 i lov om finansiel virksomhed nyaffattes med de ovenfor nævnte ændringer indarbejdet.

Med nyaffattelsen foretages endvidere en opdatering af beløbsangivelserne til 2016-niveau.

2.8. Øvrige ændringer af den finansielle regulering

2.8.1. Finanstilsynets orientering ved ophævelse af stemmeret

2.8.1.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, i en række nærmere angivne tilfælde, jf. § 62 i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet kan eksempelvis ophæve stemmeretten, hvis en kapitalejer med en kvalificeret ejerandel i virksomheden ikke opfylder de krav, der er til den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold mv. Finanstilsynet kan også ophæve stemmeretten, hvis Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af en kvalificeret ejerandel i virksomheden.

Når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten forbundet med en kapitalandel, så kan stemmeretten ikke udnyttes, og kapitalandelen indgår ikke i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Der gælder lignende regelsæt om ophævelse af stemmeret på tværs af den finansielle lovgivning, herunder eksempelvis i lov om kapitalmarkeder.

2.8.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vigtigt at sikre, at en virksomhed i alle tilfælde bliver orienteret, når Finanstilsynet ophæver stemmeretten forbundet med kapitalandele i virksomheden.

Virksomheden skal kunne sikre, at stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele ikke udnyttes på generalforsamlingen. Virksomheden skal også kunne sikre, at denne kapitalandel ikke tælles med, når virksomheden opgør, hvor stor en del af den stemmeberettigede kapital, der har været repræsenteret på en generalforsamling. Begge forhold bidrager til en forsvarlig drift af den pågældende virksomhed.

Da virksomheden ikke er part i forhold til Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeret, er det nødvendigt at

indføre en bestemmelse, der forpligter Finanstilsynet til at give virksomheden den nødvendige orientering.

2.8.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet forpligtes til at orientere virksomheden i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet en stemmeret forbundet med kapitalandele i virksomheden.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Baggrunden for ophævelsen og eventuelle øvrige informationer skal således ikke oplyses.

Forpligtelsen foreslås indført på tværs af den finansielle regulering.

2.8.2. Partsbegrebet i den finansielle regulering

2.8.2.1. Gældende ret

Lovgivningen på det finansielle område indeholder bestemmelser om, hvem der er part i forhold til Finanstilsynets sager. Opregningen i disse partsbestemmelser er udtømmende, og bestemmelserne udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

I lov om finansiel virksomhed er partsbestemmelsen fastsat i § 355, der angiver, at det er den virksomhed, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod, som er part i forhold til Finanstilsynet.

2.8.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Når en virksomhed har partsstatus, indebærer det bl.a., at virksomheden kan få adgang til sagens dokumenter efter forvaltningsloven, og det indebærer, at virksomheden kan indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Der har i konkrete sager været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbegrebet i lov om finansiel virksomhed. Partsbestemmelsens ordlyd kan støtte en fortolkning om, at en virksomhed alene opnår partsstatus i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse.

Der kan på baggrund af partsbestemmelsens ordlyd opstå tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet i sidste ende af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed, men hvor der aldrig blev truffet en afgørelse i sagen.

Det foreslås at tilrette bestemmelsen, så det er klart, at en virksomhed også er part i de tilfælde, hvor Finanstilsynet i en afgørelsessag i sidste ende ikke træffer en afgørelse.

2.8.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre partsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed, så det klart fremgår, at en virksomhed er part i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

Med tilretningen gøres det klart, at det afgørende for partsstatus er, om der er tale om en afgørelsessag, og ikke om der i sidste ende træffes en afgørelse i den konkrete sag.

Samme tilretning foreslås foretaget på tværs af den finansielle lovgivning.

2.8.3. Grænser for antal ledelsesposter for bestyrelsesmedlemmer i SIFI'er

2.8.3.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtige finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) maksimalt må besidde.

Medlemmer af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI må inklusiv posten i SIFI'et eller G-SIFI'et maksimalt besidde enten én direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller i alt fire bestyrelsesposter.

Der er en række undtagelser til denne hovedregel, og der er regler om, hvordan flere poster skal opgøres. Eksempelvis tæller flere poster inden for samme koncern som én samlet post.

Reglerne implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

2.8.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med grænserne for antal ledelsesposter er at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI har tilstrækkelig tid til på betryggende vis at varetage sit hverv i SIFI'et eller G-SIFI'et. For at varetage dette formål stiller loven krav om, at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke har for mange ledelsesposter ud over bestyrelseshvervet i det pågældende SIFI eller G-SIFI.

SIFI'er og G-SIFI'er har en sådan størrelse, at der er særlige risici forbundet med dem, da det kan have vidtrækkende negative konsekvenser for husholdninger, virksomheder og samfundsøkonomien generelt, hvis et SIFI eller G-SIFI bliver nødlidende. Derfor er det særligt vigtigt at sikre en forsvarlig drift af netop disse virksomheder.

Formålet med reglerne tilsiger, at bestyrelshvervet i SIFI'et eller G-SIFI'et i alle tilfælde skal tælle med, når et bestyrelsesmedlem opgør, hvor mange poster vedkommende har i henhold til reglerne.

Givet at formålet med reglerne er at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke har for mange ledelsesposter ud over bestyrelshvervet i det pågældende SIFI eller G-SIFI, tilsiger det, at bestyrelshvervet i selve SIFI'et eller G-SIFI'et i alle tilfælde skal tælle med, når et bestyrelsesmedlem opgør, hvor mange poster vedkommende har i henhold til reglerne. Det vurderes derfor hensigtsmæssig at tilrette reglerne, så det sikres, at der ikke kan opstå tilfælde, hvor et SIFI eller G-SIFI kan omfattes af undtagelserne til reglerne, og at bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et dermed ikke skal tælles med.

Endvidere er det fundet nødvendigt at tilrette reglerne om, hvordan man i forhold til de fastsatte grænser opgør poster i virksomheder, hvori det pågældende SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel. Baggrunden herfor er, at Europa-Kommissionen har besvaret en Q & A om den nærmere fortolkning af denne del af CRD IV. Europa-Kommissionen har tilkendegivet, at direktivet skal forstås sådan, at poster i de virksomheder, som et SIFI eller et G-SIFI ejer en kvalificeret andel i, skal regnes som én samlet post, og at bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et herudover skal regnes som en særskilt post.

2.8.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at reglerne om grænser for antal ledelsesposter tilrettes, så det klart fremgår, at undtagelserne ikke kan omfatte selve SIFI'et eller G-SIFI'et.

Det foreslås endvidere, at posterne i selskaber, hvori det pågældende SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel, fremadrettet skal opgøres som én selvstændig post. Dermed vil posten i et SIFI eller G-SIFI og posterne i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, samlet set tælle som to poster.

2.8.4. Loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen

2.8.4.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder regler om aflønning af bl.a. bestyrelsen og direktionen og ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, (såkaldte væsentlige risikotagere) i en række finansielle virksomheder.

Aflønningen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder er bl.a. reguleret i § 77 a i lov om finansiel virksomhed.

§ 77 a indeholder et loft for, hvor meget variabel løn en virksomhed må tildele, når den aflønner medlemmerne af dens bestyrelse og direktion og væsentlige risikotagere.

Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen må højst tildeles variabel løn svarende til 50 pct. enten af honoraret eller af den faste grundløn inklusive pension.

Væsentlige risikotagere må højst tildeles variabel løn svarende til 100 pct. af den faste grundløn inklusive pension.

Det fremgår af bestemmelsen, at loftet for variabel løn til væsentlige risikotagere maksimalt må udgøre 50 pct. af den faste løn på tidspunktet for beregningen af den variable løn, dvs. at loftet skal være overholdt på det tidspunkt, hvor den variable løn beregnes.

Det fremgår ikke af bestemmelsen, hvornår loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen skal være overholdt.

2.8.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at skabe klarhed i lovgivningen og samtidig sikre, at reglerne for beregning af loftet for variabel løn administreres ens, bør bestemmelserne om hvilket tidspunkt loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen hhv. væsentlige risikotagere skal være opfyldt på, være ens.

For at det klart fremgår, at loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen skal være overholdt på beregningstidspunktet, foretages en ændring af bestemmelsens ordlyd.

2.8.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at det tilføjes i bestemmelsen om variabel løn til bestyrelsen og direktionen, at loftet for variabel løn skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor den variable løn beregnes.

2.8.5. Depotselskabers erstatningsansvar ved delegation

2.8.5.1. Gældende ret

Der udpeges et depotselskab for hver dansk UCITS, som skal forvalte og opbevare UCITS'ens finansielle aktiver. UCITS'ens aktiver, herunder finansielle instrumenter, skal overdrages til depotselskabet til opbevaring. Depotselskabet er ansvarligt for tab af instrumenter.

Det følger af lov om finansiel virksomhed, at et depotselskab ikke ved aftale kan frigøre sig fra eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter. Aftaler i strid med dette er ugyldige.

2.8.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om depotselskabers ansvar har bl.a. til formål at sikre, at depotselskabet ikke kan aftale sig ud af erstatningsansvar for de tab af instrumenter, som depotselskabet forårsager. Depotselskabet skal også have dette ansvar, hvis selskabet vælger at delegere opbevaringsforpligtelsen til tredjemand i overensstemmelse med § 107, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det skal således ikke være muligt for depotselskaber ved aftale at frigøre sig fra eller begrænse sit

erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter i tilfælde, hvor depotselskabet har delegeret opbevaringen af instrumenterne til tredjemand. Dette følger endvidere af UCITS V.

2.8.5.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at depotselskaber ikke ved aftale skal kunne fraskrive sig eller begrænse sit erstatningsansvar i relation til tab af finansielle instrumenter, som opbevares af tredjemand efter delegation fra depotselskabet. Forslaget er en direktivnær implementering af UCITS V.

2.8.6. Suspension af tilladelse

2.8.6.1. Gældende ret

Finanstilsynet har mulighed for at inddrage tilladelsen for et investeringsforvaltningsselskab og en dansk UCITS' eller UCITS'ens afdeling.

2.8.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter UCITS V skal det være muligt for Finanstilsynet at suspendere tilladelsen for et investeringsforvaltningsselskab og en dansk UCITS' eller UCITS'ens afdeling. Suspension indebærer, at selskabet i suspensionsperioden ikke må drive den virksomhed, som tilladelsen vedrører, og anvendelsen af beføjelsen til at suspendere en tilladelse som et alternativ til inddragelse kan alene forventes at ske i et yderst begrænset omfang.

2.8.6.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet også skal kunne suspendere tilladelsen for et investeringsforvaltningsselskab og en dansk UCITS' eller UCITS'ens afdeling. Forslaget er en direktivnær implementering af UCITS V.

2.8.7. Bemyndigelse til Erhvervsstyrelsen til at fastsætte regler om registrering af investeringsforeninger og SIKAV

2.8.7.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter regler for investeringsforeningers og SIKAV'ers

(selskaber for investering med kapital, der er variabel) anmeldelse til og registrering i Erhvervsstyrelsen, når Finanstilsynet har givet dem tilladelse til at udøve virksomhed mv. og for betaling af afgifter og gebyrer til Erhvervsstyrelsen i forbindelse hermed.

I henhold til lov om investeringsforeninger m.v. finder selskabslovens kapitel 2 anvendelse for investeringsforeninger og SIKAV'er. Det følger bl.a. heraf, at Erhvervsstyrelsen kan fastsætte regler om gebyrer for registreringer. Disse regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 1466 af 25. november 2016 om anmeldelse, registrering, gebyr samt offentliggørelse m.v. i Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsens hjemmel til at

kræve gebyrer for stiftelse og ændringer for investeringsforeninger er imidlertid aldrig blevet udnyttet.

Lov om investeringsforeninger fastsætter, at SIKAV'er og værdipapirfonde skal betale et gebyr ved stiftelse og en årlig afgift til Erhvervsstyrelsen. Gebyret og afgiften dækker Erhvervsstyrelsens og SKAT's omkostninger ved registrering af virksomhedsoplysninger og tildeling af CVR-nummer til SIKAV'er samt omkostninger ved administration af lovgivningen, herunder bl.a. registreringsopgaver i forbindelse med ændringer i virksomhedsoplysninger.

For så vidt angår værdipapirfonde har Erhvervsstyrelsen aldrig opkrævet gebyr for disse. Det skyldes, at der ikke sker en selskabsretlig registrering af værdipapirfonde i Erhvervsstyrelsen, eftersom en værdipapirfond ikke er en juridisk person. Værdipapirfonde registreres således alene i henhold til skattelovgivningen, og SKAT forestår denne registrering og opkræver selv eventuelle gebyrer i den forbindelse. Erhvervsstyrelsen har således ingen udgifter forbundet hermed.

Indførelsen af muligheden for at stifte SIKAV'er og kravet om registrering af SIKAV'er i Erhvervsstyrelsens it-system medførte krav om et årligt gebyr for stiftelsen og en årlig afgift. På nuværende tidspunkt er der ikke stiftet en eneste SIKAV, hvorfor hjemmelen til gebyr og årlig afgift endnu ikke er blevet anvendt.

2.8.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Eftersom Erhvervsstyrelsen ikke foretager registrering af værdipapirfonde, er det fundet hensigtsmæssigt, at Erhvervsstyrelsens hjemmel til at opkræve gebyr for værdipapirfonde udgår.

Det er vurderingen, at en ændret gebyrstruktur for SIKAV'er, hvorefter gebyret kommer på niveau med gebyrer for den øvrige selskabsregistrering, kan være medvirkende til, at SIKAV'er vil blive stiftet. Det forventes dog kun at være tale om ganske få SIKAV'er.

Ændringerne vil indebære en ændring af anmeldelsesbekendtgørelsen, der henhører under Erhvervsstyrelsen.

2.8.7.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ophæve hjemlen i lov om investeringsforeninger m.v., til at fastsætte gebyrer for registrering af værdipapirfonde hos Erhvervsstyrelsen som følge af, at Erhvervsstyrelsen ikke opkræver gebyrer for værdipapirfonde. Erhvervsstyrelsen vil fortsat have hjemmel til at kunne fastsætte regler om gebyrer m.v. for investeringsforeninger og SIKAV'er.

2.8.8. Finanstilsynets offentliggørelse af afgørelser

2.8.8.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af reaktioner og beslutninger om at overgive

sager til politimæssig efterforskning. Reglerne om offentliggørelse indebærer, at der ikke kan ske offentliggørelse i de tilfælde, hvor det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

2.8.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V) må der ikke ske offentliggørelse af afgørelser, hvis offentliggørelse af en sådan afgørelse kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det vurderes hensigtsmæssigt at præcisere reglerne om offentliggørelse på dette punkt. Det vurderes dog, at en afgørelse, som ville kunne bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, også ville medføre uforholdsmæssig stor skade for den pågældende virksomhed og derfor på denne baggrund heller ikke blive offentliggjort efter de gældende regler. Præciseringen vurderes derfor ikke at indebære nogen materiel ændring af gældende ret.

2.8.8.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at det præciseres i offentliggørelsesreglerne i lov om finansiel virksomhed, at der ikke kan ske offentliggørelse i tilfælde, hvor en sådan offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

2.8.9. Oplysninger om aflønning i central investorinformation for investeringsforeninger

2.8.9.1. Gældende ret

En investeringsforening skal ved udbud af sine andele udarbejde et dokument med central investorinformation. Dette dokument skal opfylde de indholdsmæssige krav fastsat i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres.

2.8.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter UCITS V skal den centrale investorinformation henvises til en række oplysninger om en UCITS' aflønningspolitik, og disse informationer skal være tilgængelige på en hjemmeside.

2.8.9.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at den centrale investorinformation fra en investeringsforening skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik kan findes på en hjemmeside, herunder angive hvilken hjemmeside. Oplysninger-

ne skal indeholde bl.a. en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Hvis investeringsforeningen har nedsat et aflønningsudvalg, skal oplysningerne angive sammensætningen af udvalget. Den centrale investorinformation skal også angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af de oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, som er tilgængelige på hjemmesiden.

2.8.10. Handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner

2.8.10.1. Gældende ret

Den finansielle regulering indeholder i dag ikke regler om handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter.

2.8.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af MiFID II, at handelssteder, dvs. en markedsplads, en systematisk internalisator, en prisstiller og andre likviditetsudbydere, skal offentliggøre en række oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter. Ved en sådan offentliggørelse får offentligheden og investeringsselskaberne hjælp til at bestemme den bedste måde at udføre kundeordrer på.

2.8.10.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indføre en forpligtelse for handelssteder til mindst en gang om året at stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

2.8.11. Præcisering af betingelser for at opnå gebyrfrihed i forbindelse med indfrielse af realkredit- eller realkreditlignende lån opsagt som følge af varslet forhøjelse af bidrag

2.8.11.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder i § 53 d et forbud mod, at et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendomskreditselskab kan opkræve gebyrer i forbindelse med indfrielsen af et lån, når instituttet har varslet en forhøjelse af et bidrag. Det er en betingelse, at forbrugeren har opsagt det pågældende realkreditlån eller realkreditlignende lån inden seks måneder fra den dag, hvor varslet er kommet frem til forbrugeren.

Det er muligt for et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendomskreditselskab at opkræve halvdelen af de gebyrer, der opkræves i forbindelse med en obligationshandel, til brug for indfrielse af et lån. Dette gælder, uanset om obligationshandlen foretages af den långiver, hvor forbrugeren havde optaget det lån, som nu indfries, eller om obligations-

handlen foretages af den långiver, som forbrugeren ønsker at skifte til.

2.8.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Forbuddet mod opkrævning af indfrielsesgebyrer i situationer, hvor der er varslet bidragsstigninger, blev indført ved lov nr. 667 af 8. juni 2017. Forbuddet blev indført på baggrund af den politiske aftale indgået mellem regeringen og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Radikale Vestre, Socialistisk Folkeparti og Alternativet om øget gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet. Aftalen gennemfører i al væsentlighed anbefalingerne fra Ekspertudvalget om gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet. Ekspertudvalget blev nedsat af erhvervs- og vækstministeren på baggrund af en politisk debat om realkreditens stigende bidragsatser.

Branchen har efterfølgende gjort gældende, at bestemmelsens nuværende formulering indebærer en utilsigtet mulighed for spekulation i forbindelse med indfrielse af realkredit og realkreditslignende lån. På den baggrund foreslås forbuddet i § 53 d i lov om finansiel virksomhed præciseret.

2.8.11.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at forbuddet i § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed præciseres, således at det sikres, at der er den forudsatte sammenhæng mellem den varslede forhøjelse og låntagers benyttelse af adgangen til at opsiges lånet til indfrielse uden omkostninger.

Med den foreslåede præcisering bliver det en betingelse, at opsigelsen afgives inden for det fastsatte varsel på seks måneder, og at opsigelsen sker til indfrielse til første mulige dato med den valgte indfrielsesform, dog senest en betalingstermin seks måneder efter opsigelsen.

2.8.12. Konsekvensændring af tavshedspligtsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed

2.8.12.1. Gældende ret

Efter tavshedspligtsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde en nødlidende finansiel virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor, jf. § 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed.

2.8.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I lyset af, at Finanstilsynet efter implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) ikke længere har skullet indhente mandat fra erhvervsministeren i forhold til sager om nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, foreslås bestemmelsen tilrettet,

således at mandatkravet udgår for så vidt angår disse virksomheder.

Endvidere udgår investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I fra bestemmelsen, da disse virksomheder ikke vil blive afviklet i tilfælde af, at de bliver nødlidende.

2.8.12.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at § 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed tilrettes, så det ikke længere fremgår af bestemmelsens ordlyd, at Finanstilsynet skal indhente et mandat fra erhvervsministeren i forhold til sager om nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det foreslås endvidere, at investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I udgår fra bestemmelsen.

Med lovforslaget ændres der ikke på, at Finanstilsynet fortsat kan videregive fortrolige oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I.

2.8.13. Tilladelse som værdipapirhandler

2.8.13.1. Gældende ret

Penge- og realkreditinstitutter må kun udøve udvalgte former for investeringservice, hvis de har en værdipapirhandlertilladelse. Dette følger af § 8, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Fra den 3. januar 2018 bliver disse regler lavet om som følge af lov nr. 665 af 8. juni 2017. Penge- og realkreditinstitutter vil herefter kunne yde investeringservice og udøve investeringsaktiviteter som følge af den almindelige penge- og realkreditinstituttilladelse, såfremt det er foreneligt med institutternes virksomhedsområde.

2.8.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det vurderes nødvendigt at tilrette den finansielle lovgivning på en række punkter som følge af, at der efter den 3. januar 2018 ikke gælder et krav om en særskilt værdipapirhandlertilladelse for pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

2.8.13.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at foretage de nødvendige konsekvensrettelser i den finansielle lovgivning, så der ikke længere henvises til virksomheder, der har tilladelse som værdipapirhandler, men i stedet til værdipapirhandlere. På denne måde vil reglerne fortsat omfatte både de virksomheder, der har en værdipapirhandlertilladelse, og de virksomheder, der udøver værdipapirhandelsaktiviteter gennem en anden tilladelse.

2.8.14. Definition af outsourcing

2.8.14.1. Gældende ret

Outsourcing er defineret i lov om finansiel virksomhed som en virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør.

2.8.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringselskabernes forhold, bl.a. vedrørende outsourcing, indeholder en anden afgrænsning af begrebet outsourcing end den, der i dag generelt gælder for alle tilsynsbelagte finansielle virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Foruden reglerne om outsourcing i Solvens II-direktivet er der i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (herefter Solvens II-forordningen) fastsat nærmere regler for gruppe 1-forsikringselskabernes outsourcing.

For at opnå ensartet begrebsanvendelse for gruppe 1-forsikringselskaber og for at sikre direktivnær implementering tilpasses definitionen af outsourcing.

2.8.14.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at supplere den gældende definition af outsourcing i § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed med en definition af begrebet gældende for gruppe 1-forsikringselskaber. Derved opnås ensartet begrebsanvendelse i den regulering af outsourcing, som gruppe 1-forsikringselskaberne er underlagt.

Der er tale om en direktivnær implementering.

Det bemærkes, at bekendtgørelse om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder tillige forventes tilpasset.

2.8.15. Betingelser for tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed

2.8.15.1. Gældende ret

Et selskab skal opfylde en række betingelser, herunder krav til ledelsen om egnethed og hæderlighed og krav om at have forsvarlige forretningsgange og administrative forhold, for at opnå Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

2.8.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra g, stiller som betingelse for at opnå tilladelse, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse, kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet. Reglerne om ledelsessystemet omfatter generelle ledelseskra-
v om et effektivt ledelsessystem og egnetheds- og hæderlighedskrav til personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter. Desuden omfatter reglerne krav til effektive risikostyringssystemer og regler om gennemførelse af en vurdering af egen risiko og solvens. Endelig omfatter

reglerne krav om et effektivt internt kontrolsystem med bl.a. en compliancefunktion, krav om en intern auditfunktion og en aktuarfunktion, regler vedrørende outsourcing samt en hjemmel for Kommissionen og EIOPA til at udstede delegerede retsakter og tekniske standarder.

Solvens II-direktivets betingelser er således mere omfattende end den gældende § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

2.8.15.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås derfor at præcisere, at en ansøger skal godtgøre, at virksomheden kan overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring. Disse regler fremgår af lov om finansiel virksomhed, bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringselskaber m.v. og af bekendtgørelse nr. 1775 af 16. december 2015 om matchtilpasning og volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve for gruppe 1-forsikringselskaber.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.16. Erklæringskrav i forbindelse med filials dækning af ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer

2.8.16.1. Gældende ret

Danske finansielle virksomheder, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet vedlagt oplysninger om i hvilket land filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisationen og de planlagte aktiviteter, filialens adresse, navnene på personerne i filialens ledelse og for forsikringselskaber navnet på filialens generalagent.

2.8.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af artikel 145, stk. 3, i Solvens II-direktivet, at et skadesforsikringselskab, der agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10, bortset fra fragtførernes ansvar, skal fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

Denne betingelse fremgår ikke af § 38 i lov om finansiel virksomhed. Kravet om medlemskab af værtslandets nationale bureau og garantifond er udtryk for beskyttelse af forbrugerne i værtslandet. Såfremt et forsikringselskab ikke er omfattet af en garantiordning, kan det have store negative konsekvenser for forsikringstagerne. Selskabet bør derfor fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om et sådant medlemskab.

2.8.16.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås i § 38 i lov om finansiel virksomhed at indsætte et nyt stykke om gruppe 1-forsikringselskaber, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, og som ønsker at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle

område, dække risici under ansvarsforsikring for motor, bortset fra fragtførerens ansvar. Selskabet skal i så fald fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at selskabet er blevet medlem af værtslandets nationale bureau og nationale garantifond.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.17. Udøvelse af grænseoverskridende virksomhed

2.8.17.1. Gældende ret

Efter § 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet senest en måned efter at have modtaget meddelelse fra en finansiel virksomhed, herunder et forsikringsselskab, om, at den ønsker at udøve virksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, sende en række oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Der gælder ikke et krav om, at forsikringsselskabet skal orienteres om denne underretning, ligesom virksomheden heller ikke har ret til en orientering, hvis Finanstilsynet ikke giver tilsynsmyndighederne i værtslandet de pågældende oplysninger inden fristens udløb. Det fremgår heller ikke, hvornår forsikringsselskabet kan påbegynde den ønskede virksomhed. Endelig fremgår det ikke, hvilken procedure forsikringsselskaberne og Finanstilsynet skal følge, såfremt selskabet ønsker at foretage ændringer i den grænseoverskridende virksomhed.

2.8.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For så vidt angår forsikringsselskaber følger det af artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, at hjemlandets tilsynsmyndigheder samtidig skal underrette det berørte forsikringsselskab om den meddelelse, tilsynsmyndighederne i medfør af artikel 148, stk. 1, 1. afsnit, skal sende til den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet ønsker at udøve sin virksomhed. Desuden følger det af artikel 148, stk. 3, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at såfremt tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i artikel 148, stk. 1, nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Endvidere fastsætter artikel 148, stk. 3, at forsikringsselskabet kan begynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, 1. afsnit omhandlede meddelelse. Endelig fremgår det af artikel 149, at enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 147 omhandlede oplysninger, skal underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148.

Det er i dag Finanstilsynets praksis at underrette forsikringsselskaberne som fastsat i artikel 148. Det fremgår ikke af den gældende lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaberne har krav på disse underretninger eller hvornår selskaberne må begynde den ønskede virksomhed. Det vil derfor være hensigtsmæssigt at styrke forsikringsselskaberne retssikkerhed ved at tydeliggøre loven, så underretningspligten og tidspunktet for påbegyndelse af virksomheden fremgår af § 39 i lov om finansiel virksomhed.

Det er ligeledes selskabernes praksis at orientere Finanstilsynet om ændringer i deres grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed. Herefter underretter Finanstilsynet værtslandet om ændringerne. Også på dette punkt vil en tydeliggørelse i loven være hensigtsmæssig.

2.8.17.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at tilføje et 3. pkt. til § 39, stk. 2, om, at Finanstilsynet samtidig skal underrette forsikringsselskabet om den i 1. og 2. pkt. nævnte orientering. Med forslaget tydeliggøres det for så vidt angår forsikringsselskaber, at Finanstilsynet har en underretningsforpligtelse over for virksomheden, der derved informeres om sagsbehandlingen.

Det foreslås endvidere at tilføje et 4. pkt. til § 39, stk. 2, om, at forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om orienteringen af tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Det foreslås desuden at tilføje et 5. pkt. til § 39, stk. 2, om, at hvis Finanstilsynet ikke sender den i 1. og 2. pkt., nævnte meddelelse og erklæring inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil.

Ændringerne er en kodificering af Finanstilsynets praksis, idet underretningsforpligtelserne hidtil har været indarbejdet som en del af Finanstilsynets interne forretningsgange og selskaberne samtidig med underretningen er blevet informeret om, hvornår de må begynde udøvelsen af virksomheden. I praksis forventes forsikringsselskaberne derfor ikke at opleve nogle ændringer som følge af forslagene. Det styrker dog forsikringsselskaberne retssikkerhed, at underretningspligten og tidspunktet for påbegyndelse af virksomheden bliver lovfæstet.

Endelig foreslås det i § 39, stk. 3, at indsætte bestemmelser om, at et gruppe 1-forsikringsselskab er forpligtet til at følge samme fremgangsmåde ved ændringer i den ønskede grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed som ved første gangsmeddelelsen efter stk. 1. Herefter er Finanstilsynet forpligtet til at følge proceduren nævnt i stk. 2 om orientering af værtslandets tilsynsmyndigheder.

Forsikringsselskaber, der vil udøve grænseoverskridende virksomhed, skal være gruppe 1-forsikringsselskab, hvorfor forslaget retter sig mod disse.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.18. Finanstilsynets adgang til oplysninger i koncerner underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet

2.8.18.1. Gældende ret

§ 347 i lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger fra finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører, underleverandører og de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksom-

hed eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

2.8.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af Solvens II-direktivet, der i Danmark regulerer gruppe 1-forsikringssselskabernes forhold, at de kompetente tilsynsmyndigheder kun kan henvende sig direkte til et selskab i en koncern underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikringssselskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Denne begrænsning i Finanstilsynets adgang til at kræve oplysninger er ikke i dag afspejlet i § 347 i lov om finansiel virksomhed.

2.8.18.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 8 i § 347, hvorefter Finanstilsynet kun kan henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsynet, når den virksomhed, der er pligtssubjekt for efterlevelsen af reglerne i koncernen eller gruppen, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Med forslaget ændres der ikke på Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Med den foreslåede bestemmelse indskrænkes alene Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der ikke umiddelbart er underlagt Finanstilsynets tilsyn, men som er en del af en koncern underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet. Den foreslåede bestemmelse omfatter alene koncerner underlagt tilsyn efter Solvens II-direktivet.

For disse koncerner præciseres det, at Finanstilsynet først skal anmode den virksomhed, der er pligtssubjekt for efterlevelsen af reglerne, om de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsynet. Kun i de tilfælde, hvor denne virksomhed ikke selv har leveret de anmodede oplysninger inden en passende tidsfrist, kan Finanstilsynet henvende sig direkte til den ikke-finansielle virksomhed i koncernen eller gruppen og anmode om oplysningerne.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.19. Beregning af solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen i stedet for kapitaltillæg

2.8.19.1. Gældende ret

Gruppe 1-forsikringssselskaber skal opgøre deres solvenskapitalkrav enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en intern model, som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 126 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Hvis

selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i enten standardformlen eller den interne model, har Finanstilsynet i § 350 b, stk. 1, beføjelse til at fastsætte et krav om kapitaltillæg til solvenskapitalkravet.

2.8.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende § 350 b indeholder ikke særlige regler for interne modeller for koncerner. I medfør af artikel 231, stk. 7, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet gælder regler for interne modeller for koncerner der svarer til § 350 b, stk. 1, nr. 1. Hvis en af de kompetente tilsynsmyndigheder finder, at risikoprofilen for et selskab, som myndigheden har tilsyn med, afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for den interne model, der er godkendt på concernniveau, kan denne tilsynsmyndighed, så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, tilsynsmyndigheden har påpeget, beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikringssselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af en sådan intern model. Præciseringen for så vidt angår interne modeller for koncerner af, at reaktionen kan anvendes, når selskabet ikke har fundet en passende løsning, fremgår ikke af § 350 b.

Selvom risikoprofilen i et gruppe 1-forsikringssselskab, der anvender en intern model for koncerner til at opgøre sit solvenskapitalkrav, afviger væsentligt fra forudsætningerne i den interne model, er det ikke givet, at et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet altid er den mest hensigtsmæssige reaktion fra Finanstilsynet.

I medfør af artikel 231, stk. 7, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, kan tilsynsmyndigheden i sådanne tilfælde undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen i stedet for på basis af den interne model. Tilsynsmyndigheden kan i overensstemmelse med de generelle regler om kapitaltillæg beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringssselskabs solvenskapitalkrav beregnet på basis af standardformlen. Disse reaktionsmuligheder bør indarbejdes i lov om finansiel virksomhed.

2.8.19.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås i et nyt stk. 4 til § 350 b at give Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte et krav om kapitaltillæg, hvis Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringssselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en intern model for koncernen, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende tilsynsmyndighed. Det kan ske, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget. Desuden foreslås det, såfremt Finanstilsynet skønner, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, at give Finanstilsynet adgang til undtagelsesvis at kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen.

Reaktionen foreslås suppleret med muligheden for at fastsætte et kapitaltillæg til standardformlen.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.20. Ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringsselskaber

2.8.20.1. Gældende ret

I dag fastlægger lov om finansiel virksomhed frister for gruppe 1-forsikringsselskabernes indberetning af solvenskapitalkrav, minimumskapitalkrav og kapitalgrundlag. Fælles for disse frister gælder, at gruppe 1-forsikringsselskabernes indberetning skal foretages 20 arbejdsdage efter enten kvartal- eller årsudløb. Samme frist gælder den årlige indberetning på koncern- eller gruppeniveau, som skal foretages af virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed. Fristerne blev fastlagt ved gennemførelsen af Solvens II-direktivet i lov om finansiel virksomhed, og formålet var at sikre at tilsynet med gruppe 1-forsikringsselskaberne forblev lige så effektivt, som det var før gennemførelsen af Solvens II-direktivet.

2.8.20.2. Erhvervsministeriet overvejelser

Efter gennemførelsen af Solvens II-direktivet har Kommissionen bl.a. udstedt gennemførelsesforordning (EU) 2015/2450 af 2. december 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne til indberetning af oplysninger til tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1868 af 20. oktober 2016 om ændring og berigtigelse af gennemførelsesforordning (EU) 2015/2450 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne til indberetning af oplysninger til tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (herefter indberetningsforordningen). Blandt de oplysninger, som gruppe 1-forsikringsselskaberne og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed skal indberette i henhold til indberetningsforordningen, er oplysninger om solvenskapitalkrav, minimumskapitalkrav og kapitalgrundlag.

Indberetningsforordningen angiver, med hvilken hyppighed oplysningerne skal indberettes. Fristerne for indberetning af oplysningerne følger af Solvens II-forordningen.

Fristerne i lov om finansiel virksomhed afviger fra fristerne i Solvens II-forordningen. Med lovforslaget tilpasses de danske regler i overensstemmelse med fristerne i Solvens II-forordningen.

2.8.20.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at fristerne i §§ 126 c, stk. 5, 126 d, stk. 6, og 126 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed for gruppe 1-forsikringsselskabernes indberetning af solvenskapitalkrav, minimumskapitalkrav og kapitalgrundlag tilpasses, så der ikke længere gælder en særskilt frist for indberetning af disse oplysninger efter lov om finansiel virksomhed, men at fristen i stedet følger Solvens II-forordningen. Det samme

foreslås for indberetning af solvenskapitalkrav på koncern- eller gruppeniveau, jf. § 175 b, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Der er tale om direktivnær implementering.

2.8.21. Ændring af reglerne vedrørende hyppighed for gruppe 1-forsikringsselskabers udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiel situation

2.8.21.1. Gældende ret

I dag gælder et krav for gruppe 1-forsikringsselskaber om årligt at indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om selskabets solvens og finansielle situation. Samme krav gælder på koncern- eller gruppeniveau for virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2. Rapporten betegnes som uddybende, da den i forhold til den rapport om solvens og finansiel situation, som selskaberne skal offentliggøre, indeholder supplerende information til brug for Finanstilsynets tilsyn med det enkelte selskab. Formålet med det gældende krav i lov om finansiel virksomhed, hvorefter den uddybende rapport skal indsendes årligt, er at sikre Finanstilsynets muligheder for at føre et effektivt tilsyn med gruppe 1-forsikringsselskaberne.

2.8.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Solvens II-forordningen fastsætter regler om hyppighed, såvel som frister, for den uddybende rapport, i forordningen benævnt den regelmæssige tilsynsrapport. Solvens II-forordningen fastsætter således et udgangspunkt, hvorefter rapporten skal forelægges tilsynsmyndighederne mindst hver tredje år.

Fremadrettet skal det alene være Solvens II-forordningens regler, der skal være styrende for med hvilken hyppighed rapporten skal afgives.

2.8.21.3. Forslagets indhold

Det foreslås at ændre kravet i § 283, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed vedrørende hyppigheden for udarbejdelse og afgivelse af den uddybende rapport, så det fremgår, at det er Solvens II-forordningen, der er styrende for hvor ofte rapporteringen skal foretages.

Udgangspunktet er herefter, at den fulde uddybende rapport skal afgives mindst hver tredje år. Solvens II-forordningen giver imidlertid mulighed for at fravige dette udgangspunkt, så der skal ske hyppigere afgivelse af den fulde uddybende rapport. Endelig fastslår forordningen, at i regnskabsår, hvor der ikke afgives den fulde uddybende rapport, der skal de omfattede selskaber fortsat forelægge en række øvrige oplysninger for tilsynsmyndighederne.

Der er tale om direktivnær implementering.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Benchmarkforordningen medfører en ændring af Finanstilsynets forpligtelser for så vidt angår tilsyn med benchmarks. Finanstilsynet skal fremover føre tilsyn med, at administratører og i et vist omfang stillere af data til fastlæggelse af benchmarks opfylder deres forpligtelser efter forordningen. Tilsynsopgaven er mere omfattende, end den er i dag, da forordningens anvendelsesområde er bredere end de gældende regler om referencerenter, idet forordningen finder anvendelse på alle typer benchmarks, herunder referencerenter. Finanstilsynet får derfor flere nye opgaver som følge af benchmarkforordningen. Endvidere medfører benchmarkforordningen som noget nyt, at Finanstilsynet i en række tilfælde skal behandle ansøgninger og modtage registreringer og indberetninger om forskellige forhold, f.eks. oplysninger om potentielle interessekonflikter eller mistanke om manipulation.

Opgaverne forventes at kræve 1-2 årsværk fra 2018, afhængig af, hvorvidt CIBOR anses som et såkaldt kritisk benchmark og derved vil være underlagt yderligere tilsynsforpligtelser. Dertil kommer beskedne udgifter til it-systemer. Opgaverne vil kunne varetages inden for Finanstilsynets eksisterende ressourcer.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Der refereres i lovforslaget til en række konsekvenser for erhvervslivet, der vil følge af ikrafttrædelsen af benchmarkforordningen og PRIIP-forordningen. Kravene i forordningerne vil være direkte gældende i Danmark efter ikrafttrædelse den 1. januar 2018. De erhvervsøkonomiske konsekvenser ved kravene i forordningerne beskrives ikke nærmere her, idet de er blevet vurderet i forbindelse med forhandlingerne om de to forordninger.

Lovforslaget indfører regler om, at investeringsforeninger skal oplyse om foreningens aflønningspolitik i dokumentet med central investorinformation, som foreningen udarbejder og offentliggør ved udbud af sine andele. Endvidere indføres regler om, at handelssteder skal offentliggøre en række oplysninger om kvaliteten af deres handler. Denne del af forslaget vil medføre øvrige efterlevelseseffekter i form af omstillingsomkostninger, idet investeringsforeninger og handelssteder skal tilrette deres IT-systemer til håndteringen af de nye oplysningsforpligtelser.

Den foreslåede ændring af den årlige afgift til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Arbejdsmarkedets Tillægspension har økonomiske konsekvenser for de nævnte virksomheder.

Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil efter den foreslåede ændring skulle betale en lavere årlig afgift til Finanstilsynet. Arbejdsmarkedets Tillægspension vil efter den foreslåede ændring skulle betale en højere årlig afgift til Finanstilsynet.

Det samlede indlån og udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for SIFI-udpegning blive

nominelt større, eftersom der fremadrettet vil skulle medregnes indlån og udlån i Danmark fra væsentlige filialer af udenlandske kreditinstitutter. De foreslåede ændringer vil på den baggrund forventeligt have den virkning, at et instituts udlån eller indlån skal være nominelt større for at overskride en af SIFI-indikatorerne og dermed blive udpeget som SIFI. Ændringen forventes imidlertid ikke at medføre hverken færre eller andre udpegninger end dem, der er foretaget i dag.

Den samlede balance, det samlede indlån og det samlede udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for beregningen af et SIFI's systemiskhed blive nominelt større, eftersom der fremadrettet skal medregnes henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter ved beregningen af et SIFI's systemiskhed. Ændringen forventes ikke at føre til ændringer i de udpegede SIFI'ers SIFI-buførkrav.

I relation til de øvrige efterlevelseseffekter er det Finanstilsynets skøn, at lovforslaget ikke vil medføre konsekvenser på over 10 mio. kr. årligt.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) for en vurdering af lovforslagets administrative konsekvenser. I forhold til kravene om at handelssteder skal offentliggøre oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner, der er en implementering af MiFID II (direktiv 2014/65/EU), vurderer TER, at hovedparten af kravene er mere specifikt reguleret i den supplerende niveau-2 regulering på området (Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/575 af 8. juni 2016). Konsekvenserne ved forordningen hidrører ikke fra dette lovforslag. Konsekvenserne skal derfor ikke opgøres her.

Angående kravene om, at investeringsforeninger skal inkludere en række oplysninger om deres aflønningspolitik i deres centrale investorinformation og gøre yderligere informationer tilgængelige på en hjemmeside, der er en implementering af UCITS V, er det oplyst, at investeringsforeningerne allerede har oplysningerne tilgængelige, hvorfor der vil være tale om en mindre administrativ omstilling til de nye regler og herefter mindre løbende administrative konsekvenser.

Den del af lovforslaget, som ændrer modellen for SIFI-udpegning i Danmark, vil potentielt kunne medføre administrative konsekvenser for et institut, hvis dette ikke længere vil være udpeget som SIFI som følge af ændringen. Dette skyldes det forhold, at det medfører store administrative konsekvenser at være udpeget som SIFI.

Forslaget forventes at medføre få administrative konsekvenser for livsforsikringselskaberne og de tværgående pensionskasser som følge af implementeringen af portabilitetsdirektivet. Der forventes mindre byrder, da der i de tilfælde, hvor lønmodtagere vandrer til et andet EU/EØS-land, skal indhentes et informeret samtykke fra lønmodtageren, hvis

livsforsikringssselskabet ønsker at udbetale et beløb, der højst svarer til den fastsatte tærskelværdi på 20.000 kr. i 2010-niveau. Dette er i modsætning til i dag, hvor udbetaling af mindre beløb typisk kan ske som tvangsudbetaling, dvs. uden samtykke fra lønmodtageren i tilfælde, hvor en sådan tvangsudbetaling er anmeldt til Finanstilsynet som en del af livsforsikringssselskabernes tekniske grundlag. Det er oplyst, at antallet af disse sager forventes at være relativt lavt.

Forslaget om ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringssselskaber samt ændring af reglerne vedrørende hyppighed for gruppe 1-forsikringssselskabernes udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiell situation forventes at medføre en lettelse af de administrative byrder for gruppe 1-forsikringssselskaberne og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2. Tilpasningen af indberetningsfristerne i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen indebærer dog på et punkt en kortere frist for gruppe 1-forsikringssselskaber og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed. Ved ændringer af væsentlig betydning for det senest opgjorte og til Finanstilsynet indberettede solvenskapitalkrav skal der således foretages en ny opgørelse øjeblikkeligt samt efterfølgende indberetning til Finanstilsynet af den nye opgørelse af solvenskapitalkravet. Dette er udtryk for direktivnær implementering af Solvens II-direktivet, men indebærer en væsentlig forkortelse af fristen, som i dag er 20 arbejdsdage. Dette forhold vurderes dog ikke at ændre på, at forslagene samlet medfører en lettelse af de administrative byrder for gruppe 1-forsikringssselskaberne.

TER vurderer, at lovforslaget samlet medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

§ 313 i lov om finansiell virksomhed angiver grænser for, hvor mange ledelsesposter et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtigt finansiell institut (SIFI) eller et globalt systemisk vigtigt finansiell institut (G-SIFI) må besidde i alt. Med lovforslaget foreslås der ændringer i reglerne om, hvordan et bestyrelsesmedlems ledelsesposter skal opgøres i forhold til de fastsatte grænser, jf. dette lovforslags § 1, nr. 40-42.

Ændringerne kan medføre, at der er bestyrelsesmedlemmer omfattet af begrænsningen på antal ledelsesposter, der som følge af lovforslaget ikke længere vil overholde begrænsningen. Det gælder for det første bestyrelsesmedlemmer i et SIFI eller et G-SIFI, som er en virksomhed omfattet af § 80, stk. 5, eller et tilsvarende sektorselskab, i de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede besidder det maksimale antal ledelsesposter efter de gældende regler. Dette skyldes, at posten i SIFI'et eller G-SIFI'et i disse tilfælde ikke medregnes i medfør af de gældende regler, men vil skulle medregnes efter dette lovforslag. Det gælder også bestyrelsesmedlemmer i et SIFI eller et G-SIFI, som besidder ledelsesposter

i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele, i de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede besidder det maksimale antal ledelsesposter efter de gældende regler. Dette skyldes, at posten i SIFI'et eller G-SIFI'et og posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele, tæller som én samlet post i medfør af de gældende regler, men vil skulle tælle som to poster efter dette lovforslag.

Der foreslås en overgangsordning, jf. lovforslagets § 15, stk. 5, der indebærer, at bestyrelsesmedlemmer, der som følge af ændringerne besidder flere poster end tilladt, kan bibeholde en kombination af poster, der overskrider de gældende begrænsninger, frem til udløbet af valgperioden for SIFI'et eller G-SIFI'et.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Med lovforslaget gennemføres artikel 27, stk. 3, artikel 69, stk. 2, litra l, s og t, artikel 71, stk. 1, 1. afsnit, og litra c, nr. i, og artikel 72, stk. 1, litra a-d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (herefter MiFID II). Bestemmelserne skal finde anvendelse i medlemslandene fra den 3. januar 2018 og være gennemført i national lovgivning senest den 3. juli 2017.

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet) i lov om finansiell virksomhed og lov om tilsyn med firmapensionskasser. Direktivet er et minimumsdirektiv. Gennemførelsen er en direktivnær implementering, der ikke går videre end direktivet foreskriver. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Med lovforslaget gennemføres endvidere de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af PRIIP-forordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det endvidere, at overtrædelser af reglerne i PRIIP-forordningen kan sanktioneres i Danmark. Disse forhold følger af PRIIP-forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

PRIIP-forordningen finder anvendelse fra den 1. januar 2018, og det foreslås, at de dele af lovforslaget, som er en

følge af PRIIP-forordningen, også skal træde i kraft den 1. januar 2018.

Med lovforslaget gennemføres også de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen). Med de foreslåede ændringer ophæves de dele af den danske finansielle regulering, som er indeholdt i benchmarkforordningen, og som vil blive reguleret af benchmarkforordningen fra tidspunktet for dennes ikrafttrædelse. De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af benchmarkforordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det, at overtrædelser af reglerne i benchmarkforordningen kan sanktioneres i Danmark. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

Benchmark-forordningen finder anvendelse fra den 1. januar 2018. Da ændringerne gennemføres i lov om kapitalmarkeder, som træder i kraft den 3. januar 2018, foreslås det, at de dele af lovforslaget, som er en følge af benchmarkforordningen, også skal træde i kraft den 3. januar 2018.

Med lovforslaget gennemføres artikel 1, nr. 14, 16 og 17, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V). Artikel 1, nr. 7, i dette direktiv er allerede implementeret, men ved dette lovforslag foretages en mere direktivnær gennemførelse af bestemmelsen. Bestemmelserne, der implementerer UCITS V-direktivet, skulle finde anvendelse fra den 18. marts 2016.

Med lovforslaget gennemføres endelig artikel 13, nr. 2, 5, 8-9 og 28, artikel 18, stk. 1, litra g, artikel 102, stk. 1, 1 og 4. afsnit, artikel 129, stk. 4, 1. afsnit, artikel 145, stk. 3, artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, stk. 3, 1. afsnit, og stk. 4, artikel 210, stk. 3, artikel 212, stk. 1, litra d, artikel 247, stk. 1, og artikel 254, stk. 2, 4. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Desuden gennemføres artikel 219, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 4, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

Endelig gennemføres artikel 149, artikel 216, stk. 1, 2. afsnit, artikel 217, stk. 1, 3. afsnit, artikel 231, stk. 7, 1. og 2. afsnit, artikel 247, stk. 3, 4. afsnit, og stk. 5, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 2, nr. 38, 48, 49, 51 og 65 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Bestemmelserne, der implementerer Solvens II-direktivet, skulle finde anvendelse i medlemslandene fra den 1. januar 2016 og være gennemført i national lovgivning senest den 31. marts 2015.

Med lovforslaget gennemføres endvidere enkelte ændringer med henblik på at sikre, at de danske SIFI-regler flugter med principperne om behandling af filialer i Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer EBA/GL/2014/10 af 16. december 2014 vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er).

Med lovforslaget gennemføres endelig artikel 4, stk. 1, nr. 1-3, 5, 6, 15, 22, 44 og 56, artikel 2, stk. 1, nr. 29, og artikel 34, stk. 2 og 5, i MiFID II. Disse bestemmelser er allerede vedtaget med lov nr. 665 af 8. juni 2017, men endnu ikke trådt i kraft. Af lovtekniske årsager ophæves de dele af lov nr. 665 af 8. juni 2017, der gennemfører de nævnte direktivbestemmelser, jf. dette lovforslags § 14 og tilhørende bemærkninger, og de pågældende direktivbestemmelser indføres i stedet på ny med dette lovforslag.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 4. juli 2017 til den 9. august 2017 været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd,

Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikrings-selskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, KL, Kuratorfor-

eningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Mybanker, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Finanstilsynet vil få en række yderligere opgaver som følge af benchmarkforordningen. Gennemførelsen af benchmarkforordningen forventes at kræve 1-2 årsværk, afhængigt af hvorvidt CIBOR anses som et kritisk benchmark samt udgifter til it-systemer. Opgaverne vurderes at kunne varetages inden for Finanstilsynets eksisterende ressourcer.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Benchmarkforordningen medfører, at Finanstilsynet skal kunne opgøre størrelsen på forskellige benchmarks. Endvidere skal Finanstilsynet som noget nyt behandle ansøgninger, samt modtage registreringer og indberetninger i relation til fastsættelsen af benchmarks.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Den foreslåede ændring af den årlige afgift til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring og Arbejdsmarkedets Tillægspension har økonomiske konsekvenser for de nævnte virksomheder. Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring vil efter den foreslåede ændring skulle betale en lavere årlig afgift til Finanstilsynet. Det samlede indlån og udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for SIFI-udpegning blive nominelt større, eftersom der fremadrettet vil skulle medregnes indlån og udlån i Danmark fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske kreditinstitutter ved udpegning af SIFI'er. De foreslåede ændringer vil på den baggrund forventeligt	Benchmarkforordningen medfører økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, men da de følger af forordningen, beskrives de ikke nærmere her. Den foreslåede ændring af den årlige afgift til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring og Arbejdsmarkedets Tillægspension har økonomiske konsekvenser for de nævnte virksomheder. Arbejdsmarkedets Tillægspension vil efter den foreslåede ændring skulle betale en højere årlig afgift til Finanstilsynet.

	<p>have den virkning, at et instituts udlån eller indlån skal være nominelt større for at overskride en af SIFI-indikatorerne og dermed blive udpeget som SIFI. Ændringen forventes ikke at medføre hverken færre eller andre udpegninger end dem, der er foretaget i dag.</p> <p>Den samlede balance, det samlede indlån og det samlede udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for beregningen af et SIFI's systemiskhed blive nominelt større, eftersom der fremadrettet skal medregnes henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter ved beregningen af et SIFI's systemiskhed. Ændringen forventes ikke føre til ændringer af de udpegede SIFI'ers SIFI-bufferkrav.</p>	
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>Forslagene om ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringsselskaber samt ændring af reglerne vedrørende hypotek for gruppe 1-forsikringsselskabernes udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiell situation forventes at medføre en lettelse af de administrative byrder for gruppe 1-forsikringsselskaberne og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed.</p>	<p>Lovforslaget medfører mindre administrative omkostninger for erhvervslivet, herunder som følge af kravet om handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner, kravet om, at investeringsforeninger skal inkludere en række oplysninger om deres aflønningspolitik i deres centrale investorinvestorinformation mv., og kravet om indhentelse af samtykke som følge af implementering af portabilitetsdirektivet.</p> <p>Tilpasningen af indberetningsfristerne i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen indebærer dog på et punkt en kortere frist for gruppe 1-forsikringsselskaber og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed. Ved ændringer af væsentlig betydning for det senest opgjorte og til Finanstilsynet indberettede solvenskapitalkrav skal der således foretages en ny opgørelse øjeblikkeligt samt efterfølgende indberetning til Finanstilsynet af den nye opgørelse af solvenskapitalkravet. Dette er udtryk for direktivnær implementering af Solvens II-direktivet, men indebærer en væsentlig forkortelse af fristen, som i dag er 20 arbejdsdage.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ændringerne til § 313 i lov om finansiell virksomhed kan medføre, at der er bestyrelsesmedlemmer omfattet af begrænsningen på antal ledelsesposter, der som følge af lovforslaget ikke længere vil overholde begrænsningen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Med lovforslaget gennemføres artikel 27, stk. 3, 69, stk. 2, litra l, s og t, og 71, stk. 1, 1. afsnit, og litra c, nr. i, og 72, stk. 1, litra a-d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (herefter MiFID II).	

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet) i lov om finansiel virksomhed og lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Med lovforslaget gennemføres endvidere de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen).

Med lovforslaget gennemføres også de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen). Med de foreslåede ændringer ophæves de dele af den danske finansielle regulering, som er indeholdt i benchmarkforordningen, og som vil blive reguleret af benchmarkforordningen fra tidspunktet for dennes ikrafttrædelse.

Med lovforslaget gennemføres artikel 1, nr. 14, 16 og 17, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V). Artikel 1, nr. 7, i dette direktiv er allerede implementeret, men ved dette lovforslag foretages en mere direktivnær gennemførelse af bestemmelsen.

Med lovforslaget gennemføres endelig artikel 13, nr. 2, 5, 8-9 og 28, artikel 18, stk. 1, litra g, artikel 102, stk. 1, 1 og 4. afsnit, artikel 129, stk. 4, 1. afsnit, artikel 145, stk. 3, artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, stk. 3, 1. afsnit, og stk. 4, artikel 210, stk. 3, artikel 212, stk. 1, litra d, artikel 247, stk. 1, og artikel 254, stk. 2, 4. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Desuden gennemføres artikel 219, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 4, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

Endelig gennemføres artikel 149, artikel 216, stk. 1, 2. afsnit, artikel 217, stk. 1, 3. afsnit, artikel 231, stk. 7, 1. og 2. afsnit, artikel 247, stk. 3, 4. afsnit, og stk. 5, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 2, nr. 38, 48, 49, 51 og 65 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Med lovforslaget gennemføres endvidere enkelte ændringer med henblik på at sikre, at de danske SIFI-regler flugter med principperne om behandling af filialer i Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer EBA/GL/2014/10 af 16. december 2014 vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel

	131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er).	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lov om finansiel virksomheds titel)

Med dette lovforslag gennemføres ændringer som følge af, at Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen) træder i kraft den 1. januar 2018, jf. bl.a. pkt. 2.4. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Fodnoten til lov om finansiel virksomhed skal opdateres som følge heraf, så det fremgår, at lov om finansiel virksomhed indeholder bestemmelser, der er nødvendige som følge af PRIIP-forordningen.

Af lovtekniske årsager foreslås det at nyaffatte fodnoten til lov om finansiel virksomhed. Med nyaffattelsen foretages en række redaktionelle ændringer af fodnoten. Den eneste ændring af indholdsmæssig karakter er tilføjelsen af henvisningen til PRIIP-forordningen.

Til nr. 2 (fodnoten til lov om finansiel virksomheds titel)

Med dette lovforslag implementeres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet).

Fodnoten til lov om finansiel virksomhed skal opdateres som følge heraf, så det fremgår, at lov om finansiel virksomhed gennemfører portabilitetsdirektivet.

Af lovtekniske årsager, herunder som følge af, at der med dette lovforslag foreslås to ændringer til fodnoten til lov om finansiel virksomhed med to forskellige ikrafttrædelsestidspunkter, jf. dette lovforslags § 1, nr. 1, og § 16, stk. 3 og 4, foreslås det at nyaffatte fodnoten. Den eneste ændring i relation til den affattelse af fodnoten, som foreslås indført med dette lovforslags § 1, nr. 1, per 3. januar 2018, er tilføjelsen af henvisningen til portabilitetsdirektivet.

Til nr. 3 (§ 2 a i lov om finansiel virksomhed)

Kapitel 1 i lov om finansiel virksomhed angiver lovens anvendelsesområde. §§ 2-4 i lov om finansiel virksomhed angiver særlige regler om anvendelsesområdet for forsikrings-selskaber.

Det foreslås at indsætte en ny § 2 a i lov om finansiel virksomhed, der angiver, at §§ 60 b – 60 d i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på forsikrings-selskaber med tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed.

§§ 60 b – 60 d foreslås indført i lov om finansiel virksomhed med dette lovforslags § 1, nr. 21. Der henvises til denne del af lovforslaget og bemærkningerne hertil.

Anvendelsesområdet for §§ 60 b – 60 d fremgår af selve bestemmelserne og afgrænses yderligere af den foreslåede § 60 e. Med den foreslåede § 2 a gøres der alene indledningsvis i lov om finansiel virksomhed opmærksom på det begrænsede anvendelsesområde af §§ 60 b – 60 d. Dette følger strukturen i lovens opbygning.

Det foreslås at bestemmelserne i §§ 60 b-60 d finder anvendelse på forsikrings-selskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed. Bestemmelserne regulerer således danske forsikrings-selskaber samt filialer her i landet af forsikrings-selskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed, jf. lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 1, og 3, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra e. De nærmere krav for tilladelse fremgår af § 11 i lov om finansiel virksomhed samt bekendtgørelse nr. 1018 af 25. august 2015 om filialer af tredjelandsforsikrings-selskaber.

Betegnelsen forsikrings-selskab omfatter også tværgående pensionskasser, hvorfor disse ikke er særskilt anført i bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 60 e vedrørende afgrænsningen af de pensionsordninger, som bestemmelserne i §§ 60 b - 60 d regulerer.

Til nr. 4 (§ 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende definition er et captivegenforsikrings-selskab et forsikrings-selskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikrings-selskaber.

Det foreslås, at ændre definitionen af captivegenforsikrings-selskab, så dette fremadrettet defineres som et genforsikrings-selskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikrings-selskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen eller gruppen, som det er en del af.

Forslaget om ændring af den gældende definition af captivegenforsikringsselskab er en konsekvens af, at der med dette lovforslag foreslås indsat en definition af captiveforsikringsselskab, jf. dette lovforslags § 1, nr. 4.

Det følger af artikel 13, nr. 2, at et captiveforsikringsselskab er et »forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern, som nævnt i litra c i artikel 212, stk. 1, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som har til formål udelukkende at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af«.

Den foreslåede indsættelse af en definition af captiveforsikringsselskab i lov om finansiel virksomhed sker af hensyn til efterlevelse af Solvens II-reguleringen, og formuleringen afspejler en direktivnær implementering af begrebet, som det er defineret i artikel 13, nr. 2, i Solvens II-direktivet.

Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, indeholder imidlertid også en definition af begrebet captivegenforsikringsselskab i artikel 13, nr. 5.

For at sikre overensstemmelse mellem begreberne captiveforsikring og captivegenforsikring foreslås det, at også definitionen af et captivegenforsikringsselskab affattes direktivnært i overensstemmelse med definitionen i Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 5. Uanset at denne nye definition følger af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, vil definitionen med den foreslåede ændring også gælde for captivegenforsikringsselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringsselskab.

Det afgørende for kvalifikationen af et genforsikringsselskab som et captivegenforsikringsselskab efter den foreslåede ændring er 1) at genforsikringsselskabet ikke er ejet af et forsikringsselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt 2) at genforsikringsselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Forslaget forventes ikke at medføre indholdsmæssige ændringer i forhold til i dag vedrørende afgørelsen af, om et givent genforsikringsselskab skal kvalificeres som et captivegenforsikringsselskab. Der er alene tale om en ændring af formel karakter med henblik på at tilpasse definitionen i lov om finansiel virksomhed til definitionen i solvens II-direktivet.

Captivegenforsikringsselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for genforsikringsselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Til nr. 5 og 6 (§ 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende definition i lov om finansiel virksomhed er outsourcing defineret som en virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør.

Det foreslås at supplere den gældende definition af outsourcing i lov om finansiel virksomhed med en definition, der er gældende for gruppe 1-forsikringsselskaber. Med denne nye definition er outsourcing et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, i kraft af hvilket tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Forslaget indebærer således, at der indsættes et nyt 2. pkt. i bestemmelsen, ligesom der i 1. pkt. indsættes en henvisning til 2. pkt., der markerer den særlige definition for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Forslaget fremsættes af hensyn til efterlevelse af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold.

Solvens II-direktivet indeholder regler om outsourcing, som har til hensigt at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til Solvens II-direktivet, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- og genforsikringsaktivitet. Reglerne svarer overordnet set til de regler, der hidtil har været gældende for danske forsikringsselskaber i medfør af lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder.

Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 28, afgrænser imidlertid ikke begrebet »outsourcing« på samme måde som den gældende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed. Efter Solvens II-direktivet gælder således ikke et væsentlighedskrav for, at et arrangement kan karakteriseres som outsourcing. Med forslaget gennemføres den i Solvens II-direktivet indeholdte definition af begrebet direktivnært.

Reguleringen af outsourcing i såvel Solvens II-direktivet som Solvens II-forordningen benytter sig i flere tilfælde også af et væsentlighedskrav, idet både direktiv og forordning fastsætter særlige regler for forhold, der kan betegnes som kritiske eller vigtige. Artikel 49, stk. 1, i Solvens II-direktivet, der vil blive implementeret i førnævnte bekendtgørelse, fastslår dog, at for enhver form for outsourcing, dvs. uanset om der er tale om outsourcing af kritiske eller vigtige forhold, gælder det, at forsikringsselskaberne skal forblive fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til direktivet, når der sker outsourcing af funktioner eller en hvilken som helst forsikringsaktivitet.

Den foreslåede ændring af definitionen aktualiseres af, at der påtænkes foretaget en ændring af bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige

aktivitetsområder, hvorved der indsættes særlige regler gældende for gruppe 1-forsikringsselskaber. Herved vil der i bekendtgørelsen ske indarbejdelse af artikel 49 i Solvens II-direktivet.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 55-60, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en række definitioner.

Af hensyn til efterlevelse af Solvens II-direktivet foreslås det at indsætte en række nye definitioner i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås således at indsætte en definition af et captive-forsikringsselskab som nyt § 5, stk. 1, nr. 55. Det følger af forslaget, at et captiveforsikringsselskab er et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 2, i Solvens II-direktivet.

Det afgørende for kvalifikationen af et forsikringsselskab som et captiveforsikringsselskab er, 1) at forsikringsselskabet ikke er ejet af et forsikringsselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt 2) at forsikringsselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Uanset at definitionen indsættes som følge af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, vil definitionen også gælde for captiveforsikringsselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringsselskab. Captiveforsikringsselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for forsikringsselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Se i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Det foreslås, at indsætte en definition af hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber som nyt § 5, stk. 1, nr. 56. Det følger af forslaget, at hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber a) i forbindelse med skadesforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde, b) i forbindelse med livsforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, og c) i forbindelse med genforsikring er den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 8, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås, at indsætte en definition af værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber som nyt § 5, stk. 1, nr. 57. Det følger af forslaget, at et værtsland for et gruppe 1-forsikringsselskab er en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er værtslandet den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 9, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition af koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet som nyt § 5, stk. 1, nr. 58. Det følger af forslaget, at koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet betegner det tilsyn, som udøves med a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, b) gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed, og c) gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er et tredjelandsforsikringsselskab, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Solvens II-direktivet.

Forslaget er begrundet i et behov for at kunne henvise til den i Solvens II-direktivet indeholdte afgrænsning af, i hvilke tilfælde, der skal udøves koncerntilsyn. Disse er beskrevet i artikel 213, stk. 2, litra a-d, i Solvens II-direktivet, og der er ikke i dag i lov om finansiel virksomhed en bred samlet beskrivelse af de tilfælde, hvor der skal udøves koncerntilsyn efter direktivet.

Artikel 213, stk. 2, litra a og b, er implementeret i § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 58, litra a.

Det følger af § 175 b, stk. 1, at bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed. Det fremgår videre, at kravet ikke gælder, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber, hvilket skyldes at disse ikke er omfattet af Solvens II-reguleringen.

Det følger af § 175 b, stk. 2, at § 175 b, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed. Af samme årsag som anført ovenfor gælder kravet

ikke, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 58, litra b, beskriver den koncernkonstruktion, der skal føres tilsyn med efter artikel 213, stk. 2, litra d, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at der skal udøves koncerntilsyn med forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er et blandet forsikringsholdingselskab. De krav der stilles til koncerntilsyn med en sådan konstruktion vedrører kontrol med koncerninterne transaktioner.

Artikel 213, stk. 2, litra c, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 58, litra c, angiver at der skal udøves koncerntilsyn med »forsikring- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Unionen, eller et tredjelandsforsikringsselskab«. I sådanne tilfælde vil det skulle vurderes, hvorvidt moderselskabet er underlagt et ækvivalent tilsyn, som medlemsstaterne kan forlade sig på, jf. artikel 261 i Solvens II-direktivet, eller om medlemsstaterne skal forestå og selv sikre et koncerntilsyn svarende til reglerne fastsat herfor i direktivet.

Lovforslaget indeholder i § 1, nr. 36, forslag til hjemmelsbestemmelse, hvorved det sikres, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes nærmere regler om disse krav til ækvivalens.

I alle tilfælde vil modervirksomheden ikke være dansk, hvorfor der i den foreslåede definition henvises til definitionerne i Solvens II-direktivet af begreberne »forsikringsholdingselskab« og »blandet finansielt holdingselskab«. Det er ikke fundet nødvendigt i den foreslåede bestemmelse at henviser til direktivets definition af tredjelandsforsikringsselskab, der ifølge definitionen er et selskab som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skulle have tilladelse som forsikringsselskab efter Solvens II-direktivet, jf. artikel 13, nr. 3. Begrebet er i øvrigt anvendt og defineret som tredjelandsforsikringsvirksomhed i § 2, nr. 7, i bekendtgørelse nr. 621 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v.

Det foreslås som nyt § 5, stk. 1, nr. 59, at indsætte en definition af, hvilken tilsynsmyndighed, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet. Det følger af forslaget, at den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet er den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Solvens II-direktivet. Definitionen indebærer en direktivnær gengivelse af direktivets artikel 247, stk. 1, jf. artikel 212, stk. 1, litra d.

Foruden hensynet til efterlevelse af Solvens II-direktivet har lovforslaget endvidere til formål ved indsættelse af de foreslåede bestemmelser i dette lovforslags § 1, nr. 37 og 38, at regulere Finanstilsynets pligter i visse situationer, hvor der er identificeret en grænseoverskridende koncern omfattet af

Solvens II-direktivet. Der er således bl.a. tale om forpligtelser over for den tilsynsmyndighed, blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, som er udpeget som koncerntilsynsførende, hvorfor det er relevant at definere begrebet.

Den nærmere afgørelse af, hvilken af flere landes berørte tilsynsmyndigheder, som skal udpeges som koncerntilsynsførende, foretages i henhold til artikel 247 i Solvens II-direktivet. Bortset fra få elementer, der gennemføres i lov om finansiel virksomhed ved § 1, nr. 30 og 31, i dette lovforslag, er denne bestemmelse myndighedsrettet.

Udgangspunktet for hvilket lands tilsynsmyndighed, der skal udpeges som koncerntilsynsførende følger af artikel 247, stk. 2, i Solvens II-direktivet.

Det følger af artikel 247, stk. 2, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, så udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed. Resten af artikel 247, stk. 2, angiver, hvilken tilsynsmyndighed, der i øvrige tilfælde udøver den koncerntilsynsførendes opgaver.

Efter artikel 247, stk. 3, kan de kompetente tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde fravige kriterierne i stk. 2. I sådanne tilfælde forpligter artikel 247, stk. 3, tilsynsmyndighederne til at indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse, ligesom den udpegede koncerntilsynsmyndighed skal fremsende den trufne afgørelse til koncernen med angivelse af den fulde begrundelse herfor. Også denne forpligtelse, der med dette lovforslag implementeres i det foreslåede nye § 175 e, er medvirkende til at skabe et behov for en definition i loven af, hvem der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition som nyt § 5, stk. 1, nr. 66, af begrebet af finite reinsurance, hvorefter dette begreb defineres som genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, eller b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Den eksplicite maksimale tabsrisiko foreslås i bestemmelsen forklaret som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko.

Finite reinsurance er en type genforsikring, hvor det beløb, der maksimalt kan tabes, overstiger præmien for hele aftalens løbetid med et begrænset, men betydeligt beløb. En sådan genforsikringsaftale er finite reinsurance, når aftalen tager omfattende hensyn til pengenes tidsværdi, hvorved menes den forventede nutidsværdi af fremtidige betalings-

strømme. Det sker ved, at den virksomhed, der ønsker at genforsikre sine risici (cedenten) ved tegningen af forsikringen aftaler at betale en samlet præmie, der som udgangspunkt svarer til den risiko, forsikringstager ønsker dækket. Herefter reduceres præmien imidlertid blandt andet under hensyntagen til den forventede nutidsværdi af den samlede præmie og forsikringsselskabets forventede forrentning af præmien. Den reelt betalte præmie er således lavere end den dækkede risiko. Det kan desuden være finite reinsurance, hvis aftalebestemmelserne udligner parternes økonomiske erfaring over tid for at opnå den tilsigtede overførsel af risiko til forsikringsselskabet. Det kan også være finite reinsurance, hvis begge kriterier er opfyldt.

Typisk er det ikke den samlede risiko, der overføres til et forsikringsselskab ved finite reinsurance, men blot en del af en risiko.

Med forslaget gennemføres artikel 210, stk. 3, i Solvens II-direktivet, der definerer begrebet finite reinsurance som genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, hvorved menes den forventede nutidsværdi af fremtidige betalingsstrømme. b) Aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel. Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 210, stk. 3, i Solvens II-direktivet.

Artikel 210, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed. Denne del af artiklen er allerede indeholdt i § 71, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Alle forsikringsselskaber skal desuden overholde § 158 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter deres aktiver skal investeres således, at forsikringstagerens og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Dermed er det såkaldte prudent person-princip gennemført og det indebærer ifølge artikel 132 i Solvens II-direktivet blandt andet, at forsikringsselskaber skal investere i aktiver, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om, jf. de specielle bemærkninger til § 158, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. saml.), A, L 114, side 51-52.

§ 71, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed gælder for alle finansielle virksomheder, herunder alle forsikringsselskaber. Lovens § 158 og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. de-

cember 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskab m.v. gælder for alle forsikringsselskaber, herunder også forsikringsselskaber, der indgår finite-reassurance-aftaler eller udøver finite-reassurance-virksomhed.

Desuden indeholder artikel 210 i stk. 2, en hjemmel for Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter om overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed. Denne hjemmel er endnu ikke udnyttet.

Begrebet "finite reinsurance" anvendes flere steder i Solvens II-reguleringen. Begrebet forekommer således i artikel 41 og 208 i Solvens II-forordningen. Artikel 41 omhandler beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og artikel 208 vedrører indregning af finite reinsurance-aftaler ved beregningen af solvenskapitalkravet ved hjælp af standardformlen.

Endvidere anvendes begrebet hyppigt i to gennemførelsesforordninger: Den ene er indberetningsforordningen, den anden er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2452 af 2. december 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for procedurerne, formaterne og skemaerne vedrørende rapporten om solvens og finansiell situation i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Det er således nødvendigt at implementere definitionen fra direktivet i dansk lovgivning alene af hensyn til forståelsen af de tre nævnte forordninger. Begrebet anvendes ikke andre steder i dansk lovgivning.

Den foreslåede lovændring forventes imidlertid ikke at få betydning for forsikringsselskaber omfattet af lov om finansiel virksomhed, da den type genforsikring ikke er udbredt i Danmark.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en række definitioner. Ved dette lovforslags § 1, nr. 7, indsættes en række nye numre i § 5, stk. 1, og indsættelsen af disse nye numre skal træde i kraft dagen efter bekendtgørelsen af loven i Lovtidende, jf. dette lovforslags § 16, stk. 2.

Imidlertid er der ved anden lov indsat nye numre i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og indsættelsen af disse nye numre træder først i kraft 3. januar 2018. Indsættelsen af disse nye numre pr. 3. januar 2018 er sket ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love og efterfølgende, af lovtekniske årsager, ved lov nr. 667 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Endvidere er der foretaget øvrige ændringer af § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed med lov nr. 665 af 8. juni 2017.

På grund af forskellen i ikrafttrædelsestidspunkt er det, af lovtekniske årsager, nødvendigt først at indsætte med dette lovforslag de tilføjelser til § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som skal træde i kraft dagen efter bekendtgørelsen af loven i Lovtidende, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7, og efterfølgende gennemføre en nyaffattelse af hele § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som skal træde i kraft den 3. januar 2018.

Nyaffattelsen indeholder de ændringer af eksisterende definitioner i § 5, stk. 1, nr. 23 og 27, som foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 4-6. Der henvises hertil og til de tilhørende bemærkninger.

Nyaffattelsen indeholder også de ændringer af eksisterende definitioner i § 5, stk. 1, nr. 3, 4, 18, 22 og 35, som er vedtaget med lov nr. 665 af 8. juni 2017, men som først træder i kraft den 3. januar 2018. Som følge heraf er det nødvendigt at ophæve de dele af lov nr. 665 af 8. juni 2017, der gennemfører de nævnte ændringer. Om ophævelsen henvises til dette lovforslags § 14 og tilhørende bemærkninger.

Nyaffattelsen indeholder endvidere de nye definitioner, der indsættes som § 5, stk. 1, nr. 55-60, med lov nr. 667 af 8. juni 2017, men som først træder i kraft den 3. januar 2018. Det drejer sig om definitionen af accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat og værtsland for et investeringsselskab. Som følge heraf er det nødvendigt at ophæve de dele af lov nr. 667 af 8. juni 2017, der indsætter de nævnte definitioner. Om ophævelsen henvises til dette lovforslags § 15 og tilhørende bemærkninger.

Dette lovforslag ændrer ikke i de ovennævnte ændringer til eksisterende definitioner eller nye definitioner. Både ændringer og definitioner videreføres som tidligere vedtaget ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 og lov nr. 667 af 8. juni 2017.

Med den foreslåede nyaffattelse vil § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholde i alt 66 numre.

§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder i dag i alt 54 numre.

Den foreslåede nyaffattelse indebærer en fuldstændig videreførelse af de gældende § 5, stk. 1, nr. 1, 2, 5-17, 19-21, 24-26, 29-34, og 35-54. Der foretages således med dette lovforslag ingen ændring af disse bestemmelser, og af denne årsag behandles disse bestemmelser ikke nærmere her.

I det følgende gengives, med enkelte fornødne tilpasninger, de oprindelige bemærkninger til ændringerne til § 5, stk. 1, nr. 3, 4, 18, 22, 28 og 35, som disse fremgår af de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8-12, i lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat, side 37-39.

Endvidere gengives, med enkelte fornødne tilpasninger, de oprindelige bemærkninger til § 5, stk. 1, nr. 54-60, som disse fremgår henholdsvis af de specielle bemærkninger til § 1,

nr. 14, (ved fremsættelse § 1, nr. 13) i lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat, side 39-40, og de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1, i lovforslaget til lov nr. 667 af 8. juni 2017, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 187 som fremsat, side 15-16.

Den foreslåede nyaffattelse viderefører de nye definitioner, som foreslås indsat i § 5, stk. 1, med dette lovforslags § 1, nr. 7, dog således at nummereringen rykkes, så disse definitioner ikke længere har nr. 55-60 men nr. 61-66. Nedenfor gengives derfor for nr. 61-66 de specielle bemærkninger til dette lovforslags § 1, nr. 7.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 1, ændres § 5, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed definerer, hvad der i loven forstås ved et investeringsselskab. Det fremgår af bestemmelsen, at et investeringsselskab defineres som en juridisk eller fysisk person, hvis virksomhed består i at yde investeringsservice.

Betegnelsen investeringsselskab anvendes i lov om finansiel virksomhed hovedsagligt om udenlandske virksomheder, der udøver aktiviteter som omfattet af bilag 4, Afsnit A, til lov om finansiel virksomhed. Disse kan i henhold til artikel 4, stk. 1, nr. 1, i MiFID II under nærmere angivne betingelser være fysiske personer, hvorimod de tilsvarende danske fondsmæglerselskaber skal være aktieselskaber, jf. § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 5, stk. 1, nr. 3, således at et investeringsselskab defineres som en juridisk eller fysisk person, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice til tredjemand eller udøve investeringsaktiviteter på et professionelt grundlag.

De foreslåede ændringer af § 5, stk. 1, nr. 3, er en konsekvens af, at der med § 1, nr. 20-22, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018, sker en tilpasning af de anvendte termer vedrørende værdipapirhandleraktiviteter til sprogbrugen anvendt i de danske sprogudgaver af MiFID II og MiFIR. Disse aktiviteter oplystes i bilag 4 til lov om finansiel virksomhed og dækker dels over investeringsservice for tredjemand, dels virksomheders egne investeringsaktiviteter, eksempelvis handel for egen regning med finansielle instrumenter. På baggrund heraf medfører § 1, nr. 21-23, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, at tilladelse som værdipapirhandler er påkrævet, såfremt der ydes investeringsservice eller udføres investeringsaktiviteter som et fast erhverv eller på et professionelt grundlag, og således ikke kun såfremt der ydes aktiviteter for tredjemand.

Som konsekvens heraf - og med henblik på en mere direktivnær implementering - findes det hensigtsmæssigt at affatte definitionen af et investeringsselskab, således at det fremgår, at definitionen udover fysiske og juridiske personer, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice, tillige omfatter juridiske eller fysiske personer, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at udøve inve-

steringsaktiviteter på et professionelt grundlag. Der er med den foreslåede ændring tale om en sproglig tilpasning til ordlyden af MiFID II.

Definitionen gennemfører og er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 1, i MiFID II, der definerer et investerings-selskab som en juridisk person, hvis sædvanlige erhverv eller virksomhed består i at yde en eller flere former for investerings-service til tredjemand og/eller at udøve en eller flere investeringsaktiviteter på erhvervsmæssigt grundlag. Medlemslandene kan lade definitionen af et investerings-selskab omfatte selskaber, der ikke er juridiske personer under en række nærmere angivne betingelser.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 1, ændres § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed definerer hvad der i loven forstås ved begrebet investerings-service. Det fremgår af bestemmelsen, at investerings-service defineres som de i bilag 4, afsnit A, nr. 1-8, anførte aktiviteter i forbindelse med de i bilag 5, nr. 1-10, anførte instrumenter.

Det foreslås at nyaffatte § 5, stk. 1, nr. 4, således at investerings-service og investeringsaktivitet defineres som aktiviteterne nævnt i bilag 4, afsnit A, i forbindelse med de i bilag 5 anførte instrumenter.

Baggrunden for denne ændring er, at artikel 4, stk. 1, nr. 2, i MiFID II definerer investerings-service og investeringsaktiviteter som de i bilag I, afsnit A, anførte services og aktiviteter i tilknytning til de i bilag I, afsnit C, omhandlede instrumenter, mens artikel 4, stk. 1, nr. 3, i MiFID II definerer accessoriske tjenesteydelser som de i bilag I, afsnit B, anførte tjenesteydelser. Der sondres således mellem investerings-service, investeringsaktiviteter og accessoriske tjenesteydelser, hvor investerings-service og investeringsaktiviteter omhandler service eller aktiviteter som nævnt i bilag I, afsnit A, til MiFID II, og accessoriske tjenesteydelser omhandler service nævnt i bilag I, afsnit B, til MiFID II.

Bilag I, afsnit A og B, til MiFID II gennemføres ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 i bilag 4, afsnit A og B, til lov om finansiel virksomhed, hvorfor det foreslås at definere investerings-service og investeringsaktiviteter som aktiviteterne nævnt i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed i forbindelse med de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed anførte instrumenter. Idet lov nr. 665 af 8. juni 2017 indebærer, at de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed anførte instrumenter svarer til de i bilag I, afsnit C, til MiFID II omhandlede instrumenter, henvises der i definitionen af investerings-service og investeringsaktiviteter til bilag 5 i sin helhed.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 1, ændres § 5, stk. 1, nr. 18, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 18, i lov om finansiel virksomhed definerer begrebet eksponering.

Ændringen af bestemmelsen består alene i at ændre betegnelsen værdipapirer til omsættelige værdipapirer. Der er tale om en præcisering af, hvad der forstås ved værdipapirer. Præciseringen udspringer af en ændring i begrebsanvendelsen, der er en konsekvens af lov om kapitalmarkeder.

Omsættelige værdipapirer er en delmængde af finansielle instrumenter. Begrebet omsættelige værdipapirer skal forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 44, i MiFID II, som gennemføres i dansk ret i § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvortil der henvises.

Med nyaffattelsen foretages alene denne præcisering af § 5, stk. 1, nr. 18, i lov om finansiel virksomhed, og der er således ikke andre ændringer af bestemmelsen, som dermed i øvrigt er en videreførelse af den eksisterende § 5, stk. 1, nr. 18.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 1, ændres § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed definerer, hvad der i loven forstås ved begrebet multilateral handelsfacilitet. Det fremgår af bestemmelsen, at en multilateral handelsfacilitet defineres som et multilateralt handelssystem (med undtagelse af regulerede markeder), der inden for systemet og efter dettes ufravigelige regler sætter forskellige tredjeparters interesse i køb og salg af de i bilag 5, nr. 1-10, til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter i forbindelse med hinanden på en sådan måde, at der indgås en aftale om overdragelse.

Det foreslås at nyaffatte definitionen, således at definitionen svarer til den, som fremgår af den tilsvarende definition i § 3, nr. 3, i lov om kapitalmarkeder. Det foreslås således at definere en multilateral handelsfacilitet (MHF) som ethvert system eller enhver facilitet, hvor forskellige tredjeparters købs- og salgsinteresser i finansielle instrumenter kan sammenføres, og som drives i overensstemmelse med reglerne i kapitel 17, 18, 20, 22 og 23, i lov om kapitalmarkeder. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med definitionen af en operatør af en MHF i § 3, nr. 8, i lov om kapitalmarkeder.

Udtrykket system omfatter både markeder, der består i kraft af et regelsæt og en egentlig handelsplads, og markeder, der udelukkende består i kraft af et regelsæt. Der skal således ikke nødvendigvis foreligge et teknisk system til matching af ordrer, idet der i givet fald skal være tale om, at værdipapirerne skal være optaget til handel efter markedets regler.

Udtrykket tredjeparters købs- og salgsinteresser skal forstås bredt og omfatter ordrer, prisstillelser og interessemarkeringer.

Definitionen svarer i store træk til definitionen af et reguleret marked, jf. § 3, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvilket afspejler det forhold, at regulerede markeder og MHF'er begge har til formål at foranstalte organiseret handel, jf. betragning nr. 7 i præamblen til MiFIR. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 22, i MiFID II. Bestemmelsen

har ikke samme ordlyd som definitionen i MiFID II, men der er ingen indholdsmæssig forskel mellem definitionen i nærværende lovforslag og i MiFID II.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 1, ændres § 5, stk. 1, nr. 28, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 28, i lov om finansiel virksomhed definerer begrebet formålsbestemt selskab.

Ændringen af bestemmelsen består alene i at ændre betegnelsen værdipapirer til omsættelige værdipapirer. Der er tale om en præcisering af, hvad der forstås ved værdipapirer. Præciseringen udspringer af en ændring i begrebsanvendelsen, der er en konsekvens af lov om kapitalmarkeder.

Omsættelige værdipapirer er en delmængde af finansielle instrumenter. Begrebet omsættelige værdipapirer skal forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 44, i MiFID II, som gennemføres i dansk ret i § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvortil der henvises.

Med nyaffattelsen foretages alene denne præcisering af § 5, stk. 1, nr. 28, i lov om finansiel virksomhed, og der er således ikke andre ændringer af bestemmelsen, som dermed i øvrigt er en videreførelse af den eksisterende § 5, stk. 1, nr. 28.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 5, stk. 1, ændres § 5, stk. 1, nr. 35, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 35, i lov om finansiel virksomhed definerer, hvad der i loven forstås ved begrebet fondsmæglerselskab I. Det fremgår af bestemmelsen, at fondsmæglerselskab I defineres som et fondsmæglerselskab, som har tilladelse til at udøve en eller flere af de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6-9, nævnte aktiviteter eller som opbevarer kunders midler eller værdipapirer.

Den gældende definition af fondsmæglerselskab I omfatter de virksomheder, der er omfattet af definitionen af investeringselskab i artikel 3, stk. 1, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (CRD IV), som henviser til definitionen af investeringselskab i artikel 4, stk. 1, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR). I henhold til artikel 4, stk. 1, nr. 2, i CRR defineres et investeringselskab i overensstemmelse med definitionen af investeringselskaber i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i MiFID I, dog med undtagelse af kreditinstitutter, lokale firmaer og virksomheder, der ikke har tilladelse til opbevaring og forvaltning af finansielle instrumenter for kunders regning, og som kun yder en eller flere af de investeringservice eller investeringsaktiviteter, der er omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 1, 2, 4 og 5, til MiFID I, og som ikke opbevarer kunders midler eller værdipapirer, og som derfor ikke kan komme i gældsforhold til deres kunder.

Dermed er det alene fondsmæglerselskaber med tilladelse til at udøve en eller flere af følgende aktiviteter: forretninger for egen regning, afsætningsgaranti i forbindelse med emissioner, placering af finansielle instrumenter uden fast forpligtigelse, drift af multilaterale handelsfaciliteter eller opbevaring og forvaltning for investorers regning, herunder depotvirksomhed, jf. bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6-9, til lov om finansiel virksomhed, eller fondsmæglerselskaber, som opbevarer kunders midler eller værdipapirer, og som kan komme i gældsforhold til deres kunder, som er omfattet af definitionen af investeringselskab i CRD IV, og som defineres som fondsmæglerselskab I i gældende ret, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 8, i lovforslag nr. L 133 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love fremsat 7. februar 2014, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat.

Det foreslås at ændre § 5, stk. 1, nr. 35, litra a, således, at definitionen af fondsmæglerselskab I omfatter fondsmæglerselskaber, som har tilladelse til at udøve en eller flere af de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6-10, nævnte aktiviteter, eller som opbevarer kunders midler eller værdipapirer. Dette indebærer, at drift af organiserede handelsfaciliteter (OHF'er) omfattes af definitionen af fondsmæglerselskab I.

Forslaget er en følge af, at gennemførelsen af MiFID II medfører, at listen over investeringservice og investeringsaktiviteter i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed udvides med et nyt nummer 10 og dermed medtager drift af organiserede handelsfaciliteter (OHF'er) som en kerneaktivitet, som værdipapirhandlere kan få tilladelse til, jf. lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Et investeringselskab, der har tilladelse til drift af organiserede handelsfaciliteter (OHF'er), er ikke omfattet af undtagelserne til definitionen af et investeringselskab i artikel 4, stk. 1, nr. 2, i CRR, og omfattes således af definitionen af investeringselskab i CRD IV. Dette indebærer, at et investeringselskab, der har tilladelse til drift af organiserede handelsfaciliteter (OHF'er), skal omfattes af definitionen af fondsmæglerselskab I. Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 35, litra a, indebærer således, at definitionen af fondsmæglerselskab I efter gennemførelsen af MiFID II fortsat omfatter de virksomheder, der er omfattet af definitionen af et investeringselskab i CRD IV.

Med nyaffattelsen indsættes nr. 55-60, som gennemfører dele af artikel 4, stk. 1, i MiFID II, der definerer en række termer, der anvendes i direktivet, og som følge heraf anvendes i forbindelse med gennemførelsen af direktivets bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Som anført ovenfor er disse definitioner tidligere indført med lov nr. 665 af 8. juni 2017 og efterfølgende, af lovtekniske årsager, ved lov nr. 667 af 8. juni 2017. Af lovtekniske årsager indføres definitionerne nu med dette lovforslag.

Det foreslås således i § 5, stk. 1, nr. 55, at accessoriske tjenesteydelser defineres som tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B, til lov om finansiel virksomhed. Dette er i

overensstemmelse med, at der, som i den danske sprogudgave af MiFID II og MiFIR, sondres mellem investeringservice, investeringsaktiviteter og accessoriske tjenesteydelser, hvor investeringservice og investeringsaktiviteter omhandler services eller aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed og accessoriske tjenesteydelser omhandler services som nævnt i bilag 4, afsnit B. Den foreslåede definition af accessoriske tjenesteydelser gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 3, i MiFID II.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 56, at udførelse af ordrer for investorers regning defineres som indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter. Dette omfatter tillige indgåelse af aftaler om salg på udstedelsestidspunktet af finansielle instrumenter, der udstedes af et investeringselskab eller et kreditinstitut. Forslaget gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 5, i MiFID II, i hvilken forbindelse det som noget nyt præciseres, at definitionen af udførelse af ordrer tillige omfatter det tilfælde, hvor investeringselskaber og kreditinstitutter på det primære marked distribuerer finansielle instrumenter, som de selv har udstedt, uden at yde nogen rådgivning, jf. betragtning nr. 45 i præambelen til MiFID II. Dette med henblik på at styrke investorbeskyttelsen og således sikre, at investeringselskaber og kreditinstitutter, der distribuerer finansielle instrumenter, som de selv udsteder i forbindelse hermed, er omfattet af reglerne i MiFID II.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 57, at definere handel for egen regning som handel over egenbeholdningen, der resulterer i handel med et eller flere finansielle instrumenter. Forslaget gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 6, i MiFID II.

Handel for egen regning med finansielle instrumenter er omfattet af listen i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed, der indeholder de investeringservice og investeringsaktiviteter, der som udgangspunkt kræver tilladelse. Begrebet omfatter i denne sammenhæng virksomheder, der erhvervsmæssigt forvalter deres egen handelsbeholdning og derfor påtager sig øgede risici forbundet med indgåelse af handler og samtidig kan udgøre en modpartrisiko for andre markedsdeltagere. Til tilladelseskrauet er der imidlertid knyttet særlige undtagelser, jf. artikel 2 i MiFID II, der forventes implementeret i bekendtgørelse udstedt af Finanstilsynet med hjemmel i § 9, stk. 10, til lov om finansiel virksomhed. Begrebet omfatter endvidere handel over egenbeholdningen i forbindelse med udførelse af kundeordrer, hvor kunden har en modparts- eller leveringsrisiko.

I relation hertil fastslås det i betragtning nr. 24 i præambelen til MiFID II, at handel for egen regning ved udførelse af kundeordrer omfatter virksomheder, der udfører ordrer fra forskellige kunder ved at matche dem på grundlag af ejer-matchning (back-to-back-handel), hvorved de bør anses for at optræde som ejere og bør være underlagt direktivets bestemmelser om både udførelse af ordrer for kunders regning og handel for egen regning. Derimod vil udførelse af ordrer vedrørende finansielle instrumenter som en accessorisk aktivitet mellem to personer, hvis hovederhverv på koncernni-

veau hverken er investeringservice som omhandlet i MiFID II eller bankvirksomhed som omhandlet i CRD IV, ikke være omfattet af definitionen af handel for egen regning ved udførelse af kundeordrer, jf. betragtning nr. 25 i præambelen til MiFID II.

Endvidere vil et fondsmæglerselskabs besiddelse af positioner i finansielle instrumenter, der ikke indgår i handelsbeholdningen med henblik på at investere kapitalgrundlaget, ikke blive betragtet som handel for egen regning, jf. artikel 29, stk. 4, i CRD IV, der er implementeret i gældende § 157 i lov om finansiel virksomhed, hvoraf det følger, at kapitalgrundlaget i fondsmæglerselskaber, der ikke har tilladelse til at foretage handel for egen regning, jf. bilag 4, afsnit A, nr. 3, til lov om finansiel virksomhed, skal være placeret langsigtet og ikke-spekulativt og derved opfylde betingelserne for at være uden for handelsbeholdningen.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 58, at definere finansielle instrumenter som instrumenter nævnt i bilag 5. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 15, i MiFID II, der definerer finansielle instrumenter som de i bilag I, afsnit C, anførte instrumenter. Som følge af de i lovforslaget foreslåede ændringer til bilag 5 til lov om finansiel virksomhed bringes listen over finansielle instrumenter i lov om finansiel virksomhed i overensstemmelse med listen over finansielle instrumenter i MiFID II. Således foreslås det bl.a. at ophæve valutaspot i investeringsøjemed fra listen over finansielle instrumenter henset til, at det pågældende instrument ikke er omfattet af listen over finansielle instrumenter i MiFID II, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 109, i lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 59, at definere derivater i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, nr. 29, i MiFIR. I MiFIR defineres derivater som de finansielle instrumenter, der er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44, litra c, i MiFID II, og som er omhandlet i direktivets bilag I, afsnit C, nr. 4-10. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 49, i MiFID II.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 60, at definere et investeringselskabs værtsland som et andet medlemsland end hjemlandet, hvor et investeringselskab har en filial eller yder investeringservice eller udfører investeringsaktiviteter. Et investeringselskabs hjemland defineres som (i) det medlemsland, hvor den pågældende har sit hovedkontor, hvis investeringselskabet er en fysisk person, (ii) det medlemsland, hvor det registrerede hjemsted er beliggende, hvis investeringselskabet er en juridisk person, og (iii) det medlemsland, hvor selskabets hovedkontor er beliggende, hvis investeringselskabet ifølge national lovgivning ikke har noget registreret hjemsted, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 55, litra a, i MiFID II. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 56, i MiFID II.

Af hensyn til efterlevelse af Solvens II-direktivet foreslås det at indsætte definitionerne med nr. 61-66 i lov om finansiel virksomhed. Disse definitioner er indført med dette lov-

forslags § 1, nr. 7. Forslaget indebærer ingen ændringer af definitionerne i forhold til lovforslagets § 1, nr. 7, ud over en ændret nummerering.

Det foreslås således at indsætte en definition af et captiveforsikringssselskab som nyt § 5, stk. 1, nr. 61. Det følger af forslaget, at et captiveforsikringssselskab er et forsikringssselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringssselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 2, i Solvens II-direktivet.

Det afgørende for kvalifikationen af et forsikringssselskab som et captiveforsikringssselskab er 1) at forsikringssselskabet ikke er ejet af et forsikringssselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt 2) at forsikringssselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Uanset at definitionen indsættes som følge af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringssselskabernes forhold, vil definitionen også gælde for captiveforsikringssselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringssselskab. Captiveforsikringssselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for forsikringssselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Se i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Det foreslås, at indsætte en definition af hjemland for gruppe 1-forsikringssselskaber som nyt § 5, stk. 1, nr. 62. Det følger af forslaget, at hjemland for gruppe 1-forsikringssselskaber a) i forbindelse med skadesforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringssselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde, b) i forbindelse med livsforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringssselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, og c) i forbindelse med genforsikring er den medlemsstat, hvor genforsikringssselskabets hovedsæde er beliggende.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 8, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås, at indsætte en definition af værtsland for gruppe 1-forsikringssselskaber som nyt § 5, stk. 1, nr. 63. Det følger af forslaget, at et værtsland for et gruppe 1-forsikringssselskab er en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringssselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er værtslandet den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringssselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlems-

stat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringssselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 9, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition af koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet som nyt § 5, stk. 1, nr. 64. Det følger af forslaget, at koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet betegner det tilsyn, som udøves med a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, b) gruppe 1-forsikringssselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed, og c) gruppe 1-forsikringssselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er et tredjelandsforsikringssselskab, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Solvens II-direktivet.

Forslaget er begrundet i et behov for at kunne henvise til den i Solvens II-direktivet indeholdte afgrænsning af, i hvilke tilfælde, der skal udøves koncerntilsyn. Disse er beskrevet i artikel 213, stk. 2, litra a-d, i Solvens II-direktivet, og der er ikke i dag i lov om finansiel virksomhed en bred samlet beskrivelse af de tilfælde, hvor der skal udøves koncerntilsyn efter direktivet.

Artikel 213, stk. 2, litra a og b, er implementeret i § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra a.

Det følger af § 175 b, stk. 1, at bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed. Det fremgår videre, at kravet ikke gælder, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringssselskaber, hvilket skyldes at disse ikke er omfattet af Solvens II-reguleringen.

Det følger af § 175 b, stk. 2, at § 175 b, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringssselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed. Af samme årsag som anført ovenfor gælder kravet ikke, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringssselskaber.

Det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra b, beskriver den koncernkonstruktion, der skal føres tilsyn med efter artikel 213, stk. 2, litra d, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at der skal udøves koncerntilsyn med forsikringssselskaber, hvis modervirksomhed er et blandet forsikringsholdingselskab. De krav der stilles til koncerntilsyn med en sådan konstruktion vedrører kontrol med koncerninterne transaktioner.

Artikel 213, stk. 2, litra c, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra c, angiver at der skal udøves kon-

cerntilsyn med »forsikring- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Unionen, eller et tredjelandsforsikringsselskab«. I sådanne tilfælde vil det skulle vurderes, hvorvidt moderselskabet er underlagt et ækvivalent tilsyn, som medlemsstaterne kan forlade sig på, jf. artikel 261 i Solvens II-direktivet, eller om medlemsstaterne skal forestå og selv sikre et koncerntilsyn svarende til reglerne fastsat herfor i direktivet.

Lovforslaget indeholder i § 1, nr. 36, forslag til hjemmelsbestemmelse, hvorved det sikres, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes nærmere regler om disse krav til ækvivalens.

I alle tilfælde vil modervirksomheden ikke være dansk, hvorfor der i den foreslåede definition henvises til definitionerne i Solvens II-direktivet af begreberne »forsikringsholdingselskab« og »blandet finansielt holdingselskab«. Det er ikke fundet nødvendigt i den foreslåede bestemmelse at henviser til direktivets definition af tredjelandsforsikringsselskab, der ifølge definitionen er et selskab som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skulle have tilladelse som forsikringsselskab efter Solvens II-direktivet, jf. artikel 13, nr. 3. Begrebet er i øvrigt anvendt og defineret som tredjelandsforsikringsvirksomhed i § 2, nr. 7, i bekendtgørelse nr. 621 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v.

Det foreslås som nyt § 5, stk. 1, nr. 65, at indsætte en definition af, hvilken tilsynsmyndighed, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet. Det følger af forslaget, at den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet er den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Solvens II-direktivet. Definitionen indebærer en direktivnær gengivelse af direktivets artikel 247, stk. 1, jf. artikel 212, stk. 1, litra d.

Foruden hensynet til efterlevelse af Solvens II-direktivet har lovforslaget endvidere til formål ved indsættelse af de foreslåede bestemmelser i dette lovforslags § 1, nr. 37 og 38, at regulere Finanstilsynets pligter i visse situationer, hvor der er identificeret en grænseoverskridende koncern omfattet af Solvens II-direktivet. Der er således bl.a. tale om forpligtelser over for den tilsynsmyndighed, blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, som er udpeget som koncerntilsynsførende, hvorfor det er relevant at definere begrebet.

Den nærmere afgørelse af, hvilken af flere landes berørte tilsynsmyndigheder, som skal udpeges som koncerntilsynsførende, foretages i henhold til artikel 247 i Solvens II-direktivet. Bortset fra få elementer, der gennemføres i lov om finansiel virksomhed ved § 1, nr. 33 og 34, i dette lovforslag, er denne bestemmelse myndighedsrettet.

Udgangspunktet for hvilket lands tilsynsmyndighed, der skal udpeges som koncerntilsynsførende følger af artikel 247, stk. 2, i Solvens II-direktivet.

Det følger af artikel 247, stk. 2, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, så udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed. Resten af artikel 247, stk. 2, angiver, hvilken tilsynsmyndighed, der i øvrige tilfælde udøver den koncerntilsynsførendes opgaver.

Efter artikel 247, stk. 3, kan de kompetente tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde fravige kriterierne i stk. 2. I sådanne tilfælde forpligter artikel 247, stk. 3, tilsynsmyndighederne til at indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse, ligesom den udpegede koncerntilsynsmyndighed skal fremsende den trufne afgørelse til koncernen med angivelse af den fulde begrundelse herfor. Også denne forpligtelse, der med dette lovforslag implementeres i det foreslåede nye § 175 e, er medvirkende til at skabe et behov for en definition i loven af, hvem der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition som nyt § 5, stk. 1, nr. 66, af begrebet finite reinsurance, hvorefter dette begreb defineres som genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, eller b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel. Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 210, stk. 3, i Solvens II-direktivet.

Den eksplicite maksimale tabsrisiko foreslås i bestemmelsen forklaret som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko.

Finite reinsurance er en type genforsikring, hvor det beløb, der maksimalt kan tabes, overstiger præmien for hele aftalens løbetid med et begrænset, men betydeligt beløb. En sådan genforsikringsaftale er finite reinsurance, når aftalen tager omfattende hensyn til pengenes tidsværdi, hvorved menes den forventede nutidsværdi af fremtidige betalingsstrømme. Det sker ved, at den virksomhed, der ønsker at genforsikre sine risici (cedenten) ved tegningen af forsikringsaftaler at betale en samlet præmie, der som udgangspunkt svarer til den risiko, forsikringstager ønsker dækket. Herefter reduceres præmien imidlertid blandt andet under hensyntagen til den forventede nutidsværdi af den samlede præmie og forsikringsselskabets forventede forrentning af præmien. Den reelt betalte præmie er således lavere end den dækkede risiko. Det kan desuden være finite reinsurance,

hvis aftalebestemmelserne udligner parternes økonomiske erfaring over tid for at opnå den tilsigtede overførsel af risiko til forsikringsselskabet. Det kan også være finite reinsurance, hvis begge kriterier er opfyldt.

Typisk er det ikke den samlede risiko, der overføres til et forsikringsselskab ved finite reinsurance, men blot en del af en risiko.

Med forslaget gennemføres artikel 210, stk. 3, i Solvens II-direktivet, der definerer begrebet finite reinsurance som genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, hvorved menes den forventede nutidsværdi af fremtidige betalingsstrømme. b) Aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel. Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 210, stk. 3, i Solvens II-direktivet

Artikel 210, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed. Denne del af artiklen er allerede indeholdt i § 71, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Alle forsikringsselskaber skal desuden overholde § 158 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter deres aktiver skal investeres således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Dermed er det såkaldte prudent person-princip gennemført og det indebærer ifølge artikel 132 i Solvens II-direktivet blandt andet, at forsikringsselskaber skal investere i aktiver, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om, jf. de specielle bemærkninger til § 158, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. saml.), A, L 114, side 51-52.

§ 71, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed gælder for alle finansielle virksomheder, herunder alle forsikringsselskaber. Lovens § 158 og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskab m.v. gælder for alle forsikringsselskaber, herunder også forsikringsselskaber, der indgår finite-reassurance-aftaler eller udøver finite-reassurance-virksomhed.

Desuden indeholder artikel 210 i stk. 2 en hjemmel for Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter om overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som føl-

ge af finite reinsurance-virksomhed. Denne hjemmel er endnu ikke udnyttet.

Begrebet finite reinsurance anvendes flere steder i Solvens II-reguleringen. Begrebet forekommer således i artikel 41 og 208 i Solvens II-forordningen. Artikel 41 omhandler beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og artikel 208 vedrører indregning af finite reinsurance-aftaler ved beregningen af solvenskapitalkravet ved hjælp af standardformlen.

Endvidere anvendes begrebet hyppigt i to gennemførelsesforordninger: Den ene er indberetningsforordningen, den anden er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2452 af 2. december 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for procedurerne, formaterne og skemaerne vedrørende rapporten om solvens og finansiel situation i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Det er således nødvendigt at implementere definitionen fra direktivet i dansk lovgivning alene af hensyn til forståelsen af de tre nævnte forordninger. Begrebet anvendes ikke andre steder i dansk lovgivning.

Den foreslåede lovændring forventes imidlertid ikke at få betydning for forsikringsselskaber omfattet af lov om finansiel virksomhed, da den type genforsikring ikke er udbredt i Danmark.

Til nr. 9 (§ 11, stk. 9, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af bestemmelsen, at virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsselskab«, »gensidigt selskab«, »captivegenforsikringsselskab« eller »pensionskasse« i deres navn.

Det foreslås med ændringen at tilpasse bestemmelsen, så det fremgår, at virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, tillige har eneret til at benytte betegnelsen »captiveforsikringsselskab« i deres navn.

Der er tale om en konsekvensændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Overtrædelse af § 11, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed er strafbelagt i henhold til lovens § 373, stk. 1.

Til nr. 10 (§ 11, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af bestemmelsen, at forsikringsselskaber har pligt til at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenkab af forsikringsselskab, ligesom det bl.a. fremgår, at captivegenforsikringsselskaber har pligt til i deres navn at benytte betegnelsen »captivegenforsikringsselskab«.

Det foreslås med ændringen at tilpasse bestemmelsen, så det fremgår, at forsikringsselskaber, der udøver virksomhed som captiveforsikringsselskab, har pligt til at benytte denne betegnelse i deres navn.

Forslaget er en konsekvens af indsættelsen af en ny definition af begrebet captiveforsikringssselskab.

Overtrædelse af § 11, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, er strafbelagt i henhold til lovens § 373, stk. 1.

Til nr. 11 (§ 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

En virksomhed, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed, skal ansøge Finanstilsynet herom. Finanstilsynet skal give tilladelse, når ansøgeren opfylder de relevante krav fra § 14 i lov om finansiel virksomhed. Det skal bl.a. vurderes, om medlemmerne af ansøgerens bestyrelse og direktion opfylder kravene i § 64 om egnethed og hæderlighed, jf. § 14, stk. 1, nr. 2, og om ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige, jf. § 14, stk. 1, nr. 7.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 8*, hvorefter en ansøger for at opnå tilladelse som et gruppe 1-forsikringssselskab, jf. § 11, stk. 3, skal kunne godtgøre, at virksomheden er i stand til at overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring. Dette er mere omfattende end de eksisterende krav i § 14, stk. 1, nr. 2, om egnethed og hæderlighed og nr. 7 om forsvarlige forretningsgange og administrative forhold.

Med forslaget gennemføres artikel 18, stk. 1, litra g, i Solvens II-direktivet, hvorefter hjemlandet skal kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse, kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet, jf. kapitel IV, afdeling 2. Kapitel IV, afdeling 2, består af artiklerne 41-50.

”Regler vedrørende ledelsessystemet” er i forslaget til ændring af § 14 i lov om finansiel virksomhed benævnt ”reglerne vedrørende virksomhedsstyring”, favner bredt. De nævnte artikler i Solvens II-direktivet er gennemført forskellige steder i lov om finansiel virksomhed og tilhørende bekendtgørelser. I de følgende afsnit redegøres nærmere for de krav i dansk lovgivning, som hovedsageligt er omfattet af begrebet.

Ansøgeren skal først og fremmest godtgøre, at virksomheden er i stand til at overholde de generelle ledelseskra v i artikel 41. Disse krav er hovedsageligt gennemført i lov om finansiel virksomhed § 70, stk. 1, nr. 3, og stk. 3, § 71, stk. 1, nr. 1, 3, 5-6 og 8, samt i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringssselskaber m.v. § 2, stk. 1, § 5, stk. 3, nr. 1-3, § 6, stk. 1, stk. 3, nr. 1 og 3, og § 14, stk. 1, 1. pkt. Forslaget er mere omfattende end det gældende krav i nr. 7 om at have forsvarlige forretningsgange og administrative forhold.

Ansøgeren skal ligeledes godtgøre at være i stand til at overholde egnetheds- og hæderlighedskravene i artikel 42 og 43. Disse krav er gennemført i lov om finansiel virksomhed § 64, stk. 1-2, stk. 3, nr. 1-2, stk. 5, og stk. 8, og fremgår allerede af de gældende regler i § 14, stk. 1, nr. 2 og 3.

Endvidere skal ansøgeren godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om risikostyring i artikel 44. Disse regler

er primært gennemført i lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, nr. 4, og § 17, stk. 1, § 18, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., samt bilag 6, nr. 1, 2 i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringssselskaber m.v. Artikel 44, stk. 2, 4. afsnit, og stk. 2 a vedrørende matchtilpasning og volatilitetsjustering fremgår desuden af bekendtgørelse nr. 1775 af 16. december 2015 om matchtilpasning og volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve for gruppe 1-forsikringssselskaber § 2, stk. 4-6, og § 4, stk. 2-5.

Desuden skal ansøgeren godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om vurdering af egen risiko og solvens i artikel 45. Kravene er primært gennemført i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringssselskaber m.v. § 3, stk. 2, nr. 1, § 4, stk. 1, 1.-4. pkt., og stk. 2, 1. pkt., samt bilag 6, nr. 3, litra e, og nr. 5, 1. led. Artikel 45, stk. 2 a, er gennemført ved bekendtgørelse nr. 1775 af 16. december 2015 om matchtilpasning og volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve for gruppe 1-forsikringssselskaber § 2, stk. 7, og § 4, stk. 6.

Ansøgeren skal også godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om et internt kontrolsystem, som fremgår af artikel 46. Kravene herfra er gennemført i lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, nr. 7, og i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringssselskaber m.v. § 17, stk. 1, § 19, stk. 2, og bilag 7, nr. 1.

Ansøgeren skal herudover godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om at have en effektiv intern auditfunktion og aktuarfunktion, jf. artiklerne 47-48. Kravene herfra er gennemført i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringssselskaber m.v. § 20, stk. 1, § 21, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2, 1. pkt., og bilag 7, nr. 1-2.

Endvidere skal ansøgeren godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om outsourcing i artikel 49. Artiklen forventes gennemført ved en ændring af bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder, jf. ovenfor under bemærkningerne til ændringen af § 5, stk. 1, nr. 27.

Endvidere indebærer henvisningen i artikel 41 til artikel 50, at ansøgeren også skal godtgøre at være i stand til at overholde de regler om ledelsessystemet, der fremgår af Solvens II-forordningen. Relevante er her især artiklerne 258-275.

Finanstilsynet tager ved vurderingen af ansøgningen i fornødent omfang hensyn til, at det på ansøgningstidspunktet kan være vanskeligere for selskabet at overholde visse krav, end det vil være, efter at selskabet har påbegyndt sin virksomhed. Eksempelvis skal ansøgeren godtgøre, at selskabet vil overholde reglerne om at have skriftlige politikker vedrørende som minimum risikostyring, intern kontrol, intern audit og eventuelt outsourcing, jf. artikel 41, stk. 3. Finanstilsynet vil vurdere, om selskabet i nødvendigt omfang har udarbejdet alle relevante politikker, men en tilladelse er ikke betinget af en gennemgang af samtlige politikker med henblik på

at sikre, at disse opfylder alle krav i den samlede Solvens II-regulering. Desuden er det ikke et krav, at ansøgeren allerede ved ansøgningen skal indsende en vurdering af egen risiko og solvens. Selskabet skal alene kunne godtgøre, at det efter tilladelsen kan gennemføre vurderingen mindst én gang årligt. Selskabet skal for eksempel råde over den nødvendige organisation med relevante kompetencer.

Det er ikke et krav i henhold til artikel 41-50, at en ansøger formelt set skal godtgøre at kunne overholde samtlige krav i lovens §§ 64, 70 og 71 og i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringselskaber m.v., for at opnå tilladelse. Selskabet vil imidlertid skulle overholde den samlede Solvens II-regulering, straks efter at det har opnået tilladelsen.

Med forslaget præciseres kravene for at opnå tilladelse som et gruppe 1-forsikringselskab.

Til nr. 12 (§ 38 a i lov om finansiel virksomhed)

§ 38 i lov om finansiel virksomhed vedrører forpligtelser for danske finansielle virksomheder, der ønsker at etablere en filial i et andet land.

Det foreslås at indføre en ny § 38 a, hvorefter et gruppe 1-forsikringselskab, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, som agter at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under klasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

Erklæringen skal fremlægges, inden filialen påbegynder at dække de risici, som bestemmelsen nævner. Det foreslås, at manglende efterlevelse af bestemmelsen strafbelægges, jf. lovforslagets § 1, nr. 70.

Forslaget indebærer en direktivnær gennemførelse af artikel 145, stk. 3, i Solvens II-direktivet.

Til nr. 13 (§ 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 39 i lov om finansiel virksomhed fastsætter procedurerne for danske finansielle virksomheders udøvelse af grænseoverskridende virksomhed i et andet EU/EØS-land m.v. Bestemmelsen gennemfører bl.a. dele af artikel 148 i Solvens II-direktivet.

I henhold til § 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet senest en måned efter at have modtaget meddelelse fra en finansiel virksomhed om, at den ønsker at udøve virksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, videresende denne meddelelse til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Samtidig sender Finanstilsynet en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens

tilladelse. For forsikringselskaber skal Finanstilsynet desuden fremsende et solvenscertifikat.

Det foreslås at tilføje et 3. pkt. til § 39, stk. 2, om, at Finanstilsynet samtidig skal underrette forsikringselskabet om den orientering, der er nævnt i 1. og 2. pkt. Med forslaget tydeliggøres det for så vidt angår forsikringselskaber, at Finanstilsynet har en underretningsforpligtelse over for virksomheden, der derved informeres om sagsbehandlingen.

Det foreslåede 3. pkt. gennemfører artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, hvoraf det fremgår, at hjemlandets tilsynsmyndigheder samtidig underretter det berørte forsikringselskab om den meddelelse, tilsynsmyndighederne i medfør af artikel 148, stk. 1, 1. afsnit, skal sende til den medlemsstat, hvor forsikringselskabet ønsker at udøve sin virksomhed.

Det foreslås endvidere at tilføje et 4. pkt. til § 39, stk. 2, om, at forsikringselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Dermed bliver det præciseret for selskabet, at virksomheden efter reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser må påbegyndes, når forsikringselskabet har modtaget underretningen om orienteringen af tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Denne del af bestemmelsen gennemfører artikel 148, stk. 4, i Solvens II-direktivet, hvoraf det fremgår, at forsikringselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, 1. afsnit, omhandlede meddelelse.

Det foreslås endelig at tilføje et 5. pkt. til § 39, stk. 2, om, at hvis Finanstilsynet ikke sender meddelelsen, erklæringen eller solvenscertifikatet nævnt i 1. og 2. pkt. inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringselskabet om årsagerne hertil. En grund til ikke at fremsende oplysningerne kan være, at forsikringselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d. I så fald skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet til tilsynsmyndighederne i værtslandet, jf. § 39, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed. Forsikringselskabet kan da ikke udøve den grænseoverskridende virksomhed.

Denne del af bestemmelsen gennemfører artikel 148, stk. 3, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, hvoraf det fremgår, at hvis tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i artikel 148, stk. 1, nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringselskabet om årsagerne hertil.

Ændringerne vedrørende underretning er en kodificering af Finanstilsynets praksis. I praksis forventes forsikringselskaberne derfor ikke at opleve nogen ændringer som følge af forslagene.

Ændringerne vedrører alene gruppe 1-forsikringselskaber, idet et gruppe 1-forsikringselskab i henhold til § 5, stk. 1, nr. 24, bl.a. defineres som et forsikringselskab, der udøver

grænseoverskridende virksomhed i henhold til § 38 eller § 39.

Til nr. 14 (§ 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 39 i lov om finansiel virksomhed fastsætter procedurerne for danske finansielle virksomheders udøvelse af grænseoverskridende virksomhed i et andet EU/EØS-land m.v.

Den foreslåede nyaffattelse af § 39, stk. 2, sker alene af lovtekniske årsager.

Nyaffattelsen nødvendiggøres af, at lov nr. 665 af 8. juni 2017 indsætter et nyt 2. pkt. i bestemmelsen med ikrafttræden den 3. januar 2018. Grundet indsættelsen af nye punkummer i § 39, stk. 2, der skal træde i kraft før den 3. januar 2018, jf. dette lovforslags § 1, nr. 13, med tilhørende specielle bemærkninger, er det imidlertid af lovtekniske årsager nødvendigt at ophæve indsættelsen i lov nr. 665 af 8. juni 2017 for i stedet af nyaffatte hele stykket ved dette lovforslag.

Nyaffattelsen foretages som anført alene af lovtekniske årsager. Der tilsigtes dermed ingen materielle ændringer, som ikke følger af vedtagne love.

Den gældende affattelse af § 39, stk. 2, blev indført ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed.

Også efter nyaffattelsen af bestemmelsen følger det, at Finanstilsynet inden en måned skal videresende meddelelsen og en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse, til tilsynsmyndigheden i værtslandet.

For så vidt angår forsikringsselskaber skal Finanstilsynet endvidere sende et solvenscertifikat.

For så vidt angår investeringsforvaltningsselskaber, så oplyser Finanstilsynet endvidere værtslandets tilsynsmyndigheder om investor- og indskydgarantiordningen.

Med dette lovforslags § 1, nr. 13, indsættes yderligere punkummer i § 39, stk. 2, vedrørende forsikringsselskaber. Disse videreføres ved den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen. Det følger dermed, at Finanstilsynet samtidig skal underrette forsikringsselskabet om den ovennævnte orientering af tilsynsmyndigheden i værtslandet. Det følger endvidere, at forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen, erklæringen eller solvenscertifikatet inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Om disse bestemmelser henvises der til dette lovforslags § 1, nr. 13, og de tilhørende bemærkninger.

Med lov nr. 665 af 8. juni 2017 indsættes der et nyt punktum i § 39, stk. 2, vedrørende fondsmæglerselskaber, pengeinstitutter eller realkreditinstitutter. Denne tilføjelse træder i kraft den 3. januar 2018. Som følge af, at der nu er foreslået nye ændringer til samme bestemmelse, som træder i kraft

tidligere end 3. januar 2018, foreslås det af lovtekniske årsager med dette lovforslags § 14 at ophæve den del af lov nr. 665 af 8. juni 2017 og i stedet medtage ændringen i den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen. Der foretages ingen ændringer af det nye punktum om fondsmæglerselskaber, pengeinstitutter eller realkreditinstitutter i forhold til det, som blev vedtaget med lov nr. 665 af 8. juni 2017. Da der foreslås en nyaffattelse af bestemmelsen, gengives bemærkningerne fra lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat, nedenfor. Om ophævelsen henvises der til dette lovforslags § 14.

Det følger således af den foreslåede nyaffattelse af § 39, stk. 2, at for så vidt angår fondsmæglerselskaber, pengeinstitutter eller realkreditinstitutter, så meddeler Finanstilsynet identiteten af de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 34, stk. 2 og 5, i MiFID II, hvoraf det fremgår, at såfremt investeringselskabet eller kreditinstituttet i forbindelse med dets grænseoverskridende virksomhed har til hensigt at anvende tilknyttede agenter, der er etableret i selskabets hjemland, skal den kompetente myndighed i hjemlandet meddele dette til den kompetente myndighed i værtslandet samt identiteten på disse.

Det skal i forbindelse hermed bemærkes, at EU-Kommissionen i henhold til artikel 34, stk. 8 og 9, i MiFID II, forventes at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilke oplysninger, der skal fremsendes af de kompetente myndigheder i hjemlandet til de kompetente myndigheder i værtslandet i forbindelse med den frie udveklung af investeringservice og investeringsaktiviteter samt gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der fastlægger standardformularer og procedurerne i forbindelse hermed.

Til nr. 15 (§ 39, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

§ 39 i lov om finansiel virksomhed fastsætter procedurerne for danske finansielle virksomheders udøvelse af grænseoverskridende virksomhed i et andet EU- og EØS-land m.v. Bestemmelsen gennemfører bl.a. dele af artikel 147 og 148 i solvens II-direktivet. § 39 i lov om finansiel virksomhed regulerer procedurerne for fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der ønsker at foretage ændringer i den grænseoverskridende virksomhed, men indeholder ikke tilsvarende regler for forsikringsselskaber. I praksis underretter forsikringsselskaberne allerede Finanstilsynet om deres påtænkte ændringer.

Det foreslås at indsætte *nyt 3. pkt.* i § 39, hvorefter selskabet, såfremt det er et gruppe 1-forsikringsselskab, er forpligtet til at følge fremgangsmåden i stk. 1 ved enhver ændring i de forhold, der er nævnt i stk. 1. Stk. 2 finder derefter tilsvarende anvendelse på fremgangsmåden i stk. 1.

Ændringen betyder, at det præciseres, at såfremt et gruppe 1-forsikringsselskab ønsker at foretage ændringer i den allerede meddelte grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksom-

hed, skal forsikringsselskabet følge samme procedure som ved den oprindelige meddelelse til Finanstilsynet som nævnt i stk. 1. Selskabet skal således meddele Finanstilsynet de ønskede ændringer i land, aktiviteter, forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelt accessoriske risici. Herefter videresender Finanstilsynet i henhold til stk. 2 selskabets ændringsmeddelelse samt et solvenscertifikat og underretter selskabet.

Ændringerne vedrører alene gruppe 1-forsikringsselskaber, idet et gruppe 1-forsikringsselskab i henhold til § 5, stk. 1, nr. 24, bl.a. defineres som et forsikringsselskab, der udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til § 38 eller § 39.

Med forslaget implementeres artikel 149 i solvens II-direktivet, hvorefter enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 147 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148. Artikel 147 og 148 er gennemført i § 39, stk. 1-2.

Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 16 (§ 43, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Lov om finansiel virksomhed regulerer bl.a. god skik for finansielle virksomheder. Det følger af § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Erhvervsministeren har i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder i en række bekendtgørelser.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer. Efter § 29, stk. 1, i markedsføringsloven søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det følger af § 29, stk. 2, i markedsføringsloven, at Forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Der findes ikke i dag en lignende bestemmelse vedrørende Finanstilsynets udarbejdelse og offentliggørelse af forhandlede retningslinjer for god skik svarende til, hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 29.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *stk. 6* i § 43 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Forslaget indebærer et nyt redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i § 43 i lov om finansiel virksomhed og de generelle regler om god skik i bekendtgørelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2, herunder f.eks. bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder og bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i § 43, stk. 1, og regler herom udstedt i medfør af § 43, stk. 2. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som fremgår af f.eks. bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både de finansielle virksomheder og forbrugerne.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke formelt er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at de udstedes. Finanstilsynet vil dog kun udstede retningslinjer, når der er enighed blandt de forhandlende parter om indholdet. Herved sikres den samme praksis, som er gældende på Forbrugerombudsmandens område. Det bør fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og tiltrådt retningslinjerne.

Det er i særlig grad vigtigt at sikre enighed blandt de forhandlende parter, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Finanstilsynet kan fortsat udstede vejledninger på god skik-området.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om retningslinjernes indhold, ligesom det bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder. Såfremt et område allerede er omfattet af en af Forbrugerombudsmanden forhandlet retningslinje, der gælder for både finansielle og ikke-finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet ikke udarbejde en retningslinje på det område.

Til nr. 17-19 (§ 46 a, stk. 1, og § 46 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 46 a i lov om finansiel virksomhed regulerer, hvornår et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, og som yder investeringsrådgivning, må oplyse over for sine kunder, at investeringsrådgivning sker på et uafhængigt grundlag.

§ 46 b, stk. 1, indeholder et forbud mod, at et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, modtager og beholder gebyrer, provisioner eller andre penge- og naturalieydelse, der betales af tredjemand eller dennes repræsentant i tilfælde, hvor instituttet eller selskabet udøver investeringsrådgivning på uafhængigt grundlag, jf. § 46 a, eller skønsmæssig porteføljepleje. Undtaget herfra er naturalieydelse af mindre værdi. Tilsvarende gælder for et realkreditinstitut, der udøver investeringsrådgivning på uafhængigt grundlag, jf. § 46 a.

§ 46 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om de naturalieydelse af mindre værdi, der ikke er omfattet af forbuddet i § 46 b, stk. 1, samt krav til håndteringen af modtagne provisioner m.v.

Det foreslås, at henvisningen i § 46 a og § 46 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed til et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, ændres således, at bestemmelsen i stedet henviser til et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskaber eller et investeringsforvaltningsselskab, der er værdipapirhandler.

Forslaget er en konsekvens af de ændringer af § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, der blev vedtaget med lov nr. 665 af 8. juni 2017. Ændringerne indebærer, at der ikke længere stilles krav om særskilt værdipapirhandlertilladelse for pengeinstitutter og realkreditinstitutter. Ophævelsen af dette krav om særskilt værdipapirhandlertilladelse indebærer, at pengeinstitutter fremover kan udøve alle aktiviteter i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed som følge af pengeinstitutstilladelsen. Realkreditinstitutter kan i medfør af deres tilladelse i et vist omfang

yde den investeringservice og udføre de investeringsaktiviteter, der følger af bilag 4, afsnit A, nr. 1, 2, 3 og 5, til lov om finansiel virksomhed.

Med lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018, bliver pengeinstitutter og realkreditinstitutter omfattet af værdipapirhandlerbegrebet, når de udøver aktiviteter omfattet af bilag 4, og institutterne skal dermed i denne sammenhæng opfylde relevante krav for værdipapirhandlere. Pengeinstitutter og realkreditinstitutter er derfor omfattet af reglerne i §§ 46 a og 46 b om provisionsbetalinger ved skønsmæssig porteføljepleje og uafhængig rådgivning, når de udøver aktiviteter omfattet af bilag 4 til lov om finansiel virksomhed.

Et fondsmæglerselskab, der udfører aktiviteter omfattet af bilag 4 i lov om finansiel virksomhed, er også værdipapirhandler, men skal fortsat have tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende skal et investeringsforvaltningsselskab, der udøver aktiviteter nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 4, 5 og 9, og afsnit B, nr. 4, til lov om finansiel virksomhed, og som i den forbindelse er omfattet af værdipapirhandlerbegrebet, fortsat have en værdipapirhandlertilladelse i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring er alene en konsekvensændring som følge af lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018. Ændringen skal sikre, at § 46 a indeholder korrekte henvisninger til værdipapirhandlere og er således ikke af indholdsmæssig karakter. Ændringen foreslås også at træde i kraft den 3. januar 2018.

Til nr. 20 (§ 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en regel om, at et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendomskreditselskab ikke må opkræve gebyrer i forbindelse med indfrielsen af det pågældende lån, når instituttet har varslet en forbruger om en forhøjelse af bidrag, jf. § 53 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og forbrugeren har opsagt det pågældende lån inden seks måneder fra den dag, hvor varslet er kommet frem. Realkreditinstituttet kan dog opkræve halvdelen af de gebyrer, der opkræves i forbindelse med en obligationshandel til brug for indfrielse af lånet. Realkreditinstituttet er forpligtet til at gennemføre obligationshandlen på forbrugers anmodning.

Bestemmelsen har til formål at fremme mobiliteten blandt forbrugere med realkreditlån, så gebyrer i forbindelse med indfrielse ikke i sig selv er med til at fastholde forbrugeren hos de realkreditinstitutter, der hæver et bidrag.

Forbuddet i § 53 d, stk. 1, er indsat ved lov nr. 667 af 8. juni 2017. Der henvises til loven og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 187 som fremsat.

Det foreslås, at det præciseres i bestemmelsen i § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at det er en forudsætning for forbuddets anvendelse, at kunden indfrier lånet til første

mulige dato med den valgte indfrielsesform og senest til en betalingstermin seks måneder efter opsigelsen.

Forbuddet i § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vil herefter kun finde anvendelse i de tilfælde, hvor kundens indfrielse af det pågældende lån senest sker til den første mulige dato med den valgte indfrielsesform, og senest til en betalingstermin seks måneder efter opsigelsen.

Som det fremgår af den gældende § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal opsigelsen ske inden seks måneder fra den dag, hvor varslet om forhøjelsen er kommet frem.

Forbuddet i § 53 d, stk. 1, er indført på baggrund af den politiske aftale om øget gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet, jf. pkt. 2.8.11.2 i de almindelige bemærkninger, og præciseringen er i overensstemmelse hermed.

Forbuddet finder anvendelse, når en kunde opsiger et lån som følge af en varslet bidragsstigning og i umiddelbar forlængelse heraf. Det har ikke været hensigten, at forbuddet også skulle finde anvendelse i tilfælde, hvor opsigelsen sker i forlængelse af bidragsstigningen, men hvor indfrielsen først sker til et tidspunkt, som ligger længere ud i fremtiden. Med den foreslåede præcisering bliver dette klart.

Til nr. 21 (§§ 60 b-60 e i lov om finansiel virksomhed)

§ 60 b

Dansk ret regulerer ikke karens- eller optjeningsperioder eller alderskrav i lønmodtageres pensionsordninger, hverken for danske lønmodtagere eller lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande. I praksis eksisterer optjeningsperioder ikke i danske pensionsordninger, idet retten til pension erhverves allerede ved indbetaling af den første krone. Karensperioder kan findes i nogle pensionsordninger og vil typisk ikke være af længere varighed end mellem to til ni måneder. I disse tilfælde indebærer karensperioden, at der ikke sker indbetaling til pensionsordningen, førend der er gået det nærmere angivne antal måneder.

Der foreslås indsat en ny § 60 b i lov om finansiel virksomhed, som skal sikre, at en fratrædende lønmodtager, der flytter til Danmark fra et andet EU/EØS-land, i en dansk arbejdsmarkedspensionsordning, ikke bliver mødt med krav om, at vedkommende skal være ansat i mere end tre år, inden lønmodtageren kan opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller at der stilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Endvidere sikrer bestemmelsen, at eventuelt indbetalte bidrag skal tilbagebetales til lønmodtageren, når ansættelsesforholdet ophører, hvis den fratrædende lønmodtager endnu ikke har optjent pensionsrettigheder. Bestemmelsen finder dog alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektivt overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Bestemmelsen regulerer alene rettigheder for de lønmodtagere, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det danske ansættelsesforhold. Lønmodtagere i Danmark, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, vil som følge af portabilitetsdirektivet have samme rettigheder i forbindelse med det nye ansættelsesforhold i det andet EU/EØS-land, hvor der er tilknyttet en pensionsordning til ansættelsen. Rettighederne for lønmodtagere i Danmark vil her følge af reguleringen i det andet EU/EØS-land. Den foreslåede § 60 b i lov om finansiel virksomhed vedrører alene danske pensionsordninger.

Det foreslås i *stk. 1*, at et livsforsikringsselskab ikke må stille krav om, at en lønmodtager, der indtræder i en pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra et andet EU/EØS-land til Danmark.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på pensionsordninger med alderspension, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder anvendelse på pensionsordninger, som er tilknyttet et ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordningerne i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet. Der henvises til pkt. 2.3.2 i de almindelige bemærkninger.

Det betyder, at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder, uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Denne afgrænsning er særlig relevant i de tilfælde, hvor danske livsforsikringsselskaber og arbejdsgivere skal tage stilling til, om fratrædende lønmodtagere, som påbegynder et nyt arbejde i Danmark og dermed flytter fra et andet EU-land eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med, har ret til at blive optaget i den danske pensionsordning,

uden at opstilles barrierer for deres indtrædelse. Således vil en fratrædende lønmodtager alene kunne kræve sine rettigheder efter bestemmelsen, hvis lønmodtageren var i en ansættelse, hvor pensionsordningen var tilknyttet ansættelsesforholdet, men ikke hvis lønmodtageren frivilligt indbetalte pensionsydelse via arbejdsgiveren. Det formodes, at dette forhold ikke vil få den store betydning i praksis, idet danske pensionsordninger generelt ikke opererer med såkaldte optjeningsperioder eller en minimumsalder, hvor en lønmodtager kan miste retten til pensionsydelser, fordi den pågældende fratræder sin stilling før en given alder.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at lønmodtagere, der flytter mellem EU/EØS-lande, kan fortsætte optjeningen af deres pensionsrettigheder, som kan føre til en tilstrækkelig pension senere i livet.

Ifølge artikel 4, stk. 1, i portabilitetsdirektivet må en såkaldt rettighedsbetinget optjeningsperiode og en karenperiode hverken hver for sig eller tilsammen overstige tre år, og en eventuel minimumsalder må ikke overstige 21 år. Det fremgår endvidere af artikel 4, at hvis der ved ansættelsens ophør ikke er optjent pensionsrettigheder, skal de bidrag, som den fratrædende lønmodtager har indbetalt, eller som er indbetalt på dennes vegne, tilbagebetales til lønmodtageren. Ved en karenperiode forstås i henhold til portabilitetsdirektivets definition i artikel 3, litra d, den beskæftigelsesperiode som skal forløbe, inden en lønmodtager kan blive medlem af en pensionsordning. Definitionen af en rettighedsbetinget optjeningsperiode fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e, og er en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, som udløser ret til de akkumulerede pensionsrettigheder. Definitioner af begreberne karen- og optjeningsperiode eksisterer ikke i dansk ret. Derfor foreslås det, at portabilitetsdirektivets artikel 4 implementeres uden indførelsen af disse betegnelser, og at der i stedet benyttes "ubetinget medlemskab" som en samlet betegnelse.

Det foreslås i *nr. 1*, at det er en betingelse, at lønmodtageren flytter til Danmark fra et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning til Danmark fra et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være nemt at konstatere, om en lønmodtager er flyttet til Danmark eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er

lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i det EU/EØS-land, som den pågældende er flyttet fra, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 60 b finder ikke anvendelse på lønmodtagere som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

Det foreslås i *nr. 2*, at det er en betingelse, at lønmodtageren i forbindelse med flytningen fra et EU/EØS-land til Danmark fratræder et ansættelsesforhold, der berettiger lønmodtageren til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i dennes tilknyttede pensionsordning. Hvis en lønmodtager ikke er i et ansættelsesforhold, som berettiger lønmodtageren til alderspension, når den pågældende accepterer et nyt job i Danmark, finder stk. 1 ikke anvendelse. Bevisbyrden for, hvorvidt en lønmodtager opfylder kravene til at være omfattet af reglerne, påhviler lønmodtageren selv, idet livsforsikringsselskaberne ikke har mulighed for at indhente de pågældende oplysninger.

Det foreslås i *nr. 3*, at det er en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så er lønmodtageren ikke omfattet af rettighederne efter § 60 b, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Bestemmelsen i stk. 1 skal sikre, at en lønmodtager, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det nye danske ansættelsesforhold, ikke må udsættes for krav om, at den pågældende lønmodtager skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen. Ved betinget medlemskab forstås både rettighedsbetingede optjeningsperioder og karenperioder. Ved karenperiode forstås den beskæftigelsesperiode, der går, inden en lønmodtager bliver berettiget til medlemskab af en pensionsordning. Det vil sige, at der ikke sker indbetalinger til ordningen, da lønmodtageren slet ikke har ret til at være medlem, jf. også definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra d. Ved rettighedsbetinget optjeningsperiode forstås en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, før der udløses ret til pension. Det vil sige, at lønmodtageren i en periode indbetaler til en pensionsordning og dermed er medlem af ordningen, men at der går en vis periode, før lønmodtageren bliver berettiget til at modtage pension fra ordningen. Se definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e.

En karenperiode og en rettighedsbetinget optjeningsperiode må ikke hver for sig eller tilsammen udgøre mere end tre år. Karenperioder kendes i danske pensionsordninger, men er typisk ikke af længere varighed end mellem to til ni måneder. Rettighedsbetingede optjeningsperioder kendes ikke i danske ordninger, da en pensionsmodtager i danske ordnin-

ger altid er berettiget til pension fra den første optjente krone.

Et livsforsikringselskab må i medfør af det foreslåede stk. 1 heller ikke stille krav om, at den pågældende lønmodtager skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dermed må der ikke opstilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år ved fratræden for at få ret til en optjent pension.

I praksis optjener lønmodtagere i Danmark rettigheder fra første indbetalte krone, og dermed kan lønmodtageren ikke miste ret til optjent pension på baggrund af indbetalinger uanset, hvilken alder lønmodtageren har, når denne forlader arbejdspladsen. Retten til ikke at miste pensionsrettigheder på grund af alder på fratrædelsestidspunktet vil således ikke medføre nogen ændring af praksis i forhold til de danske pensionsordninger.

Bestemmelsen medfører ikke en ret til at få en pensionsordning for alle, som er over 21 år, og dermed heller ikke en pligt for arbejdsgivere eller livsforsikringselskaber til at tilbyde pensionsordninger til alle, som er over 21 år. Der er således heller ikke tale om, at der indføres et alderskrav for medlemskab af pensionsordninger. Dermed kan der godt være ansættelsesforhold, som har pensionsordning, hvor det kun er ansatte over 25 år, som indbetaler til pension, f.eks. fordi det på arbejdspladsen er besluttet, at ansatte under 25 år ikke er omfattet af pensionsordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at et livsforsikringselskab skal tilbagebetale de bidrag vedrørende alderspension, som en lønmodtager omfattet af *stk. 1* har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, hvis lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal forsikringselskabet tilbagebetale de indbetalte bidrag, eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Bestemmelsen i *stk. 2* skal sikre, at optjent pension i pensionsordninger ikke fortabes, selvom lønmodtagerens ansættelsesforhold ophører, inden lønmodtageren har afsluttet en eventuel minimumsperiode for medlemskab af ordningen, eller inden lønmodtageren har opnået en vis minimumsalder.

Bidrag som skal tilbagebetales vedrører alene de bidrag, som er indbetalt til selve pensionsopsparingen. Hvis der indgår forsikringsdækninger i pensionsordningen, skal der ikke tilbagebetales bidrag, som er indbetalt til brug for dækning af forsikringspræmierne. Hvis en pensionsordning ikke indeholder andet end forsikringsdækninger, er den slet ikke omfattet af reglerne i §§ 60 b-60 d.

Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb. Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringselskabets tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringselskabets særlige bonushensættelser og

fratrækkes normalt et gebyr. Grundlaget for beregning af værdien skal være betryggende og rimelig over for den enkelte forsikringstager, jf. § 20, stk. 1, nr. 2, og § 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Som beskrevet i relation til det foreslåede stk. 1 indeholder de danske pensionsordninger hverken rettighedsbetinget optjeningsperioder eller optjeningsalder, hvorfor *stk. 2* umiddelbart ikke vil have nogen praktisk betydning i relation til eksisterende danske pensionsordninger. I det tilfælde, at der i fremtiden indføres sådanne begrænsninger i pensionsordninger, sikrer *stk. 2* dog, at en fratrædende lønmodtager har ret til at få tilbagebetalt bidragene.

Stk. 2 omfatter samme personkreds af lønmodtagere som *stk. 1*, dvs. såkaldte fratrædende lønmodtagere.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens *stk. 1* og *2* alene finder anvendelse på pensionsordninger til lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 60 b, *stk. 1* og *2*, kun finder anvendelse i relation til pensionsordninger til lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder *stk. 1* og *2* i § 60 b således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 60 b gennemfører artikel 4, jf. artikel 8, *stk. 1*, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, *stk. 1*, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre direktivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets 4, *stk. 2*, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3

§ 60 c

Reglerne i § 21, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed om rimelighed sikrer, at forsikringstagere i danske livsforsikringselskaber enten vil have ret til en hvilende pensionsordning, genkøb af pensionsordningen, eller til at vælge mellem en hvilende pensionsordning eller genkøb af pensionsord-

ningen, hvis de ophører med at indbetale de aftalte præmier uden at være berettiget til pension. Genkøb af en pensionsordning kan enten ske som frivilligt genkøb, eller som tvangsgenkøb hvis der er tale om mindre beløb. For lønmodtagere - herunder lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., - er retten til en hvilende pensionsordning ikke særskilt reguleret i lov om finansiel virksomhed.

Der er efter de gældende regler om rimelighed i § 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed mulighed for, at livsforsikringssselskaberne kan udbetale beløb som tvangsgenkøb, typisk mindre beløb, eller frivilligt genkøb, når dette er anmeldt til Finanstilsynet i forbindelse med det tekniske grundlag, jf. § 20, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed. Muligheden for henholdsvis tvangsgenkøb og frivilligt genkøb vil typisk fremgå af betingelserne i de bagvedliggende pensionsaftaler. Bestemmelsen pålægger dog ikke livsforsikringssselskaberne at give forsikringstageren adgang til genkøb og fastsætter heller ikke en øvre beløbsmæssig grænse eller tærskelværdi herfor. Ved udbetaling af tvangsgenkøb sker der udbetaling af typisk mindre beløb til forsikringstageren uden konkret samtykke, og ved frivilligt genkøb beror udbetalingen på en konkret aftale mellem livsforsikringssselskabet og forsikringstageren. I praksis henvender mange livsforsikringssselskaber sig stadig til kunden, selvom beløbet er under en af det enkelte livsforsikringssselskab anmeldt tvangsgenkøbsgrænse, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførselsmuligheder til andre pensionsordninger. Hvis livsforsikringssselskabet ikke modtager svar fra kunden, vil selskabet ofte herefter vælge at udbetale beløb under tvangsgenkøbsgrænsen.

Der foreslås indsat en ny § 60 c om fratrædende lønmodtagers ret til en hvilende pensionsordning, hvilket også kaldes en fripolice. Forslaget skal sikre, at fratrædende lønmodtagere kan lade deres pensionsrettigheder blive stående i den pensionsordning, hvor de er optjent, når lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land. Kun hvis beløbet ikke overstiger en nærmere fastsat tærskelværdi på 20.000 kr. (2010-niveau), og lønmodtageren giver samtykke til udbetalingen, kan livsforsikringssselskabet udbetale den optjente pension. Formålet med at fastsætte en tærskelværdi er at undgå, at hvilende pensionsordninger med lav værdi med tiden bliver reduceret væsentligt i takt med den løbende betaling af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen finder anvendelse på den pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, som en lønmodtager i Danmark efterlader her i landet, når lønmodtageren flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land på et tidspunkt, hvor vedkommende ikke er berettiget til pension. Denne rettighed gælder, uanset om lønmodtageren tager ansættelse i et andet EU/EØS-land eller ej. Bestemmelsen finder dermed anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringssselskab skal tillade en lønmodtager, som fratræder et ansættelsesforhold, hvor der

er tilknyttet en pensionsordning, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen med alderspension, der er knyttet til ansættelsesforholdet, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 2. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra Danmark og til et andet EU/EØS-land.

Formålet med bestemmelsen er, at lønmodtagere, som flytter til et andet EU/EØS-land m.v., har ret til at lade den optjente pension i Danmark blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent, og dermed få en hvilende ordning.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på pensionsordninger med alderspension, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder anvendelse på pensionsordninger, som er tilknyttet ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet. Der henvises til pkt. 2.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold.

Bestemmelsen finder anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land. Bestemmelsen vedrører dermed den pensionsordning, som er tilknyttet det fratrædende ansættelsesforhold. Det betyder f.eks., at hvis en lønmodtager flytter til et andet EU/EØS-land, men på tidspunktet for flytning ikke er et aktivt medlem af en pensionsordning, men tidligere har været det, f.eks. fordi vedkommende har skiftet fra et job med en alderspensionsordning til et job uden alderspensionsordning, vil lønmodtageren ikke være omfattet af bestemmelsen. Således vil en lønmodtagers alderspensionsordning fra et tidligere ansættelsesforhold heller ikke være omfattet af retten til at lade den blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent.

Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

I praksis vil denne sontring dog ikke have den store betydning, idet det i praksis er udgangspunktet, at hvis en lønmodtager stopper med indbetalingerne til en pensionsordning, så har lønmodtageren ret til at få en hvilende ordning (også kaldet fripolice), uanset om betalingerne er kommet via en obligatorisk eller frivillig pensionsordning hos arbejdsgiveren.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Med hvilende ordning forstås en pensionsordning, hvor der ikke længere indbetales til, og sådanne ordninger betegnes også som en fripolice.

Det foreslås i *nr. 1*, at det er en betingelse, at lønmodtageren flytter til et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med, dvs. lønmodtageren flytter fra Danmark. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning fra Danmark til et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det er således ikke nok, at en lønmodtager skifter til en arbejdsplads i et andet EU/EØS-land. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være muligt at konstatere, om en lønmodtager flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet til et andet EU/EØS-land, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i Danmark, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 60 c finder ikke anvendelse på lønmodtagere, som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

Det foreslås i *nr. 2*, at det er en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så har lønmodtageren ikke ret til en hvilende ordning efter § 60 d, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Det kan dog altid aftales mellem livsforsikringsselskabet og lønmodtageren, at den fratrædende lønmodtager i stedet får overført værdien af sine optjente pensionsrettigheder til en anden pensionsordning med alderspension, som er tilknyttet et ansættelsesforhold.

Såfremt ordningen giver mulighed for frivilligt genkøb, kan dette også aftales mellem parterne uanset tærskelværdien i stk. 2.

Det vil være naturligt, at livsforsikringsselskabet i forbindelse med, at de kontakter en kunde, når bidragene ophører, gør kunden opmærksom på, at såfremt kunden i nær tilknytning til sit arbejdsophør er flyttet eller flytter til et andet EU/EØS-land, skal kunden henvende sig til livsforsikringsselskabet, da der gælder særlige regler i denne situation. Dermed kan kunden blive oplyst om retten til at bevare sine op-

tjente pensionsrettigheder i den ordning, som de er optjent i, jf. stk. 1, eller livsforsikringsselskabet kan spørge, om kunden ønsker værdien udbetalt, hvorefter kunden skal afgive et samtykke, der skal være informeret, jf. stk. 2.

Reglen forhindrer ikke, at et livsforsikringsselskab som led i en overdragelse eller fusion overfører ordningen til et andet livsforsikringsselskab.

Det foreslås i *stk. 2*, at livsforsikringsselskabet uanset *stk. 1* kan vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder til lønmodtageren. Det kan kun ske, hvis beløbet ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og hvis lønmodtageren afgiver et informeret samtykke herom til livsforsikringsselskabet.

Forslaget vil indebære en ændring af praksis, idet livsforsikringsselskabet skal have lønmodtagerens informerede samtykke til udbetalingen, og idet der fastsættes en lovfæstet tærskelværdi for, hvor stort beløbet maksimalt må være. Muligheden for tvangsudbetaling forbliver dog stadig den samme for så vidt angår alle andre lønmodtagere end de fratrædende lønmodtagere, som er omfattet af § 60 c, stk. 1, og pensionsordningerne kan dermed fortsat indeholde bestemmelser om tvangsgenkøb uden forsikringstagerens samtykke for lønmodtagere, der ikke flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *nr. 1*, at tærskelværdien for småbeløb, som kan udbetales, fastsættes til et grundbeløb på 20.000 kr. i 2010-niveau. Der er således tale om et mindre pensionsopsparingsbeløb, som risikerer helt at forsvinde på grund af administrative omkostninger til ordningen, hvis beløbet blev stående som en hvilende ordning.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringsselskabets særlige bonushensættelser og fratrækkes normalt et gebyr. Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb.

Det foreslås endvidere, at grundbeløbet reguleres årligt i takt med indkomstudviklingen svarende til reguleringen af en række beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, som hvert år reguleres efter personskattelovens § 20.

Reguleringen sker ved, at beløbsgrænserne, der i lovgivningen er fastsat som grundbeløb angivet i 2010-niveau, opreguleres svarende til et beregnet reguleringstal for det aktuelle år i forhold til niveau 100,0 for 2010.

Reguleringstallet beregnes hvert år som det foregående års reguleringstal tillagt 2 pct. plus en tilpasningsprocent. Tilpasningsprocenten fastlægges med baggrund i reglerne i satsreguleringsloven og sikrer, at reguleringen sker med en procentsats svarende til årslønsudviklingen for arbejders og funktionærers bruttolønninger (ekskl. bidrag til arbejdsmar-

kedspensioner og ATP) to år forud for det pågældende finansår.

For 2018 har Finansministeriet opgjort tilpasningsprocenten til 0,2 pct., jf. bekendtgørelse nr. 1015 af 25. august 2017 om satsreguleringsprocenten, tilpasningsprocenten og sats-tilpasningsprocenten samt puljebeløbet for finansåret 2018. Dette medfører en stigning i reguleringstallet fra 2017 til 2018 på 2,2 pct., hvorved reguleringstallet efter § 20 i personskatteloven, der for 2017 udgør 107, for 2018 udgør 109,4. Efter regulering af grundbeløbet med 9,4 pct. oprundes beløbsgrænsen til nærmeste hele hundrede kroner.

Med et reguleringstal efter § 20 i personskatteloven for 2018 på 109,4, svarer grundbeløbet på 20.000 kr. i 2010-niveau således til et beløb i 2018 på 21.900 kr.

Beløbsgrænsen vil fremgå af den oversigt, som Skatteministeriet hvert år offentliggør over samtlige beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, der reguleres efter personskattelovens § 20.

Kravet om, at lønmodtageren skal afgive et informeret samtykke, jf. nr. 2, kommer fra portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 3. Direktivet beskriver dog ikke nærmere, hvad der ligger i begrebet informeret samtykke. Der må som udgangspunkt forstås et samtykke givet på baggrund af fyldestgørende information fra livsforsikrings-selskabet. Der kan heraf også udledes, at informationen om samtykket skal fremgå i en sproglig lettilgængelig og forståelig form, som gør lønmodtageren i stand til at forstå, hvilke muligheder lønmodtageren har, og hvad konsekvensen er ved at give samtykke til at få beløbet udbetalt frem for at lade det blive stående i pensionsordningen som en fripolice, jf. stk. 1.

Eksempelvis kan der være knyttet garantier til ordningen, som vil bortfalde i forbindelse med udbetalingen, eller der kan være knyttet visse medlemsfordele til at have en ordning i et bestemt livsforsikrings-selskab, f.eks. leje af ferie-huse eller lignende. I sådanne tilfælde skal livsforsikrings-selskaberne i medfør af god skik-bekendtgørelsens § 8 oplyse lønmodtageren om, at evt. garantier eller rettigheder bortfalder, hvis lønmodtageren vælger af få den optjente pension udbetalt frem for at lade den blive stående.

Det påhviler livsforsikrings-selskabet at indhente det informerede samtykke fra lønmodtageren. Da det i dag er muligt for livsforsikrings-selskaberne at tvangsudbetale mindre beløb, betyder de nye foreslåede regler om informeret samtykke, at det i de tilfælde, hvor lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land, ikke længere er muligt at tvangsudbetale beløbet uden at tage kontakt til lønmodtageren. Det er således en mindre gruppe af kunder, som livsforsikrings-selskaberne ikke længere vil kunne tvangsudbetale til. Som nævnt ovenfor henvender mange livsforsikrings-selskaber sig i praksis stadig til kunden, selvom beløbet er under tvangsgenkøbsgrænsen, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførelsesmuligheder til andre pensionsordninger.

Medmindre lønmodtageren har informeret livsforsikrings-selskabet om, at den pågældende er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., må livsforsikrings-selskabet kunne antage, at en lønmodtager, som har adresse i Danmark, og som ikke reagerer på anmodning fra livsforsikrings-selskabet om at oplyse, om den pågældende lønmodtager er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., ikke er en fratrædende lønmodtager, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, hvorfor der kan ske tvangsudbetaling efter forsikringsaftalens regler herom.

Både den gældende mulighed for at kunne tvangsudbetale og forslaget til den nye regel om muligheden for udbetaling af mindre beløb med et informeret samtykke er båret af hensynet til at undgå uforholdsmæssigt store omkostninger til administration af ordninger med lav værdi, og dermed et hensyn også til lønmodtageren, som kan risikere at miste hele beløbet i den optjente ordning som følge af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen giver ikke lønmodtageren en ret til at få udbetalt et beløb, uanset om det er over eller under grundbeløbet.

Ifølge portabilitetsdirektivets artikel 6, stk. 2, bør medlemsstaterne sørge for, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien af sådanne hvilende pensionsrettigheder bevares. Værdien af disse rettigheder på det tidspunkt, hvor medlemmet fratræder ordningen, bør beregnes i overensstemmelse med national ret og praksis.

§ 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og § 17 i lov om tilsyn med firmapensionskasser sikrer, at alle livsforsikringer og pensionsordninger er betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Der skal samtidig tages hensyn til kollektivet, dvs. de øvrige medlemmer af ordningen. Det gælder uanset forsikringernes eller ordningernes status, herunder også for hvilende ordninger. Dansk lovgivning sikrer dermed allerede i dag, at hvilende forsikringer/ordninger behandles lige så retfærdigt som aktive ordninger. Kravene om, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien heraf skal behandles på en retfærdig måde, jf. artikel 6, stk. 2, anses derfor som implementeret i dansk ret i medfør af de ovenfor nævnte bestemmelser.

Det foreslås i stk. 3, at bestemmelsens stk. 1 og 2 alene finder anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 60 c, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU. Dette er i overensstemmelse med

dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder stk. 1 og 2 i § 60 c således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 60 c gennemfører artikel 5, stk. 1, 3 og 4, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre portabilitetsdirektivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 4, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 60 d

Et livsforsikringssselskab skal årligt oplyse forsikringstageren om tilbagekøbsværdien af en livsforsikringsaftale, såfremt forsikringen giver adgang hertil, samt fripoliceværdien, jf. § 5, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 1132 af 17. november 2006 om information om livsforsikringsaftaler (informationsbekendtgørelsen om livsforsikringsaftaler). Den gældende informationsbekendtgørelse om livsforsikringsaftaler indeholder dog ikke tilsvarende oplysningskrav om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke pensionsrettighederne eller betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Det følger af § 8 i god skik-bekendtgørelsen, at en finansiel virksomhed, herunder et livsforsikringssselskab, skal yde rådgivning, hvis kunden anmoder herom. Endvidere skal virksomheden af egen drift yde rådgivning, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor. Rådgivningen skal tilgodese kundens interesser og give kunden et godt grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende. Den finansielle virksomhed skal orientere om de risici, der er relevante for kunden. Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder.

I praksis vil et livsforsikringssselskab dermed efter de gældende regler i god skik-bekendtgørelsen være forpligtet til at yde rådgivning, hvis forsikringstageren anmoder herom. Det fremgår dog ikke eksplicit af god skik-bekendtgørelsen, hvilke oplysninger forsikringstageren som minimum har krav på at modtage.

Der foreslås indsat en ny § 60 d i lov om finansiel virksomhed, som indeholder minimumskrav om oplysninger til forsikringstageren. Livsforsikringssselskaberne vil dog stadig være forpligtede til efter en konkret afvejning af forsikringstagerens behov og interesser at give yderligere oplysninger i henhold til god skik bekendtgørelsens § 8.

Bestemmelsen sikrer, at aktive medlemmer og hvilende medlemmer, efter anmodning bliver oplyst om deres pensionsrettigheder. Oplysningerne er relevante i eksempelvis tilfælde, hvor medlemmet gør eller påtænker at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed. Er der knyttet efterladte ydelser til en ordning, skal de efterladte pensionsmodtagere også have samme ret til oplysninger som hvilende medlemmer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et livsforsikringssselskab efter anmodning fra en lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiger denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, skal oplyses om tre forhold. Forsikringssselskabet skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne ved anvendelsen af disse betingelser ved ansættelsesforholdets ophør, værdien af de optjente pensionsrettigheder eller vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, og sidst betingelserne for livsforsikringssselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

En lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiger denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen er et aktivt medlem i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra c.

Ligesom § 60 b og § 60 c gælder bestemmelsen kun pensionsordninger med alderspension, som er tilknyttet ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet. Der henvises til pkt. 2.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikrings typer, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Der foreslås i *nr. 1*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et aktivt medlem skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør. Det er dermed rettighederne, som fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 5 og forslaget til den nye § 60 c, som lønmodtageren er berettiget til at blive oplyst om.

Der henvises til det foreslåede § 60 c, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *nr. 2*, at livsforsikringsselskabet på anmodning skal oplyse værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets tekniske grundlag.

Livsforsikringsselskabet vil for så vidt angår dette krav kunne henvise kunden til den information, som livsforsikringsselskabet allerede har afgivet i henhold til informationsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, nr. 3, om tilbagekøbsværdien, såfremt forsikringen giver adgang hertil, samt fripoliceværdien, eller værdien af den pågældende forsikring samt generelle angivelser vedrørende beregningen af fripoliceværdi og tilbagekøbsværdi.

Det foreslås i *nr. 3*, at livsforsikringsselskabet på anmodning skal oplyse om betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder. Dette kan f.eks. være information om, at ordningen i fremtiden kan blive så lille, at den vil blive udbetalt, forudsat at medlemmet samtykker.

Det er ikke et krav, at medlemmet skal være en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., for at have ret til at anmode om informationerne efter stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis pensionsordningen giver mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal de oplysninger, der gives, jf. stk. 1, også omfatte en skriftlig erklæring om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed. Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således mu-

ligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til alderspension skal give en række oplysninger til medlemmet.

Det foreslås i *nr. 1*, at livsforsikringsselskabet skal give oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen. Det foreslås i *nr. 2*, at livsforsikringsselskabet skal give oplysninger om betingelserne for selskabets behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Et medlem omfattet af den foreslåede bestemmelse betegnes som et hvilende medlem i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra h.

Ligesom § 60 b og § 60 c gælder bestemmelsen kun for de pensionsordninger, som var tilknyttet ansættelsesforholdet, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikrings typer, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

I forhold til betingelserne for behandling af de hvilende pensionsrettigheder kan det f.eks. være relevant at informere om, at ordningen i fremtiden kan være blevet så lille, at den vil blive udbetalt.

Det er ikke et krav, at det hvilende medlem skal være eller have været en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *stk. 4*, at et livsforsikringselskab efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning med alderspension, der var tilknyttet det afdøde medlems ansættelsesforhold, skal oplyse om de i *stk. 3* nævnte oplysninger, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt. Det drejer sig om oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, samt oplysninger om betingelserne for livsforsikringselskabets behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Ligesom § 60 b og § 60 c gælder bestemmelsen kun pensionsordninger, som var tilknyttet den afdøde lønmodtagers ansættelsesforholdet, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, *stk. 1*. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Bestemmelsen finder anvendelse i de situationer, hvor den oprindelige forsikringstager afgår ved døden før pensionsalderen indtræder, og efterlader sig begunstigede (efterladte pensionsmodtagere). Oftest vil der være tale om begunstigede i form af ægtefælle eller samlever og/eller børn.

Det er en betingelse, at udbetalingen af ydelserne til den eller de efterladte er udskudt. Bestemmelsen vedrører dermed såkaldte opsatte efterladte ydelser, herunder børnepension, enkepension og samleverpension. At ydelserne er opsatte betyder,

at den udskydes, således at den udbetales på et senere tidspunkt, f.eks. når den afdøde ægtefælle ville have opnået pensionsalderen.

I praksis får efterladte pensionsmodtagere i Danmark i dag udbetalt efterladte ydelser umiddelbart efter dødsfaldet er indtruffet, dvs. at pensionsordningerne straks påbegynder udbetaling. Ydelserne til de efterladte bliver typisk ikke udskudt og vil derfor også kun sjældent være opsatte eller hvilende. Livsforsikringselskaberne vil således i praksis kun yderst sjældent blive forpligtede til at yde information i henhold til den foreslåede *stk. 4*, som netop henviser til informationerne i forhold til hvilende medlemmer og hvilende ordninger, jf. den foreslåede *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 5*, at oplysningerne i *stk. 1-4* skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist, og at forsikringselskabet ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

Bestemmelsen skal sikre, at medlemmerne har mulighed for at sætte sig ind i de oplysninger, som de modtager. Pensionsforhold opfattes af mange kunder som svært tilgængeligt stof, og det er derfor vigtigt, at sprogbrugen i forbindelse med afgivelse af informationer er klart, så det sætter modtageren i stand til at forstå det pågældende budskab.

Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

At livsforsikringselskabet ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året er af hensyn til de administrative byrder, som livsforsikringselskaberne vil kunne opleve, hvis et medlem bliver ved med at anmode om opdaterede informationer. Dermed udnyttes den valgmulighed, som portabilitetsdirektivet foreskriver i artikel 6, *stk. 4*, om, at medlemsstaterne kan fastsætte, at sådanne oplysninger kun skal gives én gang om året.

Den foreslåede § 60 d gennemfører artikel 6 i portabilitetsdirektivet om oplysninger vedrørende pensionsrettigheder til aktive medlemmer, hvilende medlemmer og efterladte. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 60 e

Det foreslås at indsætte en ny § 60 e i lov om finansiel virksomhed, der angiver, hvilke nærmere pensionsordninger og produkter, som reglerne i §§ 60 b-60 d ikke finder anvendelse på.

Det foreslås i *stk. 1*, at de foreslåede §§ 60 b-60 d ikke finder anvendelse på visse nærmere beskrevne pensionsordnin-

ger, herunder pensionsordninger som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer, jf. forslaget til *nr. 1*. Ordninger, som er lukket for medlemsadgang, vil dermed ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger.

Det foreslås i *nr. 2*, at de foreslåede §§ 60 b-60 d ikke finder anvendelse på pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 253-258, så længe administrationen varer. Ordninger, der er taget under administration af en administrator, som er udpeget af Finanstilsynet, vil dermed heller ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger. Et livsforsikringselskab kan tages under administration, når livsforsikringselskabet ikke længere kan fortsætte sin virksomhed. Det er Finanstilsynet, der træffer afgørelse herom, og der etableres et administrationsbo, som er en selvstændig juridisk person, der er forskellig fra livsforsikringselskabet.

Når der enten er sket overdragelse af forsikringsbestanden til et eller flere forsikringselskaber, jf. § 257, eller sket stiftelse af et gensidigt forsikringselskab, jf. § 258, vil ordningerne i de pågældende livsforsikringselskaber igen være omfattet af bestemmelserne i de foreslåede §§ 60 b-60 c.

Yderligere foreslås det i *nr. 3*, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, når ydelsen ikke er knyttet til alderspension. En engangsydelse, der ikke er knyttet til bidrag med henblik på alderspension, som udbetales direkte eller indirekte ved ansættelsesforholdets ophør, og som udelukkende finansieres af arbejdsgiveren, er således ikke omfattet af de foreslåede §§ 60 b-60 d.

Det foreslås i *stk. 2*, at de foreslåede §§ 60 b og 60 c alene finder anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre begunstigede end lønmodtageren selv. Er der eksempelvis knyttet invalide- eller efterladydelser, herunder børnepension, enkepension eller samlevpension, til pensionsordningen, finder bestemmelserne således ikke anvendelse på de pågældende ydelser.

Den foreslåede § 60 e implementerer portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 2 og 3. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Til nr. 22 (§ 62, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kan i medfør af § 62 i lov om finansiel virksomhed ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, i en række nærmere angivne tilfælde.

Efter § 62, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor en kapitalejer ejer en kvalificeret ejerandel i virksomheden, men hvor kapitalejeren ikke opfylder § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som indeholder krav til bl.a. den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold.

Efter § 62, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 61, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af en kvalificeret ejerandel i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed forud for erhvervelsen.

Efter § 62, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af kapitalandele.

Det følger af § 62, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at en kapitalandel ikke kan indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet stemmeretten i medfør af § 62, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 62, hvorefter Finanstilsynet forpligtes til at orientere den pågældende finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af § 62, stk. 1-3. Finanstilsynet forpligtes endvidere til at orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 62, stk. 2, 2. pkt.

Det følger således af det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter at have truffet en afgørelse om ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en finansiel virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed skal orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten for de pågældende kapitalandele er ophævet.

Når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en virksomhed, må kapitalejeren ikke udnytte stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele i afstemninger på virksomhedens generalforsamling. Endvidere kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Hvis Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed skal efterlevs i forbindelse med afholdelse af generalforsamlinger, kræver det, at virksomheden er bekendt med forholdet.

Virksomheden er ikke part i Finanstilsynets afgørelse efter § 62 i lov om finansiel virksomhed, og virksomheden bliver derfor ikke nødvendigvis orienteret om det forhold, at en kapitalejers stemmeret er ophævet.

Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere virksomheden om ophævelsen af stemmerettigheder. Herved sikres det, at virksomheden ser bort fra de pågældende stemmer i forbindelse med en afstemning på generalforsamlingen, og det sikres, at virksomheden undlader at medtage de pågældende kapitalandele ved opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Orienteringen skal ikke angive øvrige forhold vedrørende Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeretten, herunder begrundelsen for afgørelsen.

Det følger endvidere af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet også skal orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 62, stk. 2, 2. pkt.

Når Finanstilsynet efter § 62, stk. 2, ophæver stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 61, stk. 1, til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af kapitalandelen, så vil kapitalandelen igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender erhvervelsen. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have orienteret virksomheden om ophævelsen af stemmeretten i medfør af det foreslåede § 62, stk. 3, 1. pkt. Med forslaget til 2. pkt. får Finanstilsynet pligt til også at orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten ikke længere er ophævet, således at den pågældende kapitalejer kan udnytte stemmeretten i afstemninger på virksomhedens generalforsamlinger, og således at kapitalandelene igen indgår i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, hvilke kapitalandele der igen tildeles fuld stemmeret, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene.

Det foreslåede *stk. 4* svarer til Finanstilsynets eksisterende praksis på området. Der er således i denne henseende ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Orienteringen til virksomheden er nødvendig for at sikre overholdelsen af den eksisterende lovgivning om ophævede stemmerettigheder. Henset til, at Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten er en afgørelse af indgribende karakter, og henset til, at Finanstilsynet videreformidler oplysninger om afgørelsen til en, som ikke er part i sagen, vurderes det rigtigt, at orienteringspligten eksplicit fremgår af den finansielle regulering.

Til nr. 23 og 24 (§ 72 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om en hjemmelsbestemmelse, der giver erhvervsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende en række nærmere opregnede

forhold i bestemmelsen. Efter den gældende bestemmelse kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende 1) outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing, 2) outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, 3) outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing og 4) krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Det foreslås, at tilføje et nummer til hjemmelsbestemmelsen, hvorefter ministeren også kan fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende særlige krav til gruppe 1-forsikringsselskaber.

Med lovforslaget foretages en tilpasning af reglerne, der skal tage højde for den regulering af outsourcing, som følger af Solvens II-reguleringen. For uddybende information henvises til lovforslagets ændringer af § 5, stk. 1, nr. 27, med tilhørende bemærkninger, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 og 6. Som det fremgår heraf indebærer håndteringen af Solvens II-reguleringen om outsourcing, at der foretages en tilpasning af bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder. Med tilpasningen indføres regler i bekendtgørelsen, der specifikt retter sig mod gruppe 1-forsikringsselskaberne. Tilpasningen vil indebære en gennemførelse af artikel 49 i Solvens II-direktivet, hvorefter outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke må foregå på en måde, der kan a) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i det pågældende selskab, b) medføre en uretmæssig forøgelse af den operationelle risiko, c) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser, eller d) være til hinder for, at selskabet til stadighed kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service. Yderligere gælder efter artikel 49 en pligt til forudgående underretning om outsourcing, hvilket er anderledes end de gældende danske regler, hvorefter underretningen skal foretages efterfølgende.

Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i § 72 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og da det eksisterende hjemmelsgrundlag ikke vurderes at være tilstrækkeligt til at indføre særlige bestemmelser for gruppe 1-forsikringsselskaber i bekendtgørelsen, foreslås det at tilpasse hjemmelsbestemmelsen. Det bemærkes, at det, der forventes tilføjet bekendtgørelsen vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, vurderes at ligge i naturlig forlængelse af de krav og forpligtelser, der i øvrigt er indeholdt i bekendtgørelsen, hvorfor det vurderes fornuftigt at holde det samlet i en bekendtgørelse.

Til nr. 25 (§ 77 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 77 a i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om variabel løn til medlemmer af bestyrelsen og direktionen

samt til ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, (såkaldte væsentlige risikotagere) i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder.

§ 77 a indeholder bl.a. et loft for, hvor meget variabel løn en virksomhed må tildele, når den aflønner medlemmerne af dens bestyrelse og direktion og væsentlige risikotagere i virksomheden.

Efter § 77 a, stk. 1, nr. 1, må den variable løn til et medlem af bestyrelsen eller direktionen højst udgøre 50 pct. enten af honoraret eller af den faste grundløn inklusive pension. Efter § 77 a, stk. 1, nr. 2, må den variable løn til væsentlige risikotagere på tidspunktet for beregningen af den variable løn højst udgøre 100 pct. af den faste grundløn inklusive pension.

Det foreslås, at det kommer til at fremgå eksplicit af bestemmelsen om loftet over variabel løn til et medlem af bestyrelsen eller direktionen, at loftet skal være overholdt på tidspunktet for beregningen af den variable løn, jf. den foreslåede § 77 a, stk. 1, nr. 1.

Hermed kommer bestemmelsen til at svare til § 77 a, stk. 1, nr. 2, om loftet for variabel løn til væsentlige risikotagere.

Den variable løn må højst udgøre 50 pct. af henholdsvis et bestyrelsesmedlems honorar og en direktørs faste grundløn. Det indebærer, at variabel løn tildelt for en bestemt periode maksimalt må udgøre 50 pct. af henholdsvis honoraret og grundlønnen for samme periode. Loftet skal være overholdt på tidspunktet for beregningen af den variable løn. Det vil sige ved tildelingen af den variable løn og inden udskydelse af en del heraf.

Tildeles der flere variable løndelev for samme periode, skal loftet være overholdt i forhold til den samlede mængde af variabel løn. Tildeles der f.eks. variabel løn for et helt år, hvor der også har været tildelt variabel løn kvartalsvist, må den variable løn tildelt hvert kvartal sammenlagt med den variable løn, der tildeles for året, ikke overstige 50 pct. af den samlede faste løn for året. Oplysninger om tidligere tildelte variable løndelev skal således indgå ved beregning af nye variable løndelev tildelt samme person for samme periode.

At en virksomhed skal sikre sig, at de variable løndelev til et medlem af bestyrelsen eller direktionen på tidspunktet for beregningen af den variable løn højst udgør 50 pct. af honoraret eller den faste grundløn, indebærer, at virksomheden skal sikre sig, at loftet er overholdt, hver gang den beregner og tildeler en variabel løn til et medlem af bestyrelsen eller direktionen.

Med variabel løn forstås aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lig-

nende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel, jf. § 5, stk. 1, nr. 45, i lov om finansiell virksomhed.

Det følger af bemærkningerne til den gældende § 77 a, stk. 1, nr. 1, om loftet på 50 pct. for medlemmer af bestyrelsen og direktionen, jf. Folketingstidende 2010-11, A, L 49 som fremsat, side 64, at overholdelsen af grænsen for variabel løn skal ses i forhold til det indkomstår for den ansatte, hvor den variable løn optjenes ("Beregningsåret").

Efter § 77 a, stk. 1, nr. 2, skal loftet på 100 pct. for de væsentlige risikotagere være overholdt på beregningstidspunktet, dvs. ved tildeling af en variabel løndel og inden udskydelse af en del heraf. Det fremgår af bemærkningerne til § 77 a, stk. 1, nr. 2, at dette svarer til fremgangsmåden ved opgørelse af 50 pct.-loftet for bestyrelse og direktion, jf. § 77 a, stk. 1, nr. 1.

Med ændringen fastslås det, at også loftet for variabel løn til medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal være overholdt på tidspunktet for beregningen heraf. Dette svarer til, hvad der var forudsat i beskrivelsen af gældende ret i bemærkningerne til § 77 a, stk. 1, nr. 2, jf. Folketingstidende 2013-2014, A, L 133 som fremsat, side 106, hvor det ikke var tilsigtet, at der skulle være en sådan forskel mellem de to bestemmelser om lofter for variabel løn. Det svarer endvidere til Finanstilsynets administration af bestemmelserne.

Lovforslaget medfører således ingen ændringer i Finanstilsynets praksis på området.

Overtrædelse af § 77 a, stk. 1, straffes med bøde, jf. § 373, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. Dette vil også være tilfældet efter den foreslåede ændring af § 77 a, stk. 1, nr. 1. En virksomhed omfattet af bestemmelsen vil således kunne straffes med bøde, hvis den ikke sikrer, at den variable løn til et medlem af dens bestyrelse eller direktion på tidspunktet for beregningen heraf højst udgør 50 pct. af henholdsvis honoraret eller den faste grundløn inklusive pension.

Til nr. 26 (§ 107, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed)

Efter § 106, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed skal der udpeges et depotselskab for hver danske UCITS, som skal forvalte og opbevare de finansielle aktiver, som den pågældende UCITS har. Den danske UCITS' aktiver i form af bl.a. finansielle instrumenter, jf. bilag 5 til lov om finansiell virksomhed, skal således overdrages til depotselskabet til opbevaring, jf. § 106 c, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed.

§ 107 i lov om finansiell virksomhed regulerer et depotselskabs erstatningsansvar for tab, som en dansk UCITS eller dennes investorer lider i de finansielle instrumenter, der er opbevaret i depotet, og hvor tabet er forårsaget af depotselskabet eller den tredjemand, til hvem opgaven er delegeret.

Depotselskaber kan i medfør af § 106 d, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed delegerer opgaven med opbevaring af instrumenter til tredjemand.

I henhold til § 107, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed kan et depotselskab ikke ved aftale frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter omfattet af bilag 5, som er opbevaret i depotet efter § 106 c, stk. 1, nr. 1. Aftaler i strid hermed er ugyldige, jf. 2. pkt.

Det foreslås at det indsættes i bestemmelsen i § 107, stk. 6, at den også omfatter de tilfælde, hvor et depotselskab har delegeret opgaven til tredjemand. Heller ikke i disse tilfælde skal depotselskabet ved aftale kunne frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar.

Denne ændring er en præcisering af gældende ret og er i overensstemmelse med Finanstilsynets hidtidige praksis, som således videreføres uændret med dette lovforslag.

Med den foreslåede ændring bliver det klart, at depotselskabets erstatningsansvar ikke blot omfatter tab af finansielle instrumenter omfattet af bilag 5, som opbevares hos depotselskabet selv, men også omfatter tab af de pågældende instrumenter, som opbevares hos den tredjemand, som depotselskabet har delegeret opgaven til. Dette gælder, uanset om det er den pågældende tredjemand, som har forårsaget tabet.

Artikel 1, nr. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V) er allerede implementeret, men ved denne ændring foretages en mere direktivnær gennemførelse af bestemmelsen.

Til nr. 27 (§ 126 c, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 126 c, stk. 5, 1. pkt., skal gruppe 1-forsikringsselskaberne opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsens 1. pkt., så det fremadrettet fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaberne som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet en gang årligt og herefter skal indberette resultatet til Finanstilsynet.

Forslaget betyder, at udgangspunktet vedrørende hyppigheden for indberetning af solvenskapitalkravet ændres fra at være kvartalsvis til minimum at være årlig, hvilket følger af artikel 102, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet. Efter artikel 102, stk. 1, 1. afsnit, skal solvenskapitalkravet således beregnes og indberettes til tilsynsmyndighederne mindst en gang årligt.

Forslaget betyder herudover, at der ikke længere gælder en frist på 20 arbejdsdage for den sædvanlige indberetning af opgørelsen af solvenskapitalkravet. Fristen for indberetning til Finanstilsynet skal fremadrettet følge de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitati-

ve indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra c. Efter artikel 312, stk. 1, litra c, skal de årlige kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, senest 14 uger efter selskabets regnskabsårs afslutning.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse og indberetning af solvenskapitalkravet.

Til nr. 28 (§ 126 c, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelses 2. pkt. skal gruppe 1-forsikringsselskaberne ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsens 2. pkt., så det fremadrettet fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaberne ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav skal foretage en ny opgørelse og øjeblikkeligt herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Forslaget betyder, at der ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav skal foretages øjeblikkelig ny opgørelse samt efterfølgende indberetning af resultatet til Finanstilsynet. Kravet om øjeblikkelig ny opgørelse og efterfølgende indberetning er en skærpelse af selskabernes pligt i forhold til den gældende frist på 20 arbejdsdage, men er udtryk for direktivnær implementering af artikel 102, stk. 1, 4. afsnit, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at såfremt et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegner selskabet øjeblikkeligt sit solvenskapitalkrav og indberetter det til tilsynsmyndighederne. Den nærmere afgrænsning af øjeblikkelig må ske i praksis, men vil skulle ske i overensstemmelse med den gængse opfattelse af ordet. I den engelske version af Solvens II-direktivet anvendes vendingen »without delay«. Kravet vurderes at indebære at genberegningen af solvenskapitalkravet skal ske uden ophold og dermed straks efter konstatering af de væsentlige ændringer.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse og indberetning af solvenskapitalkravet.

Til nr. 29 (§ 126 d, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 126 d, stk. 6, 1. pkt., skal gruppe 1-forsikringsselskaberne opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsens 1. pkt., så det fremadrettet fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaber som minimum skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Dette er i overensstemmelse med artikel 129, stk. 4, 1. afsnit i Solvens II-direktivet.

Forslaget betyder, at der ikke længere gælder en frist på 20 arbejdsdage for den sædvanlige indberetning af opgørelsen af minimumskapitalkravet. Fristen for indberetning til Finanstilsynet skal fremadrettet følge de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d. Efter artikel 312, stk. 1, litra d, skal de kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, senest fem uger efter udgangen af et kvartal.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering, og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse og indberetning af minimumskapitalkravet.

Til nr. 30 (§ 126 d, stk. 6, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 126 d, stk. 6, 2. pkt., skal gruppe 1-forsikringsselskaberne ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ophæve det gældende 2. pkt. Forslaget om ophævelse af bestemmelsens 2. pkt. indebærer, at der ikke længere gælder krav om fornyet opgørelse af minimumskapitalkrav ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav. Forslaget skyldes, at der ikke fremgår sådant krav af artikel 129 i Solvens II-direktivet om beregning af minimumskapitalkravet.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering, og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse og indberetning af minimumskapitalkravet.

Til nr. 31 (§ 126 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse skal et gruppe 1-forsikringsselskab foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav, som selskabet har opgjort. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet af analyserne, de såkaldte følsomhedsanalyser, til Finanstilsynet.

Følsomhedsanalyserne viser, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Analyserne har til formål at sikre en effektiv risikostyring i selskabet, og

indberetningen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne.

Kravet om udarbejdelse af følsomhedsanalyser følger ikke direkte af Solvens II-direktivet, men kravet sikrer Finanstilsynets mulighed for effektiv markedsovervågning via følsomhedsanalyser. Kravet vurderes at være i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, i Solvens II-direktivet, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, ud over beregningen af solvenskapitalkravet, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, som kan få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling.

Uanset at kravet om følsomhedsanalyser ikke følger direkte af Solvens II-direktivet foreslås det at ændre den gældende frist på 20 arbejdsdage og i stedet lade indberetningsfristerne for følsomhedsanalyserne flugte med indberetningsfristerne fastsat i Solvens II-forordningen for selskabernes forelæggelse af kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer, som fremgår af forordningens artikel 312, stk. 1, litra d. Efter artikel 312, stk. 1, litra d, skal de kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, senest fem uger efter udgangen af et kvartal.

Til nr. 32 (§ 152 k, stk. 5, § 152 l og § 152 y, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 665 af 8. juni 2017 ændres betegnelsen værdipapirer til omsættelige værdipapirer. Der er tale om en præcisering af, hvad der forstås ved værdipapirer. Præciseringen udspringer af en ændring i begrebsanvendelsen, der er en konsekvens af lov om kapitalmarkeder.

Med § 1, nr. 10, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 blev de anførte bestemmelser opdateret i denne henseende, således at betegnelsen værdipapirer ændres til omsættelige værdipapirer. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Af lovtekniske årsager har det været nødvendigt at ophæve § 1, nr. 10, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger. Som en følge heraf foreslås det, at opdateringen gennemføres per 3. januar 2018 med dette lovforslag.

Omsættelige værdipapirer er en delmængde af finansielle instrumenter. Begrebet omsættelige værdipapirer skal forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 44, i MiFID II, som gennemføres i dansk ret i § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvortil der henvises.

Til nr. 33 (§ 175 b, stk. 9, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelses 1. pkt. skal virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, hvert år opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen pr. 31. december og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsens 1. pkt., så det fremgår, at virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen en gang årligt og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Forslaget indebærer en direktivnær gennemførelse af Solvens II-direktivets artikel 219, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit.

Forslaget betyder, at der ikke længere gælder en frist på 20 arbejdsdage for den sædvanlige indberetning af opgørelsen af solvenskapitalkravet. Fristen skal fremadrettet følge de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, jf. artikel 373 samt artikel 312, stk. 1, litra c.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering, og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende opgørelse og indberetning af solvenskapitalkravet på koncern- og gruppeniveau.

Til nr. 34 (§ 175 b, stk. 9, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 175 b, stk. 9, 2. pkt., skal virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, ved ændringer af betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsens 2. pkt., så det fremgår, at virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen øjeblikkeligt skal foretage en ny opgørelse og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Forslaget indebærer en direktivnær gennemførelse af Solvens II-direktivets artikel 219, stk. 2, 1. afsnit.

Forslaget betyder, at der ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav skal foretages »øjeblikkelig« ny opgørelse samt efterfølgende indberetning af resultatet til Finanstilsynet. Kravet om øjeblikkelig ny opgørelse og efterfølgende indberetning er en skærpelse af selskabernes pligt i forhold til den gældende frist på 20 arbejdsdage, men er udtryk for direktivnær implementering af artikel 219, stk. 2, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at såfremt risikoprofilen for koncernen eller gruppen, jf. § 175, stk. 1 og 2, afviger »væsentligt« fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegnes koncernens solvenskapitalkrav omgående, hvorefter det rapporteres til den koncerntilsynsførende.« For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal der løbende ske vurdering af forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af solvenskapitalkravet. Det skal eksempelvis vurderes om negati-

ve udviklinger i markedet eller ændringer hos datterselskaber har væsentlig betydning.

Der er ikke med lovforslaget tilsigtet en indholdsmæssig forskel i anvendelsen af ordet »øjeblikkeligt« i lovteksten i modsætningen til direktivets anvendelse af ordet »omgående«. Ordet »øjeblikkeligt« er tillige anvendt i forbindelse med det tilsvarende krav på soloniveau, jf. direktivets artikel 102, stk. 1, 4. afsnit, og lovforslagets forslag til ændring af § 126 c, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 28. Anvendelsen af forskellige ord i den danske udgave af direktivet kan ikke antages at tilsigte en indholdsmæssig forskel, idet den engelske version af direktivet benytter samme sprogbrug i forhold til kravet, jf. artikel 102, stk. 1, 4. afsnit og artikel 219, stk. 2, 1. afsnit, der begge steder anvender vendingen »without delay«. For at sikre overensstemmelse i sprogbrugen i de danske regler anvendes »øjeblikkelig« begge steder. Den nærmere afgrænsning af »øjeblikkelig« må ske i praksis, men vil skulle ske i overensstemmelse med den gængse opfattelse af ordet. Kravet vurderes at indebære at genberegningen af solvenskapitalkravet skal ske uden ophold og dermed straks efter konstatering af de væsentlige ændringer.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering, og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende opgørelse og indberetning af solvenskapitalkravet på koncern- og gruppeniveau.

Til nr. 35 (§ 175 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen eller gruppen omfattet af stk. 1 og 2, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen efter stk. 4 og 5 og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen eller gruppen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så Finanstilsynet fremadrettet også kan fastsætte nærmere regler om risikokoncentration for de koncerner eller grupper, der omfattes af anvendelsesområdet for § 175 b.

Forslaget skyldes at Solvens II-direktivet giver regler om risikokoncentration på koncernniveau, og disse regler om risikokoncentration vurderes hensigtsmæssigt at kunne gennemføres i bekendtgørelse. Direktivets regler om risikokoncentration vedrører identifikation af væsentlig risikokoncentration samt rapportering herom.

Reglerne forventes indarbejdet i bekendtgørelse ved ændring af bekendtgørelse nr. 904 af 1. september 2004 om koncerninterne transaktioner. Det eksisterende hjemmelsgrundlag vurderes ikke at være tilstrækkelig til i bekendtgørelse af fastsætte nærmere regler om risikokoncentration, hvorfor hjemmel hertil foreslås indsat i § 175 b, stk. 10.

Til nr. 36 (§ 175 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen og gruppen omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen efter § 175 b, stk. 4 og 5, og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen eller gruppen.

Det foreslås at udbygge bestemmelsen, så der endvidere indsættes hjemmel til at fastsætte nærmere regler om ækvivalens for tilfælde, hvor et gruppe 1-forsikringsselskabs moderselskab har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Solvens II-direktivet, der i Danmark regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, fastlægger, jf. direktivets artikel 213, stk. 1, litra c og artikel 260-263, særlige regler om udøvelse af koncerntilsyn for forsikringsselskaber omfattet af direktivet i tilfælde, hvor moderselskabet ikke har sit hovedsæde inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Hensigten med reglerne er at sikre, at der i et sådant tilfælde udføres et koncerntilsyn, som er ækvivalent, eller svarende til, det koncerntilsyn, som følger af reglerne i Solvens II-direktivet.

Indarbejdelsen af de særlige regler om koncerntilsyn i tilfælde, hvor moderselskabet ikke er beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vurderes mest hensigtsmæssigt foretaget i bekendtgørelse. Forslaget sikrer at der er hjemmel til dette.

Til nr. 37 (§ 175 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 175 c kan der træffes afgørelse om, at § 175 b i lov om finansiel virksomhed eller dele heraf finder anvendelse på en dansk del af en koncern eller gruppe, hvis den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen ikke er beliggende i Danmark.

Det foreslås at indsætte et stk. 2, hvorefter afgørelser efter stk. 1 skal begrundes over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

§ 175 c, der i dag kun indeholder ét stykke, er indsat i lov om finansiel virksomhed i forbindelse med implementering af Solvens II-direktivet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, og senere tilpasset ved lov nr. 1549 af 13. december 2016.

Udgangspunktet i henhold til artikel 215, stk. 1, i Solvens II-direktivet er, at direktivets koncernregler kun finder anvendelse på det endelige af de omfattede selskaber i en koncern omfattet af Solvens II-reguleringen, der har sit hovedsæde i Unionen. Artikel 216, stk. 1, 1. afsnit, der er gennemført ved § 175 c, giver mulighed for at fravige dette udgangspunkt.

Det følger af artikel 216, stk. 1, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, at såfremt der træffes afgørelse om at fravige udgangspunktet efter artikel 215, stk. 1, i direktivet, skal dette begrundes af tilsynsmyndigheden, dvs. Finanstilsynet, over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau, dvs. den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen, som ikke er beliggende i Danmark, jf. ordlyden i § 175 c.

Det foreslås således at tilføje et nyt stk. 2, hvoraf denne forpligtelse for Finanstilsynet over for det endelige moderselskab på fællesskabsniveau fremgår.

Til nr. 38 (§ 175 d og § 175 e i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indsætte en ny § 175 d i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 175 d adresserer Finanstilsynets pligter i henhold til Solvens II-direktivet, såfremt der er truffet afgørelse efter § 175 c. Det følger af forslaget, at såfremt der er truffet afgørelse efter § 175 c, kan Finanstilsynet indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Solvens II-direktivet. Finanstilsynet er i givet fald i fællesskab med de tilsynsmyndigheder, som en sådan aftale indgås med, forpligtet til at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Det følger af artikel 217, stk. 1, 1. afsnit, at i de tilfælde, hvor en medlemsstat giver dens tilsynsmyndigheder tilladelse til at træffe afgørelse som omhandlet i artikel 216, som er implementeret i § 175 c i lov om finansiel virksomhed, gives tilsynsmyndigheden »samtidig tilladelse til at beslutte at indgå en aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.« Det følger videre af artikel 217, stk. 1, 2. afsnit, at i de tilfælde, hvor aftale som beskrevet i artikel 217, stk. 1, 1. afsnit, er indgået, »udøves der ikke koncerntilsyn med noget andet endeligt moderselskab som omhandlet i artikel 216, der er beliggende i andre medlemsstater, hvor koncerndelen som omhandlet i første afsnit er beliggende.«

Artikel 217, stk. 1, 3. afsnit indeholder en forpligtelse for de berørte tilsynsmyndigheder til at begrunde en aftale efter artikel 217, stk. 1, 1. og 2. afsnit, over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Da der dermed i artikel 217, stk. 1, 3. afsnit, er indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for det endelige moderselskab på fællesskabsniveau, foreslås det at indsætte en ny paragraf, hvoraf denne forpligtelse fremgår.

Det foreslås endvidere at indsætte en ny § 175 e.

Det følger af det foreslåede § 175 e, stk. 1, at Finanstilsynet i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder skal indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse om, hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, i de særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014. Det følger videre af forslaget, at når Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende, skal Finanstilsynet meddele koncernen en begrundelse for afgørelsen, efter afgørelsen er truffet.

Som anført under bemærkningerne til den foreslåede indsættelse af en definition af koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 og 8, fastlægger artikel 247 kriterierne for, hvilke af flere landes berørte tilsynsmyndigheder som skal udpeges som koncerntilsynsførende. Artiklen angiver i stk. 2, hvilket lands tilsynsmyndighed der som udgangspunkt er koncerntilsynsførende.

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 7 og 8, for uddybning af kriterierne.

Udgangspunktet efter artikel 247, stk. 2, kan fraviges i særlige tilfælde. Det følger således af artikel 247, stk. 3, at de kompetente myndigheder i særlige tilfælde efter anmodning fra en af de øvrige tilsynsmyndigheder kan »træffe en fælles afgørelse om at fravige kriterierne i stk. 2, når anvendelsen heraf ville være uhensigtsmæssig under hensyntagen til koncernens struktur og den relative størrelse af forsikrings- og genforsikringssselskabets aktiviteter i forskellige lande, og udpege en anden tilsynsmyndighed som koncerntilsynsførende.«

Artikel 247 er i hovedsagen myndighedsrettet.

Det følger imidlertid af artikel 247, stk. 3, 3. og 4. afsnit, at tilsynsmyndighederne skal indhente udtalelse fra koncernen, inden de træffer afgørelse, samt at den udpegede koncerntilsynsførende skal fremsendes den fælles afgørelse til koncernen og anføre den fulde begrundelse. Heri er således indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for koncernen, og det foreslås derfor at indsætte en ny paragraf, hvoraf denne forpligtelse fremgår.

Det følger af det foreslåede § 175 e, stk. 2, at såfremt Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det Finanstilsynet at meddele begrundet afgørelse til koncernen og tilsynskollegiet i tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) træffer afgørelse i overensstemmelse med artikel 247, stk. 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Eu-

ropa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014.

Det følger af artikel 247, stk. 4, at såfremt en kompetent myndighed forelægger en sag om fastlæggelse af koncerntilsyn i henhold til artikel 247, stk. 3, for EIOPA, vil afgørelse efter artikel 247, stk. 3, skulle træffes i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse herom. Det følger videre af artikel 247, stk. 5, at i så tilfælde påhviler det den udpegede koncerntilsynsførende at fremsende den fælles afgørelse til koncernen og til tilsynskollegiet samt at anføre den fulde begrundelse. Heri er således indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for koncernen, og det foreslås derfor at indsætte en ny paragraf, hvoraf denne forpligtelse fremgår.

Til nr. 39 (§ 224, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ophævelse er en konsekvensændring som følge af ophævelsen af kravet om særskilt værdipapirhandlertilladelse for penge- og realkreditinstitutter, jf. § 1, nr. 84, i lov nr. 665 af 8. juni 2017. Ophævelsen af dette krav om særskilt værdipapirhandlertilladelse indebærer, at pengeinstitutter fremover kan udøve alle aktiviteter i bilag 4, afsnit A, som en del af pengeinstitutstilladelsen, hvorimod realkreditinstitutter i medfør af deres tilladelse kan yde den investeringsservice og udøve de investeringsaktiviteter, der følger af bilag 4, afsnit A, nr. 1, 2, 3 og 5. Penge- og realkreditinstitutterne bliver imidlertid omfattet af værdipapirhandlerbebet, når de udøver aktiviteter omfattet af bilag 4, og skal dermed i denne sammenhæng opfylde relevante krav for værdipapirhandlere.

Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Af lovtekniske årsager har det været nødvendigt at ophæve § 1, nr. 84, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger, og i stedet gennemføre ophævelsen med dette lovforslag.

Til nr. 40 (§ 224, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

§ 224, stk. 1, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets beføjelse til at inddrage en tilladelse til at drive finansiel virksomhed, herunder drift af et investeringsforvaltningsselskab. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelse er meddelt, eller hvis der ikke udøves finansiel virksomhed i en periode på over 6 måneder.

Med dette lovforslags § 1, nr. 39, ophæves § 224, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og de eksisterende stk. 6-8 bliver til stk. 5-7.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 8 i § 224, hvorefter Finanstilsynet kan suspendere et investeringsforvaltningssels-

skabs tilladelse til at drive virksomhed, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-4, er opfyldt.

Ændringen giver Finanstilsynet mulighed for at suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse i stedet for at inddrage den pågældende tilladelse.

Finanstilsynet kan suspendere en virksomheds tilladelse, når de samme forhold, som kan begrunde en inddragelse af tilladelsen, foreligger. Det vil sige, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelse er meddelt, eller hvis der ikke udøves finansiell virksomhed i en periode på over 6 måneder.

Suspension indebærer, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må drive virksomhed som investeringsforvaltningsselskab i suspensionsperioden. De UCITS og alternative investeringsfonde (AIF'er), som investeringsforvaltningsselskabet forvalter, skal derfor have et nyt investeringsforvaltningsselskab eller blive selvforvaltende i suspensionsperioden.

Den foreslåede beføjelse til at suspendere en tilladelse vil have virkning som en midlertidig inddragelse af selskabets tilladelse, idet et investeringsforvaltningsselskab alene kan drive investeringsforvaltningsselskab og derfor ikke kan fortsætte med drift af anden form for virksomhed. Beføjelsen vil derfor blive anvendt i helt ekstraordinære tilfælde som et alternativ til en inddragelse.

Suspension indebærer, at selskabet ikke skal ansøge om ny tilladelse til den pågældende virksomhed ved udløbet af suspensionsperioden.

Suspensionsperiodens længde vil blive fastsat efter en konkret bedømmelse i forbindelse med hver enkelt suspension. Periodens længde vil være tidsbegrænset.

En tilsvarende mulighed for at suspendere en UCITS' tilladelse til drift af den pågældende virksomhed foreslås indført i lov om investeringsforeninger m.v.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 1, nr. 16, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V).

Det følger af denne bestemmelse, at medlemsstaterne skal sikre, at suspension af et investeringsforvaltningsselskabs eller en investeringsforenings tilladelse er en af de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som den kompetente myndighed kan anvende.

Til nr. 41 (§ 224 a, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af ophævelsen af kravet om særskilt værdipapirhandlertilladelse for penge- og realkreditinstitutter, jf. lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Der henvises til lov nr. 665 af 8. juni 2017 og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat.

Konsekvensændringen blev vedtaget ved § 1, nr. 85, i lov nr. 665 af 8. juni 2017. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Af lovtekniske årsager har det været nødvendigt at ophæve § 1, nr. 85, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger, og i stedet gennemføre ændringen med dette lovforslag.

Til nr. 42 (§ 226, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af ophævelsen af kravet om særskilt værdipapirhandlertilladelse for penge- og realkreditinstitutter, jf. lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Der henvises til lov nr. 665 af 8. juni 2017 og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat.

Konsekvensændringen blev vedtaget ved § 1, nr. 86, i lov nr. 665 af 8. juni 2017. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Af lovtekniske årsager har det været nødvendigt at ophæve § 1, nr. 86, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger, og i stedet gennemføre ændringen med dette lovforslag.

Til nr. 43 (§ 226, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af ophævelsen af kravet om særskilt værdipapirhandlertilladelse for penge- og realkreditinstitutter, jf. lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Der henvises til lov nr. 665 af 8. juni 2017 og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat.

Konsekvensændringen blev vedtaget ved § 1, nr. 87, i lov nr. 665 af 8. juni 2017. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Af lovtekniske årsager har det været nødvendigt at ophæve § 1, nr. 87, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger, og i stedet gennemføre ændringen med dette lovforslag.

Til nr. 44 (§ 253, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af ophævelsen af kravet om særskilt værdipapirhandlertilladelse for penge- og realkreditinstitutter, jf. lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Der henvises til lov nr. 665 af 8. juni 2017 og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 156 som fremsat.

Konsekvensændringen blev vedtaget ved § 1, nr. 88, i lov nr. 665 af 8. juni 2017. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Af lovtekniske årsager har det været nødvendigt at ophæve § 1, nr. 88, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger, og i stedet gennemføre ændringen med dette lovforslag.

Til nr. 45 (§ 283, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

I dag skal gruppe 1-forsikringsselskaber, og koncerner eller grupper omfattet af § 175 b, stk. 1 eller 2, i lov om finansiel virksomhed årligt indsende en såkaldt uddybende rapport til Finanstilsynet om selskabernes solvens og finansielle situation.

Det foreslås, at hyppigheden for indsendelse af denne rapport fremadrettet følger af artikel 312 og 373 i Solvens II-forordningen.

Rapporten, der i lov om finansiel virksomhed betegnes den uddybende rapport, betegnes i Solvens II-forordningen som »den regelmæssige tilsynsrapport«. I henhold til artikel 312, stk. 1, litra a, skal en fuld regelmæssig tilsynsrapport afgives »mindst hver tredje år inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i pågældende artikel, senest 14 uger efter selskabets regnskabsårs afslutning«.

Overgangsperioden fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i Solvens II-direktivet, indebærer, at fristen for indlevering af rapporten nedsættes med to uger hvert regnskabsår, og indledningsvist ligger på »senest 20 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for dens regnskabsår, der afsluttes på eller efter den 30. juni 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at ligge senest 14 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for de regnskabsår, der slutter på eller efter den 30. juni 2019, men før den 1. januar 2020.«

Den foreslåede ændring indebærer, at de omfattede selskaber ikke automatisk skal indsende en fuld regelmæssig tilsynsrapport på årlig basis. Udgangspunktet vil fremover være, at rapporten skal indsendes mindst hver tredje år. Artikel 312 i Solvens II-forordningen giver imidlertid hjemmel for Finanstilsynet til at kræve hyppigere rapportering.

Det følger således af artikel 312, stk. 2, i Solvens II-forordningen, at Finanstilsynet kan kræve, at selskabet forelægger sin regelmæssige tilsynsrapport »at the end of any financial year of the undertaking«.

Endelig fremgår det af forordningens artikel 312, stk. 3, at hvis der ikke er krav om, at selskabet skal forelægge en fuld regelmæssig tilsynsrapport for et givent regnskabsår, skal selskabet forelægge tilsynsmyndighederne en rapport, som beskriver eventuelle væsentlige ændringer i selskabets virksomhed og resultater, ledelsessystem, risikoprofil, værdiansættelse til solvensformål og kapitalforvaltning i løbet af det pågældende regnskabsår, samt give en kortfattet forklaring på årsagerne til og konsekvenserne af sådanne ændringer.

Artikel 312 fastlægger hyppighed og frist på soloniveau, dvs. for det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab, mens artikel 373 fastlægger reglerne på koncernniveau. Det følger af artikel 373 i Solvens II-forordningen, at fristerne for den regelmæssige tilsynsrapport fastsat i artikel 312 forlænges med 6 uger.

Med den foreslåede ændring vil det fremadrettet alene være Solvens II-forordningens regler, der er styrende for, hvor ofte en fuld regelmæssig tilsynsrapport skal afgives.

Til nr. 46 og 47 (§ 308, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet udpeger i medfør af § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmægler-selskaber I kan udpeges som SIFI, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, som er fastsat i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 308, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed er det en indikator, at instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark.

Det foreslås, at § 308, stk. 2, nr. 2, ændres, så det er en indikator, at instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af det samlede udlån i Danmark. Endvidere foreslås der indsat et nyt 2. pkt., der angiver, at det samlede udlån i Danmark består af udlån fra både danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.

Den foreslåede ændring indebærer, at udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter fremadrettet skal indgå i opgørelsen af det samlede udlån i Danmark. Udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter indgår herefter i beregningsgrundlaget til brug for udpegningen af SIFI'er i Danmark.

Der er således tale om en ændring af indholdsmæssig karakter.

Det samlede udlån i Danmark vil med den foreslåede ændring blive nominelt større, end det hidtil har været efter det gældende § 308, stk. 2, nr. 2, som følge af, at udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter også skal medregnes. Den foreslåede ændring vil på den baggrund forventeligt have den virkning, at et instituts udlån skal være nominelt større for at overskride indikatoren i § 308, stk. 2, nr. 2, da indikatoren er fastsat som en procentdel af det samlede udlån i Danmark.

En filial betragtes som væsentlig, hvis filialen har en markedsandel i form af indskud på over 2 pct. i Danmark, eller hvis filialen ved suspension eller ophør forventes at kunne have betydning for den systemiske likviditet og betalings-, clearings- og afviklingssystemer i Danmark. Filialens størrelse og betydning med hensyn til antal kunder i det danske banksystem eller finansielle system vil også være et element, som kan føre til, at filialen betragtes som væsentlig. Denne afgrænsning af begrebet væsentlig filial er i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 48 og 49 (§ 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet udpeger i medfør af § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber I kan udpeges som SIFI, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, som er fastsat i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed er det en indikator, at instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark.

Det foreslås, at § 308, stk. 2, nr. 3, ændres, så det er en indikator, at instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af det samlede indlån i Danmark. Endvidere foreslås der indsat et nyt 2. pkt., der angiver, at det samlede indlån i Danmark består af indlån i både danske pengeinstitutter og

væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter.

Den foreslåede ændring indebærer, at indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter fremadrettet skal indgå i opgørelsen af det samlede indlån i Danmark. Indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter indgår herefter i beregningsgrundlaget til brug for udpegningen af SIFI'er i Danmark.

Der er således tale om en ændring af indholdsmæssig karakter.

Det samlede indlån i Danmark vil med den foreslåede ændring blive nominelt større, end det hidtil har været efter det gældende § 308, stk. 2, nr. 3, som følge af, at indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter også skal medregnes. Den foreslåede ændring vil på den baggrund forventeligt have den virkning, at et instituts indlån skal være nominelt større for at overskride indikatoren i § 308, stk. 2, nr. 3, da indikatoren er fastsat som en procentdel af det samlede indlån i Danmark.

En filial betragtes som væsentlig, hvis filialen har en markedsandel i form af indskud på over 2 pct. i Danmark, eller hvis filialen ved suspension eller ophør forventes at kunne have betydning for den systemiske likviditet og betalings-, clearings- og afviklingssystemer i Danmark. Filialens størrelse og betydning med hensyn til antal kunder i det danske banksystem eller finansielle system vil også være et element, som kan føre til, at filialen betragtes som væsentlig. Denne afgrænsning af begrebet væsentlig filial er i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 50 (§ 308, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet udpeger i medfør af § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber I kan udpeges som SIFI, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, som er fastsat i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet skal endvidere efter § 308, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed beregne systemiskheden af et SIFI. Et SIFI's systemiskhed beregnes som et gennemsnit af følgende tre faktorer: 1) instituttets balance i procent i forhold til den samlede balance for danske penge- og realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, 2) instituttets udlån i Danmark i procent af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark og 3) instituttets indlån i Danmark i procent af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark.

Det foreslås, at tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter indgår i beregningsgrundlaget for faktorerne til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed.

Med de foreslåede ændringer skal tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter indgå ved opgørelsen af den samlede balance og ved opgørelsen af det samlede udlån i Danmark. Med det samlede udlån i Danmark forstås den afgrænsning, som med dette lovforslags § 1, nr. 47, foreslås angivet i § 308, stk. 2, nr. 2, 2. pkt. Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 47, og bemærkningerne hertil.

Med de foreslåede ændringer skal endvidere tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter indgå ved opgørelsen af det samlede indlån i Danmark. Med det samlede indlån i Danmark forstås den afgrænsning, som med dette lovforslags § 1, nr. 49, foreslås angivet i § 308, stk. 2, nr. 3, 2. pkt. Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 49, og bemærkningerne hertil.

Forslaget indebærer således alene den ændring, at henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter skal indgå i beregningsgrundlaget for faktorerne til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed efter § 308, stk. 6, 1. pkt.

Der er således tale om en ændring af indholdsmæssig karakter.

En filial betragtes som væsentlig, hvis filialen har en markedsandel i form af indskud på over 2 pct. i Danmark, eller hvis filialen ved suspension eller ophør forventes at kunne have betydning for den systemiske likviditet og betalings-, clearings- og afviklingssystemer i Danmark. Filialens størrelse og betydning med hensyn til antal kunder i det danske banksystem eller finansielle system vil også være et element, som kan føre til, at filialen betragtes som væsentlig. Denne afgrænsning af begrebet væsentlig filial er i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 51 (§ 313, stk. 3, nr. 2 i lov om finansiel virksomhed)

§ 313 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) må besidde. Efter § 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed må et medlem af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI inklusive posten i SIFI'et eller G-SIFI'et maksimalt besidde enten én direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller fire bestyrelsesposter.

Efter § 313, stk. 3, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed skal direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, der er omfattet af § 80, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og tilsvarende sektorselskaber ikke medregnes ved opgørelsen af ledelsesposter efter § 313, stk. 1. Ved vurdering af, om grænserne for antal ledelsesposter i § 313, stk. 1, er overholdt, skal poster i disse selskaber ikke tælles med.

§ 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 91, stk. 3, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Det foreslås, at det tilføjes § 313, stk. 3, nr. 2, at poster i virksomheder omfattet af § 80, stk. 5, og tilsvarende sektorselskaber ikke skal tælle med i opgørelsen af antallet af poster efter § 313, stk. 1, med mindre virksomheden eller sektorselskabet er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI).

Med tilføjjelsen til § 313, stk. 3, nr. 2, foreslås det således, at den gældende undtagelse ikke skal finde anvendelse i de tilfælde, hvor det pågældende SIFI eller G-SIFI er omfattet af undtagelsen, dvs. i tilfælde, hvor SIFI'et eller G-SIFI'et selv er nævnt i § 80, stk. 5, eller er et tilsvarende sektorselskab.

§ 313, stk. 3, nr. 2, er indført for at sikre, at poster, der som regel er en fast del af arbejdet for en direktør i en finansiel virksomhed, ikke medregnes i antallet af direktions- og bestyrelsesposter, der skal indgå i opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1.

§ 80, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed omfatter på nuværende tidspunkt Danmarks Skibskredit A/S, Banker og Sparekassers Ungdomskontakt, LR Realkredit A/S, Bornholms Erhvervsfond, Grønlandsbanken A/S, regulerede markeder, clearing centraler, værdipapircentraler, NASDAQ OMX Stockholm AB, NASDAQ OMK Helsinki Oy, IFU –

Investeringsfonden for Udviklingslande, IØ – Investeringsfonden for Østlandene, Landbrugets Finansierings Bank A/S, Fund Collect A/S, Fundconnect A/S og DLR Kredit A/S.

Tilsvarende sektorselskaber omfatter derudover bl.a. NETS, fællesejede datacentraler, e-nettet, Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter, Det Private Beredskab til Afvikling af Nødlidende Banker, Sparekasser og Andelskasser (Det Private Beredskab), Finanssektorens Pensionskasse, Finanssektorens Uddannelsescenter, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Lokale Pengeinstitutter, FinansDanmark, Regionale Bankers Forening, Letpension, medlemsejede pensionskasser og fagforeninger, herunder udenlandske fagforbund.

Formålet med § 313 er at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI har tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv i SIFI'et eller G-SIFI'et på betryggende vis. Det gøres ved at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke har for mange ledelsesposter ud over bestyrelseshvervet i det pågældende SIFI eller G-SIFI.

Det har ikke været hensigten, at det skulle være muligt at undtage bestyrelseshvervet i selve SIFI'et eller G-SIFI'et fra at tælle med ved opgørelsen af, hvor mange ledelsesposter et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller G-SIFI varetager i alt. Formålet med reglerne tilsiger, at bestyrelseshvervet i SIFI'et eller G-SIFI'et i alle tilfælde skal tælle med i opgørelsen efter § 313, stk. 1.

En bestyrelsespost i et SIFI eller G-SIFI omfattet af den gældende undtagelse i § 313, stk. 3, nr. 2, vil efter ændringen af bestemmelsen skulle tælle på samme måde som bestyrelsesposter i øvrige SIFI'er og G-SIFI'er i forbindelse med opgørelsen af, hvor mange poster et bestyrelsesmedlem har i henhold til reglerne. Dette indebærer, at et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller G-SIFI omfattet af den gældende undtagelse efter den foreslåede ændring vil skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter, da posten i selve SIFI'et eller G-SIFI'et ikke længere vil kunne undtages fra opgørelsen. I de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter. Der foreslås indført en overgangsordning, jf. lovforslagets § 16, stk. 6, som indebærer, at de pågældende bestyrelsesmedlemmer kan bibeholde deres poster, uanset at antallet overstiger det tilladte antal poster, indtil den 1. juli 2019. Der henvises til lovforslagets § 16, stk. 6, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 52 (§ 313, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

§ 313 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) må besidde. Efter § 313, stk. 1, må et medlem af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI inklusive posten i SIFI'et eller G-SIFI'et

maksimalt besidde enten én direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller fire bestyrelsesposter.

Efter § 313, stk. 4, skal direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, der er koncernforbundne, regnes som én samlet post ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter efter § 313, stk. 1. Efter § 313, stk. 4, skal også direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, regnes som én samlet post ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter efter § 313, stk. 1.

Der foreslås at affatte stk. 4 således, at direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, der er koncernforbundne, skal regnes som én direktør- eller bestyrelsespost ved opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1.

Lovforslaget indebærer, at alene opgørelsen af poster i koncernforbundne virksomheder reguleres i § 313, stk. 4. Med lovforslaget ændres der ikke ved, hvordan ledelsesposter i koncernforbundne virksomheder skal opgøres. Lovforslaget indebærer således, at opgørelsen af poster i koncernforbundne virksomheder og opgørelsen af poster i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke skal reguleres i samme bestemmelse. Opgørelsen af poster i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, vil fremover være reguleret i § 313, stk. 5, jf. dette lovforslags § 1, nr. 53.

Bestyrelsesmedlemmer i et SIFI eller G-SIFI skal således som hidtil opgøre ledelsesposter inden for samme koncern som én samlet post ved opgørelsen af antallet af poster efter § 313, stk. 1. Bestemmelsen omfatter som hidtil poster i både finansielle og ikke-finansielle virksomheder. Bestemmelsen tager højde for, at flere bestyrelsesposter inden for samme koncern formodes samlet set at være mindre byrdefulde rent ressourcemæssigt end flere bestyrelsesposter i virksomheder, der ikke er koncernforbundne.

Bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et og de poster, som bestyrelsesmedlemmet måtte have i selskaber inden for samme koncern som SIFI'et eller G-SIFI'et, vil således fortsat skulle opgøres som en samlet post ved opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1.

Det følger af § 5 a og § 5 b i lov om finansiel virksomhed, hvornår finansielle virksomheder er koncernforbundne. For så vidt angår øvrige selskabsformer følger det af principperne i § 6 og § 7 i lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven).

Særligt for så vidt angår firmapensionskasser gælder det, at den i forhold til bestemmelsen i stk. 4 skal betragtes som en del af den koncern, som er sponsor for firmapensionskassen. Dette indebærer, at såfremt et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI sidder i bestyrelsen for en firmapensionskasse for instituttets medarbejdere, vil disse to bestyrelsesposter i henholdsvis SIFI'et eller G-SIFI'et og firmapensionskassen regnes som én samlet post i forhold til opgørelsen efter § 313, stk. 1.

Ved afgørelsen af om en flerhed af direktions- og bestyrelsesposter i selskaber, der er koncernforbundne, skal tælle som én direktionspost eller én bestyrelsespost, lægges der afgørende vægt på, hvilken post den pågældende besidder i det højest rangerende selskab inden for koncernen.

Besidder et medlem af SIFI'ets eller G-SIFI'ets bestyrelse stillingen som direktør i et selskab, som er koncernforbundet med SIFI'et eller G-SIFI'et, og som rangerer højest i koncernen (og dermed højere end SIFI'et eller G-SIFI'et), skal posterne inden for denne koncern tælle som én direktørpost.

Besidder et medlem af SIFI'ets eller G-SIFI'ets bestyrelse stillingen som direktør i et andet selskab og posten som bestyrelsesmedlem i dette selskabs datterselskaber, tæller posterne i de koncernforbundne selskaber samlet som én direktørpost.

Besidder bestyrelsesmedlemmet i et SIFI eller et G-SIFI posten som bestyrelsesmedlem i et andet selskab og stillingen som direktør i dets søsterselskab, således at begge selskaber rangerer lige højt i den pågældende koncernstruktur, må det bero på en konkret vurdering, om de to poster samlet set skal betragtes som en bestyrelsespost eller en direktørpost ved opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1. Ved en sådan vurdering skal der bl.a. lægges vægt på, hvilken af de to poster, der må anses for at være den mest byrdefulde rent ressourcemæssigt.

Et bestyrelsesmedlem omfattet af grænserne for antal ledelsesposter i § 313, stk. 1, kan således besidde et ubegrænset antal ledelsesposter inden for i alt enten tre eller fire koncerner, hvoraf det SIFI eller G-SIFI, som medfører, at vedkommende er omfattet af grænserne i § 313, stk. 1, indgår i den ene koncern. Hvorvidt vedkommende kan besidde poster inden for enten tre eller fire koncerner vil afhænge af, om vedkommendes ledelsespost i den enkelte koncern skal betragtes som én bestyrelsespost eller én direktørpost. Hvis vedkommendes ledelsesposter inden for en af de koncerner, hvori vedkommende besidder ledelsesposter, samlet set skal betragtes som én direktørpost, kan den pågældende herudover kun besidde ledelsesposter i yderligere to koncerner, forudsat at disse ledelsesposter betragtes som bestyrelsesposter ved opgørelsen efter § 313, stk. 1. Dette følger af grænserne for antal ledelsesposter i § 313, stk. 1.

Den gældende § 313, stk. 4, nr. 1, implementerer artikel 91, stk. 4, litra a, i CRD IV. Den pågældende direktivbestemmelse vil efter forslaget være implementeret i § 313, stk. 4.

Den foreslåede nyaffattelse af § 313, stk. 4, indebærer således ikke ændringer af indholdsmæssig karakter. Ændringen skyldes, at der med dette lovforslag ændres i den gældende § 313, stk. 4, nr. 2, som med dette lovforslags § 1, nr. 53, flyttes til § 313, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 53 (§ 313, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

§ 313 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelses-

medlem i et systemisk vigtige finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) må besidde. Efter § 313, stk. 1, må et medlem af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI inklusive posten i SIFI'et eller G-SIFI'et maksimalt besidde enten en direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller fire bestyrelsesposter.

Efter § 313, stk. 4, nr. 2, skal direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, regnes som en samlet post ved opgørelsen af antallet af direktør- og bestyrelsesposter efter § 313, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidene, 2013-2014, A, s. 169, at direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal regnes som én direktør- eller bestyrelsespost, hvori også indgår bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 5, hvorefter direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, regnes som én samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter § 313, stk. 1.

Lovforslaget indebærer, at direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal opgøres på en ny måde. Efter det foreslåede stk. 5 skal posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke længere opgøres sammen med bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et. Posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal opgøres som én samlet post, ligesom bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et skal opgøres som én post.

Efter det gældende § 313, stk. 4, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed skal posten i et SIFI eller G-SIFI og posterne i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, samlet set opgøres som én post. Efter det foreslåede stk. 5 skal denne kombination af poster samlet set opgøres som to poster.

Det følger af § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvad der forstås ved en kvalificeret andel. Det foreslåede § 313, stk. 5, tager ligesom det gældende § 313, stk. 4, nr. 2, bl.a. højde for, at en bestyrelsespost i en virksomhed, hvori det omfattede SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel, formodes at være mindre byrdefuld for et bestyrelsesmedlem i SIFI'et eller G-SIFI'et end bestyrelsesposter i andre virksomheder.

Hvorvidt direktions- og bestyrelsesposter i selskaber, hvori det omfattede SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel, skal tælle som en direktionspost eller en bestyrelsespost, vurderes på samme måde som i forhold til opgørelsen af direktions- og bestyrelsesposter i koncernforbundne selskaber, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 52.

Er det ikke muligt at afgøre, hvilket selskab der rangerer højest, må det bero på en konkret vurdering, om to eller flere ledelsesposter samlet set skal betragtes som en bestyrelsespost eller en direktørpost ved opgørelsen af ledelsesposter efter § 313, stk. 1. Ved en sådan vurdering skal der bl.a. lægges vægt på, hvilken post der må anses for at være den mest byrdefulde rent ressourcemæssigt.

Den gældende § 313, stk. 4, implementerer artikel 91, stk. 4, litra b, (ii), i CRD IV. Europa-Kommissionen har i forbindelse med besvarelse af en Q & A om artikel 91, stk. 4 litra b, (ii), i CRD IV tilkendegivet, at bestemmelsen skal forstås sådan, at poster i de virksomheder, som et SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel i, skal regnes som én samlet post, og at bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et herudover skal regnes som en særskilt post. Dette fortolkningsbidrag har nødvendiggjort den ændring, som lovforslaget gennemfører.

Artikel 91, stk. 4, litra b, (ii), i CRD IV vil herefter være implementeret i det foreslåede § 313, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

Personer, der både sidder i bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI, og som også varetager ledelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele, vil efter det foreslåede § 313, stk. 5, skulle opgøre det samlede antal ledelsesposter efter § 313, stk. 1, på en anden måde end hidtil. Disse bestyrelsesmedlemmer vil efter den foreslåede ændring skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter, da posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke længere skal opgøres sammen med bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et. Posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal i stedet opgøres som én samlet post, ligesom bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et skal opgøres som én post. I de tilfælde, hvor et bestyrelsesmedlem allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter. Der foreslås indført en overgangsordning, jf. lovforslagets § 16, stk. 6, som indebærer, at de pågældende bestyrelsesmedlemmer kan bibeholde deres poster, uanset at antallet overstiger det tilladte antal poster, frem til den 1. juli 2019. Der henvises til lovforslagets § 16, stk. 6, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 54 (§ 337, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse finder bl.a. § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed, om finansielle virksomheders outsourcing, tilsvarende anvendelse for sparevirksomheder.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 337, stk. 2, til § 5, stk. 1, nr. 27, så det tydeligt fremgår, at det kun er § 5, stk. 1, nr. 27, 1. pkt., der finder tilsvarende anvendelse for sparevirksomheder.

Bestemmelsen foreslås ændret som konsekvens af den med dette lovforslag foreslåede ændring af definitionen af outsourcing indeholdt i § 5, stk. 1, nr. 27, hvorved der indsættes et 2. pkt. gældende for gruppe 1-forsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 1, nr. 6. Da dette 2. pkt. i outsourcing-definitionen netop kun skal finde anvendelse for gruppe 1-forsikringsselskaber nødvendiggør det en ændring af § 337, stk. 2.

Til nr. 55 (Afsnit X e)

Afsnit X e i lov om finansiel virksomhed indeholder den nu gældende regulering af referencerenter i dansk ret.

Det følger af § 343 t i lov om finansiel virksomhed, at stillerne ved fastsættelsen af referencerenter skal sikre, at rammerne for fastsættelsen er betryggende for kreditinstitutter og disses kunder. Det følger af § 343 t, stk. 3, at Finanstilsynet fører tilsyn med, at rammerne for fastsættelsen af referencerenter er betryggende, herunder at stillerne har tilstrækkelige retningslinjer og kontroller m.v.

Det følger af § 343 u, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter § 347, stk. 1-4, om fastsættelsen af referencerenter til brug for det Finansielle System af Centralbanker, Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Råd for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Reguleringen af fastsættelsen af og tilsyn med benchmarks vil fremadrettet blive reguleret i benchmarkforordningen. Det foreslås derfor at ophæve de danske nationale regler om referencerenter i afsnit X e i lov om finansiel virksomhed. Som konsekvens heraf ophæves de nu gældende §§ 343 t og 343 u i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 56 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed angiver den regulering, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås, at det også kommer til at fremgå af § 344, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen). Dermed vil Finanstilsynet fortsat være udpeget som den kompetente myndighed for PRIIP-forordningen i Danmark.

PRIIP-forordningen indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) udarbejder en central investorerinformation (en KID) for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer, og at dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller en KID til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

PRIIP'er er en fællesbetegnelse for sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis afkast er baseret på et eller flere underliggende aktiver, f.eks. aktier, obligationer eller udviklingen i et indeks for råvarer, valutakurser m.v., og som er udformet med henblik på at levere et afkast over en mellemlang eller lang investeringsperiode, dvs. typisk 5 år eller derover.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor (afkastet), afhænger af eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. Et eksempel på et sådan produkt er en struktureret obligation, der som gældsinstrument adskiller sig fra andre obligationer ved, at afkastet afhænger af udviklingen i et eller flere underliggende aktiver (options-elementet).

Ved forsikringsbaseret investeringsprodukt forstås et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, som direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving. Et eksempel på et sådan produkt er en unit-link-ordning, der ikke benyttes til pensionsformål. En unit-link-ordning er et livsforsikringsprodukt, hvor afkastet på kundens opsparing er afhængig af udviklingen i en eller flere underliggende pensionsfonde. Sådanne ordninger er sjældne i Danmark, idet man ikke har tradition for, at livsforsikringsordninger indgår i andet end til pensionsformål.

En KID skal være skrevet tydeligt og i et klart sprog. Dokumentet skal indeholde oplysninger om bl.a. produktets karakteristika, risici og omkostninger.

Ifølge artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen overvåger de kompetente myndigheder markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat.

Det følger desuden af artikel 17 i PRIIP-forordningen, at medlemsstaternes kompetente myndigheder under en række nærmere angivne betingelser kan forbyde markedsføring og distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter eller træffe andre foranstaltninger over for sådanne produkter, hvis de udgør en væsentlig trussel mod investorbeskyttelsen, de finansielle markeders orden og integritet eller den finansielle stabilitet i medlemsstaten.

Til nr. 57 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed angiver den regulering, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås, at det også kommer til at fremgå af § 344, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR). Dermed vil Finanstilsynet være udpeget som den kompetente myndighed i Danmark for MiFIR, hvilket kræves ifølge

artikel 67, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II).

Ved lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder og lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love blev MiFID II og ændringer som følge af MiFIR gennemført i dansk ret. Begge love træder i kraft den 3. januar 2018. Ved en fejl blev MiFIR ikke indføjet i oplistningen i § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvilket der med dette lovforslag rettes op på.

MiFIR fastsætter nye krav til indberetning af en lang række nye og udvidede data om f.eks. transaktioner, priser og ordrer. MiFIR indfører endvidere skærpede krav til handelsgennemsigtighed for markedspladser og fondsmæglerselskaber samt krav til handelsformer og clearing.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 69, stk. 2, litra l, s og t, i MiFID II, hvorefter de kompetente myndigheder tillægges en række beføjelser, således at den kompetente myndighed får mulighed for at påse overholdelsen af MiFIR og skride til handling, hvis reglerne ikke overholdes. Endvidere gennemføres artikel 71, stk. 1, i MiFID II vedrørende sanktioner for overtrædelse. Endelig gennemføres med ændringen artikel 72, stk. 1, litra a-d, som omhandler den kompetente myndigheds udøvelse af tilsynsbeføjelser.

Til nr. 58 (§ 347, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører har i medfør af § 347, stk. 1, pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. I det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af en finansiell virksomheds, en finansiell holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds økonomiske stilling, kan Finanstilsynet i medfør af § 347, stk. 3, desuden indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

Denne adgang til at indhente oplysninger gælder således også selskaber, der ikke er finansielle virksomheder, men med hvem den finansielle virksomhed har en særlig direkte eller indirekte forbindelse, herunder koncernforbundne selskaber.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 8, hvorefter Finanstilsynet kun kan henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Bestemmelsen gennemfører artikel 254, stk. 2, 4. afsnit, i Solvens II-direktivet, hvorefter de kompetente tilsynsmyndigheder kun kan »henvende sig direkte til et selskab i en koncern for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikrings-selskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist«.

Selvom begrebet »selskab« kan forstås bredt, vurderes det ikke at være en tiltænkt konsekvens af direktivets bestemmelse, at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder er afskåret fra at rette direkte henvendelse til andre virksomheder i en koncern, der er finansielle virksomheder underlagt tilsynsmyndighedernes tilsyn. Derfor er anvendelsesområdet for det foreslåede stk. 8, begrænset i forhold til ordlyden i direktivet til tilfælde, hvor der er tale om en virksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed.

Med forslaget ændres der således ikke på Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Med den foreslåede bestemmelse indskrænkes alene Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der ikke umiddelbart er underlagt Finanstilsynets tilsyn, men som er en del af en koncern eller gruppe, der er underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet. Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet skal forstås i overensstemmelse med den foreslåede definition af dette begreb, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, med tilhørende bemærkninger.

For de omhandlede koncerner præciseres det, at Finanstilsynet først skal anmode den virksomhed, der er pligtsubjekt i henhold til bestemmelsen, dvs. den virksomhed der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, om de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsynet. Kun i de tilfælde, hvor den ansvarlige virksomhed ikke selv har leveret de anmodede oplysninger inden en passende tidsfrist fastsat af Finanstilsynet, kan Finanstilsynet henvende sig direkte til den ikke-finansielle virksomhed i koncernen og anmode om oplysningerne.

Som det fremgår af direktivets artikel 254, stk. 1, 4. afsnit, jf. ovenfor, angiver denne bestemmelse »forsikrings- eller genforsikrings-selskabet« som det umiddelbare pligtsubjekt. Heroverfor angiver den foreslåede bestemmelse at være relevant i de tilfælde, hvor den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, er blevet anmodet om oplysningerne, men ikke har leveret disse. Denne formulering af den foreslåede bestemmelse skyldes, at pligtsubjektet i henhold til den danske implementering af koncerntilsynsreglerne i Solvens II-direktivet, foruden et forsikrings-selskab, også kan være bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiell virksomhed.

Forslaget indebærer en indskrænkning i Finanstilsynets adgang efter § 347, stk. 1 og 3-5, til at indhente oplysninger

hos virksomheder, der ikke er finansielle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Til nr. 59 (§ 350 b, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Solvenskapitalkravet er et krav til kapitalens størrelse, som sætter gruppe 1-forsikringsselskaberne i stand til at dække betydelige tab og giver forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre deres solvenskapitalkrav enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en intern model, som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 126 c, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Det følger af § 350 b, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at såfremt selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i enten standardformlen eller den godkendte, interne model, har Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte et krav om kapitaltillæg. Kapitaltillægget anvendes kun, når Finanstilsynet vurderer, at alle andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige. Hvis selskabet anvender en fuld eller partiel intern model, skal det forsøge at tilpasse modellen, så de kvantificerbare risici fanges tilstrækkeligt i modellen. Hvis det ikke lykkes at tilpasse modellen inden for en passende tidsramme, kan Finanstilsynet pålægge selskabet et kapitaltillæg. Der gælder ikke særlige regler i § 350 b, hvis selskabet er omfattet af en koncerntil intern model.

§ 350 b skal læses i sammenhæng med artiklerne 276-287 i Solvens II-forordningen og med Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2012 af 11. november 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for afgørelser om at indføre, beregne og ophæve kapitaltillæg i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Det foreslås i et nyt *stk. 4* at fastsætte, at hvis Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncerntil intern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende tilsynsmyndighed, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. § 350 b, stk. 1, nr. 1. Såfremt Finanstilsynet skønner, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 126 c, stk. 2. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav.

Hvis et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, men selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i den interne model, kan betingelserne i § 350 b i lov om finansiell virksomhed og de nævnte forordninger for at fastsætte et kapitaltillæg være opfyldt. Det foreslås at præcisere, at dette

også gælder, hvis selskabet er omfattet af en koncernintern model, der er godkendt af den koncerntilsynsførende, som kan være Finanstilsynet eller en tilsynsmyndighed i et land inden for Den Europæiske Union. Et kapitaltillæg vil imidlertid ikke altid være den bedste reaktion på de afvigende forudsætninger. Eksempelvis kan de afvigende forudsætninger være udtryk for, at den interne model grundlæggende har vist sig at være blevet mindre passende til selskabets risikoprofil end tilfældet var, da den blev godkendt. Det foreslås derfor desuden at give Finanstilsynet beføjelse til i de tilfælde i stedet for at kunne træffe afgørelse om, at det pågældende selskab skal anvende standardformlen.

Selskabet vil med afgørelsen få en frist til at imødekomme kravet om at overgå til at bruge standardformlen. Fristen fastsættes efter en konkret vurdering. I denne vurdering kan eksempelvis inddrages faktorer som selskabets solvensmæssige overdækning, modellens omfang og betydningen af de risici, modellen dækker. Fristen vil som udgangspunkt være kortere for et selskab med en lav solvensoverdækning end for et selskab med en høj solvensoverdækning, mens fristen vil være længere for et selskab med en partiel intern model, der dækker risici af mindre omfang end for et selskab med en partiel intern model, der dækker risici af større omfang.

Det præciseres desuden, at Finanstilsynet kan supplere en sådan afgørelse om, at forsikringsselskabet skal opgøre sit solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen med at fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav. Det kræver dog, at betingelserne i § 350 b, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt.

Bestemmelsen gennemfører artikel 231, stk. 7, 1. og 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Det fremgår heraf, at når et sådant kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, kan tilsynsmyndigheden undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen. Tilsynsmyndigheden kan beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af standardformlen.

Bestemmelsen giver en større fleksibilitet i Finanstilsynets valg af reaktioner, der således bedre kan tilpasses det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab.

Til nr. 60 og 61 (§ 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til de myndigheder m.v., som er opregnet i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Det fremgår af § 354, stk. 6, nr. 11, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger til interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende finansiel virksomhed, når

Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor.

Det foreslås, at § 354, stk. 6, nr. 11, ændres, så det fremgår af bestemmelsen, at den vedrører videregivelse til interessenter involveret i forsøg på at redde et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I eller forsikringsselskab. Det foreslås, at det generelle krav om indhentelse af et mandat fra ministeren udgår, men bibeholdes for videregivelse til interessenter involveret i forsøg på at redde et nødlidende forsikringsselskab.

Det foreslås således, at en nødlidende finansiel virksomhed ændres til et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I. Der foreslås endvidere indsat et 2. pkt. i § 354, stk. 6, nr. 11, som indebærer, at 1. pkt. tilsvarende gælder for forsikringsselskaber, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren. Det foreslås, at det generelle krav om indhentelse af mandat fra erhvervsministeren udgår.

Med lov nr. 334 af 31. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansiel stabilitet, lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om værdipapirhandler m.v. og ligningsloven (Gennemførelse af direktiv om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) og direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD)) blev Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) implementeret i den finansielle regulering.

Før implementeringen af BRRD var det praksis, at Finanstilsynet i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderede, at en finansiel virksomhed var i en situation, hvor virksomheden kunne få problemer med fortsat at opfylde tilladelseskravene, skulle indhente et mandat fra erhvervsministeren til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation. Baggrunden for denne praksis var, at sådanne drøftelser lå uden for Finanstilsynets sædvanlige tilsynsvirksomhed. Finanstilsynet kunne derfor ikke føre sådanne drøftelser uden et mandat fra erhvervsministeren, hvilket implicit har fremgået af § 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Med implementeringen af BRRD blev Finanstilsynets beføjelser udvidet i forhold til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis en sådan virksomhed kom i vanskeligheder, jf. § 344, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Efter dette tidspunkt har det således været en del af Finanstilsynets virksomhed at deltage i og føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning for et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskaber I i vanskeligheder. Finanstilsynet har således ikke efter dette tidspunkt skullet indhente mandat fra erhvervsministeren i disse sager.

§ 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed burde have været konsekvensrettet i forbindelse med indførelsen af § 344, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynets videregivelse af oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde en nødlidende finansiel virksomhed skal ikke være betinget af, at Finanstilsynet har modtaget et mandat fra ministeren, da Finanstilsynet selv har beføjelsen til at føre drøftelser med interessenter i disse sager. Denne drøftelse forudsætter muligheden for at videregive fortrolige oplysninger i tilfælde, hvor interessenterne har behov herfor.

Nødlidende investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I skal ikke afvikles, da de ikke har kritiske funktioner for samfundet eller systemisk værdi. Skulle disse selskaber blive nødlidende, vil Finanstilsynet ikke indlede drøftelser med henblik på at redde virksomheden, og der vil således ikke opstå tilfælde, hvor bestemmelsen er relevant i forhold til disse virksomheder. Virksomhederne bør derfor ikke være omfattet af bestemmelsen om videregivelse til interessenter involveret i forsøg på at redde nødlidende virksomheder.

Finanstilsynet skal fortsat indhente mandat fra erhvervsministeren i det tilfælde, hvor et forsikringsselskab måtte blive nødlidende, og hvor Finanstilsynet vil indlede drøftelser med og videregive oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde forsikringsselskabet. Det foreslås, at dette fremover skal fremgå af et nyt 2. pkt. i § 354, stk. 6, nr. 11.

Med lovforslaget tilrettes § 354, stk. 6, nr. 11, således, at det ikke længere fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal have indhentet et mandat fra ministeren til behandling af sager vedrørende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Endvidere sikres det, at investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I ikke længere omfattes af bestemmelsen.

Med lovforslaget ændres der ikke på, hvem der har beføjelsen til at føre drøftelser med interessenter med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation, eller hvilke betingelser der gælder for en sådan drøftelse. Ændringen er således i denne henseende uden indholdsmæssige konsekvenser.

Til nr. 62 (§ 354, stk. 6, nr. 31, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet kan i medfør af § 354, stk. 6, nr. 31, i lov om finansiel virksomhed videregive fortrolige oplysninger til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Råd for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse under forudsætning af, at

modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Det foreslås, at henvisningen i § 354, stk. 6, nr. 31, til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici ændres til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makroniveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Det er en fejl, at § 354, stk. 6, nr. 31, henviser til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici. Med forslaget rettes dette, således at bestemmelsen rettelig henviser til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Ændringen er af redaktionel karakter og har således ikke indholdsmæssig betydning.

Til nr. 63 (§ 354, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

I medfør af § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed er alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet i henhold til § 354, stk. 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed, undergivet tavshedspligt svarende til Finanstilsynets tavshedspligt i stk. 1 med hensyn til disse oplysninger.

I medfør af § 354, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed kan fortrolige oplysninger modtaget i medfør af § 354, stk. 6, nr. 31, i lov om finansiel virksomhed uanset tavshedspligten i § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.

Det foreslås, at henvisningen i § 354, stk. 9, til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici ændres til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makroniveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Det er en fejl, at § 354, stk. 9, henviser til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici. Med forslaget rettes dette, således at bestemmelsen rettelig henviser til Det Europæiske

Udvalg for Systemiske Risici. Ændringen er af redaktionel karakter og har således ikke indholdsmæssig betydning.

Til nr. 64 (§ 354, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet kan i medfør af § 354, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed alene videregive fortrolige oplysninger efter § 354, stk. 6, nr. 3, 7, 8, 11, 16, 19 og 26, i lov om finansiel virksomhed, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget fra en række nærmere angivet myndigheder og organer, herunder Det Europæiske Råd for Systemiske Risici og organer etableret i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici.

Det foreslås, at henvisningen i § 354, stk. 15, til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici ændres til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makroniveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Det foreslås endvidere, at henvisningen i 354, stk. 15, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici ændres til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici.

Det er en fejl, at § 354, stk. 15, henviser til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici. Med forslaget rettes dette, således at bestemmelsen rettelig henviser til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici. Ændringen er af redaktionel karakter og har således ikke indholdsmæssig betydning.

Til nr. 65 (§ 354 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 354 a i lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af reaktioner og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Der sker offentliggørelse i de sager, som er nævnt i § 354 a, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 354 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed kan der dog ikke ske offentliggørelse efter § 354 a, stk. 1-3, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Det foreslås at indsætte i § 354 a, stk. 4, 1. pkt., at offentliggørelsen tillige kan undlades i de tilfælde, hvor offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det vil bero på et konkret skøn i hver enkelt tilfælde, om en offentliggørelse af en reaktion eller beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Ved de finansielle markeder forstås omsætningen af værdipapirer og afledte finansielle instrumenter samt ydelsen af kreditter.

At de finansielle markeders stabilitet bringes i fare indebærer, at tilliden mellem pengeinstitutter forsvinder, så ingen pengeinstitutter tør yde kredit til andre pengeinstitutter eller kunder, fordi man ikke tør stole på, at kreditmodtager kan indfri kreditten. Dermed kan en værdipapirhandler heller ikke få finansiering til sine handler, hvorved der er risiko for, at markederne bliver illikvide og eks. kurserne urealistisk lave.

En afgørelse, som kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, antages også at ville medføre uforholdsmæssig stor skade for den pågældende virksomhed.

Den foreslåede ændring gennemfører både artikel 71, stk. 1, litra c, nr. i, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) artikel 1, nr. 17, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V). Det følger af disse bestemmelser, at medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder kan undlade at offentliggøre afgørelser, hvis ikke en udsættelse af offentliggørelsen eller en anonym offentliggørelse af sanktionen eller foranstaltningen er tilstrækkelig til at sikre, at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare.

Til nr. 66 (§ 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 354 e indeholder regler om offentliggørelse af sager om påtaler, påbud eller tvangsbøder meddelt i henhold til § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Kravet om offentlig-

gørelse efter § 354 e, stk. 1, er begrænset til de sager om overtrædelse, der er nævnt i § 354 e, stk. 2.

Ved lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder og lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love blev MiFID II og ændringer som følge af MiFIR gennemført i dansk ret. Begge love træder i kraft den 3. januar 2018. Ved en fejl blev MiFIR ved omtalte lovændring ikke tilføjet i § 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvilket der med dette lovforslag rettes op på.

MiFIR fastsætter nye krav til indberetning af en lang række nye og udvidede data om f.eks. transaktioner, priser og ordrer. MiFIR indfører endvidere skærpede krav til handelsgennemsigtighed for markedspladser og fondsmæglerselskaber samt krav til handelsformer og clearing.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 70, stk. 1, 1. afsnit, i MiFID II, som omhandler offentliggørelse af afgørelser. Det følger bl.a. af artiklen, at den kompetente myndighed skal offentliggøre afgørelser som følge af overtrædelse af bestemmelser i MiFIR. Den foreslåede ændring gennemfører dette krav.

Til nr. 67 (§ 354 g, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 354 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Forbuddet udgør en såkaldt whistleblower-ordning, som sikrer fuld fortrolighed for personer, der indberetter overtrædelser m.v. til Finanstilsynet.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *stk. 3* i § 354 g, hvorefter forbuddet i stk. 1 ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en virksomhed i forbindelse med sager omfattet af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed eller i sager om overtrædelse af kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed, når kunden har givet samtykke til videregivelsen.

Det foreslås således, at Finanstilsynet i disse angivne typer af sager skal kunne videregive personoplysninger om en kunde til en finansiel virksomhed, hvis kunden samtykker til videregivelsen.

Den foreslåede bestemmelse vedrører for det første sager omfattet af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed angiver sager på forbrugerområdet, som i medfør af bestemmelsen er undtaget fra den generelle tavshedspligt i § 354, stk. 1, som gælder for Finanstilsynets ansatte.

Den gældende § 354, stk. 3, omfatter følgende sager på forbrugerområdet: 1) sager om god skik og prisoplysning, jf. §

43 i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelser udstedt i medfør af denne bestemmelse, 2) sager om hybrid kernekapital eller ansvarlig lånekapital i form af massegældsbreve, jf. § 45 i lov om finansiel virksomhed, 3) sager om tegning af kapitalindskud, jf. § 46 i lov om finansiel virksomhed, 4) sager om forbrugerbeskyttelse, jf. bekendtgørelser om puljepension og anbringelse af midler i værdipapirer udstedt i medfør af § 50, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, 5) sager om dækning af Garantifonden for Indskydere og Investorer, jf. § 51 i lov om finansiel virksomhed, 6) sager om depotselskabers uafhængighed, jf. § 52 i lov om finansiel virksomhed, 7) sager om nedbringelse af realkreditlån ydet i strid med lov om realkreditlån og realkreditobligationer, jf. § 53, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, 8) sager om aftale om placering af kunders porteføljemidler, jf. § 54, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, 9) sager om forbud mod indgåelse af visse livsforsikringsaftaler, jf. § 55, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, 10) sager om information ved indgåelse af forsikringsaftaler og under det løbende kundeforhold, jf. bekendtgørelser udstedt i medfør af § 56 i lov om finansiel virksomhed, 11) sager om opsigelsesvarsel for forbrugerforsikringer, jf. § 57, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, 12) sager om pligten til at overtage en bygningsforsikring, jf. § 59, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og 13) sager om forbud mod at bringe en bygningsbrandforsikring til ophør, jf. § 60, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede stk. 3 finder anvendelse på de sager, som til enhver tid er omfattet af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vedrører for det andet sager om overtrædelse af kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed. Kapitel 9 regulerer finansielle virksomheders adgang til at videregive fortrolige oplysninger.

Det er en betingelse for, at Finanstilsynet kan videregive personoplysninger om en kunde, at denne har givet et udtrykkeligt samtykke til videregivelsen. Samtykket skal derfor afgives i overensstemmelse med persondatalovens § 3, nr. 8, hvoraf det fremgår, at et samtykke er enhver frivillig, specifik og informeret viljetilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling.

Personoplysninger skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i § 3, nr. 1, i lov om behandling af personoplysninger, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelser, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet. Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelse af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at

identificere den pågældende, enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til whistleblower-bestemmelsen i § 354 g, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 1ff, er bestemmelsen *lex specialis* i forhold til de gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Dette forslag ændrer ikke herpå. Finanstilsynet vil derfor være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelsen, hvis andre søger om aktindsigt i oplysningen. Dette vil også gælde, selvom personen i medfør af det foreslåede stk. 3 har givet sit samtykke til videregivelsen af personoplysninger om denne til en finansiel virksomhed.

Personoplysninger videregivet i medfør af det foreslåede stk. 3 er fortrolige og derfor omfattet af § 117 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen indeholder et forbud mod uberettiget videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger.

Whistleblower-ordningen i § 354 g i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV. Efter denne bestemmelse skal der indføres en whistleblower-ordning for indberetning af potentielle eller faktiske overtrædelser af de nationale regler, der implementerer CRD IV, og overtrædelse af CRR. Ordningen skal sikre, at en person, der indberetter overtrædelser begået i instituttet, til enhver tid garanteres fuld fortrolighed, medmindre offentliggørelse kræves i national ret som led i yderligere undersøgelser eller efterfølgende retssager.

Med det foreslåede stk. 3 indføres en mulighed for, at en klager i en forbrugersag kan give samtykke til, at Finanstilsynet videregiver personoplysninger om den pågældende i den pågældende sag. CRD IV giver ikke mulighed for, at den pågældende indberetter kan samtykke til videregivelse af oplysninger om den pågældende. Den regulering, som stk. 3 vedrører - dvs. sager omfattet af § 354, stk. 3, og sager om overtrædelse af kapitel 9 - er imidlertid ikke omfattet af CRD IV. Det er således ikke en følge af eller implementering af CRD IV, at den danske whistleblower-ordning omfatter forbrugersager.

Whistleblower-ordningen i § 354 g vil således også efter indførelsen af det foreslåede stk. 3 fuldt ud implementere artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV.

Whistleblower-ordningen omfatter indberetning af overtrædelse eller potentiel overtrædelse af hele den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. pkt. 2.2.1 i de almindelige bemærkninger. Som det fremgår af pkt. 2.2.1, skyldes dette til dels, at der på tidspunktet for implementeringen af CRD IV var en forventning om, at flere kommende direktiver ville indeholde krav om en whistleblower-ordning, herunder MiFID II, UCITS V og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar

2016 om forsikringsdistribution (IDD). Forbrugerområdet er ikke reguleret i MiFID II, UCITS V, IDD og øvrige direktiver implementeret i whistleblower-ordningen. Den foreslåede undtagelse ændrer således heller ikke på implementeringen af disse direktiver.

Til nr. 68 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 355 i lov om finansiel virksomhed indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om finansiel virksomhed, forskrifter fastsat i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række nærmere angivne forordninger. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er den finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomhed, udenlandske finansielle virksomhed eller udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om finansiel virksomhed, forskrifter udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed eller en række nærmere angivne forordninger retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Det foreslås, at § 355, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Ændringen er nødvendiggjort af det forhold, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed. Ordlyden af den gældende bestemmelse kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsens ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovfor-slag tilrettet i overensstemmelse hermed.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til nr. 69 (§ 361 i lov om finansiel virksomhed)

§ 361 i lov om finansiel virksomhed fastsætter de afgifter, som en række fysiske og juridiske personer årligt skal betale til Finanstilsynet. Bestemmelsen er nyaffattet ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018. Der henvises til pkt. 2.7.1 i de almindelige bemærkninger.

Efter den gældende § 361, stk. 1, nr. 1, 2 og 6, i lov om finansiel virksomhed skal Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 510.000 kr., Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 1.180.000 kr., og Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal betale en årlig afgift til Finanstilsy-

net på i alt 670.000 kr. Beløbene er i 2004-niveau, jf. den gældende § 361, stk. 2.

Efter § 361, stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, skal Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 1.050.000 kr., Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 2.430.000 kr., og Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 1.380.000 kr. Disse afgifter svarer til dem fastsat for de pågældende virksomheder i den gældende § 361 i lov om finansiel virksomhed, dog således at beløbsangivelserne er opdateret til 2014-niveau. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Det foreslås at ændre afgiften for de ovennævnte tre virksomheder, således at Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring fremover alene skal betale 25.000 kr. i årlig afgift, således at Lønmodtagernes Dyrtidsfond alene skal betale 290.000 kr. i årlig afgift, og således at den årlige afgift for Arbejds-marke-dets Tillægspension (ATP) hæves til 4.545.000 kr. Beløbene er i 2014-niveau. I 2016-niveau svarer det til, at Arbejds-marke-dets Erhvervs-sikrings afgift er på 27.000 kr., at Løn-modtagernes Dyrtidsfonds afgift er på 314.000 kr., og at Ar-bejds-marke-dets Tillægspensions afgift er på 4.922.000 kr.

Af lovtekniske årsager – henset til at lov nr. 665 af 8. juni 2017 endnu ikke er trådt i kraft – er det nødvendigt at nyaf-fatte hele § 361 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås således at ophæve den nyaffattelse af § 361 i lov om finansiel virksomhed, som blev vedtaget med lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14, og nyaffatte § 361 på ny med de ovenfor nævnte ændringer.

Den foreslåede nyaffattelse af § 361 i lov om finansiel virksomhed svarer således indholdsmæssigt – både i relation til lovtækt og bemærkninger – til nyaffattelsen af bestem-mel-sen gennemført med lov nr. 665 af 8. juni 2017, dog med den ene forskel, at afgiften for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og Løn-modtagernes Dyrtidsfond ændres som beskrevet ovenfor. Der er endvidere den forskel, at den foreslåede nyaffattelse også fastsætter en afgift for valutavekslingsvirksomheder. Denne afgift følger ikke af lov nr. 665 af 8. juni 2017, da den i stedet er indført i bestemmelsen med hvidvaskloven, jf. § 82, nr. 6 og 7, i lov nr. 651 af 8. juni 2017. Den foreslåede nyaffattelse af § 361 ændrer ikke på afgiften for valuta-vekslingsvirksomheder, som denne er indført med hvidvas-kloven, dog alene således at beløbet opdateres til 2016-niveau.

Beløbene angivet i den gældende § 361, stk. 1, i lov om fi-nansiel virksomhed er angivet i 2004-niveau, men reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Med nyaffattelsen opdateres beløbsangivelserne til 2016-niveau. Beløbene vil dog fortsat blive reguleret årligt svarende

til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. det foreslåede stk. 10.

De afgiftsbeløb der omtales nedenfor er, medmindre andet fremgår, angivet i 2016-niveau.

For at skabe større overskuelighed over hvilke virksomheder, som betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet, er der lavet en opdeling på stk.-niveau efter de forskellige love på Finanstilsynets område, hvorefter fysiske eller juridiske personer betaler afgift.

I tillæg til den under nedenstående foretagne gennemgang af numrene i § 361, stk. 1, herunder historikken bag disse, skal det i relation til tidligere ændringer af bestemmelsen bemærkes, at der ved § 1, nr. 42, i lov nr. 403 af 2014, også foretoges en nyaffattelse af § 361, stk. 1. Den dengang foretagne nyaffattelse af bestemmelsen var udtryk for en lovteknisk øvelse, hvorved der blev rettet op på fejl i nummereringen, som var opstået ved tidligere ændringer af bestemmelsen.

Den foreslåede § 361, stk. 1, oplister, hvilke juridiske og fysiske personer omfattet af lov om finansiel virksomhed der årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Nr. 1 fastsætter betaling af afgift fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Den gældende § 361, stk. 1, nr. 1, blev indført ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 (lovforslag nr. L 176 af 12. marts 2003). Som følge af nedlæggelsen af Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring og etablering af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring blev den gældende § 361, stk. 1, nr. 1, ændret ved lov nr. 395 af 2. maj 2016 (lovforslag nr. L 141 af 26. februar 2016).

Som angivet foreslås afgiften for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring nedsat til 27.000 kr. Dette beløb er i 2016-niveau. Ændringen skyldes det forhold, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, siden det oprindelige afgiftsbeløb blev fastsat, har fået en væsentlig simplere forretningsmodel i forhold til de dele, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Finanstilsynets tilsyn med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er således af begrænset karakter, hvilket ændringen i beløbstørrelsen afspejler.

Nr. 2 fastsætter betaling af afgift fra Arbejdsmarkedets Tillægspension. Den gældende § 361, stk. 1, nr. 2, blev indført ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 (lovforslag nr. L 176 af 12. marts 2003).

Som angivet foreslås afgiften for Arbejdsmarkedets Tillægspension hævet til 4.922.000 kr. Dette beløb er i 2016-niveau. Ændringen skyldes det forhold, at Arbejdsmarkedets Tillægspension, siden det nuværende afgiftsbeløb blev fastsat, er vokset markant, er blevet underlagt mere regulering og generelt blevet en mere kompleks virksomhed. Arbejdsmarkedets Tillægspension har bl.a. en passivside med forsikringsmæssige hensættelser. På den baggrund betragtes Arbejdsmarkedets Tillægspension ved regulering og tilsyn på linje med et gruppe 1-forsikrings-selskab. Det indebærer en lang række omfattende arbejdsopgaver for Finanstilsynet,

herunder f.eks. tilsyn med fire ledelsesfunktioner, aktuarberetninger, tilsynsrapport om egen risiko og solvenssituation og mere omfattende regelmæssige tilsynsrapporter om risiko og finansiel situation. På den baggrund vurderes Arbejdsmarkedets Tillægspension at være sammenligneligt med et stort gruppe 1-forsikrings-selskab. Ændringen betyder, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions afgiftsbeløb fremover kommer til at svare bedre til afgiften et sådant selskab betaler og afspejler det ressourceforbrug, som Finanstilsynet har i forhold til tilsynet med virksomheden.

Nr. 3 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 32. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 403 af 28. april 2014 (lovforslag nr. L 119 af 29. januar 2013) og vedrører betaling af afgift fra CO₂-kvotebydere. Bestemmelsen medfører, at CO₂-kvotebydere på lige fod med andre virksomheder omfattet af den finansielle lovgivning pålægges en afgift. Afgiften svarer til afgiften for investeringsrådgivere og lyder på 18.400 kr. årligt.

Nr. 4 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 27. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 155 af 28. februar 2012 (lovforslag nr. L 59 af 14. december 2011) og vedrører betaling af afgift fra fælles datacentraler, som er reguleret i afsnit X c i lov om finansiel virksomhed. Definitionen af en fælles datacentral fremgår af § 343 q i lov om finansiel virksomhed. Afgiften dækker udgifterne til Finanstilsynets tilladelser samt løbende tilsyn med fælles datacentraler. Bestemmelsen medfører, at de fælles datacentraler skal betale 119.000 kr. årligt til Finanstilsynet i 2016-niveau, medmindre den fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt har færre end 25 fuldtidsmedarbejdere, idet der således kun betales 2.200 kr. årligt i 2016-niveau.

Nr. 5 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 8. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1171 af 19. december 2003 (lovforslag nr. L 11 af 8. oktober 2003) og vedrører betaling af afgift fra Garantifonden for skadesforsikrings-selskaber. Beløbet er fastsat ud fra en vurdering af de medgåede ressourcer for tilsynet med fonden. Afgiften udgør 111.000 kr. i 2016-niveau.

Nr. 6 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 11. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1383 af 20. december 2004 (lovforslag nr. L 64 af 27. oktober 2004) og siden ændret ved lov nr. 116 af 27. februar 2006 (lovforslag nr. L 46 af 2. november 2005). Nummeret vedrører betaling af afgift fra genforsikringsmægler-selskaber. Det var påregnet ved indsættelsen af bestemmelsen, at omfanget af ansøgninger om tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed ville være beskedent og hovedsageligt komme fra virksomheder, der allerede har Finanstilsynets tilladelse som forsikringsmæglervirksomheder, og som derfor betaler afgift til tilsynet på 4 promille af den årlige indtjening efter bestemmelsen i § 362, stk. 3. Det skønnes, at Finanstilsynets ressourceforbrug ved at føre tilsyn med genforsikringsmæglervirksomheder kan dækkes af en fast årlig afgift på 33.500 kr. i 2016-niveau.

Nr. 7 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 4. Bestemmelsen blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 (lovforslag nr. L 176 af 12. marts 2003). Nummeret regulerer betalingen af afgift fra finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Ved lov nr. 1613 af 26. december 2013 (lovforslag nr. L 46 af 31. oktober 2013) er forsikringsholdingvirksomhed tilføjet til det foreslåede nr. 7. Afgiften udgør 11.000 kr. i 2016-niveau.

Nr. 8 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 5. Bestemmelsen blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 (lovforslag nr. L 176 af 12. marts 2003). Nummeret regulerer betalingen af afgifter fra udstedere af collateralized mortgage obligations, ISPV-obligationer og lignende virksomheder. Collateralized mortgage obligations og lignende virksomheder, som omtales i nr. 8 er juridiske enheder, der udsteder finansielle instrumenter f.eks. med sikkerhed i realkredit- eller statsobligationer. Der findes ikke en dækkende dansk betegnelse. Afgiften udgør 22.500 kr. i 2016-niveau pr. serie.

Nr. 9 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 10. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, ved lov nr. 334 af 31. marts 2015 (lovforslag nr. L 105 af 19. december 2014) og vedrører betaling fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet skal årligt opkræve samlet 3.350.000 kr. (i 2016-niveau). Afgiften dækker over de opgaver, Finanstilsynet har fået i medfør af gennemførelse af direktiv om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD), herunder arbejdet med genopretningsplaner, afviklingsplaner og fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Afgiften fordeles mellem pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders bogførte balancesum. Der vil dog altid blive pålagt en minimumsafgift på 4.400 kr.

Den foreslåede § 361, stk. 2, oplister hvilke juridiske og fysiske personer omfattet af forslag til lov om kapitalmarkeder, der årligt foreslås at betale et grundbeløb til Finanstilsynet.

Nr. 1 er en ny bestemmelse om betaling af afgift for operatører af regulerede markeder, der i henhold til gældende regler betaler afgift efter § 361, stk. 1, nr. 3. Nr. 3 blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 (lovforslag nr. L 176 af 13. marts 2003) med en anden affattelse end den gældende. Nummeret blev ændret ved lov nr. 491 af 9. juni 2004 (lovforslag nr. L 214 af 31. marts 2004), hvor grundbeløbet blev forhøjet fra 9.500 kr. til 12.000 kr., og ved lov nr. 527 af 7. juni 2006 (lovforslag nr. L 197 af 29. marts 2005), hvor alternative markedspladser blev tilføjet, og senest ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 (lovforslag nr. L 20 af 4. oktober 2006), hvor nummeret fik sin nugældende affattelse.

Efter de gældende regler, skal operatører af regulerede markeder betale et fast beløb på 12.000 kr. i 2004-niveau pr. sel-

skab, hvis værdipapirer er optaget til handel. Det foreslås at indføre en ny afgiftsmodel, der indebærer, at operatører af regulerede markeder skal betale et fast beløb og derudover et variabelt beløb, der afhænger af antallet af finansielle instrumenter, der er optaget til handel. I forbindelse med, at der kommer nye markedspladser til i form af multilaterale handelsfaciliteter (MHF'er) og organiserede handelsfaciliteter (OHF'er), er det fundet hensigtsmæssigt at have en afgiftsmodel, der kan anvendes på alle markedspladser. Da organiserede handelsfaciliteter (OHF'er) ikke kan optage selskaber til handel, foreslås det, at afgiften udgør et fast grundbeløb afhængigt af, hvilken type markedsplads der er tale om og et variabelt beløb, der fastsættes ud fra, hvor mange finansielle instrumenter, der er optaget til handel. Ændringen af afgiftsmodellen har ikke til formål at øge den afgift, som regulerede markeder skal betale, og fastsættelsen af afgiftsbeløbene i den foreslåede bestemmelse har taget udgangspunkt i de gældende afgifter.

Ændringen af beregningen af det variable beløb fra et beløb pr. selskab til et beløb pr. finansielt instrument er begrundet i, at der ønskes en ensartet model for regulerede markeder, multilaterale handelsfaciliteter, organiserede handelsfaciliteter og systematiske internalisatorer. Da organiserede handelsfaciliteter ikke kan optage selskaber til handel, men kun obligationer, strukturerede finansielle produkter, emissionskvoter og derivater, ændres afgiftsmodellen til at vedrøre finansielle instrumenter, således at den samme variabel anvendes for alle typer markedspladser og systematiske internalisatorer. Afgiften for operatører af regulerede markeder udgør 216.000 kr. og 1.300 kr. pr. finansielt instrument i 2016-niveau. Afgiften kan dog højst udgøre 5.415.000 kr. i 2016-niveau.

Der er fastsat en øvre grænse for afgiften, således at virksomheden kan indrette sig efter dette. Grænsen reguleres ligesom øvrige beløb i henhold til stk. 10.

Nr. 2 er en ny bestemmelse om betaling af afgift fra multilaterale handelsfaciliteter, der i henhold til gældende regler betaler afgift efter § 361, stk. 1, nr. 17. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 (lovforslag nr. L 20 af 4. oktober 2006) og er ændret ved lov nr. 392 af 25. maj 2009 (lovforslag nr. 120 af 28. januar 2009), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. Det foreslås at multilaterale handelsfaciliteter skal betale afgift efter samme model som regulerede markeder, dog med et reduceret fast beløb. Afgiftsbeløbet for multilaterale handelsfaciliteter vil med modellen blive øget, hvilket afspejler de øgede krav som følger af markedsmisbrugsforordningen, forordningen om markeder for finansielle instrumenter og gennemførelsen af MiFID II. Om baggrunden for den foreslåede model, se bemærkningerne til § 361, nr. 24. Afgiften udgør 162.000 kr. og 1.300 kr. pr. finansielt instrument i 2016-niveau. Afgiften kan dog højst udgøre 1.462.000 kr. i 2016-niveau.

Nr. 3 er en ny bestemmelse og vedrører betaling af afgift fra organiserede handelsfaciliteter. Det foreslås at organiserede handelsfaciliteter skal betale afgift efter samme model som regulerede markeder og multilaterale handelsfaciliteter, dog med et reduceret fast beløb. Afgiftsbeløbet skal dække omkostningerne ved tilsynet med organiserede handelsfaciliteter, der er en følge af markedsmisbrugsforordningen, forordningen om markeder for finansielle instrumenter og gennemførelsen af MiFID II. Om baggrunden for den foreslåede model, se bemærkningerne til § 361, nr. 24. Afgiften udgør 108.000 kr. og 1.300 kr. pr. finansielt instrument i 2016-niveau. Afgiften kan dog højst udgøre 758.000 kr. i 2016-niveau.

Nr. 4 er en ny bestemmelse og vedrører betaling af afgift fra regulerede markeder, der har tilladelse til at være CO₂-auktionsplatform i henhold til CO₂-auktioneringsforordningen. Afgiften udgør et fast beløb, der er mindre end det faste beløb, der betales for drift af et reguleret marked. Årsagen til, at der ikke betales samme faste afgift som for drift af et reguleret marked, er at det selskab, der driver CO₂-auktionsplatformen i forvejen har tilladelse til drift af og er under tilsyn som reguleret marked, og derfor vedrører de yderligere omkostninger ved tilsynet alene om kravene, som i forvejen er opfyldt for det regulerede marked, med de nødvendige tilpasninger også kan anses som opfyldt for så vidt angår driften af CO₂-auktionsplatformen. Der betales ikke en variabel afgift pr. produkt da antallet af produkter forventes at være begrænset, hvorfor det alene vurderes at være hensigtsmæssigt at opkræve en fast afgift. Afgiften udgør 54.000 kr. i 2016-niveau.

Nr. 5 er ny og vedrører betaling af afgift fra systematiske internalisatorer, der som følge af MiFID II underlægges skærpet tilsyn og yderligere krav. Afgiften er fastsat med udgangspunkt i det forventede øgede ressourcebehov og efter samme afgiftsmodel som for regulerede markeder, multilaterale handelsfaciliteter og organiserede handelsfaciliteter. Om baggrunden for den foreslåede model, se bemærkningerne til § 361, stk. 2, nr. 1. Afgiften udgør 54.000 kr. og 1.300 kr. pr. finansielt instrument i 2016-niveau. Afgiften kan dog højst udgøre 325.000 kr. i 2016-niveau.

Nr. 6 er en nyaffattelse af § 361, stk. 1, nr. 7. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 (lovforslag nr. L 176 af 12. marts 2003) og ændret ved lov nr. 403 af 28. april 2014 (lovforslag nr. L 119 af 29. januar 2014), som følge af, at Værdipapircentralen A/S har skiftet navn til VP Securities A/S. Den foreslåede ændring medfører, at det ikke alene er VP Securities A/S der skal betale afgift til Finanstilsynet, men alle værdipapircentraler (CSD'er) med tilladelse fra Finanstilsynet. Ved lovforslagets fremsættelse er det dog alene VP Securities A/S, der omfattes af bestemmelsen. Afgiften udgør 4.110.000 kr. i 2016-niveau.

Nr. 7 er en ny bestemmelse og vedrører betaling af afgift fra udbydere af dataindberetningstjenester, hvilket vil sige godkendte offentliggørelsesordninger (APA'er), udbydere af

konsolideret løbende handelsinformation (CTP'er) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM'er). Disse aktører underlægges tilsyn og pålægges en række forpligtelser i henhold til MiFID II, hvilket øger Finanstilsynets omkostninger på området. Afgiften er fastsat med udgangspunkt i det forventede ressourceforbrug og det forventede antal udbydere af dataindberetningstjenester. Der skal betales én afgift pr. type af dataindberetningstjeneste. Det vil sige, at en virksomhed, der eksempelvis både driver en APA og en ARM, skal betale afgift to gange i henhold til bestemmelsen. Afgiften udgør 725.000 kr. i 2016-niveau pr. type af indberetningstjeneste.

Nr. 8 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 29. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1287 af 19. december 2012 (lovforslag nr. L 87 af 21. november 2012) og vedrører betaling af afgift fra centrale modparter (CCP'er). I medfør af nr. 34 kan Finanstilsynet opkræve en årlig afgift fra centrale modparter med tilladelse efter artikel 14 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. 2012/648 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder. Ifølge forslaget skal centrale modparter betale 725.000 kr. i 2016-niveau årligt til Finanstilsynet. Afgiften skal dække de udgifter, Finanstilsynet vil have til udstedelse af tilladelse og løbende tilsyn med eventuelle centrale modparter, der får tilladelse, og afgiftsniveauet er fastlagt i overensstemmelse hermed.

Nr. 9 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 9. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 491 af 9. juni 2004 (lovforslag nr. L 214 af 31. marts 2004) med en anden affattelse end den gældende. Affattelsen blev ændret ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 (lovforslag nr. L 20 af 4. oktober 2006), ved lov nr. 576 af 6. juni 2007 (lovforslag nr. L 178 af 14. marts 2007), ved lov nr. 517 af 17. juni 2008 (lovforslag nr. L 102 af 12. marts 2008) og efterfølgende ved lov nr. 557 af 18. juni 2012 (lovforslag nr. L 137 af 29. marts 2012). Forsikringsholdingvirksomheder blev omfattet af nummeret ved lov nr. 1613 af 26. december 2013 (lovforslag nr. L 46 af 31. oktober 2013). Ved lov nr. 615 af 12. juni 2013 (lovforslag nr. L 177 1. marts 2013) udgik specialforeninger og værdipapirer blev ændret til andele.

Nummeret vedrører betaling af afgifter fra finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder og danske UCITS, hvis omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

Det opkrævede skal anvendes i relation til Finanstilsynets kontrol af, at de finansielle virksomheder, der har omsættelige værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, overholder de gældende regler for den finansielle information, der indgår i virksomhedernes års- og delårsrapporter. Afgiften i medfør af nr. 35 opkræves af de omfattede finansielle virksomheder udover, hvad de opkræves i afgift til Finanstilsynet i medfør af andre bestemmelser i kapitlet.

Afgiften for den enkelte virksomhed beregnes ud fra markedsværdien af virksomhedens handlede omsættelige værdipapirer på balancedagen. Markedsværdien for aktier vil være de pågældende aktiers kursværdi på balancedagen, mens markedsværdien for obligationer vil være kursværdien af den cirkulerende obligationsmængde på balancedagen. Det er fundet hensigtsmæssigt at anvende markedsværdien af virksomhedens noterede omsættelige værdipapirer på balancedagen i det foregående regnskabsår som beregningsgrundlag for den opkrævede afgift. Denne værdi er en entydig værdi, som fremgår af de officielle kurslister på et reguleret marked. Desuden er denne værdi tilgængelig, uanset hvilken dato virksomheden har balancedag.

For at der ikke skal kunne rejses tvivl om regnskabskontrollens uafhængighed, er det fundet hensigtsmæssigt ikke at anvende regnskabsmæssige tal som beregningsgrundlag for afgiftens størrelse, da eksempelvis nettoomsætning, balance-sum og egenkapital alle er poster, som kan påvirkes af konklusionerne på den udførte kontrol. Det er heller ikke fundet hensigtsmæssigt at anvende aktiekapitalens størrelse som beregningsgrundlag for den opkrævede afgift, da ikke alle noterede virksomheder er aktieselskaber.

Endvidere er der ofte ikke sammenhæng mellem virksomhedskapitalens størrelse og regnskaberne kompleksitet. Gradueringen gør det muligt at have en afgiftsberegning, der tager hensyn til den børsnoterede virksomheds størrelse, således at afgiftsbeløbet reduceres for mindre børsnoterede virksomheder og forøges for de større børsnoterede virksomheder. Ved at differentiere afgiften efter virksomhedens størrelse vil man tilgodese hensynet til mindre virksomheders muligheder for børsnotering.

Hvis markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer er på 1 mia. kr. eller derover ved udgangen af året betales 89.000 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på 250 mio. kr. og derover, men under 1 mia. kr., ved udgangen af året, betales 44.500 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på under 250 mio. kr. ved udgangen af året, betales 22.500 kr. Afdelinger af danske UCITS, som har udstedt andele, der er optaget til handel på et reguleret marked, betaler 11.125 kr. Alle beløb er i 2016-niveau.

Nr. 10 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 12. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ved lov nr. 1460 af 22. december 2004 (lovforslag nr. L 13 fra 6. oktober 2004) og vedrører betaling af afgift i forbindelse med godkendelse af prospekter. Afgiften udgør 55.800 kr. i 2016-niveau.

Bestemmelsen medfører, at de, som søger prospekter godkendt af Finanstilsynet i henhold til kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder, selv betaler for Finanstilsynets udgifter i forbindelse med behandling af en ansøgning om godkendelse. Begrundelsen herfor er, at den gruppe af personer, der allerede betaler afgift til Finanstilsynets drift, kun i et begrænset

omfang vil være identisk med de, som søger prospekter godkendt.

Der betales afgift for enhver anmodning om godkendelse, uanset om behandlingen faktisk fører til en godkendelse eller et afslag. Årsagen hertil er, at det anses for mest hensigtsmæssigt at opkræve én afgiftsstørrelse, da det forventes, at hver anmodning skønsmæssigt vil tage samme tid at behandle uanset om anmodningen konkret fører til et afslag.

Afgiften er endvidere ikke differentieret efter prospekter for forskellige typer af værdipapirer eller udstedere. Da Finanstilsynet skal godkende prospekterne efter det samme regelsæt uanset hvilken type værdipapir, det drejer sig om, skønnes det, at der ikke vil være stor forskel på udgifterne til behandling af forskellige typer af prospekter. Såfremt der i praksis viser sig at være stor forskel på Finanstilsynets omkostninger i forbindelse med godkendelse af prospekter for forskellige typer af værdipapirer eller udstedere, vil afgiften blive taget op til revision.

Nr. 11 er en ny bestemmelse om betaling af afgift for udstedere, der i henhold til gældende regler betaler afgift efter § 361, stk. 1, nr. 15. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 (lovforslag L 20 af 4. oktober 2006) og er ændret ved lov nr. 392 af 25. maj 2009 (L 120 af 28. januar 2009), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1.

Det foreslås at erstatte den gældende bestemmelse i § 361, stk. 1, nr. 15, der omfatter udstedere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked og som har Danmark som hjemland, med en bestemmelse om udstedere, der efter egen anmodning har fået finansielle instrumenter optaget til handel på enten et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet eller en organiseret handelsfacilitet i Danmark.

Afgiften har til formål at dække de udgifter, der er forbundet med tilsynet med udstedernes overholdelse af reglerne om markedsmissbrug, og de udgifter, der er forbundet med etablering og drift af et elektronisk system, der kan modtage og opbevare oplysninger indberettet i henhold til § 25 i lov om kapitalmarkeder for Finanstilsynet.

Baggrunden for den foreslåede nye afgrænsning af anvendelsesområdet er at Finanstilsynets udgifter ikke alene er relateret til udstedere med Danmark som hjemland, men også relaterer sig til udstedere med hjemland i et andet land, hvis finansielle instrumenter er optaget til handel i Danmark. Udstedere, hvis finansielle instrumenter, alene er optaget til handel i Danmark på foranledning af andre end udsteder er ikke omfattet af bestemmelsen. Afgiften udgør 15.200 kr. i 2016-niveau.

Nr. 12 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 16. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 (lovforslag nr. L 20 af 4. oktober 2006) og er ændret ved lov nr. 392 af 25. maj 2009 (lov-

forslag nr. L 120 af 28. januar 2009), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. Nummeret vedrører betaling af afgift fra udstedere, der anmoder Finanstilsynet om officiel notering af aktier, aktiecertifikater eller obligationer. Afgiften består af en fast afgift på 27.500 kr. i 2016-niveau ved anmodning om et værdipapirs officielle notering, kombineret med en årlig afgift på 3.700 kr. i 2016-niveau for det løbende tilsyn med, at værdipapiret fortsat opfylder betingelserne for officiel notering.

Finanstilsynet har delegeret kompetencen til at foretage officiel notering af aktier, aktiecertifikater eller obligationer til Nasdaq OMX København A/S, der er berettiget til at opkræve betaling i medfør af § 222, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet opkræver ikke afgift efter bestemmelsen, når kompetencen er delegeret.

Nr. 13 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 20. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 517 af 17. juni 2008 (lovforslag nr. L 102 af 12. marts 2008) og ændret ved lov nr. 392 af 25. maj 2009 (lovforslag nr. L 120 af 28. januar 2009), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. Nummeret vedrører betaling af afgift fra værdipapirhandlere.

Litra a finder anvendelse for værdipapirhandlere, der indberetter op til 10.000 transaktioner. Her udgør afgiften 3.700 kr. i 2016-niveau. *Litra b* finder anvendelse for værdipapirhandlere, der indberetter mellem 10.000 og 100.000 transaktioner. Her udgør afgiften 18.400 kr. i 2016-niveau. *Litra c* finder anvendelse for værdipapirhandlere, der indberetter mellem 100.000 og 1 mio. transaktioner. Her udgør afgiften 120.000 kr. i 2016-niveau. *Litra d* finder anvendelse for værdipapirhandlere, der indberetter mere end 1 mio. transaktioner. Her udgør afgiften 508.000 kr. i 2016-niveau.

Den foreslåede § 361, stk. 3, oplister hvilke juridiske og fysiske personer omfattet af lov om betalinger, der årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet. Lov om betalinger træder i kraft den 1. januar 2018. Samtidig ophæves lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Nr. 1 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 20. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 385 af 25. maj 2009 (lovforslag nr. L 119 af 28. januar 2009) og er siden ændret ved lov nr. 1556 af 21. december 2010 (lovforslag nr. L 49 af 9. november 2010), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. Nummeret vedrører betaling af afgift fra betalingsinstitutter. Afgiften udgør 91.400 kr. i 2016-niveau. Der er herved lagt vægt på, at der skal føres et løbende tilsyn med, at disse virksomheder lever op til lovens krav til at opnå en tilladelse som betalingsinstitut, herunder lovens kapitalkrav. For de øvrige virksomheder, der er omfattet af lov om betalinger, opkræves afgiften efter de almindelige bestemmelser i § 363 og § 364 i lov om finansiel virksomhed. I forbindelse med indfø-

relsen af nummeret i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester og elektroniske penge bør føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen. Det vurderes, at afgiftsniveauet på nuværende tidspunkt fortsat er passende.

Nr. 2 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 23. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1553 af (lovforslag nr. L 20 af 6. oktober 2010). Nummeret vedrører betaling af afgift fra e- pengeinstitutter. Afgiften udgør 134.000 kr. i 2016-niveau. Oprindeligt var afgiften den samme som for betalingsinstitutter efter nr. 11. Da afgiften for betalingsinstitutter efter nr. 11 blev reguleret tilbage 2004-niveau ved lov nr. 1556 af 21. december 2010 blev afgiften for e- pengeinstitutter ikke tilsvarende tilbagereguleret. Det foreslås at videreføre det højere afgiftsniveau for e- pengeinstitutter, da Finanstilsynets omkostninger i forbindelse med e- pengeinstitutter er højere end for betalingsinstitutter, da denne tilladelse er bredere. Der er ved fastsættelsen af afgiftens størrelse lagt vægt på, at der skal føres et løbende tilsyn med, at disse virksomheder lever op til lovens krav for at opnå en tilladelse som e- pengeinstitut, herunder lovens kapitalkrav. I forbindelse med indførelsen af nummeret i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester og elektroniske penge bør føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen. Det vurderes, at afgiftsniveauet fortsat er passende.

Nr. 3 er en videreførelse § 361, stk. 1, nr. 21. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 385 af 25. maj 2009 (lovforslag nr. L 119 af 28. januar 2009) og er siden ændret ved lov nr. 1556 af 2010 (lovforslag nr. L 49 af 9. november 2010), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. Nummeret vedrører betaling af afgift fra virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, og for disse udgør den årlige afgift 9.200 kr. i 2016-niveau. Der er herved lagt vægt på, at en sådan tilladelse gives på lempeligere vilkår end der gælder for en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver, hvor afgiften udgør 18.400 kr. i 2016-niveau. I forbindelse med indførelsen af nummeret i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester og elektroniske penge bør føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen. Finanstilsynet vurderer, at afgiftsniveauet fortsat er passende.

Nr. 4 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 24. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1553 af 21. december 2010 (lovforslag nr. L 20 af 6. oktober 2010). Nummeret vedrører betaling af afgift fra virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge. Afgiften udgør 13.000 kr. i 2016-niveau. Oprindeligt var afgiften den samme som for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester efter nr. 12. Da afgiften for betalingsinstitutter efter nr.

12 blev reguleret tilbage 2004-niveau ved lov nr. 1556 af 21. december 2010, blev afgiften for virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge ikke tilsvarende tilbagereguleret. Det foreslås at videreføre det højere afgiftsniveau for virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, da Finanstilsynets omkostninger i forbindelse med virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge er højere end for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Der er ved fastsættelsen af gebyrets størrelse lagt vægt på, at en sådan tilladelse meddeles på lempeligere vilkår end der gælder for en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver, hvor afgiften udgør 18.400 kr. i 2016-niveau. I forbindelse med indførelsen af nummeret i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester og elektroniske penge bør føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen. Det vurderes, at afgiftsniveauet på nuværende tidspunkt fortsat er passende.

Den foreslåede § 361, stk. 4, fastsætter, at ejendomskreditselskaber årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Stk. 4 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 22. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 697 af 25. juni 2010 (lovforslag nr. L 174 af 26. marts 2010) og er siden ændret ved lov nr. 1556 af 21. december 2010 (lovforslag nr. 49 fra 2010), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. Nummeret vedrørte oprindeligt betaling af afgift fra pantebrevsselskaber, der efter lov nr. 532 af 29. april 2015 (lovforslag nr. 154 fra 2014) benævnes ejendomskreditselskaber. Før sidstnævnte ændring opkrævedes der for et pantebrevsselskab 20.500 kr. i 2014-niveau. Henset til at betegnelsen pantebrevsselskab dækker et mindre forretningsområde end den med forslaget indførte betegnelse ejendomskreditselskab, vil Finanstilsynet skulle føre tilsyn med et bredere forretningsområde for de selskaber, som benævnes ejendomskreditselskaber. Dette medfører derfor en højere afgift for ejendomskreditselskaber, end hvad der gjaldt for pantebrevsselskaber. Ejendomskreditselskaber skal årligt betale et grundbeløb på 30.300 kr. i 2016-niveau kr. i afgift til Finanstilsynet. Afgiften skal dække udgifterne til Finanstilsynets tilladelser samt løbende tilsyn med ejendomskreditselskaber omfattet af lov om ejendomskreditselskaber.

Den foreslåede § 361, stk. 5, oplister hvilke juridiske og fysiske personer omfattet af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, der årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Nr. 1 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 34. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 532 af 29. april 2015 (lovforslag nr. L 154 af 25. februar 2015) og vedrører betaling af afgift fra boligkreditformidlere, jf. lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Der foreslås en årlig afgift på

16.700 i 2016-niveau. Det tilsvarende beløb for en finansiel rådgiver er 26.800 kr. årligt i 2016-niveau. Boligkreditformidlere vil imidlertid have et smallere forretningsområde, hvilket medfører en lavere afgift, end hvad der gælder for de finansielle rådgivere.

Nr. 2 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 31. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 599 af 12. juni 2013 (lovforslag nr. L 151 af 27. februar 2013) og vedrører betaling af afgift fra finansielle rådgivere. Bestemmelsen giver hjemmel til at opkræve en årlig afgift for virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Den årlige afgift er på 26.800 kr. i 2016-niveau.

Nr. 3 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 17. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 (lovforslag nr. L 20 af 4. oktober 2006) og er siden ændret ved lov nr. 392 af 25. maj 2009 (lovforslag nr. L 120 af 28. januar 2009), hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. Nummeret vedrører betaling af afgift fra investeringsrådgivere. Afgiften udgør 18.400 i 2016-niveau. Med lov nr. 665 af 8. juni 2017 bliver investeringsrådgivere per 3. januar 2018 omfattet af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Før dette var investeringsrådgivere omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 361, stk. 6, fastslår, hvilke juridiske og fysiske personer omfattet af hvidvaskloven, der årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Nr. 1 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 13. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 116 af 27. februar 2006 (lovforslag L 46 af 2. november 2005) og vedrører betaling af afgift fra virksomheder og personer, der omfattes af § 1, stk. 1, nr. 8, i hvidvaskloven. Finanstilsynets tilsyn efter § 1, stk. 1, nr. 8, i hvidvaskloven omfatter blandt andet leasingselskaber, faktoringsselskaber, kreditkortselskaber samt virksomheder, der i øvrigt yder forbrugslån. Der er tale om virksomheder og personer, som ikke i forvejen er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Disse virksomheder og personer skal betale en årlig afgift på 4.400 kr. i 2016-niveau til dækning af Finanstilsynets udgifter ved tilsyn med hvidvasklovens overholdelse. Finansielle virksomheder er ikke omfattet af bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 8, i hvidvaskloven, idet de i forvejen er undergivet Finanstilsynets tilsyn.

Nr. 2 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 35. Nummeret blev indsat med hvidvaskloven, jf. lov nr. 651 af 8. juni 2017, og vedrører betaling af afgift fra valutavekslingsvirksomheder omfattet af hvidvaskloven. Afgiften udgør 28.100 kr. i 2016-niveau.

Den foreslåede § 361, stk. 7, oplister hvilke juridiske og fysiske personer omfattet af lov om forvaltere af alternative

investeringsfonde m.v., der årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Nr. 1 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 30. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 598 af 12. juni 2013 (lovforslag nr. L 175 af 1. marts 2013) og vedrører betaling af afgift fra udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde, som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark. Afgiften skal dække Finanstilsynets udgifter i forbindelse med registrering og løbende overvågning af forvalternes markedsføringsaktiviteter i Danmark og udgør 4.400 kr. i 2016-niveau pr. alternativ investeringsfond plus 4.400 kr. i 2016-niveau pr. afdeling i fonden.

Nr. 2 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 29. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 598 af 12. juni 2013 (lovforslag nr. L175 af 1. marts 2013) og vedrører betaling af afgift fra udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, jf. kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde. Grundbeløbet udgør 44.500 kr. i 2016-niveau og skal dække Finanstilsynets udgifter i forbindelse med registrering og løbende overvågning af forvalternes aktiviteter i forbindelse med forvaltning af danske alternative investeringsfonde. Danske forvaltere af alternative investeringsfonde betaler afgift i medfør af § 367 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 361, stk. 8, oplister hvilke juridiske og fysiske personer omfattet af lov om investeringsforeninger m.v., der årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Nr. 1 er en delvis videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 26. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 456 af 18. maj 2011 (lovforslag nr. L 146 af 23. februar 2011) og vedrører betaling af afgift i forbindelse med meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter. Bestemmelsen omfatter udenlandske investeringsinstitutter, der har tilladelse efter UCITS-direktivet, og som ønsker at markedsføre sine andele her i Danmark, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., og danske UCITS, som ønsker at markedsføre sine andele i udlandet, jf. § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. Afgiften skal dække Finanstilsynets udgifter i forbindelse med håndtering af sager om grænseoverskridende markedsføring og udgør 5.500 kr. i 2016-niveau pr. henvendelse til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 361, stk. 8, nr. 1, at lade danske UCITS, der i medfør af § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. markedsfører deres andele i udlandet, udgå af bestemmelsen, således at der alene pålægges afgift for udenlandske investeringsinstitutter, der i medfør af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. markedsfører deres andele i Danmark.

Danske UCITS betaler i dag afgift for at være under tilsyn af Finanstilsynet i henhold til den generelle afgiftsbestemmelse i § 367 i lov om finansiel virksomhed. Det synes derfor ikke rimeligt, at danske UCITS herudover skal betale, når de notificerer Finanstilsynet om markedsføring i andre lande i EU eller meddeler ændringer i deres markedsføring til myndighederne i de lande, hvor de markedsfører deres andele. Der er kun få danske UCITS, der markedsfører deres andele i andre lande i EU, og Finanstilsynet har ikke hidtil opkrævet afgiften fra de danske UCITS i medfør af § 361, stk. 1, nr. 26, i lov om finansiel virksomhed, idet de er blevet opkrævet afgifter i henhold til den generelle afgiftsbestemmelse i § 367 i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede ændring i § 361, stk. 8, har således ikke konsekvenser for de danske UCITS, der markedsfører sine andele i udlandet.

Nr. 2 er en videreførelse af § 361, stk. 1, nr. 25. Nummeret blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 456 af 18. maj 2011 (lovforslag nr. L 146 af 23. februar 2011) og vedrører betaling af afgift fra udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. Grundbeløbet udgør 17.500 kr. i 2016-niveau og skal dække udgifterne til Finanstilsynets tilladelser samt løbende tilsyn. De danske investeringsforeninger betaler afgift i medfør af § 367 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 361, stk. 9, fastsætter, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Stk. 9 afløser det gældende § 361, stk. 1, nr. 6. Bestemmelserne blev indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 453 af 10. juni 2003 (lovforslag L 176 af 12. marts 2003) og regulerer betalingen af afgift fra Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Som angivet foreslås afgiften for Lønmodtagernes Garantifond nedsat til 314.000 kr. i 2016-niveau. Ændringen skyldes det forhold, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond siden det nuværende afgiftsbeløb blev fastsat er blevet markant mindre og har en fortsat faldende formue. Det sænkede afgiftsbeløb vil bedre afspejle Finanstilsynets ressourceforbrug i tilsynet med virksomheden, der i det væsentligste kan betragtes som et gruppe 2-forsikringselskab, dvs. med mindre arbejdsopgaver og risiko end store gruppe 1-forsikringselskaber. Ændringen betyder, at Lønmodtagernes Dyrtdsfonds afgiftsbeløb fremover kommer til at svare bedre til afgifterne betalt af forsikringselskaber af tilsvarende størrelse og afspejler det ressourceforbrug, som Finanstilsynet har i forhold til tilsynet med virksomheden.

I stk. 10 foreslås, at grundbeløbene, jf. stk. 1-9, reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven. Beløbene er alle angivet i 2016-niveau. Første regulering finder sted ved afgiftsberegningen for 2017, hvor grundbeløbene reguleres i forhold til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven fra 2016 til 2017. Der er tale om en videreførelse af eksisterende ret.

Til nr. 70 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af bestemmelsen, at overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte paragraffer kan straffes med bøde.

Det foreslås at strafbelægge det foreslåede § 38 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, der pålægger et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed indenfor forsikringsklasserne i bilag 7, som agter at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførens ansvar, at fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet. Det kan således have store negative konsekvenser for forsikringstagerne, såfremt et forsikringsselskab ikke er omfattet af en garantiordning.

Manglende fremlæggelse af erklæringen inden der fra filialen sker forsikringsdækning af de nævnte risici, vil med forslaget kunne straffes med bøde.

Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter straffelovens 5. kapitel. Det fremgår tillige af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I forhold til det foreslåede § 38 a, hvor den foreslåede strafbelagte bestemmelse omhandler pligter eller forbud for gruppe 1-forsikringsselskabet, er de mulige strafsubjekter selskabet og/eller en eller flere personer med tilknytning til selskabet, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod selskabet (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til selskabet, hvis en eller flere af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte. Dette er i overensstemmelse artikel 40 i Solvens II-direktivet, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at forsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan har det ultimative ansvar for selskabets overholdelse af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Forslaget medfører, at de omfattede selskabers ledelses manglende fremlæggelse af erklæringen, inden der fra filialen sker forsikringsdækning af de nævnte risici, med forslaget vil kunne straffes med bøde.

Til nr. 71 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er en straffebestemmelse, og det er i denne bestemmelse angivet, hvilke overtrædelser af bl.a. lov om finansiel virksomhed, der kan

straffes med bøde. Det følger således bl.a. af denne bestemmelse, at overtrædelse af § 343 t, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed straffes med bøde.

Såvel i § 1, nr. 129, i lov nr. 1549 af 13. december 2016 som i § 1, nr. 7, i lov nr. 262 af 16. marts 2016 bliver der ændret i § 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Ændringen som følger af § 1, nr. 129, i lov nr. 1549 af 13. december 2016 medfører, at en del af ændringen som følger af § 1, nr. 7, i lov nr. 262 af 16. marts 2016, hvor § 336 a, stk. 2 og 3, indsættes efter § 312 i § 373, stk. 2, 1. pkt., ikke længere lovteknisk er korrekt.

Det rettes der op på med dette lovforslag således, at § 336 a, stk. 2 og 3, retteligt indsættes efter §§ 312-312 b, som var en del af ændringen af § 373, stk. 2, 1. pkt., i § 1, nr. 129, i lov nr. 1549 af 13. december 2016.

Som konsekvens af, at de fælles europæiske regler om benchmarks fremadrettet vil blive reguleret i en forordning, foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 55, at ophæve afsnit X e i lov om finansiel virksomhed. Dette betyder, at også § 343 t ophæves, og derfor foreslås det at fjerne § 343 t fra straffebestemmelsen.

Endvidere følger det af artikel 24, stk. 1 og 2, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med i overtrædelse af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

Det følger af artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, i PRIIP-forordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af forordningen, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Det foreslås derfor endvidere at fastsætte en hjemmel til straf for overtrædelse af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i PRIIP-forordningen. Med forslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række forpligtelser, der påhviler PRIIP-producenten og den person, der sælger et PRIIP i henhold til PRIIP-forordningen.

En PRIIP-producent defineres ifølge artikel 4, nr. 4, i PRIIP-forordningen som enhver enhed, der producerer PRIIP'er eller foretager ændringer af et eksisterende PRIIP. Denne definition taler for, at en PRIIP-producent alene kan være en juridisk person.

Derimod defineres en person, der sælger et PRIIP, som en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor, jf. artikel 4, nr. 5, i PRIIP-forordningen. Der stilles ikke her krav om, at sælger er en juridisk person. Det vil sige, at også fysiske personer kan sælge PRIIP'er. I de

tilfælde, hvor de straffelagte bestemmelser omhandler pligter for sælgeren af et PRIIP, kan de mulige ansvarssubjekter derfor være både en fysisk eller juridisk person. I de situationer, hvor sælger er en virksomhed, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. I de tilfælde vil det være udgangspunktet i valget af ansvarssubjekt, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Artikel 5, stk. 1, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten udarbejder et dokument med central information for dette produkt i overensstemmelse med kravene i denne forordning og offentliggør dokumentet på sit websted, inden et PRIIP udbydes til detailinvestorer.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 5, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 6 i PRIIP-forordningen indeholder en række krav om format og indhold af dokumentet med central information.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 6 er PRIIP-producenten.

Artikel 7 i PRIIP-forordningen indeholder krav til sproget i dokumentet med central information.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 7 er PRIIP-producenten.

Artikel 8 i PRIIP-forordningen indeholder øvrige krav til dokumentet med central information, herunder krav til titel, opstilling og indhold.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 8, stk. 1-3, er PRIIP-producenten.

Artikel 9 i PRIIP-forordningen indeholder krav til markedsføringsmeddelelser, der indeholder specifikke oplysninger om PRIIP'et.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 9 er PRIIP-producenten.

Ifølge artikel 10, stk. 1, i PRIIP-forordningen skal PRIIP-producenten regelmæssigt gennemgå oplysningerne i dokumentet med central information og ændre dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 10, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 13, stk. 1, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed

for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 13, stk. 1, 3 og 4, er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 14 i PRIIP-forordningen indeholder krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit på papir, et andet varigt medium eller via et websted.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 14 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 19 i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende klageprocedurer.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 19 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person, og PRIIP-producenten.

Til nr. 72 (§ 373, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed angiver, i hvilke tilfælde manglende efterlevelse af påbud straffes med bøde.

Finanstilsynet foreslås udpeget som kompetent myndighed i relation til PRIIP-forordningen, jf. lovforslagets § 1, nr. 56. Herved tillægges Finanstilsynet bl.a. kompetence til at udføre de beføjelser vedrørende produktintervention, som følger af PRIIP-forordningen. Disse beføjelser består i, at Finanstilsynet under ganske særlige omstændigheder kan forbyde eller indføre andre restriktioner i markedsføringen af sammensatte investeringsprodukter og investeringsbaserede livsforsikringsprodukter, jf. artikel 17 i PRIIP-forordningen.

Det foreslås at tilføje et nyt § 373, stk. 3, 3. pkt., som anfører, at den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i PRIIP-forordningen, straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der enten producerer, rådgiver om eller sælger et sammensat eller forsikringsbaseret investeringsprodukt. Den strafbare handling består f.eks. i, at en producent markedsfører et sammensat produkt på trods af, at Finanstilsynet har nedlagt et forbud imod dette. Det kan desuden være en distributør, der sælger et forsikringsbaseret produkt i strid med de restriktioner, som Finanstilsynet måtte have fastsat for det.

Det vil ved strafudmålingen være relevant at tage udgangspunkt i bl.a. virksomhedens omsætning i forhold til det pågældende produkt og karakteren af den restriktion, som virksomheden ikke efterlever.

Til nr. 73 (§ 374, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 665 af 8. juni 2017 ændres betegnelsen værdipapirer til omsættelige værdipapirer. Der er tale om en præcisering af, hvad der forstås ved værdipapirer. Præciseringen udspringer af en ændring i begrebsanvendelsen, der er en konsekvens af lov om kapitalmarkeder.

Med § 1, nr. 10, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 blev § 374, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed opdateret i denne henseende, således at betegnelsen værdipapirer ændres til omsættelige værdipapirer. Lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Af lovtekniske årsager har det været nødvendigt at ophæve § 1, nr. 10, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger. Som en følge heraf foreslås det, at opdateringen gennemføres per 3. januar 2018 med dette lovforslag.

Omsættelige værdipapirer er en delmængde af finansielle instrumenter. Begrebet omsættelige værdipapirer skal forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 44, i MiFID II, som gennemføres i dansk ret i § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvortil der henvises.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten til lov om kapitalmarkederes titel)

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til lov om kapitalmarkederes titel er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder ændringer som følge af benchmarkforordningen.

Til nr. 2 (§ 55, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Finanstilsynet kan i medfør af § 55 i lov om kapitalmarkeder ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), i en række nærmere angivne tilfælde.

Efter § 55, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor en kapitalejer ejer en kvalificeret ejerandel i virksomheden, men hvor kapitalejeren ikke opfylder § 51, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, som indeholder krav til bl.a. den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold.

Efter § 55, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 51, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af en kvalificeret ejerandel i en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) forud for erhvervelsen.

Efter § 55, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af kapitalandele.

Det følger af § 55, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, at en kapitalandel ikke kan indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet stemmeretten i medfør af § 55, stk. 1-3, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 55, hvorefter Finanstilsynet forpligtes til at orientere den pågældende operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af § 55, stk. 1-3. Finanstilsynet forpligtes endvidere til at orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 55, stk. 2, 2. pkt.

Det følger således af det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter at have truffet en afgørelse om ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) skal orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten for de pågældende kapitalandele er ophævet.

Når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en virksomhed, må kapitalejeren ikke udnytte stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele i afstemninger på virksomhedens generalforsamling. Endvidere kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Hvis Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i operatøren af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) skal efterleveres i forbindelse med afholdelse af generalforsamlinger, kræver det, at virksomheden er bekendt med forholdet.

Virksomheden er ikke part i Finanstilsynets afgørelse efter § 55 i lov om kapitalmarkeder, og virksomheden bliver derfor ikke nødvendigvis orienteret om det forhold, at en kapitalejers stemmeret er ophævet.

Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere virksomheden om ophævelsen af stemmerettigheder. Herved sikres det, at virksomheden ser bort fra de pågældende stemmer i forbindelse med en afstemning på generalforsamlingen, og det sikres, at virksomheden undlader at medtage de pågældende kapitalandele ved opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Orienteringen skal ikke angive øvrige forhold vedrørende Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeretten, herunder begrundelsen for afgørelsen.

Det følger endvidere af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet også skal orientere virksomheden, hvis kapita-

lande igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 55, stk. 2, 2. pkt.

Når Finanstilsynet efter § 55, stk. 2, ophæver stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 51, stk. 1, til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af kapitalandelen, vil kapitalandelen igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender erhvervelsen. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have orienteret virksomheden om ophævelsen af stemmeretten i medfør af det foreslåede § 55, stk. 4, 1. pkt. Med forslaget til 2. pkt. får Finanstilsynet pligt til også at orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten ikke længere er ophævet, således at den pågældende kapitalejer kan udnytte stemmeretten i afstemninger på virksomhedens generalforsamlinger, og således at kapitalandelene igen indgår i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, hvilke kapitalandele der igen tildeles fuld stemmeret, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene.

Det foreslåede stk. 4 svarer til Finanstilsynets eksisterende praksis på området. Der er således i denne henseende ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Orienteringen til virksomheden er nødvendig for at sikre overholdelsen af den eksisterende lovgivning om ophævede stemmerettigheder. Henset til, at Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten er en afgørelse af indgribende karakter, og henset til, at Finanstilsynet videreformidler oplysninger om afgørelsen til en, som ikke er part i sagen, vurderes det rigtigst, at orienteringspligten eksplicit fremgår af den finansielle regulering.

Til nr. 3 (§ 127 a i lov om kapitalmarkeder)

Den finansielle regulering indeholder ikke regler om markedspladsers offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter.

Det foreslås at indsætte en ny § 127 a i lov om kapitalmarkeder, som indeholder en sådan oplysningsforpligtelse. Derved får offentligheden og investeringsselskaberne hjælp til at bestemme den bedste måde at udføre kundeordrer på.

Det foreslås i *stk. 1*, at en markedsplads mindst én gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Ved en markedsplads forstås et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (herefter MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (herefter OHF), jf. § 3, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysningerne nævnt i *stk. 1* skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal in-

deholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som handelsstederne skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår regulermæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Handelsstedet skal således offentliggøre bl.a. oplysninger om type af handelssted og finansielt instrument, oplysninger om prisen for transaktioner og oplysninger om omkostninger, som handelsstedet pålægger sine medlemmer eller brugere.

Den foreslåede § 127 a gennemfører artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II).

Det foreslås, at overtrædelse af det foreslåede § 127 a strafbelægges, jf. dette lovforslags § 2, nr. 13, og manglende offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af transaktioner med finansielle instrumenter på markedspladsen kan derfor straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er operatøren af et reguleret marked, en MHF eller en OHF.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Til nr. 4 (§ 140 a i lov om kapitalmarkeder)

Den finansielle regulering indeholder ikke regler om systematiske internalisatorer og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter.

Det foreslås at indsætte en ny § 140 a i lov om kapitalmarkeder, som indeholder en sådan oplysningsforpligtelse. Der-

ved får offentligheden og investeringsselskaberne hjælp til at bestemme den bedste måde at udføre kundeordrer på.

Det foreslås i *stk. 1*, at en systematisk internalisator, jf. lovens § 141, mindst én gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Ved en systematisk internalisator forstås et fondsmæglerselskab, som på organiseret, hyppigt og systematisk grundlag og i væsentlig omfang handler for egen regning ved udførelse af kundeordrer uden for en markedsplads uden at drive et multilateralt system, når fondsmæglerselskabet overskrider de af Europa-Kommissionen fastsatte grænser for, hvornår handelen er hyppig og væsentlig, jf. § 3, nr. 17, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *stk. 2*, at et fondsmæglerselskab, der er prisstiller, mindst én gang om året skal stille oplysninger vederlagsfrit til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Dette gælder dog ikke i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (herafter MiFIR).

Ved en prisstiller forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 7, i MiFID II en person, der på de finansielle markeder fremstiller sig som værende villig til på et kontinuerligt grundlag og for egen regning at købe og sælge finansielle instrumenter over sin egenbeholdning til priser, som personen selv fastsætter. Den aktivitet, som en prisstiller efter definitionen foretager, skal læses uafhængigt af definitionen af prisstillelsesstrategier i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps.

Finansielle instrumenter omfattet af den foreslåede bestemmelse er alle andre finansielle instrumenter end dem, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i MiFIR.

Handelsforpligtelsen i artikel 23 i MiFIR omfatter aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked eller som handles på en markedsplads.

Handelsforpligtelsen i artikel 28 i MiFIR omfatter derivater.

Offentliggørelsesforpligtelsen vedrører derfor de øvrige instrumenter, der er nævnt i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed. Det drejer sig f.eks. om andre omsættelige værdipapirer såsom obligationer.

Det foreslås i *stk. 3*, at oplysningerne nævnt i stk. 1 og 2 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende fi-

nansielle instrumenter, som handelsstederne skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Handelsstedet skal således offentliggøre bl.a. oplysninger om type af handelssted og finansielt instrument, oplysninger om prisen for transaktioner og oplysninger om omkostninger, som handelsstedet pålægger sine medlemmer eller brugere.

Den foreslåede § 140 a gennemfører artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II).

Det foreslås, at overtrædelse af det foreslåede § 140 a strafbelægges, jf. lovforslagets § 2, nr. 13, og manglende offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af transaktioner med finansielle instrumenter på markedspladsen kan derfor straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den systematisk internalisator eller prisstilleren.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Til nr. 5 og 6 (§§ 211 og 212 i lov om kapitalmarkeder)

§ 211, stk. 2, angiver de direktiver og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af. § 212, stk. 1, angiver, at Finanstilsynet fører tilsyn med operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter og registrerede betalingssystemer.

Det følger af artikel 40, stk. 1, i benchmarkforordningen, at hver medlemsstat for administratorer og tilsynsbelagte enheder skal udpege den relevante kompetente myndighed, der skal være ansvarlig for at gennemføre de i benchmarkforordningen fastsatte opgaver.

Det foreslås, at der tilføjes et nyt nr. 8 i § 211, stk. 2, og at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes i § 212, stk. 1. Det vil betyde, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed i overensstemmelse med artikel 40 i benchmarkforordningen. Finanstilsynet bliver dermed ansvarlig for tilsynet med, at fysiske og juridiske personer med pligter i henhold til benchmarkforordningen overholder disse forpligtelser.

Det betyder, at Finanstilsynet som kompetent myndighed får mulighed for at håndhæve benchmarkforordningen, og at de relevante beføjelser i eksempelvis §§ 214, 215 og 234 finder anvendelse på administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Til nr. 7 (§ 214 i lov om kapitalmarkeder)

§ 214, stk. 3, giver Finanstilsynet mulighed for uden retskendelse at kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over data trafik hos et fondsmæglerselskab, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester.

Det følger af artikel 41, stk. 1, litra f, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller anden data trafik, der opbevares af tilsynsbelagte enheder.

Det foreslås, at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes i § 214, stk. 3. Det vil betyde, at Finanstilsynet kan kræve de oplysninger, der er nævnt i § 214, stk. 3, udleveret fra administratorer og stillere i overensstemmelse med de beføjelser tilsynet har i relation til fondsmæglerselskaber, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester.

Eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over data trafik kan udgøre et vigtigt element i afsløring af manipulation med benchmarks, hvorfor det er afgørende, at Finanstilsynet har adgang til disse oplysninger.

Til nr. 8 (§ 218 i lov om kapitalmarkeder)

§ 218 regulerer Finanstilsynets beføjelser til at suspendere, slette eller kræve ophør af retsstridig praksis og adfærd samt at kræve nedlæggelse af midlertidigt forbud mod erhvervs-mæssig virksomhed.

Ifølge artikel 41, stk. 1, litra h, skal de kompetente myndigheder midlertidigt kunne kræve, at en praksis, der i henhold til den kompetente myndighedsvurdering er i strid med forordningen bringes til ophør.

For at imødekomme forordningens krav foreslås det derfor at tilføje benchmarkforordningen til nr. 3 i § 218. Beføjelsen kan anvendes af Finanstilsynet på et tidligere tidspunkt end eksempelvis i de tilfælde, hvor Finanstilsynet ønsker at give

et påbud eller inddrage en tilladelse, da disse afgørelser kræver, at en sag er fuldt oplyst, herunder at involverede parter er blevet hørt.

Af hensyn til fortsat tillid til handel på de finansielle markeder og den lige adgang til information kan det være nødvendigt, at Finanstilsynet på et tidligere tidspunkt skal have mulighed for at kræve ophør af en praksis eller adfærd.

Det er en betingelse for anvendelse af beføjelsen, at Finanstilsynet har en begrundet formodning om, at den udførte praksis eller adfærd kan være i strid med de førnævnte regler, og at den, mod hvem Finanstilsynet starter en undersøgelse af om reglerne er overtrådt, ikke i tilstrækkelig grad kan dokumentere over for Finanstilsynet, at den anvendte praksis eller adfærd er lovlig.

Bestemmelsen kan eksempelvis anvendes i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelser af, om der ved input til eller fastsættelse af et benchmark er sket manipulation ved en overtrædelse af reglerne om interessekonflikter, herunder vedrørende funktionsadskillelse. Hvis den mistænkte fortsat ikke lever op til kravene, kan Finanstilsynet nedlægge midlertidigt forbud mod at stille eller fastsætte benchmarket. Det er ikke et krav, at der er sket manipulation på tidspunktet for nedlæggelse af forbuddet. Det er alene et krav, at Finanstilsynet har vurderet, at handlingerne kan være i strid med benchmarkforordningen.

Beføjelsen kan endvidere tænkes anvendt i det tilfælde, hvor Finanstilsynet anmelder en person til politiet for manipulation af benchmark. I forlængelse af beslutningen om at overdrage sagen til politiet, kan Finanstilsynet beslutte at nedlægge et midlertidigt forbud mod, at den pågældende person opretholder en praksis eller adfærd indtil videre. I denne situation vil det midlertidige forbud være en selvstændig afgørelse, der kan påklages til Erhvervsankenævnet, jf. § 232, hvorimod politianmeldelsen alene er et sagsbehandlings-skridt og derved ikke en afgørelse, som kan påklages til anden myndighed.

Ønskes et permanent ophør af en praksis eller adfærd skal Finanstilsynet udstede et påbud eller alternativt inddrage en administrators godkendelse. Finanstilsynet kan udstede et påbud, hvis en fysisk eller juridisk person ikke overholder reglerne i benchmarkforordningen.

Til nr. 9 (§ 218 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 218, nr. 4, at Finanstilsynet kan kræve nedlæggelse af midlertidigt forbud mod udøvelse af erhvervs-mæssig virksomhed, som er i strid med lov om kapitalmarkeder og regler fastsat i medfør heraf.

Finanstilsynet kan alene i undtagelsestilfælde kræve nedlæggelse af et midlertidigt forbud mod udøvelsen af en erhvervs-mæssig aktivitet, hvor Finanstilsynet har fået tillagt kompetence efter det foreslåede § 211, stk. 2, nr. 8, idet der er tale om en indgribende beføjelse i retten til at drive et erhverv. Er der mistanke om, at reglerne ikke overholdes, kan

det være nødvendigt, at Finanstilsynet har mulighed for midlertidigt at stoppe en virksomheds aktivitet. Hensynet til tilliden til kapitalmarkederne samt hensynet til den enkelte investor kan tilsige, at Finanstilsynet griber ind og stopper en virksomhed helt eller delvist.

Det foreslås, at Finanstilsynets beføjelser i § 218, nr. 4, også finder anvendelse på administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks, der er underlagt pligter i henhold til benchmarkforordningen. Beføjelsen kan rette sig mod hele eller dele af virksomheden samt fysiske personer underlagt pligter i henhold til benchmarkforordningen.

Beføjelsen tænkes særligt anvendt i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at tilliden til kapitalmarkederne er i fare, eller at investorer udsættes for en risiko for at lide et usædvanligt økonomisk tab, fordi der er en mistanke om, at en virksomhed ikke opfylder reglerne, som virksomheden er omfattet af.

Til nr. 10 og 11 (§§ 226 og 227 i lov om kapitalmarkeder)

§§ 226 og 227 udgør undtagelser til § 224, der pålægger Finanstilsynets medarbejdere en særlig tavshedspligt. Det følger af § 226, nr. 2, at fortrolige oplysninger kan videregives til finansielle tilsynsmyndigheder i EU/EØS-lande, der har ansvaret for tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, forsikringsselskaber, investeringsinstitutter, administrationsinstitutter eller med de finansielle markeder, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver. Det følger af § 227, nr. 1, at fortrolige oplysninger kan videregives til finansielle tilsynsmyndigheder i lande uden for EU/EØS-landene, der har ansvaret for tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, forsikringsselskaber eller de finansielle markeder, jf. dog § 228.

I henhold til artikel 44 i benchmarkforordningen skal de kompetente myndigheder yde bistand til andre medlemsstaters kompetente myndigheder. De skal navnlig udveksle oplysninger og samarbejde om undersøgelser og tilsyn. De kompetente myndigheder kan også samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder med henblik på at lette inddrivelsen af bøder.

Som konsekvens af artikel 44 i benchmarkforordningen foreslås det at indsætte administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks i listen i henholdsvis § 226, nr. 2 og § 227, nr. 1. Finanstilsynet får dermed mulighed for at udveksle oplysninger med andre organer, der er udpeget som kompetente myndigheder med ansvaret for at påse overholdelse af benchmarkforordningen.

Til nr. 12 (§ 242 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 242, at videregiver en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP) eller en værdipapircentral (CSD) oplysninger om virksomheden, og er oplysningerne kommet of-

fentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

Det følger af artikel 41, stk. 1, litra j, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder skal have tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at offentligheden informeres korrekt om leveringen af et benchmark, herunder ved at kræve, at den relevante administrator eller en person, der har offentliggjort og/eller udbredt benchmarket, offentliggør en berigtigelse vedrørende tidligere bidrag af inputdata til fastsættelse af benchmarket eller selve benchmarktallene.

Det er afgørende for tilliden til de finansielle markeder, at Finanstilsynet har mulighed for at sikre offentliggørelse af korrekte oplysninger og dermed også berigtigelse af ukorrekte oplysninger.

Det foreslås derfor, at Finanstilsynets beføjelser i § 242 også finder anvendelse på administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks, der er underlagt pligter i henhold til benchmarkforordningen.

Til nr. 13 (§ 247 i lov om kapitalmarkeder)

I henhold til § 247 i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås at tilføje en henvisning til det foreslåede §§ 127 a og 140 a, jf. dette lovforslags § 2, nr. 3 og 4.

Det foreslåede § 127 a indebærer, at en operatør af et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) mindst en gang årligt vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen. Der henvises i øvrigt til dette lovforslags § 2, nr. 3, med tilhørende bemærkninger.

Det foreslåede § 140 a indebærer, at en systematisk international og prisstiller mindst en gang årligt vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen. Der henvises i øvrigt til dette lovforslags § 2, nr. 4, med tilhørende bemærkninger.

Den strafbare handling består i, at en af de pågældende aktører ikke mindst én gang årligt stiller oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Til nr. 14 (§ 253 a i lov om kapitalmarkeder)

Overtrædelse af de gældende regler om referencerenter straffes i dag med bøde i henhold til bekendtgørelse nr. 1299 af 14. november 2013 om tilsyn med fastsættelse af en referencerente. Disse regler ophæves som følge af, at benchmarkforordningen erstatter reglerne om referencerenter.

Det følger af artikel 42, stk. 1, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge passende administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med i det mindste overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 samt i tilfælde af manglende samarbejde eller indvilligelse i en undersøgelse, kontrol eller anmodning om oplysninger jf. artikel 41.

Det følger af artikel 42, stk. 3, 2. pkt., i benchmarkforordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner som fastsat i bestemmelsens stk. 1 for overtrædelser omhandlet i stk. 1, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til national ret.

Det foreslås derfor at fastsætte en hjemmel til straf for overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i benchmarkforordningen. Med forslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række forpligtelser, der påhviler juridiske og fysiske personer i henhold til benchmarkforordningen.

Der stilles ingen krav om, at administratorer eller stillere skal være juridiske personer. Benchmarkforordningen pålægger fysiske og juridiske personer, der er involveret i leveringen af et benchmark, en lang række forpligtelser. Det vil sige, at fysiske personer også kan være administratorer og stillere. I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud, er de mulige ansvarssubjekter derfor den fysiske eller juridiske person, der som administrator leverer et benchmark eller som stiller bidrager med inputdata til fastsættelsen af et benchmark. I de situationer, hvor administrator eller stiller er en virksomhed er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. I de tilfælde vil det være udgangspunktet i valget af ansvarssubjekt, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens øko-

nomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønål og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængig af gerningsmandens økonomiske forhold.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Artikel 4 i benchmarkforordningen stiller krav vedrørende governance og interessekonflikter. Ifølge bestemmelsen skal administratorer have solide governanceordninger og en rolle- og ansvarsfordeling for alle personer, der er involveret i leveringen af et benchmark. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 4 er administratoren, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 5 i benchmarkforordningen stiller krav vedrørende overvågningsfunktionen. I henhold til bestemmelsen skal administrator oprette og vedligeholde en permanent og effektiv overvågningsfunktion med henblik på at sikre overvågning af alle aspekter af leveringen af deres benchmarks. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ansvarssubjektet i tilfælde af overtrædelse af artikel 5 er administrator, der leverer et benchmark.

Det følger af benchmarkforordningens artikel 6, at administrator skal have en kontrolramme, der sikrer, at deres benchmarks leveres og offentliggøres eller stilles til rådighed i overensstemmelse med forordningen. Af artikel 6, stk. 2, følger et proportionalitetsprincip, hvorefter kontrolrammen skal stå i forhold til niveauet af interessekonflikter, graden af skøn og arten af inputdata til benchmarket. Kontrolrammen er et vigtigt instrument for administrator til at imødekomme operationelle risici og identificere fejl og uregelmæssigheder i inputdata inden offentliggørelse.

Overtrædelse af artikel 6 kan bestå i, at administrator ikke på tilstrækkelig vis sikrer sig, at stillere overholder adfærdskodeksen i artikel 15 eller ikke på tilstrækkelig vis overvåger inputdata forud for offentliggørelsen af benchmarket.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er administratorer, der leverer et benchmark.

I henhold til benchmarkforordningens artikel 7 skal administrator have en ansvarlighedsramme. Dette indbefatter retningslinjer for opbevaring af optegnelser, revision og gen-

nemgang, samt en klageproces, der dokumenterer overholdelse af forordningen. Opgaven skal udføres af en, af administrator udpeget, uafhængig intern eller ekstern funktion. For så vidt angår kritiske benchmarks skal opgaven udføres af en ekstern funktion. Ansvarlighedsrammen er vigtig for administrator til brug for dennes sikring af overholdelse af benchmarkforordningen. Overtrædelse kan bestå i ikke at have udpeget en intern eller ekstern funktion til at varetage denne funktion, eller i ikke at have udpeget en ekstern funktion i tilfælde af et kritisk benchmark.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 6 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 8 i benchmarkforordningen stiller krav vedrørende opbevaring af optegnelser. Bestemmelsen indebærer en pligt for administrator til at opbevare fortegnelser over bl.a. alle inputdata, den anvendte metodologi til fastsættelse af et benchmark, de skøn, der er foretaget af administrator samt identiteten af indberetterne og de fysiske personer, som administratoren har ansat til at fastsætte et benchmark. Opbevaring af optegnelser er vigtigt for at kunne danne sig et overblik over og kunne gå tilbage og vurdere de skøn, administrator har foretaget i forbindelse med fastsættelse af et benchmark. Derved udgør kravet i artikel 8 et vigtigt redskab til at imødekomme manipulation af benchmarks.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 7 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 9 stiller krav vedrørende en klagebehandlingsmekanisme. Efter bestemmelsen skal administrator indføre og offentliggøre procedurer for modtagelse og undersøgelse samt opbevaring af optegnelser over klager, herunder klager over en administrators benchmarkfastlæggelsesproces til prøvelse af, hvorvidt en specifik benchmarkfastlæggelse er repræsentativ for markedsværdien. Det er formålet med bestemmelsen at sikre, at administrator udleverer retningslinjer for klagebehandling samt at klager bliver undersøgt på rettidig og retfærdig vis.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 9 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 10 i benchmarkforordningen indeholder krav i forbindelse med outsourcing. Det følger af bestemmelsen, at administrator ikke må overlade funktioner vedrørende leveringen af et benchmark til tredjemand på en sådan måde, at administrators kontrol med leveringen af benchmarket eller den relevante kompetente myndigheds mulighed for at føre tilsyn med benchmarket forringes væsentligt.

Heri ligger, at administrator har det fulde ansvar for opfyldelsen af sine forpligtelser i henhold til forordningen uanset at denne har outsourcet funktioner eller tjenester i forbindelse med leveringen af et benchmark. Af bestemmelsens stk. 3 fremgår en række forpligtelser for administratoren ved outsourcing. Eksempelvis skal administrator sikre sig, at der træffes passende foranstaltninger, hvis det viser sig, at tjenesteudbyderen, der er outsourcet til, muligvis ikke udfører

funktionerne effektivt. Det er vigtigt, at administrator har adgang til at føre kontrol med de outsourcete aktiviteter, da der ellers ikke er mulighed for sikre sig, at de outsourcete funktioner udføres på en måde, der ikke kompromiterer kvaliteten af benchmarket. Overtrædelse af bestemmelsen kan ligge i, at administrator ikke stiller oplysninger om identiteten af og opgaverne for den tjenesteudbyder, der er outsourcet til, til rådighed for de kompetente myndigheder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 10 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 11 stiller krav vedrørende inputdata. Ifølge bestemmelsen skal administrator udarbejde og offentliggøre klare retningslinjer vedrørende typerne af inputdata, prioriteringsrækkefølgen for brugen af de forskellige typer af inputdata og anvendelsen af fagmæssig bedømmelse i overensstemmelse med bl.a. metoden. Hvis et benchmark bygger på inputdata fra flere stillere er det administrators opgave, når det er relevant, at indhente dataene fra et pålideligt og repræsentativt panel eller udsnit af stillere. Kravene er vigtige, fordi det bidrager til at sikre at resultatet, dvs. benchmarket, der fastsættes på baggrund af inputdataene, er pålideligt og repræsentativt for den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket skal måle.

Overtrædelse af bestemmelsen kan bestå i, at administrator ikke på tilstrækkelig vis sikrer sig at inputdataene repræsenterer den markedsmæssige eller økonomiske realitet, det skal måle. I sådanne tilfælde er det administratorens pligt at ændre inputdataene, stillerne eller metoden for at sikre, at inputdata igen lever op til dette. I yderste konsekvens må administrator vurdere, hvorvidt det er hensigtsmæssigt fortsat at levere det pågældende benchmark.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 11 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 12 i benchmarkforordningen fastsætter krav til den metode, som administrator anvender ved fastsættelse af et benchmark. Administrator skal således anvende en metode, der er robust og pålidelig, har klare regler, der fastsætter, hvordan og hvornår der ved fastsættelse af benchmarket kan udøves skøn og som er kontinuerligt og giver mulighed for validering. Overtrædelse af bestemmelsen kan bestå i, at administrator ved valg af metode ikke tager højde for alle relevante faktorer, herunder eksempelvis markedets størrelse og normale likviditetsforhold.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 12 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 13 fastsætter krav til gennemsigtighed i metoden. Ifølge bestemmelsen skal administrator udvikle, anvende og administrere benchmarkdata og metode på en gennemsigtig måde. Bestemmelsen fastsætter en række oplysninger, som administrator er forpligtet til at offentliggøre eller give adgang til i denne forbindelse. Formålet med bestemmelsen er at sikre nøjagtigheden, robust-

heden og pålideligheden af de benchmarks, som administrator leverer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 13 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 14 indeholder bestemmelser om indberetning af overtrædelser. Ifølge bestemmelsen skal administrator indføre passende systemer og effektive kontrolforanstaltninger med henblik på at sikre integriteten af inputdata. Formålet med bestemmelsen er at kunne påvise eventuel adfærd, der kan udgøre manipulation eller forsøg på manipulation af et benchmark. Administrator er forpligtet til at overvåge inputdata og stillerne samt underrette den kompetente myndighed hvis denne har mistanke om manipulation eller forsøg herpå.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 15 i benchmarkforordningen fastsætter regler om adfærdskodeks for stillere. Ifølge bestemmelsen skal administrator, når benchmarks er baseret på inputdata fra stillere, udarbejde en adfærdskodeks for hvert benchmark, der angiver stillernes ansvar i forbindelse med deres bidrag. Administrator skal sikre, at stillerne overholder adfærdskodeksen. Adfærdskodeksen skal bl.a. indeholde retningslinjer til sikring af, at en stiller leverer alle relevante inputdata.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 15 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 16 i benchmarkforordningen fastsætter governance- og kontrolkrav for tilsynsbelagte stillere, altså stillere, som allerede er genstand for regulering og tilsyn, f.eks. kreditinstitutter, og aktivt stiller data til rådighed til brug for fastsættelse af benchmarket. Ifølge bestemmelsen skal tilsynsbelagte stillere indføre en kontrolramme, der sikrer integriteten, nøjagtigheden og pålideligheden af de inputdata, de bidrager med. Det er formålet med denne kontrolramme at imødekomme eventuelle interessekonflikter og at sikre, at skøn foretages på en uafhængig måde. Bestemmelsens stk. 2 angiver en række krav til stillernes kontrolforanstaltninger. Overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis være at en stiller ikke har iværksat kontrolforanstaltninger med hensyn til, hvem der kan indberette inputdata til en administrator eller med hensyn til interessekonflikter.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 16 er stillere, der bidrager med inputdata til fastsættelsen af et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 21 og 23 fastsætter særlige regler for obligatorisk administration af og bidrag til kritiske benchmarks. Ophører leverancen af et kritisk benchmark, kan det gøre finansielle instrumenter og finansielle kontrakter ugyldige, påføre forbrugere og investorer tab og påvirke den finansielle stabilitet. Bestemmelsen i artikel 21 fastsætter proceduren i det tilfælde, hvor en administrator ønsker at ophøre med at levere et benchmark, der er kritisk i henhold til forordningens artikel 20. Administratoren er her forpligtet

til at underrette den kompetente myndighed øjeblikkeligt, hvorefter den kompetente myndighed skal underrette Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) og foretage en vurdering af, hvordan benchmarket skal overdrages til en ny administrator eller hvorvidt leveringen af det skal indstilles. I en periode, som ikke må overstige 24 måneder i alt, efter denne vurdering er foretaget kan den kompetente myndighed tvinge administrator til at fortsætte offentliggørelsen af benchmarket indtil leveringen er blevet overdraget til en ny administrator, eller indtil leveringen af benchmarket kan indstilles på en velordnet måde. Overtrædelse af bestemmelsen kan både bestå i, at administrator ikke underretter de kompetente myndigheder øjeblikkeligt efter beslutning om ophør af levering af benchmarket, eller i at administrator ikke lever op til sin forpligtelse om fortsat leverance af benchmarket efter at være blevet pålagt dette af de kompetente myndigheder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 21 er administratorer, der leverer et kritisk benchmark.

Formålet med artikel 23 i benchmarkforordningen er at fastsætte regler for obligatorisk bidrag til et kritisk benchmark. Bestemmelsen finder anvendelse, såfremt en stiller ønsker at ophøre med at bidrage med inputdata til et kritisk benchmark. I så fald skal stilleren meddele dette til administratoren af det pågældende benchmark, som derefter underretter den kompetente myndighed og foretager en vurdering af konsekvenserne heraf i forhold til benchmarkets anvendelighed til at måle den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet. Den kompetente myndighed skal derefter foretage sin egen vurdering heraf og meddele dette til ESMA. Fra tidspunktet, hvor administratorens kompetente myndighed er blevet underrettet om stillers hensigt om at ophøre med at levere inputdata og indtil den kompetente myndighed har afsluttet sin egen vurdering kan den kompetente myndighed kræve, at stilleren fortsætter med at levere inputdata. Hvis den kompetente myndighed finder, at der er en risiko for, at et kritisk benchmark ikke længere er repræsentativt, kan den endvidere kræve, at stillere, der leverer inputdata til benchmarket, og stillere, der ikke allerede er stillere til det kritiske benchmark, indgiver inputdata til administratoren i en periode på højst 12 måneder, med mulighed for forlængelse til i alt 24 måneder.

Bestemmelsen regulerer endvidere den situation, hvor et kritisk benchmark ikke længere skal leveres. I så fald skal hver tilsynsbelagt stiller til dette benchmark fortsætte med at bidrage med inputdata i en periode, der fastsættes af den kompetente myndighed, dog højst 24 måneder.

Overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis ligge i, at stilleren ikke underretter administratoren om ønsket om at ophøre med at bidrage med inputdata, eller at denne ikke lever op til sin forpligtelse med fortsat at levere inputdata efter beslutning af de kompetente myndigheder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 23 er stillere, der bidrager med inputdata til et kritisk benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 24 fastsætter regler for, hvornår et benchmark er væsentligt. Det bemærkes, at rentebenchmarks ikke er omfattet af bestemmelsen, jf. artikel 18. Hvis en administrators benchmark falder under tærskelværdien på 50 mia. euro i bestemmelsens stk. 1 skal denne omgående underrette sin kompetente myndighed.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 24 er administratorer, der leverer et væsentligt benchmark.

I henhold til artikel 25 i benchmarkforordningen kan en administrator af et væsentligt benchmark undtage fra visse krav vedrørende governance og interessekonflikter, inputdata og adfærdskodeks, såfremt anvendelsen af disse krav ikke står i forhold til arten eller indvirkningen af benchmarket eller i forhold til administratorens størrelse. Såfremt administrator ønsker at undtage fra visse krav skal den kompetente myndighed straks underrettes og administrator skal meddele den kompetente myndighed alle relevante oplysninger, der ligger til grund for vurderingen. Det bemærkes, at rentebenchmarks ikke er omfattet af bestemmelsen, jf. artikel 18.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 25 er administratorer, der leverer et væsentligt benchmark.

Artikel 26 i benchmarkforordningen indeholder regler for ikke-væsentlige benchmarks. Bestemmelsen giver, i lighed med artikel 25, mulighed for at undtage en række bestemmelser i forhold til ikke-væsentlige benchmarks. I så fald skal administrator offentliggøre og opbevare en overensstemmelseserklæring, hvoraf det fremgår, hvorfor det er hensigtsmæssigt ikke at overholde visse bestemmelser. Administrator er forpligtet til omgående at underrette Finanstilsynet, hvis det pågældende ikkevæsentlige benchmark overstiger tærskelværdien for væsentlige benchmarks i artikel 24, stk. 1. I dette tilfælde skal administrator overholde reglerne for væsentlige benchmarks inden for 3 måneder. Det bemærkes, at rentebenchmarks ikke er omfattet af bestemmelsen, jf. artikel 18.

I henhold til benchmarkforordningens artikel 27 skal administrator offentliggøre en benchmarkerklæring for hvert benchmark, der kan anvendes i Unionen. Denne skal bl.a. indeholde tekniske specifikationer, der angiver de elementer af beregningen af benchmarket, hvor der kan udøves skøn, kriterierne for dette skøn, og hvordan det efterfølgende kan evalueres. Erklæringen skal udarbejdes senest to uger efter optagelse i ESMA's register over administratorer efter forordningens artikel 36. Overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis ligge i at erklæringen ikke indeholder tilstrækkeligt med oplysninger om den valgte benchmarkmetode.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 27 er administratorer, der er optaget i ESMA's register over administratorer jf. forordningens artikel 36.

Artikel 28 i benchmarkforordningen fastsætter regler for ændring og ophør af et benchmark. Det fremgår af bestemmelsen, at administratorer skal offentliggøre procedurer for de foranstaltninger, administratoren skal træffe hvis et

benchmark ændres eller ikke længere leveres. Ligeledes skal tilsynsbelagte enheder, der benytter et benchmark, udarbejde og vedligeholde procedurer, som beskriver de foranstaltninger, de træffer, hvis et benchmark ændres væsentligt eller ikke længere leveres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 28 er administratorer, der leverer et benchmark, og andre tilsynsbelagte enheder, der benytter et benchmark.

Artikel 29 i benchmarkforordningen indeholder regler om brug af et benchmark. Ifølge bestemmelsen skal udsteder, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked af værdipapirer eller andre investeringsprodukter, der benytter et benchmark, sikre, at prospektet indeholder præcise og tydelige oplysninger om, hvorvidt benchmarket leveres af en administrator, der er opført i det register, som oprettes af ESMA i henhold til forordningens artikel 36.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 29 er udsteder, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked.

I henhold til artikel 34 skal en fysisk eller juridisk person, der ønsker at fungere som administrator, indgive en ansøgning til den kompetente myndighed med henblik på at opnå enten en godkendelse eller, i tilfælde af ikke-væsentlige benchmark, registrering. Bestemmelsen fastsætter en 30 dages frist for at indgive ansøgning efter at en tilsynsbelagt enhed har indgået aftale om at anvende et indeks leveret af ansøgeren som reference for et finansielt instrument. Bestemmelsen fastslår endvidere en pligt for ansøgeren til at indgive alle nødvendige oplysninger, der er nødvendige for at godtgøre over for den kompetente myndighed, at vedkommende har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at opfylde kravene i forordningen.

På baggrund af ovenstående foreslås det at indsætte en ny § 253 a, hvorefter overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i Rådets og Parlamentets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til nr. 15 (§ 254 i lov om kapitalmarkeder)

§ 254, stk. 1, angiver, at en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. 1. pkt. gælder tilsvarende for påbud til et registreret

betalingssystem udstedt af Danmarks Nationalbank, jf. § 180.

Af § 254, stk. 3, følger, at giver personer, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter eller en aktionær urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås, at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes opgøringen i § 254, stk. 1 og 3 over virksomheder og fysiske personer, der er underlagt pligter i medfør af lov om kapitalmarkeder og de forordninger, der er nævnt i § 211, stk. 2.

Derved kan administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks efter stk. 1 også pålægges bødestraf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger. For personer, der er tilknyttet administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks, vil der efter stk. 3 kunne pålægges bødestraf eller fængsel indtil 4 måneder for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Bestemmelsen berører ikke retten til at undgå selvinkriminering. Finanstilsynet skal som offentlig myndighed overholde de forvaltningsretlige regler, herunder reglerne om en persons mulighed for at undgå selvinkriminering. Den mistænkte person har her muligheden for at meddele den offentlige myndighed, at vedkommende ikke ønsker at udtale sig. § 254 kan eksempelvis finde anvendelse i det tilfælde, at en person under foregivende af, at ville medvirke til sagens oplysninger afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til den offentlige myndighed om en sags faktiske forhold.

Til nr. 16 (§ 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I henhold til § 256 kan Finanstilsynet pålægge tvangsbøder såfremt en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en centralt modpart, en værdipapircentral, en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær undlader at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank.

Det foreslås, at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes oplistning

gen i stk. 1, over virksomheder og fysiske personer, der er underlagt pligter i medfør af lov om kapitalmarkeder og de forordninger, der er nævnt i § 211, stk. 2.

Derved kan administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks også pålægges tvangsbøder for manglende efterlevelse af de pligter, der følger af lov om kapitalmarkeder og benchmarkforordningen. Det samme gælder for personer, der er knyttet til administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 103 a i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 103 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder krav om, at en dansk UCITS ved udbud af sine andele skal udarbejde et dokument med central investorinformation. Dette dokument skal opfylde de indholdsmæssige krav fastsat i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres.

Det foreslås at indsætte en ny § 103 a i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter den centrale investorinformation for en investeringsforening, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab efter § 47, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., skal indeholde oplysninger om foreningens aflønningspolitik.

Det foreslås i *stk. 1*, at den centrale investorinformation, jf. § 103, stk. 1, skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af de oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, som er tilgængelige på hjemmesiden.

Oplysningspligten foreslås kun indført for investeringsforeninger, fordi en investeringsforening selv kan ansætte en direktør og personale til at forestå den daglige ledelse og drift, eller den kan vælge at delegerer den daglige ledelse og drift til et investeringsforvaltningsselskab, jf. § 47, stk. 4. De øvrige danske UCITS kan enten være en SIKAV eller en værdipapirfond, som ikke selv kan forestå den daglige ledelse og drift. Disse funktioner skal varetages af et investeringsforvaltningsselskab.

Da det således kun er en investeringsforening, der kan have ansatte, der skal aflønnes, får bestemmelsen kun virkning for de investeringsforeninger, der selv har ansatte til at lede og drive foreningen. For SIKAV'er og værdipapirfonde sker aflønningen af personale i investeringsforvaltningsselskabet.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysningerne nævnt i *stk. 1* skal indeholde bl.a. en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Hvis investeringsforeningen har nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, *stk. 1*, skal oplysningerne nævnt i *stk. 1* angive sammensætningen af udvalget.

Ved løn og goder forstås alle de elementer, der indgår i aflønningen af de ansatte i en investeringsforening. Ud over penge kan det dreje sig om goder som f.eks. fri bil eller andre personalegoder, der gives til udvalgte personer som belønning for deres arbejdsindsats. Ved beskrivelsen af, hvordan løn og goder beregnes, skal der oplyses om de kriterier, der lægger til grund for beregningen af størrelsen af de tildelte aflønning.

Der skal gives oplysning om titler og navne på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn. Det kan være bestyrelsens medlemmer, som fastsætter aflønningen af direktørerne, eller den direktør, der fastsætter aflønningen af de øvrige ansatte.

Formålet med denne forpligtelse er at give investorerne mulighed for at få kendskab til den pågældende UCITS' aflønningspolitik.

De oplysninger, der skal afgives, svarer som udgangspunkt til dem, som skal være indeholdt i prospektet for en dansk UCITS efter § 4 i bekendtgørelse nr. 138 af 17. februar 2016 om oplysninger i prospekter for danske UCITS, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1434 af 30. november 2016.

Forslaget gennemfører 1, nr. 14, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V).

Det foreslås, at overtrædelse af det foreslåede § 103 a strafbelægges, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, og manglende oplysning om den ajourførte aflønningspolitik i dokumentet med central investorinformation kan derfor straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Da det som ovenfor nævnt kun er investeringsforeninger, der kan have ansatte, og derfor skal have en aflønningspolitik, er ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen medlemmerne af investeringsforeningens bestyrelse, hvis den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke mulighed for at pålægge en juridisk person strafansvar for en overtrædelse, der kan tilregnes den juridiske person. Det skyldes, at hensynet bag de fleste af de regler, der kan strafsanktioneres, er at beskytte investorerne og deres investerin-

ger. En overtrædelse af disse regler bringer altså investorernes formue i fare. Hvis man idømmer den danske UCITS en bøde for overtrædelse af sådanne investorbekskyttelsesregler, bliver det investorerne, som skal betale bøden for, at deres formue har været bragt i fare. Det er ikke fundet rimeligt. Derfor er der alene mulighed for at straffe medlemmer af en investeringsforenings bestyrelse eller direktion, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen.

Dette indebærer, at bestyrelsens medlemmer kan straffes med bøde, hvis de undlader at sørge for, at den centrale investor information indeholder oplysninger om aflønningspolitikken, eller hvis disse oplysninger er forkerte eller vildledende.

Til nr. 2 (§ 110, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 110, stk. 1, nr. 1-4, i lov om investeringsforeninger m.v. regulerer Finanstilsynets beføjelse til at inddrage en dansk UCITS' eller en afdelings tilladelse til drift af virksomhed efter den danske UCITS' anmodning, eller som følge af, at den danske UCITS ikke påbegynder sin virksomhed senest 12 måneder efter tilladelsen meddeles, ikke udøver virksomhed i en periode på over 6 måneder eller gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler.

Det foreslås at indsætte i bestemmelsen, at Finanstilsynet også skal have mulighed for at suspendere en dansk UCITS' eller en afdelings tilladelse til at drive virksomhed.

Suspensionsperiodens længde vil blive fastsat efter en konkret bedømmelse i forbindelse med hver enkelt suspension. Periodens længde vil være tidsbegrænset.

Hvis Finanstilsynet suspenderer en dansk UCITS' eller en afdelings tilladelse, må den danske UCITS eller afdeling ikke drive virksomhed som investeringsinstitut i suspensionsperioden. Den danske UCITS må derfor ikke drive virksomhed i suspensionsperioden. Det er i praksis ensbetydende med, at den danske UCITS' virksomhed skal afvikles. Derfor er det vanskeligt at forestille sig situationer, hvor suspensionsmuligheden vil blive benyttet.

En tilsvarende mulighed for at suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse foreslås indført i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 40.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 1, nr. 16, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V).

Til nr. 3 (§ 176, stk. 4, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 176 stk. 1-3, i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en pligt til og nærmere regulering af offentliggørelse af Finanstilsynets reaktioner givet til en dansk UCITS samt fældende domme og vedtagne bødeforlæg som følge af Finanstilsynets overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning.

I henhold til § 176, stk. 4, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. kan offentliggørelse efter stk. 1-3 ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for den danske UCITS eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Det foreslås at indsætte i § 176, stk. 4, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., at offentliggørelsen af en reaktion m.v. tillige finder kan undlades i de tilfælde, hvor offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det vil bero på et konkret skøn i hver enkelt tilfælde, hvorvidt der foreligger en trussel mod den finansielle stabilitet. Et eksempel på anvendelse af reglen kan være, at offentliggørelsen vil bevirke store prisændringer generelt i markedet.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 1, nr. 17, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V).

Til nr. 4 (§ 179 i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 179 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. eller regler fastsat i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. er alene den investeringsforening, SIKAV, værdipapirfonds investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab eller det udenlandske investeringsinstitut, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om investeringsforeninger eller regler fastsat i medfør af loven retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 179, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestem-

melsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 179 i lov om investeringsforeninger m.v. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovfor-slags § 1, nr. 68, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og

hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 179 i lov om investeringsforeninger m.v. på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 179 i lov om investeringsforeninger i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til nr. 5 (§ 183 i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 183 i lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter regler for betaling af afgifter og gebyrer til Erhvervsstyrelsen for SIKAV'er og værdipapirfonde i forbindelse med stiftelsen og registrering af ændringer i foreningen.

Det foreslås at ophæve § 183 i lov om investeringsforeninger m.v. som følge af, at bestemmelsen aldrig har været anvendt.

For så vidt angår værdipapirfonde har Erhvervsstyrelsen aldrig opkrævet gebyr for disse. Dette skyldes, at der ikke sker en selskabsretlig registrering af værdipapirfonde i Erhvervsstyrelsen, eftersom en værdipapirfond ikke er en juridisk person. Værdipapirfonde registreres således alene i henhold til skattelovgivningen, og SKAT forestår denne registrering og opkræver selv eventuelle gebyrer i den forbindelse. Erhvervsstyrelsen har således ingen udgifter forbundet hermed.

Den finansielle sektor har udtrykt ønske om at hjemmelgrundlaget og gebyrstrukturen for henholdsvis værdipapirfonde og SIKAV'er ændres. Hjemmelen til at opkræve gebyrer for værdipapirfonde – uanset at den aldrig har været anvendt – har givet anledning til tvivl om, hvorvidt Erhvervsstyrelsen opkræver gebyrer for værdipapirfonde. Da Erhvervsstyrelsen ikke registrerer værdipapirfonde, herunder på vegne af SKAT, og derfor ikke har udgifter hertil, foreslås det, at hjemmelen i § 183 i lov om investeringsforeninger m.v. til, at Erhvervsstyrelsen kan opkræve gebyr og en årlig afgift, ophæves. Samtidig foreslås det, at gebyrstrukturen for SIKAV'er ændres. Den gældende § 14, stk. 3, der omfatter både investeringsforeninger og SIKAV'er, fastsætter, at selskabslovens kapitel 2 finder anvendelse på investeringsforeninger og SIKAV'er. Erhvervsstyrelsen kan i medfør af selskabslovens kapitel 2 fastsætte nærmere regler om gebyrer for registrering af stiftelser m.v. Det er derfor

vurderingen, at § 183 kan udgå, da den gældende § 14, stk. 3, allerede omfatter investeringsforeninger såvel som SIKAV'er, hvorved Erhvervsstyrelsens hjemmel til at opkræve gebyrer opretholdes.

Erhvervsstyrelsen har udnyttet den gældende bemyndigelse til at udstede anmeldelsesbekendtgørelsen, der regulerer registrering i styrelsen, herunder om gebyrer for registrering af bl.a. investeringsforeninger og SIKAV'er. Bekendtgørelsen vil blive ændret som konsekvens af forslaget om, at hjemmelen i § 183 udgår, og som konsekvens af den påtænkte ændrede gebyrstruktur for SIKAV'er.

Med den ændrede gebyrstruktur for SIKAV'er, således at gebyret kommer på niveau med de øvrige registreringsgebyrer, påtænker Erhvervsstyrelsen at udnytte hjemmelen til at opkræve gebyrer for investeringsforeninger såvel som for SIKAV'er for at sidestille investeringsforeninger og SIKAV'er med øvrige virksomhedsformer, der i dag er underlagt gebyrer for registreringer.

Til nr. 6 (§ 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger)

I henhold til § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås at tilføje en henvisning til det foreslåede § 103 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 1. Det foreslåede § 103 a indebærer, at det dokument med central investorinformation, som en dansk UCITS skal udarbejde ved udbud af sine andele, også skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af de oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, som er tilgængelige på hjemmesiden. Oplysningerne nævnt i skal bl.a. indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Hvis investeringsforeningen har nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive sammensætningen heraf. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 1, med tilhørende bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (§§ 64 a-64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

§ 64 a

Dansk ret regulerer ikke karen- eller optjeningsperioder eller alderskrav i lønmodtageres pensionsordninger, hverken for danske lønmodtagere eller lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande. I praksis eksisterer optjeningsperio-

der ikke i danske pensionsordninger, idet retten til pension erhverves allerede ved indbetaling af den første krone. Karensperioder kan findes i nogle pensionsordninger og vil typisk ikke være af længere varighed end mellem to til ni måneder. I disse tilfælde indebærer karensperioden, at der ikke sker indbetaling til pensionsordningen, førend der er gået det nærmere angivne antal måneder.

Der foreslås indsat en ny § 64 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser, som skal sikre, at en fratrædende lønmodtager, der flytter til Danmark fra et andet EU/EØS-land, ikke i en dansk arbejdsmarkedspensionsordning bliver mødt med krav om, at vedkommende skal være ansat i mere end tre år, inden lønmodtageren kan opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller at der stilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Endvidere sikrer bestemmelsen, at eventuelt indbetalte bidrag skal tilbagebetales til lønmodtageren, når ansættelsesforholdet ophører, hvis den fratrædende lønmodtager endnu ikke har optjent pensionsrettigheder. Bestemmelsen finder dog alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Bestemmelsen regulerer alene rettigheder for de lønmodtagere, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, som er tilknyttet det danske ansættelsesforhold. Lønmodtagere i Danmark, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, vil have samme rettigheder i forbindelse med det nye ansættelsesforhold i det andet EU/EØS-land, hvor der er tilknyttet en pensionsordning til ansættelsen. Rettighederne for lønmodtagere i Danmark vil her følge af reguleringen i det andet EU/EØS-land, idet den nye foreslåede § 64 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser alene vedrører danske pensionsordninger.

Det foreslås i *stk. 1*, at en firmapensionskasse ikke må stille krav om, at en lønmodtager, der indtræder i en pensionsordning skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra et andet EU/EØS-land til Danmark.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at lønmodtagere, der flytter mellem EU/EØS-lande, kan fortsætte optjeningen af deres pensionsrettigheder, som kan føre til en tilstrækkelig pension senere i livet.

Ifølge artikel 4, stk. 1, i portabilitetsdirektivet må en såkaldt rettighedsbetinget optjeningsperiode og en karensperiode hverken hver for sig eller tilsammen må overstige tre år, og

at en eventuel minimumsalder ikke må overstige 21 år. Det fremgår endvidere af artikel 4, at hvis der ved ansættelsens ophør ikke er optjent pensionsrettigheder, skal de bidrag, som den fratrædende lønmodtager har indbetalt, eller som er indbetalt på dennes vegne, tilbagebetales til lønmodtageren. Ved en karensperiode forstås i henhold til portabilitetsdirektivets definition i artikel 3, litra d, den beskæftigelsesperiode som skal forløbe, inden en lønmodtager kan blive medlem af en pensionsordning. Definitionen af en rettighedsbetinget optjeningsperiode fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e, og er en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, som udløser ret til de akkumulerede pensionsrettigheder. Definitioner af begreberne karens- og optjeningsperiode eksisterer ikke i dansk ret. Derfor foreslås det, at portabilitetsdirektivets artikel 4 implementeres uden indførelsen af disse betegnelser, og at der i stedet benyttes "ubetinget medlemskab" som en samlet betegnelse.

Det foreslås i *nr. 1*, at det er en betingelse, at lønmodtageren flytter til Danmark fra et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning til Danmark fra et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være nemt at konstatere, om en lønmodtager er flyttet til Danmark eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i det EU/EØS-land, som den pågældende er flyttet fra, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 64 a finder ikke anvendelse på lønmodtagere, som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

Det foreslås i *nr. 2*, at det er en betingelse, at lønmodtageren i forbindelse med flytningen fra et EU/EØS-land til Danmark fratræder et ansættelsesforhold, der berettiger lønmodtageren til pension i overensstemmelse med betingelserne i dennes tilknyttede pensionsordning. Hvis en lønmodtager ikke er i et ansættelsesforhold, som berettiger lønmodtageren til pension, når den pågældende accepterer et nyt job i Danmark, finder *stk. 1* ikke anvendelse. Bevisbyrden for, hvorvidt en lønmodtager opfylder kravene til at være omfattet af reglerne, påhviler lønmodtageren selv, idet livsforsikringsselskaberne ikke har mulighed for at indhente de pågældende oplysninger.

Det foreslås i *nr. 3*, at det er en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så er lønmodtageren ikke omfattet af ret-

tighederne efter § 64 a, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Bestemmelsen i stk. 1 skal sikre, at lønmodtagere, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det nye danske ansættelsesforhold ikke udsættes for krav om, at den pågældende lønmodtager skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen. Ved betinget medlemskab forstås både rettighedsbetingede optjeningsperioder og karenperioder. Ved karenperiode forstås den beskæftigelsesperiode, der går, inden en lønmodtager bliver berettiget til medlemskab af en pensionsordning. Det vil sige, at der ikke sker indbetalinger til ordningen, da lønmodtageren slet ikke har ret til at være medlem, jf. også definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra d. Ved rettighedsbetinget optjeningsperiode forstås en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, før der udløses ret til pension. Det vil sige, at lønmodtageren i en periode indbetaler til en pensionsordning og dermed er medlem af ordningen, men at der går en vis periode, før lønmodtageren bliver berettiget til at modtage pension fra ordningen, jf. definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e.

En karenperiode og en rettighedsbetinget optjeningsperiode må ikke hver for sig eller tilsammen udgøre mere end tre år. Karenperioder kendes i danske pensionsordninger, men vil typisk ikke være af længere varighed end to til ni måneder. Rettighedsbetingede optjeningsperioder kendes ikke i danske ordninger, da en pensionsmodtager i danske ordninger altid er berettiget til pension fra den første optjente krone.

En firmapensionskasse må i medfør af det foreslåede stk. 1 heller ikke stille krav om, at den pågældende lønmodtager skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dermed må der ikke opstilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år ved fratræden for at få ret til en optjent pension.

I praksis optjener lønmodtagere i Danmark rettigheder fra første indbetalte krone, og dermed kan lønmodtageren ikke miste ret til optjent pension på baggrund af indbetalinger uanset, hvilken alder lønmodtageren har, når denne forlader arbejdspladsen. Retten til ikke at miste pensionsrettigheder pga. alder på fratrædelsestidspunktet vil således ikke medføre nogen ændring af praksis i forhold til de danske pensionsordninger.

Bestemmelsen medfører ikke en ret til at få en pensionsordning for alle, som er over 21 år, og dermed heller ikke en pligt for sponsorvirksomheden eller firmapensionskassen til at tilbyde pensionsordninger til alle, som er over 21 år. Der er således heller ikke tale om, at der indføres et alderskrav for medlemskab af pensionsordninger. Dermed kan der godt være ansættelsesforhold, som har pensionsordning, hvor det kun er ansatte over 25 år, som indbetaler til pension, f.eks. fordi det på arbejdspladsen er besluttet, at ansatte under 25 år ikke er omfattet af pensionsordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at en firmapensionskasse skal tilbagebetale de bidrag vedrørende alderspension, som en lønmodtager omfattet af *stk. 1*, har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, hvis lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal firmapensionskassen tilbagebetale de indbetalte bidrag eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Bestemmelsen i *stk. 2* skal sikre, at optjent pension i pensionsordninger ikke fortabes, selvom lønmodtagerens ansættelsesforhold ophører, inden lønmodtageren har afsluttet en eventuel minimumsperiode for medlemskab af ordningen, eller inden lønmodtageren har opnået en vis minimumsalder.

Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb. Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i firmapensionskassens tekniske grundlag.

Som beskrevet under *stk. 1* indeholder de danske pensionsordninger hverken rettighedsbetinget optjeningsperiode eller optjeningsalder, hvorfor *stk. 2* umiddelbart ikke forventes at få nogen betydning i praksis. I det tilfælde, at der i fremtiden indføres sådanne begrænsninger i pensionsordninger, sikrer *stk. 2* dog, at en fratrædende lønmodtager har ret til at få tilbagebetalt bidragene.

Stk. 2 omfatter samme personkreds af lønmodtagere som *stk. 1*, dvs. såkaldte fratrædende lønmodtagere.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens *stk. 1* og *2* alene finder anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 64 a, *stk. 1* og *2*, kun finder anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale, er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder *stk. 1* og *2* i § 64 a således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 64 a gennemfører artikel 4, jf. artikel 8, *stk. 1*, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, *stk. 1*, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre portabilitetsdirektivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets artikel 4 *stk. 2*, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster,

forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 64 b

Reglerne i § 17, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser om rimelighed sikrer, at medlemmer i firmapensionskasser enten vil have ret til en hvilende pensionsordning, genkøb af pensionsordningen eller at vælge mellem en hvilende pensionsordning og genkøb af pensionsordningen, hvis de ophører med at indbetale de aftalte præmier uden at være berettiget til pension. Medlemmets rettigheder vil fremgå af firmapensionskassens pensionsregulativ. For lønmodtagere – herunder lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., – er retten til en hvilende pensionsordning ikke særskilt reguleret i lov om tilsyn med firmapensionskasser.

I modsætning til livsforsikringselskaber er det i dag ikke ualmindeligt, at en firmapensionskasse tvangsgenkøber en pensionsordning, når et medlem fratræder sin stilling i spon-sorvirksomheden, medmindre fratrædelsen skyldes pensionering. Firmapensionskassen kræver dog normalt, at genkøbsværdien indskydes på en tilsvarende ordning i et pensio-nsinstitut med klausul om, at ordningen kun kan genkøbes med firmapensionskassens godkendelse.

Der er efter de gældende regler om rimelighed i § 17, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser mulighed for, at firmapensionskasserne helt eller delvist genkøber en pensio-nsordning, enten som tvangsgenkøb eller som frivilligt genkøb, når dette er anmeldt til Finanstilsynet i forbindelse med anmeldelsen af det tekniske grundlag. Bestemmelsen pålægger dog ikke firmapensionskasserne at give medlemmet adgang til genkøb og fastsætter heller ikke en øvre be-løbsmæssig grænse eller tærskelværdi herfor. Ved udbeta-ling af tvangsgenkøb sker der udbetaling til medlemmet uden konkret samtykke, og ved frivilligt genkøb beror udbeta-lingen på en konkret aftale mellem firmapensionskassen og medlemmet.

Der foreslås indsat en ny § 64 b om fratrædende lønmodta-geres ret til en hvilende pensionsordning, hvilket også kal-des en fripolice. Forslaget skal sikre, at fratrædende lønmod-tagere, kan lade deres pensionsrettigheder blive stående i den pensionsordning, hvor de er optjent, i de tilfælde hvor lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land. Kun hvis beløbet ikke overstiger en nærmere fastsat tærskelværdi på 20.000 kr. (2010-niveau), og lønmodtageren giver samtykke til udbetalingen, kan firmapensionskassen udbetale den op-tjente pension. Formålet med at fastsætte en tærskelværdi er at undgå, at hvilende pensionsordninger med lav værdi med

tiden bliver reduceret væsentligt i takt med den løbende be-taling af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen finder anvendelse på den pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, som en lønmodtager i Dan-mark efterlader her i landet, når lønmodtageren ikke er be-rettiget til pension og flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land på et tidspunkt, hvor vedkommende ikke er beret-tiget til pension. Denne rettighed gælder uanset om lønmod-tagere tager ansættelse i et andet EU/EØS-land eller ej. Be-stemmelsen finder dermed anvendelse for den pensionsord-ning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den på-gældende flytter til et andet EU/EØS-land.

Det foreslås i *stk. 1*, at en firmapensionskasse skal tillade en lønmodtager, som fratræder et ansættelsesforhold, hvor der er tilknyttet en pensionsordning, at lade sine optjente pensio-nsrettigheder blive stående i pensionsordningen, når nær-mere fastsatte betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 2. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betin-gelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g med den afvi-gelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra Danmark og til et andet EU/EØS-land.

Formålet med bestemmelsen er, at lønmodtagere, som flyt-ter til et andet EU/EØS-land m.v., har ret til at lade den op-tjente pension i Danmark blive stående i den pensionsord-ning, hvor den er optjent, og dermed få en hvilende ordning. Bestemmelsen finder anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågæl-dende flytter til et andet EU/EØS-land. Bestemmelsen ve-drører dermed den pensionsordning, som er tilknyttet det fratrædende ansættelsesforhold. Det betyder f.eks., at hvis en lønmodtager flytter til et andet EU/EØS-land, men på tidspunktet for flytning ikke er et aktivt medlem af en pensio-nsordning, men tidligere har været det, f.eks. fordi vedkommende har skiftet fra et job med en alderspensions-ordning til et job uden alderspensionsordning, vil lønmodta-geren ikke være omfattet af bestemmelsen. Således vil en lønmodtagers alderspensionsordning fra et tidligere ansæt-telsesforhold heller ikke være omfattet af retten til at lade den blive stående i den pensionsordning, hvor den er op-tjent.

Med hvilende ordning forstås en pensionsordning, hvor der ikke længere indbetales til, og sådanne ordninger betegnes også som en fripolice.

Det foreslås i *nr. 1*, at det er en betingelse, at lønmodtageren flytter til et land inden for den Europæiske Union eller et an-det land, som Unionen har indgået aftale med, dvs. lønmod-tagere flytter fra Danmark. I medfør af EU's samarbejdsaf-taler med EØS-landene betyder det, at også flytning fra Danmark til et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagers

flytning, og dermed flytning af bopæl. Det er således ikke nok, at en lønmodtager skifter til en arbejdsplads i et andet EU/EØS-land. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være muligt at konstatere, om en lønmodtager flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet til et andet EU/EØS-land, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i Danmark, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 64 b finder ikke anvendelse på lønmodtagere som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

Det foreslås i *nr. 2*, at det er en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så har lønmodtageren ikke ret til en hvilende ordning efter § 64 b, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Det kan dog altid aftales mellem firmapensionskassen og lønmodtageren, at den fratrædende lønmodtager i stedet får overført værdien af sine optjente pensionsrettigheder til en anden pensionsordning med alderspension, som er tilknyttet et ansættelsesforhold.

Såfremt ordningen giver mulighed for frivilligt genkøb, kan dette også aftales mellem parterne uanset tærskelværdien i stk. 2.

Det er i dag ikke ualmindeligt, at en firmapensionskasse tvangsgenkøber en pensionsordning, når et medlem fratræder sin stilling i sponsovirksomheden, medmindre fratrædelsen skyldes pensionering. Firmapensionskassen kræver dog normalt, at genkøbsværdien indskydes på en tilsvarende ordning i et pensionsinstitut med klausul om, at ordningen kun kan genkøbes med firmapensionskassens godkendelse.

Det vil være naturligt, at firmapensionskassen gør et medlem opmærksom på, at såfremt medlemmet i nær tilknytning til sit arbejdsophør er flyttet eller flytter til et andet EU/EØS-land, så skal medlemmet henvende sig til firmapensionskassen, da der gælder særlige regler i denne situation. Dermed kan kunden blive oplyst om retten til at bevare sine optjente pensionsrettigheder i den ordning, som de er optjent i, jf. stk. 1, eller pensionskassen kan spørge, om medlemmet ønsker værdien udbetalt, hvorefter medlemmet skal afgive et samtykke, der skal være informeret, jf. stk. 2.

Reglen forhindrer ikke, at en firmapensionskasse som led i en overdragelse eller fusion overfører ordningen til en anden firmapensionskasse.

Det foreslås i *stk. 2*, at firmapensionskassen uanset stk. 1 kan vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren. Det kan kun ske, hvis beløbet ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr.

(2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og hvis lønmodtageren afgiver et informeret samtykke herom til firmapensionskassen.

Forslaget vil indebære en ændring af praksis, idet firmapensionskassen skal have lønmodtagerens informerede samtykke til udbetalingen, og idet der fastsættes en lovfæstet tærskelværdi, for hvor stort beløbet maksimalt må være. Muligheden for tvangsubbetaling forbliver dog stadig den samme for så vidt angår alle andre lønmodtagere end de fratrædende lønmodtagere, som er omfattet af § 64 b, stk. 1, og pensionsordningerne kan dermed fortsat indeholde bestemmelser om tvangsgenkøb uden forsikringstagerens samtykke for lønmodtagere, der ikke flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *nr. 1*, at tærskelværdien for småbeløb, som kan udbetales, fastsættes til et grundbeløb på 20.000 kr. i 2010-niveau. Der er således tale om et mindre pensionsopsparingsbeløb, der risikerer helt at forsvinde på grund af administrative omkostninger til ordningen, hvis beløbet blev stående som en hvilende ordning.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i firmapensionskassens tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af pensionskassens særlige bonushensættelser og fratrækkes normalt et gebyr. Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb.

Det foreslås endvidere, at grundbeløbet reguleres årligt i takt med indkomstudviklingen svarende til reguleringen af en række beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, som hvert år reguleres efter personskattelovens § 20.

Reguleringen sker ved, at beløbsgrænserne, der i lovgivningen er fastsat som grundbeløb angivet i 2010-niveau, opreguleres svarende til et beregnet reguleringstal for det aktuelle år i forhold til niveau 100,0 for 2010.

Reguleringstallet beregnes hvert år som det foregående års reguleringstal tillagt 2 pct. plus en tilpasningsprocent. Tilpasningsprocenten fastlægges med baggrund i reglerne i satsreguleringsloven og sikrer, at reguleringen sker med en procentsats svarende til årslønsudviklingen for arbejders og funktionærers bruttolønninger (ekskl. bidrag til arbejdsmarkedspensioner og ATP) to år forud for det pågældende finansår.

For 2018 har Finansministeriet opgjort tilpasningsprocenten til 0,2 pct., jf. bekendtgørelse nr. 1015 af 25. august 2017 om satsreguleringsprocenten, tilpasningsprocenten og sats-tilpasningsprocenten samt puljebeløbet for finansåret 2018. Dette medfører en stigning i reguleringstallet fra 2017 til 2018 på 2,2 pct., hvorved reguleringstallet efter § 20 i personskatteloven, der for 2017 udgør 107, for 2018 udgør 109,4. Efter regulering af grundbeløbet med 9,4 pct. oprundes beløbsgrænsen til nærmeste hele hundrede kroner.

Med et reguleringstal efter personskattelovens § 20 for 2018 på 109,4, svarer grundbeløbet på 20.000 kr. i 2010-niveau således til et beløb i 2018 på 21.900 kr.

Beløbsgrænsen vil fremgå af den oversigt, som Skatteministeriet hvert år offentliggør over samtlige beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, der reguleres efter § 20 i personskatteloven.

Kravet om, at lønmodtageren skal afgive et informeret samtykke, jf. *nr. 2*, kommer fra portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 3. Direktivet beskriver dog ikke nærmere, hvad der ligger i begrebet *informeret* samtykke. Der må som udgangspunkt forstås et samtykke givet på baggrund af fyldestgørende information fra firmapensionskassen. Det kan heraf også udledes, at informationen om samtykket skal fremgå i en sproglig lettilgængelig og forståelig form, som gør lønmodtageren i stand til at forstå, hvilke muligheder lønmodtageren har, og hvad konsekvensen er ved at give samtykke til at få beløbet udbetalt frem for at lade det blive stående i pensionsordningen som en fripolice, jf. stk. 1.

Eksempelvis kan der være knyttet garantier til ordningen, som vil bortfalde i forbindelse med udbetalingen, eller der kan være knyttet visse medlemsfordele til at have en ordning i firmapensionskassen, f.eks. leje af feriehus eller lignende. I sådanne tilfælde skal firmapensionskassen i medfør af bekendtgørelse om god skik og informationspligt for firmapensionskasser § 7 oplyse lønmodtageren om, at evt. garantier eller rettigheder bortfalder, hvis lønmodtageren vælger af få den optjente pension udbetalt frem for at lade den blive stående.

Det påhviler firmapensionskassen at indhente det informerede samtykke fra lønmodtageren. Da det i dag er muligt for pensionskasserne at tvangsudbetale ordningens genkøbsværdi, betyder de nye foreslåede regler om informeret samtykke, at det i de tilfælde, hvor lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land, ikke længere er muligt at tvangsudbetale beløbet uden at tage kontakt til lønmodtageren. Det er således en mindre gruppe af pensionskassernes medlemmer, der ikke længere vil kunne ske en tvangsudbetaling til. Som nævnt ovenfor henvender mange firmapensionskasser sig i praksis stadig til medlemmet, selvom beløbet er under tvangsgenkøbsgrænsen, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførselsmuligheder til andre pensionsordninger.

Medmindre lønmodtageren har informeret firmapensionskassen om, at den pågældende er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., må firmapensionskassen kunne antage, at en lønmodtager, som har adresse i Danmark, og som ikke reagerer på anmodning fra firmapensionskassen om at oplyse, om den pågældende lønmodtager er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., ikke er en fratrædende lønmodtager, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, hvorfor der kan ske tvangsudbetaling efter aftalens bestemmelser herom.

Både den gældende mulighed for at kunne tvangsudbetale og forslaget til den nye regel om muligheden for udbetaling af mindre beløb med et informeret samtykke er båret af hensynet til at undgå uforholdsmæssigt store omkostninger til administration af ordninger med lav værdi, og dermed et hensyn også til lønmodtageren, som kan risikere at miste hele beløbet i den optjente ordning som følge af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen giver ikke lønmodtageren en ret til at få udbetalt et beløb, uanset om det er over eller under grundbeløbet.

Ifølge direktivets artikel 6, stk. 2, bør medlemsstaterne sørge for, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien af sådanne hvilende pensionsrettigheder bevares. Værdien af disse rettigheder på det tidspunkt, hvor medlemmet fratræder ordningen, bør beregnes i overensstemmelse med national ret og praksis.

§ 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og § 17, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, sikrer, at alle livsforsikringer og pensionsordninger er betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Der skal samtidig tages hensyn til kollektivet, dvs. de øvrige medlemmer af ordningen. Det gælder uanset forsikringernes eller ordningernes status, herunder også for hvilende ordninger. Dansk lovgivning sikrer dermed allerede i dag, at hvilende forsikringer/ordninger behandles lige så retfærdigt som aktive ordninger. Kravene om, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien heraf skal behandles på en retfærdig måde, jf. artikel 6, stk. 2, anses derfor som implementeret i dansk ret i medfør af de ovenfor nævnte bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens stk. 1 og 2 alene finder anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 64 b, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder stk. 1 og 2 i § 64 b således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 64 b gennemfører artikel 5, stk. 1, 3 og 4, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre portabilitetsdirektivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabili-

tetsdirektivets artikel 5, stk. 4, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 64 c

Det følger af § 7 i bekendtgørelse nr. 1263 af 8. december 2006 om god skik og informationspligt for firmapensionskasser, at en firmapensionskasse, skal yde rådgivning, hvis medlemmet anmoder herom. Endvidere skal firmapensionskassen af egen drift yde rådgivning, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor. Rådgivningen skal tilgodese medlemmets interesser og give medlemmet et godt grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende. Pensionskassen skal orientere om de risici, der er relevante for medlemmet. Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Den gældende bekendtgørelse om god skik og informationspligt for firmapensionskasser indeholder ikke tilsvarende oplysningskrav om oplysning om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke pensionsrettighederne eller betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

I praksis vil en firmapensionskasse dermed efter de gældende regler i bekendtgørelse om god skik og informationspligt for firmapensionskasser være forpligtet til at yde rådgivning, hvis medlemmet anmoder herom. Det fremgår dog ikke eksplicit af bekendtgørelsen, hvilke oplysninger medlemmet som minimum har krav på at modtage.

Der foreslås indsat en ny § 64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser, som indeholder minimumskrav om oplysninger til medlemmet i lov om tilsyn med firmapensionskasser. Firmapensionskasserne vil dog stadig være forpligtede til efter en konkret afvejning af medlemmets behov og interesser at give yderligere oplysninger i henhold til bekendtgørelsens § 7.

Bestemmelsen sikrer, at aktive medlemmer og hvilende medlemmer, efter anmodning bliver oplyst om deres pensionsrettigheder. Oplysningerne er relevante i eksempelvis tilfælde, hvor medlemmer gør eller påtænker at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed. Er der knyttet efterladte ydelser til en ordning, skal de efterladte pensionsmodtagere også have samme ret til oplysninger som hvilende medlemmer.

Det foreslås i *stk. 1*, at en firmapensionskasse efter anmodning fra en lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, skal op-

lyses om tre forhold. Firmapensionskassen skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne ved anvendelsen af disse betingelser ved ansættelsesforholdets ophør, værdien af de optjente pensionsrettigheder eller vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen og sidst betingelserne for firmapensionskassens fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

En lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen er et aktivt medlem i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra c.

Det foreslås i *nr. 1*, at en firmapensionskasse efter anmodning fra et aktivt medlem skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør. Det er dermed rettighederne, som fremgår af direktivets artikel 5 og forslaget til den nye § 64 b, som medlemmet er berettiget til at blive oplyst om.

Der henvises til det foreslåede § 64 b, jf. dette lovforslags § 4, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *nr. 2*, at firmapensionskassen på anmodning skal oplyse værdien af medlemmets optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

Det foreslås i *nr. 3*, at firmapensionskassen på anmodning skal oplyse om betingelserne for firmapensionskassens fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder. Dette kan f.eks. være information om, at ordningen i fremtiden kan blive så lille, at den vil blive udbetalt, forudsat at medlemmet samtykker.

Det er ikke et krav, at medlemmet skal være en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., for at have ret til at anmode om informationerne efter stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis pensionsordningen giver mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal de oplysninger, der gives, jf. stk. 1, også omfatte en skriftlig erklæring om, at medlemmet bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed. Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at en firmapensionskasse efter anmodning fra et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pen-

sion fra, og som berettiger den pågældende til pension, skal give en række oplysninger til medlemmet.

Det foreslås i *nr. 1*, at en firmapensionskasse skal give oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

Det foreslås i *nr. 2*, at en firmapensionskasse skal give oplysninger om betingelserne for pensionskassens behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Et medlem omfattet af den foreslåede bestemmelse beteges som et hvilende medlem i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra h.

I forhold til betingelserne for behandling af de hvilende pensionsrettigheder, kan det f.eks. være relevant at informere om, at ordningen i fremtiden kan blive så lille, at den vil blive udbetalt.

Det er ikke et krav, at det hvilende medlem skal være, eller have været, en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v.,

Det foreslås i *stk. 4*, at en firmapensionskasse efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning, skal oplyse om de i *stk. 3* nævnte oplysninger, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt. Det drejer sig om oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, samt oplysninger om betingelserne for pensionskassens behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Bestemmelsen finder anvendelse i de situationer, hvor det oprindelige medlem, afgår ved døden før pensionsalderen indtræder, og efterlader sig begunstigede (efterladte pensionsmodtagere). Ofte vil der være tale om begunstigede i form af ægtefælle eller samlever og/eller børn.

Det er en betingelse, at udbetalingen af ydelsen til den eller de efterladte er udskudt. Bestemmelsen vedrører dermed såkaldte opsatte efterladte ydelser, herunder børnepension, enkepension og samleverpension. At ydelsen er opsat betyder, at den udskydes, således at den udbetales på et senere tidspunkt, f.eks. når den afdøde ægtefælle ville have opnået pensionsalderen.

I praksis får efterladte pensionsmodtagere i Danmark i dag udbetalt efterladte ydelser umiddelbart efter dødsfaldet er indtruffet, dvs. at pensionsordningerne straks påbegynder udbetaling. Ydelserne til de efterladte bliver typisk ikke udskudt, og de vil derfor også kun sjældent være opsatte eller hvilende. Firmapensionskasserne vil således i praksis kun yderst sjældent blive forpligtede til at yde information i henhold til den foreslåede *stk. 4*, som netop henviser til informationerne i forhold til hvilende medlemmer og hvilende ordninger, jf. den foreslåede *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 5*, at oplysningerne i *stk. 1-4* skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist, og at firmapensionskassen ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

Bestemmelsen skal sikre, at medlemmerne har mulighed for at sætte sig ind i de oplysninger, som de modtager. Pensionsforhold opfattes af mange medlemmer som svært tilgængeligt stof, og det er derfor vigtigt, at sprogbrugen i forbindelse med afgivelse af informationer er klart, så det sætter modtageren i stand til at forstå det pågældende budskab.

Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

At firmapensionskasserne ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året, er af hensyn til de administrative byrder, som pensionskasserne vil kunne opleve, hvis et medlem bliver ved med at anmode om opdaterede informationer. Dermed udnyttes den valgmulighed, som portabilitetsdirektivet foreskriver i artikel 6, *stk. 4*, om, at medlemsstaterne kan fastsætte, at sådanne oplysninger kun skal gives én gang om året.

Den foreslåede § 64 b gennemfører artikel 6 i portabilitetsdirektivet om oplysninger vedrørende pensionsrettigheder til aktive medlemmer, hvilende medlemmer og efterladte. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 64 d

Det foreslås at indsætte en ny § 64 d i lov om tilsyn med firmapensionskasser, der angiver, hvilke nærmere pensionsordninger og produkter, som §§ 64 a-64 c ikke finder anvendelse for.

Det foreslås i *stk. 1*, at de foreslåede §§ 64 a-64 c ikke finder anvendelse på visse nærmere beskrevne pensionsordninger, herunder pensionsordninger som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer, jf. forslaget til *nr. 1*. Ordninger, som er lukket for medlemsadgang, vil dermed ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger.

Det foreslås i *nr. 2*, at de foreslåede §§ 64 a-64 c ikke finder anvendelse på pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 58, *stk. 4-6* og 61, *stk. 2-4*, så længe administrationen varer. Ordninger, der er taget under administration af en administrator, som er udpeget af Finanstilsynet, vil dermed heller ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger. En firmapensionskasse kan tages under administration, når firmapensionskassen ikke længere kan fortsætte

sin virksomhed. Det er Finanstilsynet, der træffer afgørelse herom, og der etableres et administrationsbo, som er en selvstændig juridisk person, der er forskellig fra firmapensionskassen.

Når der enten er sket overdragelse af forsikringsbestanden til et eller flere forsikringsselskaber eller firmapensionskasser, jf. § 61, stk. 2, jf. § 257 i lov om finansiel virksomhed, eller sket stiftelse af et gensidigt forsikringsselskab, jf. § 61, stk. 2, jf. § 258 i lov om finansiel virksomhed, vil ordningerne i de pågældende livsforsikringsselskaber eller firmapensionskasser igen være omfattet af bestemmelserne i de foreslåede §§ 60 b-60 c.

Yderligere foreslås det i *nr. 3*, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på en engangsydelse fra en sponsor til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, som ikke er knyttet til alderspension. En engangsydelse, der ikke er knyttet til bidrag med henblik på alderspension, som udbetales direkte eller indirekte ved ansættelsesforholdets ophør, og som udelukkende finansieres af sponsorvirksomheden, er således ikke omfattet af de foreslåede §§ 64 a-64 c.

Reglerne finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at de foreslåede §§ 64 a og 64 b alene finder anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre begunstigede end lønmodtageren selv. Er der eksempelvis knyttet invalide- eller efterladydelser, herunder børnepension, enkepension eller samlevpension til pensionsordningen, finder bestemmelserne således ikke anvendelse på de pågældende ydelser.

Bestemmelsen implementerer portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 2 og 3.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Til nr. 2 (§ 66 b i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

§ 66 b i lov om firmapensionskasser indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om firmapensionskasser. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 66 b, stk. 1, i lov om firmapensionskasser er alene den pensionskasse, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet vedrører, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 66 b, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den firmapensionskasse, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 66 b i lov om firmapensionskasser. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 68, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 66 b, stk. 1, i lov om firmapensionskasser tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en firmapensionskasse er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for firmapensionskassen, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for firmapensionskassen skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori

der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en firmapensionskasse ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En firmapensionskasses partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 66 b i lov om firmapensionskasser på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 66 b i lov om firmapensionskasser i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 7, stk. 4, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere regulerer bl.a. god skik for disse virksomhedstyper. Det følger af § 7, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, at en finansiel rådgiver eller boligkreditformidler skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Erhvervsministeren har i medfør af § 7, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder i en række bekendtgørelser.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer. Efter § 29, stk. 1, i markedsføringsloven søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det følger af § 29, stk. 2, at Forbrugerombuds-

manden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Der findes ikke i dag en lignende bestemmelse vedrørende Finanstilsynets udarbejdelse og offentliggørelse af forhandlede retningslinjer for god skik svarende til, hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 29.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 4 i § 7 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Forslaget indebærer et nyt redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i § 7 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og de generelle regler om god skik i bekendtgørelser udstedt i medfør af § 7, stk. 2, herunder f.eks. bekendtgørelse om god skik for finansielle rådgivere og bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i § 7, stk. 1, og regler herom udstedt i medfør af § 7, stk. 2. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som fremgår af f.eks. bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed § 7, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både de finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forbrugerne.

Forhandlede retningslinjer udelukker ikke domstolene fra at foretage en prøvelse af, om overtrædelser i det enkelte tilfælde er i strid med reglerne om god skik eller andre bestemmelser i den finansielle lovgivning.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke formelt er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at de udstedes. Finanstilsynet vil dog kun udstede retningslinjer, når der er enighed blandt

de forhandlende parter om indholdet. Herved sikres den samme praksis, som er gældende på Forbrugerombudsmandens område. Det bør fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og tiltrådt retningslinjerne.

Det er i særlig grad vigtigt at sikre enighed blandt de forhandlende parter, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Finanstilsynet kan fortsat udstede vejledninger på god skik-området.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem de to myndigheder om retningslinjernes indhold, ligesom det bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder. Såfremt et område allerede er omfattet af en af Forbrugerombudsmanden forhandlet retningslinje, der gælder for både finansielle og ikke-finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet ikke udarbejde en retningslinje på det område.

Til nr. 2 (§ 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

§ 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør af loven. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere er alene finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør af loven, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 21, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at

det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnet og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovfor-slags § 1, nr. 68, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag.

En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 8 a, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Lov om ejendomskreditselskaber regulerer bl.a. god skik for ejendomskreditselskaber. Det følger af § 8 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber, at ejendomskreditselskaber skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Erhvervsministeren har i medfør af § 8 a, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for ejendomskreditselskaber.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som ejendomskreditselskaber bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer. Efter § 29, stk. 1, i markedsføringsloven søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det følger af § 29, stk. 2, at Forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiell virksomhed.

Der findes ikke i dag en lignende bestemmelse vedrørende Finanstilsynets udarbejdelse og offentliggørelse af forhandlede retningslinjer for god skik svarende til, hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 29.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 8 a i lov om ejendomskreditselskaber, hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på

nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Forslaget indebærer et nyt redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i § 8 a i lov om ejendomskreditselskaber og de generelle regler om god skik i bekendtgørelsen om god skik for boligkredit udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i § 8 a, stk. 1, og regler herom udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som fremgår af f.eks. bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed § 8 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber eller regler udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både ejendomskreditselskaber og forbrugerne.

Forhandlede retningslinjer udelukker ikke domstolene fra at foretage en prøvelse af, om overtrædelser i det enkelte tilfælde er i strid med reglerne om god skik eller andre bestemmelser i den finansielle lovgivning.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at de udstedes. Det bør dog fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og hvem der har tiltrådt retningslinjerne.

Finanstilsynet kan udstede forhandlede retningslinjer, selv om en eller flere af de organisationer, der deltager i forhandlingerne måtte være uenige i retningslinjernes indhold. Finanstilsynet bør dog i videst muligt omfang søge at inddrage organisationernes bemærkninger i retningslinjerne. Dette er i særlig grad vigtigt, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamiske norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem de to myndigheder om retningslinjernes ind-

hold, ligesom det bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder.

Til nr. 2 (§ 12, stk. 2, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af dette lovforslags § 6, nr. 1, hvorved § 8 a, stk. 4, bliver til § 8 a, stk. 5. § 12, stk. 2, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber henviser til den pågældende bestemmelse og konsekvensrettes som følge heraf.

Til nr. 3 (§ 16 i lov om ejendomskreditselskaber)

§ 16 i lov om ejendomskreditselskaber indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om ejendomskreditselskaber eller regler udstedt med hjemmel i lov om ejendomskreditselskaber. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 16, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber anses fysiske eller juridiske personer, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om ejendomskreditselskaber eller regler udstedt med hjemmel i loven, som part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 16, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den fysiske eller juridiske person, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 16 i lov om ejendomskreditselskaber. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor en virksomhed på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren

blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 68, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 16, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en fysisk eller juridisk person er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for den fysiske eller juridiske person, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for den fysiske eller juridiske person.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for den fysiske eller juridiske person skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en fysisk eller juridisk person ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En fysisk eller juridisk persons partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 16 i lov om ejendomskreditselskaber på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 16 i lov om ejendomskreditselskaber i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne af-

spejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 19, stk. 5, i lov om betalingskonti)

§ 19 i lov om betalingskonti regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af Finanstilsynets reaktioner over for virksomheder og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politiet.

Med lov nr. 375 af 27. april 2016 blev stk. 5 og 6 indsat i § 19 i lov om betalingskonti. Bestemmelserne regulerer offentliggørelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, men hvor sagen er afsluttet med påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom. Bestemmelserne regulerer endvidere tilfælde, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en dom i en sag overgivet til politimæssig efterforskning, men hvor dommen er anket eller genoptaget.

Det følger således af den gældende § 19, stk. 5, i lov om betalingskonti, at såfremt Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den pågældende betalingstjenesteudbyder offentliggøre oplysninger herom. Herudover har Finanstilsynet mulighed for at fjerne oplysningerne vedrørende beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning efter § 19, stk. 1, 8. pkt., fra Finanstilsynets hjemmeside.

Det følger af den gældende § 19, stk. 6, at Finanstilsynet efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person skal offentliggøre resultatet af en anke eller genoptagelse.

Ved lov nr. 1549 af 13. december 2016 blev der indsat en ny bestemmelse i offentliggørelsesreglerne i den finansielle regulering, herunder lov om finansiell virksomhed, lov om investeringsforeninger og lov om værdipapirhandel, som indholdsmæssigt svarer til § 19, stk. 5 og 6, i lov om betalingskonti. Det foreslås derfor, at § 19, stk. 5 og 6, i lov om betalingskonti ophæves, og at der i stedet indsættes et nyt § 19, stk. 5. Det nye stk. 5 skal have samme indhold, som det gældende § 19, stk. 5 og 6, men ordlyden skal svare til de bestemmelser, der er indført i den øvrige finansielle lovgivning.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter § 19, stk. 1, 8. pkt., og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom.

Da det ikke er givet, at den betalingstjenesteudbyder, som er blevet politianmeldt, ønsker offentliggørelse af påtaleopgi-

velsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, skal der i henhold til det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, kun ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, såfremt betalingstjenesteudbyderen anmoder Finanstilsynet herom.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 2. pkt.*, at betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Baggrunden herfor er, at Finanstilsynet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af afgørelsen eller dommen.

Finanstilsynet skal offentliggøre afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter *stk. 1, 8. pkt.*, og *stk. 2*, dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynet tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside.

Offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse omfatter tillige tilfælde, hvor der er tale om en dom afsagt af en ankeinstans.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 3. pkt.*, at er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til en højere retsinstans.

Det foreslås i *stk. 5, 4. pkt.*, at modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

I de tilfælde hvor den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, ikke anmoder Finanstilsynet om at offentliggøre oplysninger om, at sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom i medfør af det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, men ønsker Finanstilsynets offentliggørelse af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, herunder eventuelle supplerende oplysninger om efterfølgende domme i sagen, slettet fra Finanstilsynets hjemmeside, kan dette således ske ved indsendelse af dokumentation for sagens afslutning til Finanstilsynet. Finanstilsynet vil herefter i medfør af det foreslåede *stk. 5, 4. pkt.*, slette offentliggørelsen af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning m.v. fra Finanstilsynets hjemmeside.

Finanstilsynet modtager ikke nødvendigvis oplysninger om og dokumentation for, at en sag overgivet til politimæssig efterforskning er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom. Finanstilsynets forpligtelse til at fjerne oplysninger om en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning indtræder derfor først i det tilfælde, hvor Finanstilsynet modtager dokumentation herfor. Det er ikke afgørende, hvem der indsender eller overleverer en sådan dokumentation, og Finanstilsynets forpligtelse til at slette oplysninger om overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning indtræder således, uanset om den fornødne dokumentation modtages fra anklagemyndigheden, den pågældende virksomhed, som sagen vedrører, eller af tredjemand.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til højere retsinstans. Fjernelse af offentliggørelsen af en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning i tilfælde, hvor en sag er afsluttet ved frifindende dom eller afsluttet ved påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, vil således først ske efter udløbet af henholdsvis ankefristen eller fristen for at påklage påtaleopgivelsen eller tiltalefrafaldet, da afgørelsen skal være endelig.

Forslaget indebærer ikke indholdsmæssige ændringer.

Der er således ikke tiltænkt indholdsmæssige forskelle på det gældende § 19, stk. 5 og 6, og det stk. 5, der nu foreslås indført med dette lovforslags § 7, nr. 1. Ændringen er udelukkende begrundet i hensynet til at ensarte ordlyden af offentliggørelsesreglerne i lov om betalingskonti med ordlyden af offentliggørelsesreglerne i den øvrige finansielle lovgivning.

Til nr. 2 (§ 21 i lov om betalingskonti)

§ 21 i lov om betalingskonti indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om betalingskonti, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Bestemmelsen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 21 i lov om betalingskonti er de omfattede betalings tjenesteudbydere, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om betalingskonti, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 21, ændres, så det klart fremgår, at det er den betalingstjenesteudbyder, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 21 i lov om betalingskonti. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 68, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 21 i lov om betalingskonti tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en betalingstjenesteudbyder er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der

som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 21 i lov om betalingskonti på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 21 i lov om betalingskonti i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 8

Til nr. 1 (overalt i lov om betalinger)

Med lovforslagets § 8, nr. 2 og 4, ændres henvisninger i § 23, stk. 1, nr. 5, og i § 81 i lov om betalinger til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme til at være henvisninger til hvidvaskloven, som er lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorismes officielle kaldetitel.

Med henblik på at opnå ensretning i resten af lov om betalinger, foreslås det overalt at ændre henvisninger til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme til at være henvisninger til hvidvaskloven.

Der er således ikke tilsigtet nogle materielle ændringer.

Til nr. 2 (§ 23, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger)

§ 23 i lov om betalinger regulerer, hvilke hensyn Finanstilsynet skal sikre i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel i et e- pengeinstitut eller et betalingsinstitut. Finanstilsynets vurdering skal i henhold til § 23, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger ske under hensyntagen til, om der i forbindelse med den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at hvidvask af udbytte eller finansiering af terrorisme, jf. §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, vil ske.

Med lov nr. 651 af 8. juni 2017 blev §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme til §§ 3 og 4 i lov om forebyggende

foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven). Bestemmelserne regulerer, hvad der forstås ved henholdsvis hvidvask og finansiering af terrorisme.

Det foreslås derfor, at henvisningen til §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme i § 23, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger ændres til at være en henvisning til §§ 3 og 4 i hvidvaskloven.

Til nr. 3 (§ 24, stk. 4, i lov om betalinger)

Finanstilsynet kan i medfør af § 24 i lov om betalinger ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i et e- pengeinstitut eller betalingsinstitut, i en række nærmere angivne tilfælde.

Efter § 24, stk. 1, i lov om betalinger kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor en kapitalejer ejer en kvalificeret ejerandel i virksomheden, men hvor kapitalejeren ikke opfylder § 23, stk. 1, i lov om betalinger, som indeholder krav til bl.a. den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold.

Efter § 24, stk. 2, i lov om betalinger kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 21, stk. 1, i lov om betalinger til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af en kvalificeret ejerandel i et e- pengeinstitut eller betalingsinstitut forud for erhvervelsen.

Efter § 24, stk. 3, i lov om betalinger skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af kapitalandele.

Det følger af § 24, stk. 4, i lov om betalinger, at en kapitalandel ikke kan indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet stemmeretten i medfør af § 24, stk. 1-3, i lov om betalinger.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 24, hvorefter Finanstilsynet forpligtes til at orientere det pågældende e- pengeinstitut eller betalingsinstitut, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af § 24, stk. 1-3. Finanstilsynet forpligtes endvidere til at orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 24, stk. 2, 2. pkt.

Det følger således af det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter at have truffet en afgørelse om ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i et e- pengeinstitut eller betalingsinstitut skal orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten for de pågældende kapitalandele er ophævet.

Når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en virksomhed, må kapitalejeren ikke udnytte stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele i afstemninger på virksomhedens generalforsamling. Endvi-

dere kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Hvis Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut skal efterleves i forbindelse med afholdelse af generalforsamlinger, kræver det, at virksomheden er bekendt med forholdet.

Virksomheden er ikke part i Finanstilsynets afgørelse efter § 24 i lov om betalinger, og virksomheden bliver derfor ikke nødvendigvis orienteret om det forhold, at en kapitalejers stemmeret er ophævet.

Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere virksomheden om ophævelsen af stemmerettigheder. Herved sikres det, at virksomheden ser bort fra de pågældende stemmer i forbindelse med en afstemning på generalforsamlingen, og det sikres, at virksomheden undlader at medtage de pågældende kapitalandele ved opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Orienteringen skal ikke angive øvrige forhold vedrørende Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeretten, herunder begrundelsen for afgørelsen.

Det følger endvidere af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet også skal orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 24, stk. 2, 2. pkt.

Når Finanstilsynet efter § 24, stk. 2, ophæver stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 21, stk. 1, til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af kapitalandelen, vil kapitalandelen igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender erhvervelsen. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have orienteret virksomheden om ophævelsen af stemmeretten i medfør af det foreslåede § 24, stk. 4, 1. pkt. Med forslaget til 2. pkt. får Finanstilsynet pligt til også at orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten ikke længere er ophævet, således at den pågældende kapitalejer kan udnytte stemmeretten i afstemninger på virksomhedens generalforsamlinger, og således at kapitalandelene igen indgår i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, hvilke kapitalandele der igen tildeles fuld stemmeret, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene.

Det foreslåede *stk. 4* svarer til Finanstilsynets eksisterende praksis på området. Der er således i denne henseende ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Orienteringen til virksomheden er nødvendig for at sikre overholdelsen af den eksisterende lovgivning om ophævede stemmerettigheder. Henset til, at Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten er en afgørelse af indgribende karakter, og henset til, at Finanstilsynet videreformidler oplysninger om afgørelsen til en, som ikke er part i sagen, vurderes det rigtigst, at orienteringspligten eksplicit fremgår af den finansielle regulering.

Til nr. 4 (§ 81, stk. 1, i lov om betalinger)

§ 81 i lov om betalinger omhandler den såkaldte kontantregel, hvorefter en betalingsmodtager, der modtager betalingsinstrumenter, som er omfattet af lov om betalinger, i fysisk handel er forpligtet til at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00. Bestemmelsen omfatter ikke fjernsalg og salg via ubemandede selvbetjeningsmiljøer.

§ 81, stk. 1, i lov om betalinger indeholder endvidere en henvisning til § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Det indebærer, at forhandlere af genstande samt auktionsholdere ikke må modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Med lov nr. 651 af 8. juni 2017 blev indholdet af § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme flyttet til § 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme i § 81, stk. 1, i lov om betalinger ændres til at være en henvisning til § 5 i hvidvaskloven.

Til nr. 5 (§ 136, stk. 9, 2. pkt., i lov om betalinger)

§ 136 i lov om betalinger omhandler Finanstilsynets skærpede tavshedspligt og regulerer endvidere, i hvilke tilfælde Finanstilsynet må videregive fortrolige oplysninger.

§ 136, stk. 9, i lov om betalinger omhandler Finanstilsynets mulighed for at videregive fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at ved videregivelse af oplysninger efter § 136, stk. 6, nr. 14 og 20, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysninger vil blive videresendt til med angivelse af de sagkyndiges befordringer.

Henvisningen til *stk. 6, nr. 14 og 20*, skulle rettelig have været til *stk. 5, nr. 14 og 20*.

Det foreslås derfor, at rette henvisningen til *stk. 6, nr. 14 og 20* i § 136, stk. 9, i lov om betalinger, således at der i stedet henvises til *stk. 5, nr. 14 og 20*.

Til nr. 6 (§ 142, stk. 1, i lov om betalinger)

§ 142 i lov om betalinger indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om betalinger eller regler udstedt i medfør af loven. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 142, stk. 1, i lov om betalinger er alene virksomheder, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om betalinger eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 142, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 142 i lov om betalinger. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,

og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovfor-
slags § 1, nr. 68, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 142, stk. 1, i lov om betalinger tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 142 i lov om betalinger på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 142 i lov om betalinger i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til nr. 7 (bilag 2 til lov om betalinger)

Bilag 2 til lov om betalinger omhandler metoder til opgørelse af krav til betalingsinstitutters basiskapital.

Det følger af § 32, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger, at et betalingsinstitut til enhver tid som minimum skal have en basiskapital, som svarer til det højeste af enten beløbet for startkapitalen, jf. lovens § 12, eller det beløb, som fremkommer efter beregning i henhold til en af de tre metoder, der er beskrevet i bilag 2 til lov om betalinger.

Ved en fejl henviser titlen i bilag 2 til § 20, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger. Henvisningen skulle rettelig have været til § 32, stk. 1, nr. 2, hvilket foreslås rettet med dette lovfor-
slag.

Der er således ikke tilsigtet nogle materielle ændringer.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1, nr. 6, i hvidvaskloven)

§ 1 i hvidvaskloven regulerer lovens anvendelsesområde.

Det følger af § 1, stk. 1, nr. 6, at loven finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge. Virkningen heraf er, at virksomheder, der i henhold til lov om betalinger har tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af bilag 1 i lov om betalinger, også er omfattet af hvidvaskloven.

Det foreslås at præcisere anvendelsesområdet i § 1, stk. 1, nr. 6, i hvidvaskloven, således at udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger er omfattet af lovens anvendelsesområde. Præciseringen medfører, at virksomheder, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 8 (kontooplysningstjenester), i lov om betalinger ikke er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde. Der er således tale om en videreførelse af gældende retstilstand, da udbydere af kontooplysningstjenester heller ikke er omfattet af hvidvaskloven i dag.

Baggrunden for denne præcisering er, at det følger af lov om betalinger, at disse virksomheder skal have en tilladelse i henhold til lov om betalinger for at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, og bør tillige være omfattet af hvidvaskloven. I modsætning til virksomheder, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, har udbydere af kontooplysningstjenester ikke adgang til brugerens midler og kan ikke iværksætte betalinger, hvorfor det ikke er fundet nødvendigt at omfatte dem af hvidvaskloven.

Lov om betalinger fastslår, at e-pengeinstitutter skal have tilladelse i henhold til § 8 i lov om betalinger, betalingsinstitutter skal have tilladelse i henhold til § 9 i lov om betalinger, udstedere af elektroniske penge, hvis samlede forpligtelser hidrørende fra udestående e-penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, skal have tilladelse efter § 50 i lov om betalinger, og udbydere af betalingsinstrumenter, hvor gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned, skal have tilladelse efter § 51 i lov om betalinger.

En betalingstjeneste er eksempelvis en tjeneste, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for driften af en betalingskonto. Pengeoverførselsvirksomhed og betalingsinitieringstjenester er også eksempler på betalingstjenester.

Med forslaget er virksomheder, der kun udbyder kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8, jf. § 60 i lov om betalinger, derimod ikke omfattet af loven. En virksomhed, der udbyder kontooplysningstjenester samt en eller flere af de i bilag 1, nr. 1-7, til lov om betalinger nævnte betalingstjenester vil

dog være omfattet af loven for så vidt angår de øvrige udbydte betalingstjenester.

Ved elektroniske penge forstås en elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi, der repræsenterer et krav på udstederen, og som udstedes ved modtagelse af betaling af midler med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres som betalingsmiddel af andre end udstederen af elektroniske penge. Det omfatter blandt andet bredt anvendelige forudbetalte kort.

Det er således kun virksomheder, der udsteder elektroniske penge, og som er omfattet af tilladelseskravet i §§ 8 eller 50 i lov om betalinger, der er omfattet af loven. Virksomheder, der udsteder elektroniske penge, der er lagret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. § 5, nr. 14-16, er således ikke omfattet af loven. Ligeledes er det kun virksomheder, der udbyder betalingstjenester, og som er omfattet af tilladelseskravet i §§ 9 eller 51, der er omfattet af loven. Virksomheder, der udbyder betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. § 5, nr. 14-16, og betalingstransaktioner, der gennemføres af udbydere af elektroniske kommunikationsnet, jf. § 5, nr. 17, er således ikke omfattet af loven.

Til nr. 2 (§ 82, nr. 7, i hvidvaskloven).

§ 82, nr. 7, i hvidvaskloven nyaffatter § 361, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed pr 3. januar 2018. Nyaffattelsen er en konsekvens af, at hele § 361 nyaffattes med lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018.

§ 361 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke virksomheder der betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet, herunder grundbeløbets størrelse. Afgiften for valutavekslingsvirksomheder følger af den gældende § 361, stk. 1, nr. 35.

§ 361, stk. 6, som denne er affattet med lov nr. 665 af 8. juni 2017, fastsætter afgiften til Finanstilsynet fra fysiske og juridiske personer omfattet af hvidvaskloven. Valutavekslingsvirksomheder er ikke omfattet af bestemmelsen, men bliver det med § 82, nr. 7, i hvidvaskloven.

§ 361 nyaffattes på ny med dette lovforslags § 1, nr. 69. Som led i denne nyaffattelse vil valutavekslingsvirksomheder blive omfattet af § 361, stk. 6, sammen med øvrige omfattet af hvidvaskloven. Som følge heraf ophæves § 82, nr. 7, i hvidvaskloven.

Ophævelsen sker således af lovtekniske årsager og indebærer ikke ændringer af indholdsmæssig karakter i forhold til valutavekslingsvirksomheder eller den afgift, som disse skal betale til Finanstilsynet.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

§ 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 37, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. er alene det realkreditinstitut eller kreditinstitut, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 37, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovfor-slags § 1, nr. 68, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 37, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 10 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

§ 10 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond angiver, at en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Efter § 10 f, stk. 3, 1. pkt., finder § 355 i lov om finansiel virksomhed med de nødvendige tilpasninger anvendelse ved fastlæggelse af, hvem der er part efter lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Partsstatus og partsbeføjelser efter § 355 i lov om finansiel virksomhed er for lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den

1. juli 2004, jf. § 10 f, stk. 3, 2. pkt. Dette svarer til tidspunktet, hvor § 10 f med lov nr. 365 af 19. maj 2004 blev indsat i lov om Lønmodtagernes Dyrtingsfond.

Partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 68, ændret, så det fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 68, og bemærkningerne hertil.

Med ændringen af § 355 i lov om finansiel virksomhed vil det være klart, at det ikke er afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. Partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Det foreslås at ændre § 10 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtingsfond, så det fremgår, at partsstatus efter loven er begrænset til forhold, hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for Lønmodtagernes Dyrtingsfond.

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 355 i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 68.

Med ændringen sikres ensartethed i ordlyden af § 10 f, stk. 3, og § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Endvidere sikres det, at § 10 f, stk. 3, 2. pkt., som hidtil alene angiver den tidsmæssige afgrænsning af bestemmelsen.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 27 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

§ 27 f i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension angiver, at en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Efter § 27 f, stk. 3, 1. pkt., finder § 355 i lov om finansiel virksomhed med de nødvendige tilpasninger anvendelse ved fastlæggelse af, hvem der er part efter lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Partsstatus og partsbeføjelser efter § 355 i lov om finansiel virksomhed er for lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004, jf. § 27 f, stk. 3, 2. pkt. Dette svarer til tidspunktet, hvor § 27 f med lov nr. 365 af 19. maj 2004 blev indsat i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 68, ændret, så det fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 68, og bemærkningerne hertil.

Med ændringen af § 355 i lov om finansiel virksomhed vil det være klart, at det ikke er afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. Partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Det foreslås at ændre § 27 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, så det fremgår, at partsstatus efter loven er begrænset til forhold, hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 355 i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 68.

Med ændringen sikres ensartethed i ordlyden af § 10 f, stk. 3, og § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Endvidere sikres det, at § 10 f, stk. 3, 2. pkt., som hidtil alene angiver den tidsmæssige afgrænsning af bestemmelsen.

Ændringen af ordlyden af partsbestemmelsen afspejler Finanstilsynets praksis på området, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 68, i dette lovforslag. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 7, nr. 1 og 7, i lov nr. 262 af 16. marts 2016)

Det foreslås at ophæve § 7, nr. 1 og 7, i lov nr. 262 af 16. marts 2016. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets § 1, nr. 1 og 71.

§ 7, nr. 1, i lov nr. 262 af 16. marts 2016 ændrer i fodnoten til lov om finansiel virksomhed. Fodnoten blev ligeledes ændret ved § 1, nr. 1, i lov nr. 1563 af 15. december 2015. Denne ændring blev der ikke taget højde for ved ændringen i § 7, nr. 1, i lov nr. 262 af 16. marts 2016. Det bliver der rettet op på med nærværende lovforslags § 1, nr. 1. Den tidligere ændring, som følger af § 7, nr. 1, i lov nr. 262 af 16. marts 2016, foreslås som følge heraf ophævet.

§ 7, nr. 7, i lov nr. 262 af 16. marts 2016 ændrer i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Samme bestemmelse blev ligeledes ændret ved § 1, nr. 129, i lov nr. 1549 af 13. december 2016. Ved ændring af bestemmelsen i lov nr. 1549 af 13. december 2016 blev der ikke taget højde for den ændring, som blev foretaget ved lov nr. 262 af 16. marts 2016, som trådte i kraft på et senere tidspunkt end lov nr. 1549 af 13. december 2016. Ændringen som følger af § 7, nr. 7, i lov nr. 262 af 16. marts 2016 skal således foretages på ny, så den rettelig tager højde for bestemmelsens nuværende ordlyd. Det bliver der rettet op på med nærværende lovforslags § 1, nr. 71. Den tidligere ændring, som følger af § 7, nr. 7, i

lov nr. 262 af 16. marts 2016, foreslås som følge heraf ophævet.

Til § 14

Af lovtekniske årsager foreslås det at ophæve § 1, nr. 1, 8-14, 62, 84-88 og 101, i lov nr. 665 af 8. juni 2017.

§ 1, nr. 1, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 ændrer i fodnoten til lov om finansiel virksomhed, således at det bl.a. kommer til at fremgå, at lov om finansiel virksomhed indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) og ændringer som følge af forordning om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR).

Fodnoten til lov om finansiel virksomhed nyaffattes ved nærværende lovforslags § 1, nr. 1. Derfor ophæves den tidligere ændring til fodnoten, som i stedet er indarbejdet i nyaffattelsen.

Ved § 1, nr. 14, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, indsattes som nr. 53-58 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed definitioner af accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat og værtsland for investeringsselskab. I henhold til ikrafttrædelsen af lov nr. 665 af 8. juni 2017 skulle indsættelsen af definitionerne ske den 3. januar 2018. Dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov om kapitalmarkeder. Ved § 1, nr. 8-13, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 blev der endvidere foretaget en række ændringer af den eksisterende § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 8-14, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 7, hvorefter der indsættes en række nye definitioner før den 3. januar 2018. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 7, med tilhørende specielle bemærkninger. § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed nyaffattes per 3. januar 2018, jf. dette lovforslags § 1, nr. 8. De ophævede ændringer fra lov nr. 665 af 8. juni 2017 indsættes i forbindelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, med tilhørende specielle bemærkninger.

Ved § 1, nr. 62, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, indsættes et nyt punktum i § 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. I henhold til ikrafttrædelsen af lov nr. 665 af 8. juni skulle indsættelsen ske den 3. januar 2018.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 62, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 13, hvorefter der indsættes nye punktummer i samme bestemmelse før den 3. januar 2018. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 13, med tilhørende specielle bemærkninger. § 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed nyaffattes per 3. januar 2018, jf. dette lovforslags § 1, nr. 14. Det ophævede punktum fra lov nr. 665 af 8. juni 2017 indsættes i forbindelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14, med tilhørende specielle bemærkninger.

Ved § 1, nr. 84, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 ophæves § 224, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed. I henhold til ikrafttrædelsen af lov nr. 665 af 8. juni skal ophævelsen ske den 3. januar 2018.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 84-88, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 40, hvorefter der foreslås indsat et nyt § 224, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 40, med tilhørende specielle bemærkninger. § 224, stk. 5, ophæves i stedet med dette lovforslags § 1, nr. 39. Dette vil også ske per 3. januar 2018. Ophævelsen er alene begrundet i lovtekniske hensyn. § 224, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed ophæves som forudsat i lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 101, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 er en konsekvens af, at der med dette lovforslags § 1, nr. 69, foreslås en nyaffattelse af § 361 i lov om finansiel virksomhed. Denne bestemmelse er nyaffattet ved § 1, nr. 101, i lov om 665 af 8. juni 2017, som først træder i kraft den 3. januar 2018, og bestemmelsen ophæves som følge heraf.

Til § 15

Af lovtekniske årsager foreslås det at ophæve § 1, nr. 1, og § 4 i lov nr. 667 af 8. juni 2017.

Ved § 1, nr. 1, i lov nr. 667 blev der indsat nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 54-60, i lov om finansiel virksomhed af real-kreditlignende lån, accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat og værtsland for investeringsselskab. Reelt indsættes kun ny definition af realkreditlignende lån. § 4 i lov nr. 667 ophævede således af lovtekniske årsager en bestemmelse, § 1, nr. 14, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. i øvrigt de specielle bemærkninger til dette lovforslags § 13, hvorved der som nr. 53-58 indsættes definitioner af accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat og værtsland for investeringsselskab. Ophævelsen skyldtes, at der ved anden lov var indsat nr. 53, som ellers utilsigtet ville forsvinde. Det følger af § 5, stk. 2, til lov nr. 667, at § 5, stk. 1, nr. 55-60, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved lovens § 1, nr. 1, og § 4, træder i kraft 3. januar 2018. Dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov om kapitalmarkeder.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 1, og § 4 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 7, hvorefter der indsættes en række nye definitioner med ikrafttrædelse før den 3. januar 2018. Med dette lovforslags § 1, nr. 8, foreslås det at nyaffatte hele § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed per 3. januar 2018. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 7 og 8, med tilhørende specielle bemærkninger.

Til § 16

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets § 1, nr. 4-7, 9-13, 15, 23, 24, 27-31, 33-38, 45, 54, 58, 59 og 70, som implementerer Solvens II-direktivet, og §§ 14 og 15 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 1, nr. 1, 8, 14, 17-19, 32, 39-44, 57, 66, 69 og 73, og at lovforslagets § 2, som ændrer i lov om kapitalmarkeder, træder i kraft den 3. januar 2018. Dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov om kapitalmarkeder og lov nr. 665 af 8. juni 2017, hvori MiFID II og ændringer som følge af MiFIR blev gennemført i dansk ret.

Lovforslagets § 1, nr. 1, er en nyaffattelse af fodnoten til lov om finansiel, og denne skal træde i kraft den 3. januar 2018 som følge af fodnotens henvisning til MiFID II og MiFIR. Fodnoten er således opdateret per 3. januar 2018.

Med § 1, nr. 69, foreslås det at nyaffatte § 361 i lov om finansiel virksomhed. § 361 i lov om finansiel virksomhed nyaffattes ved lov nr. 665 af 8. juni 2017. Lov nr. 665 træder i kraft den 3. januar 2018, og dette er baggrunden for den foreslåede ikrafttrædelsesdato i *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovforslagets § 1, nr. 2, 3 og 21, og § 4, nr. 1, som implementerer portabilitetsdirektivet, træder i kraft den 21. maj 2018. Dette svarer til implementeringsfristen i direktivet, jf. artikel 8, *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 5*, at §§ 60 c og 60 d i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og §§ 64 b og 64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. dette lovforslags § 4, nr. 1, som implementerer portabilitetsdirektivet, dog kun finder anvendelse for ansættelsesperioder fra den 21. maj 2018. Dette er i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 2, *stk. 4*, hvoraf det fremgår, at direktivet finder anvendelse på de ansættelsesperioder, som ligger efter direktivets gennemførelse. Ved ansættelsesperioder forstås de perioder med ansættelse, som ligger efter lovens ikrafttrædelse, uanset om ansættelsesforholdet er påbegyndt eller indgået før eller efter den 21. maj 2018.

For så vidt angår retten til at lade optjente pensionsrettigheder blive stående i den ordning, hvor de er optjent, jf. § 60 c, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og § 64 b, jf. dette lovforslags § 4, nr. 1, gælder det alene de optjente pensionsmidler, som stammer fra bidrag indbetalt den 21. maj 2018 eller herefter. Det er alene de pensionsrettigheder, som er optjent den 21. maj 2018 eller herefter, som er omfattet af retten til at lade optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen. Det har dog ikke betydning i praksis, idet lønmodtagere i praksis har ret til at lade optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen.

For så vidt angår oplysningsforpligtelserne, som indføres med det foreslåede § 60 d, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og § 64 c, jf. dette lovforslags § 4, nr. 1, vil oplysningsplig-

ten gælde oplysninger om de pensionsmidler, som stammer fra bidrag indbetalt den 21. maj 2018 eller herefter. I praksis vil livsforsikringselskaberne og firmapensionskasserne dog allerede efter de gældende regler være forpligtede til at rådgive kunder/medlemmer/efterladte, hvis de anmoder herom. Dermed vil sondringen ikke have nogen betydning i praksis.

Det foreslås i *stk. 6*, at bestyrelsesmedlemmer, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden som følge af ændringerne i § 313, *stk. 3*, nr. 2, og *stk. 5*, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 51 og 53, besidder flere direktør- eller bestyrelsesposter end tilladt efter § 313, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsat besidde disse direktør- og bestyrelsesposter indtil den 1. juli 2019.

Med de foreslåede ændringer til § 313, *stk. 3-5*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 51-53, tilpasses reglerne for opgørelses af ledelsesposter jf. § 313, *stk. 1*, for visse bestyrelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) eller global systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFI).

Bestyrelsesmedlemmer kan være nødsaget til at opgive én eller flere poster for som følge af de med dette lovforslag foreslåede ændringer.

Et bestyrelsesmedlem i et sektorselskab, der selv er et SIFI eller et G-SIFI, vil efter den foreslåede ændring af § 313, *stk. 3*, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 51, skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter, da posten i et SIFI eller G-SIFI, der er et sektorselskab, ikke længere vil kunne undtages fra opgørelsen. I de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter.

Ligeledes vil et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI, der samtidigt varetager ledelsesposter i et selskab, som SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele i, efter den foreslåede ændring af § 313, *stk. 5*, i lov om finansiel virksomhed skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter. Dette skyldes, at posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke længere skal opgøres sammen med bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et, jf. dette lovforslags § 1, nr. 52. Posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal i stedet opgøres som én samlet post, ligesom bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et skal opgøres som én post. I de tilfælde, hvor et bestyrelsesmedlem allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter.

Den foreslåede overgangsbestemmelse indebærer således, at begrænsningen i antallet af ledelsesposter senest skal være opfyldt den 1. juli 2019. Bestyrelsesmedlemmer kan således bibeholde deres poster, uanset at antallet overstiger det tilladte antal poster, frem til den 1. juli 2019. Overgangsord-

ningens udløb den 1. juli 2019 giver mulighed for, at der kan vælges nye bestyrelsesmedlemmer i de berørte virksomheder ved virksomhedernes ordinære generalforsamlinger.

Det foreslås med *stk. 7*, at regler fastsat i medfør af § 8 a, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler. § 6, stk. 1, i dette lovforslag indeholder en rykningsklausul, hvorved de gældende § 8 a, stk. 3 og 4, i lov om ejendomskreditselskaber bliver til § 8 a, stk. 4 og 5. Begge bestemmelser er bemyndigelsesbestemmelser.

Efter det gældende § 8 a, stk. 3, fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om kompetencekrav til ansatte i ejendomskreditselskaber. Bemyndigelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 329 af 7. april 2016 om kompetencekrav til boligkreditgivere og boligkreditformidlere.

Som en følge af det foreslåede *stk. 7* vil bekendtgørelser udstedt i medfør af det gældende § 8 a, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber forblive i kraft, indtil de enten ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør § 8 a, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 6, nr. 1.

Efter det gældende § 8 a, stk. 4, fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om pris- og risikoplysninger for boligkredit. Bemyndigelsen er endnu ikke udnyttet, og derfor omfatter det foreslåede *stk. 7* ikke regler udstedt i medfør heraf.

Forslagets § 17 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets § 1, nr. 1-3, 8, 14, 16-22, 25, 26, 32, 39-44, 46-53, 55-57, 60-69 og 71-73, §§ 2, 3, 5-9, 13, og 14 og § 15, nr. 1, som ændrer i lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om ejendomskreditselskaber, lov om betalingskonti, lov om betalinger, hvidvaskloven og en række andre love, kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1-10, 13 og 14 og § 15, nr. 1, som ændrer i lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, lov om ejendomskreditselskaber, lov om betalingskonti, lov om betalinger, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., hvidvaskloven og en række andre love, kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Til § 17

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, § 1 i lov nr. 667 af 8. juni 2017 og senest ved § 17 i lov nr. 688 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

Lov om finansiel virksomhed

Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. de-

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), EF-Tidende 2002, nr.

cember 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr.

L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om æn-

1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34 (boligkreditdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1 dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, (DGSD), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt an-

dring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (boligkreditdirektivet), EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj

går depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet). I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni

2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr.

2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. Fodnoten til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af

13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (boligkreditdirektivet), EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L

128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26.

november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«.

3. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. §§ 60 b-60 d finder anvendelse på forsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed.«

§ 5. I denne lov forstås ved:

Nr. 1-22) ---

23) *Captivegenforsikringsselskab*: Et forsikringsselskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikringsselskaber.

4. § 5, stk. 1, nr. 23, affattes således:

»

23) *Captivegenforsikringsselskab*: Et genforsikringsselskab, der er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab, eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.«

Nr. 24-26) ---

27) *Outsourcing*: En virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør.

5. I § 5, stk. 1, nr. 27, indsættes efter »leverandør«: » , jf. dog 2. pkt.«.

6. I § 5, stk. 1, nr. 27, indsættes som 2. pkt.:

»For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en leverandør.«

skab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.«

Nr. 28-54) ---

7. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 55-60:

»

- 55) Captiveforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.
- 56) Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:
- a) I forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
 - b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.
- 57) Værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber: En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består,

hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

- 58) Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet: Det tilsyn som udøves med:
- a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2.
 - b) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed.
 - c) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.
- 59) Koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet: Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.
- 60) Finite reinsurance: Genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overfør-

sel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:

- a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, eller
- b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførelse.«

§ 5. I denne lov forstås ved:

- 1) Finansielle virksomheder:
 - a) Pengeinstitutter.
 - b) Realkreditinstitutter.
 - c) Fondsmæglerselskaber.
 - d) Investeringsforvaltningsselskaber.
 - e) Forsikringsselskaber.
- 2) Kreditinstitut: En virksomhed, hvis virksomhed består i at modtage indlån eller andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning.
- 3) Investeringselskab: En juridisk eller fysisk person, hvis virksomhed består i at yde investeringservice.
- 4) Investeringservice: De i bilag 4, afsnit A, nr. 1-8, anførte aktiviteter i forbindelse med de i bilag 5, nr. 1-10, anførte instrumenter.

8. § 5, stk. 1, affattes således:

»I denne lov forstås ved:

- 1) Finansielle virksomheder:
 - a) Pengeinstitutter.
 - b) Realkreditinstitutter.
 - c) Fondsmæglerselskaber.
 - d) Investeringsforvaltningsselskaber.
 - e) Forsikringsselskaber.
- 2) Kreditinstitut: En virksomhed, hvis virksomhed består i at modtage indlån eller andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning.
- 3) Investeringselskab: En juridisk eller fysisk person, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringservice til tredjemand eller udføre investeringsaktiviteter på et professionelt grundlag.
- 4) Investeringservice og investeringsaktivitet: Aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i forbindelse med de instrumenter, der er anført i bilag 5.

-
5) Administrationsselskab: Et selskab, som kan administrere UCITS (i Danmark: investeringsforvaltningsselskab).	5) Administrationsselskab: Et selskab, som kan administrere UCITS (i Danmark: investeringsforvaltningsselskab).
6) Finansieringsinstitut: En virksomhed, der ikke er et kreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, angivne aktiviteter.	6) Finansieringsinstitut: En virksomhed, der ikke er et kreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, angivne aktiviteter.
7) Modervirksomhed: En virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.	7) Modervirksomhed: En virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.
8) Dattervirksomhed: En virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.	8) Dattervirksomhed: En virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.
9) Koncern: En modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. § 5 a.	9) Koncern: En modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. § 5 a.
10) Finansiell holdingvirksomhed: a) En modervirksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14. b) En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, og hvor mindst én dattervirksomhed er en finansiell virksomhed. En modervirksomhed	10) Finansiell holdingvirksomhed: a) En modervirksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14. b) En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, og hvor mindst én dattervirksomhed er en finansiell virksomhed. En modervirksomhed som

som nævnt i 1. pkt. er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.

- 11) Pengeinstituttholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive pengeinstitutvirksomhed.
- 12) Realkreditholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive realkreditinstitutvirksomhed.
- 13) Forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, jf. nr. 10.
- 14) Blandet forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, som hverken er en finansiel virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

nævnt i 1. pkt. er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.

- 11) Pengeinstituttholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive pengeinstitutvirksomhed.
- 12) Realkreditholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive realkreditinstitutvirksomhed.
- 13) Forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, jf. nr. 10.
- 14) Blandet forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, som hverken er en finansiel virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

- 15) Fondsmæglerholdingvirksomhed: En moder- virksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hoved- virksomhed er at drive fondsmæglervirksomhed.
- 16) Investeringsforvaltningsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive investeringsforvaltningsvirksomhed.
- 17) Associeret virksomhed: En virksomhed, i hvilken en finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalandele og udøver en betydelig indflydelse på dens driftsmæssige og finansielle ledelse, men som ikke er en dattervirksomhed af den finansielle virksomhed. En finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis de tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.
- 18) Eksposering: Summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om eksposeringer i §§ 78 og 182, undtages følgende mellemværender:
- a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 48 timer efter at betaling har fundet sted.
- b) Ved køb eller salg af værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en
- 15) Fondsmæglerholdingvirksomhed: En moder- virksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hoved- virksomhed er at drive fondsmæglervirksomhed.
- 16) Investeringsforvaltningsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive investeringsforvaltningsvirksomhed.
- 17) Associeret virksomhed: En virksomhed, i hvilken en finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalandele og udøver en betydelig indflydelse på dens driftsmæssige og finansielle ledelse, men som ikke er en datter- virksomhed af den finansielle virksomhed. En finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis de tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.
- 18) Eksposering: Summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om eksposeringer i §§ 78 og 182, undtages følgende mellemværender:
- a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 48 timer efter at betaling har fundet sted.
- b) Ved køb eller salg af omsættelige værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvik-

transaktion, i et tidsrum på 5 arbejdsdage efter at betaling har fundet sted eller værdipapirerne er leveret, afhængigt af hvilken dato der ligger først.

- c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.
- d) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradag-mellemværender med institutter, der yder disse tjenester.

19) Snævre forbindelser:

- a) direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 9 angivne art,
- b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller
- c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.

20) Zone A-lande: Medlemslandene i EU, andre lande, der er fulde medlemmer af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), samt andre lande, som har indgået særlige låneoverenskomster med Den Internationale Valutafond (IMF) og er tilknyttet Den Almindelige Låneoverenskomst.

ling af en transaktion, i et tidsrum på 5 arbejdsdage efter at betaling har fundet sted eller de omsættelige værdipapirer er leveret, afhængigt af hvilken dato der ligger først.

- c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.
- d) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradag-mellemværender med institutter, der yder disse tjenester.

19) Snævre forbindelser:

- a) direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 9 angivne art,
- b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller
- c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.

20) Zone A-lande: Medlemslandene i EU, andre lande, der er fulde medlemmer af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), samt andre lande, som har indgået særlige låneoverenskomster med Den Internationale Valutafond (IMF) og er tilknyttet Den Almindelige Låneoverenskomst.

Et land, der som følge af manglende betalingssevne omlægger sin udenlandske statsgæld, udelukkes fra zone A i en periode på 5 år.

- 21) Filial: En afdeling, som retligt udgør en ikke-selvstændig del af et kreditinstitut, investeringsselskab, administrationselskab eller forsikringsselskab, og som udøver virksomhed af den art, som virksomheden har tilladelse til.
- 22) Multilateral handelsfacilitet: Et multilateralt handelssystem (med undtagelse af regulerede markeder) der inden for systemet og efter dettes ufravigelige regler sætter forskellige tredjeparters interesse i køb og salg af de i bilag 5, nr. 1-10, nævnte instrumenter i forbindelse med hinanden på en sådan måde, at der indgås en aftale om overdragelse.
- 23) Captivegenforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikringsselskaber.
- 24) Gruppe 1-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser, jf. dog § 11, stk. 3 og 6:
- a) Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro.

Et land, der som følge af manglende betalingssevne om-lægger sin udenlandske statsgæld, udelukkes fra zone A i en periode på 5 år.

- 21) Filial: En afdeling, som retligt udgør en ikke-selvstændig del af et kreditinstitut, investeringsselskab, administrations-selskab eller forsikringsselskab, og som udøver virksomhed af den art, som virksomheden har tilladelse til.
- 22) Multilateral handelsfacilitet (MHF): Ethvert system eller enhver facilitet, hvor forskellige tredjeparters købs- og salgsinteresser i finansielle instrumenter kan sammenføres, og som drives i overensstemmelse med reglerne i kapitel 17, 18, 20, 22 og 23 i lov om kapitalmarkeder.
- 23) Captivegenforsikringsselskab: Et genforsikringsselskab, der er ejet af en anden finansiell virksomhed end et forsikringsselskab, eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.
- 24) Gruppe 1-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser, jf. dog § 11, stk. 3 og 6:
- a) Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro.

b) Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro. c) Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro. d) Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.	b) Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'-er overstiger 25 mio. euro. c) Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro. d) Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.
25) Gruppe 2-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.	25) Gruppe 2-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.
26) Accessoriske risici: Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.	26) Accessoriske risici: Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.
27) Outsourcing: En virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør.	27) Outsourcing: En virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør, jf. dog 2. pkt. For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

-
28) Formålsbestemt selskab: Et selskab, hvis væsentligste formål er at udstede værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver indført i et refinansieringsregister og omfattet af § 152 p fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.	28) Formålsbestemt selskab: Et selskab, hvis væsentligste formål er at udstede værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver indført i et refinansieringsregister og omfattet af § 152 p fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.
29) Outsourcingvirksomhed: En finansiel virksomhed, der outsourcer aktiviteter til en leverandør.	29) Outsourcingvirksomhed: En finansiel virksomhed, der outsourcer aktiviteter til en leverandør.
30) Leverandør: En virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden.	30) Leverandør: En virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden.
31) Videreoutsourcing: En leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.	31) Videreoutsourcing: En leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.
32) UCITS: Et investeringsinstitut, der har tilladelse i henhold til regler, der gennemfører UCITS-direktivet, og som i medfør af artikel 1, stk. 3, kan oprettes a) i henhold til aftale som investeringsfonde administreret af investeringsforvaltningsselskaber eller administrationselskaber (i Danmark: værdipapirfonde), b) som trusts (unit trusts) eller c) i henhold til vedtægter som investeringselskaber (i Danmark: investeringsforeninger og selskaber for investering med kapital, der er variabel, (SIKAV'er)).	32) UCITS: Et investeringsinstitut, der har tilladelse i henhold til regler, der gennemfører UCITS-direktivet, og som i medfør af artikel 1, stk. 3, kan oprettes a) i henhold til aftale som investeringsfonde administreret af investeringsforvaltningsselskaber eller administrationselskaber (i Danmark: værdipapirfonde), b) som trusts (unit trusts) eller c) i henhold til vedtægter som investeringselskaber (i Danmark: investeringsforeninger og selskaber for investering med kapital, der er variabel, (SIKAV'er)).
33) Kompetente myndigheder: De nationale myndigheder, der ved lov eller anden for-	33) Kompetente myndigheder: De nationale myndigheder, der ved lov eller anden for-

skrift er bemyndiget til at udøve tilsyn med virksomhedstyper omfattet af denne lov.

- 34) Referencerente: En offentliggjort rente, der beregnes ved anvendelse af en formel på baggrund af en række uafhængige stilleres individuelle indberetninger i henhold til aftale eller regler herom, og som har til hensigt at danne grundlag for en aftalt rentefastsættelse mellem kreditinstitutter eller mellem kreditinstitutter og disses kunder.
- 35) Fondsmæglerselskab I: Et fondsmæglerselskab, som
- a) har tilladelse til at udøve en eller flere af de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6-9, nævnte aktiviteter eller
 - b) opbevarer kunders midler eller værdipapirer
- 36) Kombineret kapitalbufferkrav: Den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 37, forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 38, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3.
- 37) Kapitalbevaringsbuffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 3.
- 38) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 4.
- 39) Kontracyklisk buffersats: Den sats, som virksomhederne skal anvende til opgørelse af deres virksomhedsspecifikke kontracykliske kapitalbuffer, og som fastsættes i henhold til § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6.

skrift er bemyndiget til at udøve tilsyn med virksomhedstyper omfattet af denne lov.

- 34) Referencerente: En offentliggjort rente, der beregnes ved anvendelse af en formel på baggrund af en række uafhængige stilleres individuelle indberetninger i henhold til aftale eller regler herom, og som har til hensigt at danne grundlag for en aftalt rentefastsættelse mellem kreditinstitutter eller mellem kreditinstitutter og disses kunder.
- 35) Fondsmæglerselskab I: Et fondsmæglerselskab, som
- a) har tilladelse til at udøve en eller flere af de i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6-10, nævnte aktiviteter eller
 - b) opbevarer kunders midler eller værdipapirer.
- 36) Kombineret kapitalbufferkrav: Den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 37, forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 38, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3.
- 37) Kapitalbevaringsbuffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 3.
- 38) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 4.
- 39) Kontracyklisk buffersats: Den sats, som virksomhederne skal anvende til opgørelse af deres virksomhedsspecifikke kontracykliske kapitalbuffer, og som fastsættes i henhold til § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6.

-
40) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffersats: Det vægtede gennemsnit af de kontracykliske buffersatser, der gælder for de lande, hvor en virksomheds relevante krediteksponeringer befinder sig, jf. § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6.	40) Virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffersats: Det vægtede gennemsnit af de kontracykliske buffersatser, der gælder for de lande, hvor en virksomheds relevante krediteksponeringer befinder sig, jf. § 125 f, stk. 1-3, 5 og 6.
41) G-SIFI-buffer: Det kapitalgrundlag, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på konsolideret grundlag.	41) G-SIFI-buffer: Det kapitalgrundlag, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på konsolideret grundlag.
42) G-SIFI-buffersats: Den sats, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) skal anvende til opgørelse af sin G-SIFI-buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 g.	42) G-SIFI-buffersats: Den sats, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) skal anvende til opgørelse af sin G-SIFI-buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 g.
43) Systemisk buffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 6.	43) Systemisk buffer: Det kapitalgrundlag, som en virksomhed skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 6.
44) Systemisk buffersats: Den sats, som en virksomhed skal anvende til opgørelse af sin systemiske buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 h.	44) Systemisk buffersats: Den sats, som en virksomhed skal anvende til opgørelse af sin systemiske buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 h.
45) Variable lønde: Aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel.	45) Variable lønde: Aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel.
46) Solvenscertifikat: Et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringssselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 126 c og 126 d.	46) Solvenscertifikat: Et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringssselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 126 c og 126 d.
47) ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle): En juridisk person, som afdækker risici for forsikringssselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale ind-	47) ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle): En juridisk person, som afdækker risici for forsikringssselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale ind-

gået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

- 48) Standardformlen: En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
- 49) Matchtilpasning: En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne.
- 50) Volatilitetsjustering: En justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget.
- 51) Blandet holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.
- 52) Gældsbuffer: Det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.
- 53) Reel ejer: Fysisk person, der i sidste ende direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler.
- 54) Realkreditlignende lån: Et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst

gået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

- 48) Standardformlen: En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
- 49) Matchtilpasning: En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne.
- 50) Volatilitetsjustering: En justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget.
- 51) Blandet holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.
- 52) Gældsbuffer: Det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.
- 53) Reel ejer: Fysisk person, der i sidste ende direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler.
- 54) Realkreditlignende lån: Et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst

100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugs-ejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for låntagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.

100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugs-ejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for låntagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.

- 55) Accessorisk tjenesteydelse: Tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B.
- 56) Udførelse af ordrer for investorers regning: Indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter.
- 57) Handel for egen regning: Handel over egenbeholdningen, som resulterer i handler med et eller flere finansielle instrumenter.
- 58) Finansielt instrument: Instrumenter som nævnt i bilag 5.
- 59) Derivat: Derivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 60) Værtsland for et investeringsselskab: Et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er investeringsselskabets hjemland, og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter.
- 61) Captiveforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ik-

ke-finansiell virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

- 62) Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:
- a) Ved skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
 - b) ved livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - c) ved genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.
- 63) Værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber: En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.
- 64) Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet: Det tilsyn som udøves med:
- a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2.
 - b) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed.
 - c) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed, el-

ler et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

- 65) Koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet: Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.
- 66) Finite reinsurance: Genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:
- a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, eller
 - b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.«

Stk. 2-8. ---

§ 11. ---

Stk. 2-8. ---

Stk. 9. Virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsselskab«, »gensidigt selskab«, »captivegenforsikringsselskab« eller »pensionskasse« i deres navn. Andre virksomheder må ikke anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er forsikringsselskaber eller pensionskasser.

Stk. 10. Forsikringsselskaber har pligt til at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab. Gensidige forsikringsselskaber har pligt til i deres navn at benytte betegnelsen »gensidigt selskab« eller deraf dannede forkortelser eller på anden tydelig måde angive deres egenskab af gensidigt selskab. Captivegenforsikringsselskaber har pligt til at benytte betegnelsen »captivegenforsikringsselskab«. Tværgående pensionskasser har pligt til i deres navn tydeligt at angive, at de er en pensionskasse. Selskabsloven § 2, stk. 2-4, §§ 3 og 347, finder tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Stk. 11. ---

§ 14. Finanstilsynet giver tilladelse, når

Nr. 1-7) --

Nr. 8-9) ---

§ 38. ---

9. I § 11, stk. 9, 1. pkt., indsættes efter »»gensidigt selskab«,«: »»captiveforsikringsselskab«,«.

10. I § 11, stk. 10, indsættes efter 2. pkt.:

»Captiveforsikringsselskaber har pligt til at benytte betegnelsen »captiveforsikringsselskab«,«.

11. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:

»

8) ansøgeren, der søger om tilladelse efter § 11, stk. 3, kan godtgøre at kunne overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring,«.

Nr. 8 og 9 bliver herefter nr. 9 og 10.

Stk. 2-8. ---

12. Efter § 38 indsættes:

»§ 38 a. Et gruppe 1-forsikringselskab, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, som agter at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at selskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.«

§ 39. ---

Stk. 2. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse. Er virksomheden et forsikringselskab, sender Finanstilsynet endvidere et solvenscertifikat til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Er virksomheden et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Er virksomheden et investeringsforvaltningsselskab, sender Finanstilsynet endvidere oplysninger om investor- og indskydergarantiordningen.

13. I § 39, *stk. 2*, indsættes efter 2. pkt.:

»Finanstilsynet underretter samtidig forsikringselskabet om den orientering, der er nævnt i 1. og 2. pkt. Forsikringselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen, erklæringen eller solvenscertifikatet nævnt i 1. og 2. pkt. inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringselskabet om årsagerne hertil.«

14. § 39, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse. Er virksomheden et forsikringselskab, sender Finanstilsynet endvidere et solvenscertifikat til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet underretter samtidig forsikringselskabet om den orientering, der er nævnt i 1. og 2. pkt. Forsikringselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen, erklæringen eller solvenscertifikatet nævnt i 1. og 2. pkt. inden for fristen, underretter

Stk. 3. Er virksomheden et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, er selskabet forpligtet til at meddele Finanstilsynet og værtslandets tilsynsmyndigheder enhver ændring i de i stk. 1 nævnte forhold senest en måned, før ændringerne foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen senest en måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt.

Stk. 4-8. ---

§ 43. ---

Stk. 2-5. ---

§ 46 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, og som yder investeringsrådgivning, må kun meddele kunden, at dette sker på uafhængigt grundlag, hvis der rådgives om et bredt udsnit af de finansielle instrumenter, som er på markedet, og som er forskellige med hensyn til type og udstedere eller produktudbydere, så det sikres, at kundens investeringsmål imødekommes på passende vis. De finansielle instrumen-

Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Er virksomheden et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Er virksomheden et investeringsforvaltningsselskab, sender Finanstilsynet endvidere oplysninger om investor- og indskydergarantiordningen.«

15. I § 39, *stk. 3*, indsættes som *3 pkt.*:

»Er virksomheden et gruppe 1-forsikringsselskab, er selskabet forpligtet til at følge fremgangsmåden i stk. 1 ved enhver ændring i de forhold, der er nævnt i stk. 1.«

16. I § 43 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.«

17. I § 46 a, *1. pkt.*, ændres »der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1,« til: »der er værdipapirhandler«.

ter, der rådgives om, må ikke være begrænset til finansielle instrumenter, der er udstedt eller udbudt af det pågældende institut eller selskab selv eller af andre juridiske personer, der enten har snævre forbindelser med instituttet eller selskabet eller har så tætte juridiske eller økonomiske forbindelser med instituttet eller selskabet, at dette kan indebære en risiko for at svække det uafhængige grundlag for den ydede rådgivning.

§ 46 b. Yder et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, investeringsrådgivning på uafhængigt grundlag, jf. § 46 a, eller udøver et sådant institut eller selskab skønsmæssig porteføljepleje, må instituttet eller selskabet ikke modtage og beholde gebyrer, provisioner eller andre penge- og naturalieydelse, der betales af tredjemand eller en person, som handler på tredjemands vegne, i forbindelse med leveringen af den pågældende tjenesteydelse til instituttets eller selskabets kunder. Tilsvarende gælder for et realkreditinstitut, der yder investeringsrådgivning på et uafhængigt grundlag, jf. § 46 a. Modtager et sådant institut eller selskab sådanne provisioner m.v. som nævnt i 1. pkt., skal de hurtigst muligt videregives til kunden. 1. pkt. gælder ikke naturalieydelse af mindre værdi, som kan øge kvaliteten af den tjenesteydelse, der leveres til kunden, og som ikke kan forhindre det pågældende institut eller selskab i at overholde sin pligt til at handle i kundens bedste interesse. Sådanne naturalieydelse skal oplyses tydeligt til kunden.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke naturalieydelse der er omfattet af stk. 1, 4. og 5. pkt., og om krav til håndtering af modtagne gebyrer, provisioner eller andre penge- og naturalieydelse, der betales af tredjemand eller en person, som handler på tredjemands vegne, for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, som har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2.

§ 53 d. Har et realkreditinstitut varslet en forbruger om en forhøjelse af et bidrag, jf. § 53 b, stk. 1, og

18. I § 46 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2,« til: »der er værdipapirhandler,«.

19. I § 46 b, stk. 2, ændres »som har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2« til: »der er værdipapirhandler«.

20. I § 53 d, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »hvor varslet er kommet frem,«: »til indfrielse til første

har forbrugeren opsagt det pågældende realkreditlån inden 6 måneder fra den dag, hvor varslet er kommet frem, må realkreditinstituttet ikke opkræve gebyrer i forbindelse med indfrielsen af det pågældende realkreditlån. Realkreditinstituttet kan dog opkræve halvdelen af de gebyrer, der opkræves i forbindelse med en obligationshandel til brug for indfrielse af realkreditlånet. Realkreditinstituttet er forpligtet til at gennemføre obligationshandelen på forbrugers anmodning.

Stk. 2. ---

mulige dato med den valgte indfrielsesform, dog senest en betalingsstermin seks måneder efter opsigelsen,«.

21. Efter § 60 a indsættes i *kapitel 6*:

»Livsforsikringssekskabers oplysningsforpligtelser og særlige regler for optjening og bevarelse af pension for lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande, m.fl.

§ 60 b. Et livsforsikringssekskab må ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning med alderspension knyttet til et ansættelsesforhold stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dette gælder dog alene, når

- 1) lønmodtageren flytter til Danmark fra et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med,
- 2) lønmodtageren fratræder et ansættelsesforhold, som berettiger eller kan berettiger denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, og
- 3) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et livsforsikringssekskab skal tilbagebetale de bidrag, som en lønmodtager omfattes af stk. 1 har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagers vegne, i tilfælde, hvor lønmodtagers ansæt-

telsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal forsikringsselskabet tilbagebetale de indbetalte bidrag eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 60 c. Et livsforsikringsselskab skal tillade en lønmodtager, som fratræder sit ansættelsesforhold, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen med alderspension, der er knyttet til vedkommendes ansættelsesforhold, jf. dog stk. 2, når

- 1) lønmodtageren flytter til et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med, og
- 2) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et forsikringsselskab kan uanset stk. 1 vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren, hvis

- 1) værdien ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og
- 2) lønmodtageren afgiver et informeret samtykke til udbetalingen.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller afta-

le er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 60 d. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, give følgende oplysninger:

- 1) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.
- 2) Værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 3) Betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 2. Giver pensionsordningen mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder i form af udbetaling af et engangsbeløb, skal oplysningerne efter stk. 1 også omfatte skriftlig information om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

Stk. 3. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning oplyse følgende til et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til alderspension:

- 1) Værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

- 2) Betingelserne for livsforsikringsselskabets behandling af de hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 4. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning med alderspension, der var knyttet til det afdøde medlems ansættelsesforhold, give oplysninger nævnt i stk. 3, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Stk. 5. Oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist. Livsforsikringsselskabet er ikke forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

§ 60 e. §§ 60 b-60 d finder ikke anvendelse på

- 1) pensionsordninger, som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer,
- 2) pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 253-258, så længe administrationen varer, og
- 3) en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, når ydelsen ikke er knyttet til alderspension.

Stk. 2. §§ 60 b og 60 c finder alene anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre end lønmodtageren selv.«

§ 62. ---

Stk. 2-3. ---

22. I § 62 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet skal orientere den pågældende finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed,

når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

Stk. 4. ---

§ 72 a. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

Nr. 1-2) ---

- 3) outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing og
- 4) krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

23. I § 72 a, stk. 1, nr. 3, ændres »outsourcing og« til: »outsourcing«, og i nr. 4 ændres »outsourcingkontrakten.« til: »outsourcingkontrakten og«.

24. I § 72 a, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»

- 5) særlige krav til gruppe 1-forsikringselskaber.«

Stk. 2. ---

§ 77 a. Ved pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers, investeringsforvaltningselskabers og finansielle holdingvirksomheders aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal virksomheden sikre sig, at følgende er opfyldt:

- 1) De variable løndele til et medlem af bestyrelsen eller direktionen må højst udgøre 50 pct. af enten af honoraret eller af den faste grundløn inklusive pension, jf. dog § 77 b, stk. 1.

25. I § 77 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »direktionen må«: »på tidspunktet for beregningen af den variable løn«.

Nr. 2-7) ---

Stk. 2-7. ---

§ 107. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Depotselskabet kan ikke ved aftale frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter omfattet af bilag 5, som er opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1. Aftaler i strid med 1. pkt. er ugyldige.

Stk. 7. ---

§ 126 c. ---

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringselskabet skal opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. ---

§ 126 d. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringselskaber skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. ---

§ 126 g. Et gruppe 1-forsikringselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risi-

26. I § 107, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1«: », hos depotselskabet eller den tredjemand, til hvem opgaven er delegeret efter § 106 d, stk. 2.«.

27. I § 126 c, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »skal«: »som minimum«, og »ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage« ændres til: »en gang årligt og skal«.

28. I § 126 c, stk. 5, 2. pkt., ændres »senest 20 arbejdsdage« til: »øjeblikkeligt«.

29. I § 126 d, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »skal«: »som minimum«, og »senest 20 arbejdsdage« udgår.

30. § 126 d, stk. 6, 2. pkt., ophæves.

31. I § 126 g, stk. 1, 2. pkt., ændres »ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter«

ci påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 2. ---

§ 152 k. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Udstedelse af værdipapirer fra den berettigede enhed udstedt med sikkerhed i aktiver i et refinansieringsregister skal have en stykstørrelse på minimum 100.000 euro.

§ 152 l. Sælger pengeinstituttet via refinansieringsregisteret aktiver til en berettiget enhed, der udsteder værdipapirer med sikkerhed i aktiverne, er pengeinstituttet ansvarlig for de dele af prospektet eller tilsvarende udbudsmateriale, der beskriver disse aktiver

§ 152 y. Administrator for registeret skal på vegne af den eller de berettigede enheder så vidt muligt sørge for, at aktiverne i refinansieringsregisteret sælges til et andet pengeinstitut, at administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret overdrages til en ny tredjepart i form af et andet pengeinstitut, eller alternativt at aktiverne afvikles således, at den berettigede enhed kan godtgøre kravene fra investorerne, der følger af de udstedte værdipapirer.

Stk. 2-3. ---

§ 175 b. ---

Stk. 1-8. ---

Stk. 9. Virksomheder omfattet af stk. 1 og 2 skal hvert år opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen pr. 31. december og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finans-

til: »kvartalsvist og efter samme frister, der gælder for de kvartalsvise indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

32. I § 152 k, stk. 5, § 152 l og § 152 y, stk. 1, ændres »værdipapirer« til: »omsættelige værdipapirer«.

33. I § 175 b, stk. 9, 1. pkt., ændres »hvert år« til: »som minimum«, og »pr. 31. december og senest 20 arbejdsdage« ændres til: »en gang årligt og«.

tilsynet. Virksomheder omfattet af stk. 1 og 2 skal ved ændringer af betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet

Stk. 10. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen og gruppen omfattet af stk. 1 og 2, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen efter stk. 4 og 5 og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen eller gruppen.

§ 175 c. ---

34. I § 175 b, stk. 9, 2. pkt., indsættes efter »ændringer af«: »væsentlig«, efter »gruppen« indsættes: »øjeblikkeligt«, og »senest 20 arbejdsdage« udgår.

35. I § 175 b, stk. 10, ændres »og om« til: », om«, og efter »model for koncernen eller gruppen« indsættes: »og om risikokoncentration«.

36. I § 175 b, stk. 10, indsættes som 2. pkt.:

»Finanstilsynet kan endvidere fastsætte nærmere regler om ækvivalens for tilfælde, hvor modervirksomheden for et gruppe 1-forsikringsselskab har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.«

37. I § 175 c, indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Afgørelse efter stk. 1 skal begrundes over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.«

38. Efter § 175 c indsættes før overskriften før § 176:

»§ 175 d. Er der truffet afgørelse efter § 175 c, stk. 1, kan Finanstilsynet indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014. Det påhviler i sådanne tilfælde Finanstilsynet, i fællesskab med tilsynsmyndigheder, som en sådan aftale indgås med, at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

§ 175 e. Finanstilsynet skal i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse om, hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, i de særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014. Er Finanstilsynet udpeget som koncerntilsynsførende, skal Finanstilsynet meddele koncernen en begrundelse for afgørelsen, efter afgørelsen er truffet.

Stk. 2. Er Finanstilsynet udpeget som koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det Finanstilsynet at meddele en begrundet afgørelse til koncernen og tilsynskollegiet i tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) træffer afgørelse i overensstemmelse med artikel 247, stk. 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014.«

§ 224. ---

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Har et pengeinstitut eller et realkreditinstitut tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, kan tilladelsen som pengeinstitut eller realkreditinstitut inddrages, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-4, er opfyldt.

Stk. 6-8. ---

39. § 224, *stk. 5*, ophæves.

Stk. 6-8 bliver herefter *stk. 5-7*.

40. I § 224 indsættes som *stk. 8*:

»Stk. 8. Finanstilsynet kan suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse til at drive virksomhed, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-4, er opfyldt.«

§ 124 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis

1) ---

2) der er objektive indikatorer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid vil være ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og Finanstilsynet derfor kan inddrage tilladelsen i henhold til § 224, stk. 6, eller

3) ---

Stk. 2-3. ---

§ 226. Når Finanstilsynet inddrager et pengeinstituts, realkreditinstituts, fondsmæglerselskabs eller investeringsforvaltningsselskabs tilladelse i henhold til § 223, § 224, stk. 1, 2, 5 og 6, og § 225, skal virksomheden afvikles, og anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2. Når Finanstilsynet inddrager tilladelsen i henhold til § 224, stk. 2 og 5, skal den virksomhed, som pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke længere har tilladelse til, afvikles. Finanstilsynet kan fastsætte en frist, inden for hvilken afviklingen skal være foretaget.

Stk. 3-4. ---

§ 253. Træffer Finanstilsynet beslutning om, at et livsforsikringsselskabs forsikringsbestand tages under administration i henhold til § 224, stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 7, § 226, stk. 3 og 4, § 234, stk. 5, eller § 249, udnævner Finanstilsynet samtidig en administrator til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå forsikringsbestandens administration

41. I § 224 a, stk. 1, nr. 2, ændres »stk. 6« til: »stk. 5«.

42. I § 226, stk. 1, ændres »stk. 1, 2, 5 og 6,« til: »stk. 1, 2 og 6,«.

43. I § 226, stk. 2, 1. pkt., udgår »og 5« og »pengeinstituttet, realkreditinstituttet,«.

44. I § 253, stk. 1, ændres »stk. 7« til: »stk. 6«.

Stk. 2-6. ---

§ 283. Gruppe 1-forsikringselskaber skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Derudover skal gruppe 1-forsikringselskaberne årligt indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, skal årligt offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation. Derudover skal den øverste modervirksomhed årligt indsende en uddybende rapport om koncernens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet.

Stk. 3. ---

§ 308. ---

Stk. 2. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis det i 2 på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4, overskrider en eller flere af følgende indikatorer:

1) ---

2) Instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark.

45. I § 283, *stk. 1, 2. pkt.*, og § 283, *stk. 2, 2. pkt.*, ændres »årligt« til: », efter frister fastsat i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

46. I § 308, *stk. 2, nr. 2*, ændres »de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark« til: »det samlede udlån i Danmark«.

47. I § 308, *stk. 2, nr. 2*, indsættes som *2. pkt.*:
»Det samlede udlån i Danmark består af udlån fra både danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.«

- 3) Instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark.

48. I § 308, stk. 2, nr. 3, ændres »de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark« til: »det samlede indlån i Danmark«.

49. I § 308, stk. 2, nr. 3, indsættes som 2. pkt.:
»Det samlede indlån i Danmark består af indlån i både danske pengeinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter.«

Stk. 3-5. ---

Stk. 6. Finanstilsynet skal beregne systemiskheden af et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) ved et gennemsnit af instituttets balance i procent af de danske penge- og realkreditinstitutters og fondsmæglerselskaber I's, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, samlede balance, instituttets udlån i Danmark i procent af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark og instituttets indlån i Danmark i procent af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark. Systemiskheden skal beregnes parallelt med udpegningen af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. stk. 1, og skal opgøres på baggrund af det seneste årsregnskab.

50. I § 308, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »de danske penge- og realkreditinstitutters«: » og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutters«, og »af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark« ændres til: »af det samlede udlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 2, 2. pkt.,«, og »af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark« ændres til: »af det samlede indlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 3, 2. pkt.«

Stk. 7-10. ---

§ 313. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Følgende ledelsesposter skal ikke medregnes ved opgørelsen af antallet af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1:

1) ---

- 2) Direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder omfattet af § 80, stk. 5, og tilsvarende sektorselskaber.

51. I § 313, stk. 3, nr. 2, indsættes efter »tilsvarende sektorselskaber«: », medmindre virksomheden eller sektorselskabet er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI)«.

3) ---

Stk. 4. Følgende direktør- og bestyrelsesposter regnes som en samlet post ved opgørelsen af antallet af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1:

- 1) Direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, der er koncernforbundet.
- 2) Direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) eller det globalt systemisk vigtige finansielle institut i Danmark (G-SIFI) ejer en kvalificeret ejerandel, jf. § 5, stk. 3.

Stk. 5-8. ---

§ 337. ---

Stk. 2. For sparevirksomheder, der ikke er aktieselskaber, gælder selskabslovens bestemmelser om anmeldelse og registrering m.m. tilsvarende.

Afsnit X e. Fastsættelse af referencerenter

Kap. 20 e. Fastsættelse af referencerenter

Tilsyn

§ 343 t. Ved fastsættelsen af referencerenter skal stillerne sikre, at rammerne for fastsættelsen er betryggende for kreditinstitutter og disses kunder.

Stk. 2. Ved stillere af referencerenter forstås kreditinstitutter, der ved indberetninger bidrager til fastsættelsen af referencerenter.

52. § 313, *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Direktør- og bestyrelsesposter i koncernforbundne virksomheder regnes som en samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1.«

53. I § 313 indsættes efter *stk. 4* som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) eller det globalt systemisk vigtige finansielle institut (G-SIFI) ejer en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, regnes som en samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1.«

Stk. 5-8 bliver herefter *stk. 6-9*.

54. I § 337, *stk. 2*, indsættes efter »nr. 27«: », 1. pkt.,«.

55. *Afsnit X e* ophæves.

Stk. 3. Finanstilsynet fører tilsyn med, at rammerne for fastsættelsen af referencerenter er betryggende, jf. stk. 1, herunder at stillerne har tilstrækkelige retningslinjer og kontroller m.v.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det i stk. 3 nævnte tilsyn, herunder om krav til dokumentation, udarbejdelse af retningslinjer, gennemførelse af kontroller, og ekstern revision m.v.

§ 343 u. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter § 347, stk. 1-4, om fastsættelsen af referencerenter til brug for Det Europæiske System af Centralbanker, Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Råd for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

§ 344. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 75 b og § 77, stk. 1 og 2. Dog påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af § 15, stk. 1, 2 og 4, og §§ 83, 87, 91 og 112. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i

56. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringssprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

57. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter,«.

regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet er endvidere ansvarligt for tilsynet efter § 32, stk. 3, nr. 1, jf. § 32, stk. 6, i revisorloven, for så vidt angår virksomheder underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Stk. 2-12. ---

§ 347. ---

Stk. 1-7. ---

58. I § 347 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Finanstilsynet kan kun henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.«

§ 350 b. ---

Stk. 2-3. ---

59. I § 350 b indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Vurderer Finanstilsynet, at et gruppe 1-forsikrings-selskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncernintern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. § 350 b, stk. 1, nr. 1. Skønner Finanstilsynet, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 126 c, stk. 2. Fi-

nanstilsynet kan i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, fastsætte et krav om kapitaltillæg til det solvenskapitalkrav.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

Stk. 4-6. ---

§ 354. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1-10) ---

- 11) Interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende finansiel virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor, jf. dog stk. 15.

60. I § 354, stk. 6, nr. 11, ændres »en nødlidende finansiel virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og« til: »et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I«.

61. I § 354, stk. 6, nr. 11, indsættes som 2. pkt.: »Tilsvarende gælder for forsikringselskaber, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren.«

12-30) ---

- 31) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Råd for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse under forudsætning af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

62. I § 354, stk. 6, nr. 31, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici«.

Nr. 32-43) ---

Stk. 7-8. ---

Stk. 9. Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 6, nr. 31, kan uanset tavshedspligten som nævnt i stk. 8 udveksles direkte mellem på den ene

63. I § 354, stk. 9, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici«.

side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.

Stk. 10-14. ---

Stk. 15. Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 6, nr. 3, 7, 8, 11, 16, 20 og 27, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget enten fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Råd for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger eller Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og organer etableret under disse samt i henhold til denne lov, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov, andre direktiver vedrørende kreditinstitutter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici, artikel 31, 35 og 36 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) samt artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) eller fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med finansielle virksomheder, finansieringsinstitutter, investeringsinstitutter, kreditvurderingsbureauer og de finansielle markeder, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finan-

64. I § 354, *stk. 15*, ændres » Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici«, og » et europæisk råd for systemiske risici« ændres til: » et europæisk udvalg for systemiske risici«.

sielle stabilitet, aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, organer, der medvirker ved finansielle virksomheders likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af den finansielle virksomheds regnskaber, eller hvor oplysninger er tilvejebragt ved kontrolbesøg eller undersøgelse efter § 346, stk. 4.

Stk. 16. ---

§ 354 a. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Offentliggørelse efter stk. 1-3 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 5-6. ---

§ 354 e. ---

Stk. 2. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske i sager om overtrædelse af § 7, stk. 1, § 61, stk. 1, § 61 b, § 61 c, § 64, stk. 1-3, § 64 a, § 71, stk. 1, § 71 a, stk. 1, § 77 d, stk. 1, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 313, stk. 1, og artikel 28 og 51, jf. artikel 52, 63 og 92, stk. 1, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 394, stk. 1, artikel 395, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel

65. I § 354 a, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »stor skade for virksomheden«: », hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare,«.

66. I § 354 e, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ligeledes ske i sager om overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«

430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1-3, artikel 435 og artikel 451, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber

Stk. 3-5. ---

§ 354 g. ---

Stk. 1-2. ---

67. I § 354 g indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en finansiel virksomhed i forbindelse med sager omfattet af § 354, stk. 3, eller i sager om overtrædelse af kapitel 9, når kunden har givet udtrykkeligt samtykke til videregivelsen.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

Stk. 3. ---

§ 355. Som part i forhold til Finanstilsynet anses den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den blandede holdingvirksomhed, udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov retter sig mod, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

68. I § 355, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov,«.

2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-7. ---

§ 361. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansiel virksomhed betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betaler 1.050.000 kr.
- 2) Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) betaler 2.430.000 kr.
- 3) CO₂-kvotebydere betaler 17.000 kr.
- 4) En fælles datacentral betaler 110.000 kr. Har en fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt færre end 25 fuldtidsansatte, betaler den fælles datacentral dog 2.000 kr.
- 5) Garantifonden for skadesforsikringselskaber betaler 100.000 kr.
- 6) Genforsikringsmæglerselskaber betaler 31.000 kr.
- 7) Hver finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed betaler 10.000 kr.
- 8) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations og ISPV-obligationer og lignende virksomheder betaler 21.000 kr. pr. serie.
- 9) Investeringsrådgivere betaler 17.000 kr.

69. § 361 affattes således:

»**§ 361.** For lov om finansiel virksomhed betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Arbejdsmarkedet Erhvervssikring betaler 27.000 kr.
- 2) Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) betaler 4.922.000 kr.
- 3) CO₂-kvotebydere betaler 18.400 kr.
- 4) En fælles datacentral betaler 119.000 kr. Har en fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt færre end 25 fuldtidsansatte, betaler den fælles datacentral dog 2.200 kr.
- 5) Garantifonden for skadesforsikringselskaber betaler 111.000 kr.
- 6) Genforsikringsmæglerselskaber betaler 33.500 kr.
- 7) Hver finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed betaler 11.000 kr.
- 8) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations, ISPV-obligationer og lignende virksomheder betaler 22.500 kr. pr. serie.
- 9) Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler samlet 3.350.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balance-sum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 4.400 kr.

- 10) Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler samlet 3.100.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balance-sum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 4.100 kr.

Stk. 2. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om kapitalmarkeder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) En operatør af et reguleret marked betaler 200.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 5.000.000 kr.
- 2) Et selskab, der driver en multilateral handelsfacilitet, betaler 150.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 1.350.000 kr.
- 3) Et selskab, der driver en organiseret handelsfacilitet, betaler 100.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 700.000 kr.
- 4) En operatør af et reguleret marked, der har tilladelse til at drive en CO₂-auktioneringsplatform, betaler ud over afgiften efter nr. 1 50.000 kr.
- 5) En systematisk internalisator betaler 50.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, som den systematiske internalisator forestod handel med ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 300.000 kr.
- 6) Værdipapircentraler (CSD'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapir-

Stk. 2. For lov om kapitalmarkeder betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) En operatør af et reguleret marked betaler 216.000 kr. samt 1.300 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 5.415.000 kr.
- 2) Et selskab, der driver en multilateral handelsfacilitet, betaler 162.000 kr. samt 1.300 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 1.462.000 kr.
- 3) Et selskab, der driver en organiseret handelsfacilitet, betaler 108.000 kr. samt 1.300 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 758.000 kr.
- 4) En operatør af et reguleret marked, der har tilladelse til at drive en CO₂-auktioneringsplatform, betaler ud over afgiften efter nr. 25 54.000 kr.
- 5) En systematisk internalisator betaler 54.000 kr. og 1.300 kr. pr. finansielt instrument, som den systematiske internalisator forestod handel med ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 325.000 kr.
- 6) Værdipapircentraler (CSD'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Europæiske Union og om værdipapircentraler, jf.

centraler, jf. § 211, stk. 2, nr. 6, i lov om kapitalmarkeder, betaler 3.795.000 kr.	§ 211, stk. 2, nr. 6, i lov om kapitalmarkeder, betaler 4.110.000 kr.
7) Udbydere af dataindberetningstjenester med tilladelse efter kapitel 26 i lov om kapitalmarkeder betaler 670.000 kr. pr. type af dataindberetningstjeneste, der udbydes.	7) Udbydere af dataindberetningstjenester med tilladelse efter kapitel 26 i lov om kapitalmarkeder betaler 725.000 kr. pr. type af dataindberetningstjeneste, der udbydes.
8) Centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 3, i lov om kapitalmarkeder, betaler 670.000 kr.	8) Centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 3, i lov om kapitalmarkeder, betaler 725.000 kr.
9) Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, hvis omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis markedsværdi af de handlede omsættelige værdipapirer er på 1 mia. kr. eller derover ved udgangen af året, betaler 82.000 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på 250 mio. kr. og derover, men under 1 mia. kr., ved udgangen af året, betales 41.000 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på under 250 mio. kr. ved udgangen af året, betales 20.500 kr. Afdelinger af danske UCITS, som har udstedt andele, der er optaget til handel på et reguleret marked, betaler 10.250 kr.	9) Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, hvis omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis markedsværdi af de handlede omsættelige værdipapirer er på 1 mia. kr. eller derover ved udgangen af året, betaler 89.000 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på 250 mio. kr. og derover, men under 1 mia. kr., ved udgangen af året, betales 44.500 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på under 250 mio. kr. ved udgangen af året, betales 22.250 kr. Afdelinger af danske UCITS, som har udstedt andele, der er optaget til handel på et reguleret marked, betaler 11.125 kr.
10) Fysiske eller juridiske personer, som anmoder om Finanstilsynets godkendelse af et prospekt i henhold til kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder, betaler 52.000 kr. i afgift pr. anmodning.	10) Fysiske eller juridiske personer, som anmoder om Finanstilsynets godkendelse af et prospekt i henhold til kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder, betaler 55.800 kr. i afgift pr. anmodning.
11) Udstedere, der efter egen anmodning har fået tilladelse til, at deres finansielle instrumenter optages til handel på et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet eller en organiseret handelsfacilitet i Danmark, betaler 14.000 kr.	11) Udstedere, der efter egen anmodning har fået tilladelse til, at deres finansielle instrumenter optages til handel på et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet eller en organiseret handelsfacilitet i Danmark, betaler 15.200 kr.
12) Udstedere, som anmoder om Finanstilsynets officielle notering af aktier, aktiecertifikater eller obligationer, betaler 25.000 kr. i afgift	12) Udstedere, som anmoder om Finanstilsynets officielle notering af aktier, aktiecertifikater eller obligationer, betaler 27.500 kr. i afgift

pr. anmodning. De pågældende udstedere betaler herefter 3.500 kr. årligt, så længe det finansielle instrument er officielt noteret.

13) Værdipapirhandlere, som er forpligtet til at indberette transaktioner med finansielle instrumenter til Finanstilsynet efter artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, betaler følgende:

- a) 3.400 kr. for op til 10.000 transaktioner.
- b) 17.000 kr. for mellem 10.000 og 100.000 transaktioner.
- c) 110.000 kr. for mellem 100.000 og 1 million transaktioner.
- d) 470.000 kr. for over 1 million transaktioner.

Stk. 3. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalingstjenester og elektroniske penge betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Betalingsinstitutter betaler 85.000 kr.
- 2) E-pengeinstitutter betaler 120.000 kr.
- 3) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester betaler 8.500 kr.
- 4) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge betaler 12.000 kr.

Stk. 4. Ejendomskreditselskaber omfattet af lov om ejendomskreditselskaber betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 28.000 kr.

Stk. 5. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

pr. anmodning. De pågældende udstedere betaler herefter 3.700 kr. årligt, så længe det finansielle instrument er officielt noteret.

13) Værdipapirhandlere, som er forpligtet til at indberette transaktioner med finansielle instrumenter til Finanstilsynet efter artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, betaler følgende:

- a) 3.700 kr. for op til 10.000 transaktioner.
- b) 18.400 kr. for mellem 10.000 og 100.000 transaktioner.
- c) 120.000 kr. for mellem 100.000 og 1 mio. kr. transaktioner.
- d) 508.000 kr. for over 1 mio. kr. transaktioner.

Stk. 3. For lov om betalinger betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Betalingsinstitutter betaler 91.400 kr.
- 2) E-pengeinstitutter betaler 134.000 kr.
- 3) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester betaler 9.200 kr.
- 4) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge betaler 13.000 kr.

Stk. 4. For lov om ejendomskreditselskaber betaler ejendomskreditselskaber årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 30.300 kr.

Stk. 5. For lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Boligkreditformidlere betaler 15.500 kr.
- 2) Virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, betaler 25.000 kr.

Stk. 6. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 12, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.

Stk. 7. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 4.100 kr. pr. alternativ investeringsfond og 4.100 kr. pr. afdeling i fonden.
- 2) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler 41.000 kr.

Stk. 8. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Boligkreditformidlere betaler 16.700 kr.
- 2) Virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, betaler 26.800 kr.
- 3) Investeringsrådgivere betaler 18.400 kr.

Stk. 6. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af

hvidvaskloven betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 8, i hvidvaskloven betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 4.400 kr.
- 2) Valutavekslingsvirksomheder betaler 28.100 kr.

Stk. 7. For lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 4.400 kr. pr. alternativ investeringsfond og 4.400 kr. pr. afdeling i fonden.
- 2) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler 44.500 kr.

Stk. 8. For lov om investeringsforeninger m.v. betaler følgende fysiske og juridiske personer årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., betaler udenlandske investeringsinstitutter 5.000 kr.
- 2) Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 16.000 kr.

Stk. 9. Lønmodtagernes Dyrtidsfond omfattet af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 1.380.000 kr.

Stk. 10. Grundbeløb, jf. stk. 1-9, er angivet i 2014-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

§ 373. ---

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 64, stk. 8, 2. pkt., § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1-3 og 4, § 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt., § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75 a, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-6, §§ 77 b og 77 c, § 77 e, stk. 1, § 77 f, stk. 1 og 2, § 77 g, stk. 1 og 3, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 80 a, § 80 b, stk. 1-3 og 5, og § 80

c, stk. 1 og 2, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 b, stk. 4-7, § 152 c, stk. 1, § 152 d, stk. 1, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2-5 og stk. 7, 1. pkt., § 152 j, stk. 1, 2. pkt.,

eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1, § 167, stk. 1-3 og 5, § 175 b, stk. 1, 2, 4 og 9, § 182 d, § 182 e, stk. 2 og stk. 7, 1. pkt., og § 182 f, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 206, § 245 a, stk. 1

- 1) For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., betale udenlandske investeringsinstitutter 5.500 kr.
- 2) Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 17.500 kr.

Stk. 9. For lov om lønmodtagernes dyrtidsfond betaler Lønmodtagernes Dyrtidsfond årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 314.000 kr.

Stk. 10. Grundbeløb, jf. stk. 1-9, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.«

70. I § 373, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 16 f, stk. 1-3,«: »§ 38 a,«.

71. I § 373, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 16 f, stk. 1-3,«: »§ 23, stk. 4 og 5,«, og efter »§ 80 c, stk. 1 og 2,« indsættes: »§ 81 b, stk. 2 og 3, § 85 b, stk. 2 og 3,«, og efter »§§ 312-312 b,« indsættes: »§ 336 a, stk. 2 og 3,«, og »§ 343 t, stk. 1,« udgår, og efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« indsættes: »og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

og 3, § 245 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 247 a, stk. 9 og 10, § 283, stk. 1 og 2, § 264, stk. 2, §§ 312-312 b, § 343 t, stk. 1, § 347 b, stk. 3 og 6, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., § 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk. 2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 126 c, stk. 4, § 126 f, § 152 k, stk. 4, § 243 a, stk. 2, § 245 a, stk. 2, § 261, § 264, stk. 3, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og 3, og stk. 6, 3. pkt. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr.

72. I § 373, *stk. 3*, indsættes som *3. pkt.*:

»Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

600/2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Stk. 4-12. ---

§ 374. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Såfremt en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, ikke opfylder sine forpligtelser efter bestemmelserne i §§ 183-193 eller bestemmelser fastsat i medfør af § 196, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed påbud om ændring af forholdet, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger. Skønnes det hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet selv offentliggøre de pågældende oplysninger, offentliggøre påbuddet eller suspendere eller slette de berørte værdipapirer fra handel på et reguleret marked.

Stk. 5-6. ---

73. I § 374, stk. 4, 1. og 2. pkt., ændres »værdipapirer« til: »omsættelige værdipapirer«.

§ 2

I lov om kapitalmarkeder (som træder i kraft den 3. januar 2018), jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 166, side 45, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001, EF-Tidende 2001, nr. L 184, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 14. juni 2002, EF-Tidende 2002, nr. L 168, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003, EU-Tidende 2003, nr. L 345, side 64, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004, EU-Tidende 2004, nr. L 142, side 12, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004, EU-Tidende

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »side 1 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L173, side 1« til: »side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L173, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1.«

2004, nr. L 390, side 38, dele af Kommissionens direktiv 2007/14/EF af 8. marts 2007 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, EU-Tidende, nr. L 69, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009, EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 294, side 13, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012, EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014 af 15. maj 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 909/2014 af 23. juli 2014, EU-Tidende, nr. L 257, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 55. ---

Stk. 2-3. ---

2. I § 55 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet skal orientere den pågældende operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere

virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

Stk. 4. ---

3. Efter § 127 indsættes i kapitel 22:

»Markedspladsers offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner

§ 127 a. En markedsplads skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Stk. 2. Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.«

4. Efter § 140 indsættes i kapitel 24:

»Systematiske internalisatorers og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner

§ 140 a. En systematisk internalisator, jf. § 141, skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Stk. 2. Et fondsmæglerselskab, der er prisstiller, skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter-. 1. pkt. gælder dog ikke i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Stk. 3. Oplysningerne nævnt i stk. 1 og 2 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.«

§ 211. ---

Stk. 2. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af:

1-7) ---

5. I § 211, *stk. 2*, indsættes som nr. 8:

»

- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater og regler fastsat i medfør heraf.«

Stk. 3-4. ---

§ 212. Finanstilsynet fører tilsyn med operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter og registrerede betalingssystemer, jf. dog stk. 3.

Stk. 2-3. ---

§ 214. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Finanstilsynet kan endvidere uden retskendelse kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over datatrafik hos et fondsmæglerselskab, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester.

Stk. 4. ---

6. I § 212, *stk. 1*, ændres »og registrerede betalingssystemer,« til: », registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks,«.

7. I § 214, *stk. 3*, ændres »og udbydere af dataindberetningstjenester.« til: », udbydere af dataindberetningstjenester samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.«

§ 218. Finanstilsynet kan kræve

1-2) ---

3) midlertidigt eller permanent ophør af enhver praksis eller adfærd, som er i strid med denne lov og regler fastsat i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, og

4) nedlæggelse af midlertidigt forbud mod udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed, som er i strid med denne lov og regler fastsat i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

8. I § 218, nr. 3, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, og« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og«.

9. I § 218, nr. 4, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater.«

§ 226. § 224, stk. 1, er endvidere ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1) ---

2) Finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, forsikringsselskaber, investeringsselskaber, administrationselskaber eller med de finansielle markeder, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

10. I § 226, nr. 2, indsættes efter »administrationselskaber«: », administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

3-16) ---

§ 227. § 224, stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

1) Finansielle tilsynsmyndigheder i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, forsikringsselskaber eller de finansielle markeder, jf. dog § 228.

2-8) ---

§ 242. Videregiver en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP) eller en værdipapircentral (CSD) oplysninger om virksomheden, og er oplysningerne kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

§ 247. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af § 10, § 12, stk. 1, § 23, stk. 1, § 24, § 25, 1. pkt., § 26, stk. 1 og 3, § 27, stk. 1 og 3, § 29, stk. 1 og 3, §§ 30-33, § 34, stk. 1 og 2, § 35, stk. 1 og 2, § 38, stk. 1, § 39, stk. 1, §§ 40, 45 og 47, § 51, stk. 1, § 53, § 56, stk. 1 og 3, § 58, stk. 1, § 59, stk. 1, § 61, stk. 3, § 63, § 64, stk. 1 og 3, § 65, stk. 1-6, § 66, stk. 1 og 2, § 67, § 68, stk. 2 og 3, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 71, 73, 75 og 76, § 77, stk. 2, § 78, stk. 1-3, §§ 79-82, § 86, stk. 1, § 88, stk. 2, §§ 90-93, 95 og 98-101, § 102, stk. 1, § 103, stk. 1, §§ 104, 106 og 107, § 108, stk. 1-3, § 109, § 110, stk. 1, § 111, stk. 1, § 114, § 115, stk. 1-4, § 116, § 117, stk. 2-4, §§ 118-120, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 124, stk. 1, § 125, § 129, stk. 1, § 130, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 131, § 132, stk. 1 og 4, §§ 133-135, § 136, stk. 1, 4 og 5, § 137, stk. 1, § 139, stk. 1, 3-5 og 7, § 140, § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §

11. I § 227, nr. 1, indsættes efter »forsikringsselskaber«: », administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

12. I § 242 ændres »(CCP) eller en værdipapircentral (CSD)« til: »(CCP), en værdipapircentral (CSD) eller administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

13. I § 247 ændres »§ 125,« til: »§§ 125 og 127 a,«, og »§ 140,« ændres til: »§§ 140 og 140 a,«.

147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 149-162 og § 241.

§ 254. En operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. 1. pkt. gælder tilsvarende for påbud til et registreret betalingssystem udstedt af Danmarks Nationalbank, jf. § 180.

Stk. 2. ---

stk. 3. Giver en person, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

14. Efter § 253 indsættes før overskriften før § 254:

»§ 253 a. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i Rådets og Parlamentets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater.«

15. I § 254, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 3*, indsættes efter »institut,«: »en administrator eller stiller af benchmarks,«.

15. I § 254, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 3*, indsættes efter »institut,«: »en administrator eller stiller af benchmarks,«.

§ 256. Undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

Stk. 2-3. ---

16. I § 256, stk. 1, indsættes efter »institut,«: »en administrator eller stiller af benchmarks,«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015, som bl.a. ændret ved § 2 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, § 46 i lov nr. 426 af 3. maj 2017 og senest ved § 6 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 103 indsættes før overskriften før § 104:

»**§ 103 a.** Den centrale investorinformation, jf. § 103, stk. 1, skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af oplysningerne om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2.

Stk. 2. Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal bl.a. indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Har

§ 110. Finanstilsynet kan inddrage en dansk UCITS' eller afdelings tilladelse, hvis den danske UCITS eller afdeling

1-5) ---

Stk. 2-3. ---

§ 176. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Offentliggørelse efter stk. 1-3 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for den danske UCITS eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 5-6. ---

§ 179. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene den investeringsforening, SIKAV, værdipapirfonds investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab eller det udenlandske investeringsinstitut, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov retter sig mod, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-4. ---

§ 183. SIKAV'er og værdipapirfonde, som er under tilsyn efter denne lov, betaler et gebyr ved stiftelse til Erhvervsstyrelsen. Gebyret dækker Erhvervsstyrelsens og told- og skatteforvaltningens

investeringsforeningen nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive dennes sammensætning.«

2. I § 110, stk. 1, indsættes efter » kan inddrage«: »eller suspendere«.

3. I § 176, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »stor skade for den danske UCITS«: », hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare«.

4. I § 179, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov,«.

5. § 183 ophæves.

omkostninger ved registrering af virksomhedsoplysninger og tildeling af cvr-nummer til SIKAV'er og SE-nummer til værdipapirfonde, afdelinger heraf og eventuelle andelsklasser i de pågældende afdelinger.

Stk. 2. SIKAV'er og værdipapirfonde betaler en årlig afgift til Erhvervsstyrelsen. Afgiften dækker Erhvervsstyrelsens og told- og skatteforvaltningens omkostninger ved administration af lovgivningen, herunder bl.a. registreringsopgaver i forbindelse med ændringer i virksomhedsoplysninger og SE-numre.

Stk. 3. Gebyret, jf. stk. 1, og afgiften, jf. stk. 2, kan reguleres årligt med omkostningsudviklingen i form af pris- og lønregulering svarende til den almindelige pris- og lønudvikling.

Stk. 4. Erhvervsstyrelsen opkræver gebyret, jf. stk. 1, og afgiften, jf. stk. 2, hos henholdsvis SIKAV'en og det investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, der administrerer værdipapirfonden.

Stk. 5. Erhvervsstyrelsen fastsætter størrelsen af gebyret ved stiftelse, jf. stk. 1 og 3, og den årlige afgift, jf. stk. 2 og 3, ved bekendtgørelse. Endvidere fastsætter Erhvervsstyrelsen nærmere regler om opkrævning af sådanne gebyrer og afgifter. Det kan herunder bestemmes, at der kan fastsættes gebyr for rykkerbreve ved for sen betaling.

§ 190. Overtrædelse af § 3, stk. 1-9, § 4, stk. 1-4, § 5, § 9, stk. 3, § 10, stk. 3, § 11, stk. 3, § 12, stk. 4 og 5, § 18, stk. 2 og 4, § 28, stk. 1 og 3, § 37, stk. 1, 1. pkt., § 47, stk. 1-3, § 48, stk. 1., 3, 4, 6 og 7, § 49, § 50, stk. 1 og 2, § 51, stk. 1-6, § 52, stk. 1-6, § 53, stk. 1-5, § 54, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 55, § 56, stk. 2, § 57, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 58, stk. 1, nr. 1, § 62, stk. 1 og 2, § 64, stk. 1-4, § 65, § 66, stk. 1, § 67, stk. 1, § 68, stk. 1, § 69, § 73, stk. 1, § 74, stk. 1-4, § 75, stk. 1, §§ 76-78, § 82, stk. 1, 1. pkt., § 83, stk. 1, § 84, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., § 85, § 86, stk. 1 og 2, § 87, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 88-90, § 91, 1. pkt., § 92, 1. pkt., § 93, § 94, stk. 1 og 5, § 97, stk. 1, 1. pkt., § 98, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 4, §§ 99 og 100, §

6. I § 190, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 103, stk. 1,«: »§ 103 a,«.

102, stk. 1, 3 og 4, § 103, stk. 1, § 104, stk. 1, § 105, stk. 1, §§ 107 og 108, § 109, stk. 5, § 114, stk. 1, 5 og 6, § 116, stk. 2, § 132, stk. 1, §§ 139-141, § 142, stk. 1, 2 og 4, § 143, § 144, stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., §§ 145, 147 og 148, § 149, stk. 1, 4 og 5, § 150, § 151, stk. 1 og 3, §§ 152, 154 og 156, § 157, stk. 1-3, § 159, stk. 2, 1. pkt., og § 160, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af § 14 a, stk. 2 og 3, §§ 38 og 46, § 48 a, stk. 1-6, § 48 b, § 48 c, § 51, stk. 1, nr. 5, § 52, stk. 1, nr. 6, § 59, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 60, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 1. og 2. pkt., § 61, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. og 2. pkt., og stk. 4 og 6, § 63, stk. 1 og 2, § 63 a, stk. 1, § 166, stk. 3, § 176, stk. 1, 1.-5. pkt., stk. 3, 1.-7. pkt., og stk. 5, og § 199, stk. 1, straffes med bøde.

§ 4

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 953 af 14. august 2015, som bl.a. ændret ved § 2 i lov nr. 638 af 8. juni 2016 og § 8 i lov nr. 1549 af 13. december 2016 og senest ved § 9 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

2. Efter kapitel 8 indsættes:

»Kapitel 8 a

Særlige regler for optjening og bevarelse af pension m.v. for lønmodtagere som flytter mellem EU/EØS-lande m.fl.

§ 64 a. En firmapensionskasse må ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning, stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dette gælder dog alene, når

- 1) lønmodtageren flytter til Danmark fra et andet land inden for den Europæiske Union el-

ler et land, som Unionen har indgået aftale med,

- 2) lønmodtageren fratræder et ansættelsesforhold, som berettiger eller kan berettiggende til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, og
- 3) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. En firmapensionskasse skal tilbagebetale de bidrag, som en lønmodtager omfattes af stk. 1 har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, i tilfælde, hvor lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal firmapensionskassen tilbagebetale de indbetalte bidrag, eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 64 b. En firmapensionskasse skal tillade en lønmodtager som fratræder sit ansættelsesforhold, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen, jf. stk. 2, når

- 1) lønmodtageren flytter til et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med, og
- 2) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. En firmapensionskasse kan uanset stk. 1 vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren, hvis

- 1) værdien ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og
- 2) lønmodtageren afgiver et informeret samtykke.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 64 c. En firmapensionskasse skal efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, give følgende oplysninger:

- 1) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.
- 2) Værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 3) Betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 2. Giver pensionsordningen mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal oplysningerne efter stk. 1 også omfatte skriftlig information om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

Stk. 3. En firmapensionskasse skal efter anmodning oplyse følgende til et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til pension:

- 1) Værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 2) Betingelserne for firmapensionskassens behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 4. En firmapensionskasse skal efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning, give de oplysninger, der er nævnt i stk. 3, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Stk. 5. Oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist. Firmapensionskassen er ikke forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.«

§ 60 d. §§ 64 a-64 c finder ikke anvendelse på

- 1) pensionsordninger, som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer,
- 2) pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til § 58, stk. 4-6, og § 61, stk. 2-4, så længe administrationen varer, og
- 3) en engangsydelse fra en sponsorvirksomhed til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, som ikke er knyttet til alderspension.

Stk. 2. §§ 64 a og 64 b finder alene anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre end lønmodtageren selv.«

§ 66 b. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene den pensionskasse, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet vedrører, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-4. ---

§ 7. ---

Stk. 2-3. ---

§ 21. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. ---

§ 8 a. ---

2. I § 66 b, stk. 1, ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet vedrører,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for,«.

§ 5

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 5. juli 2016, som bl.a. ændret ved § 2 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 og senest ved § 5 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretnings-skik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.«

2. I § 21, *stk. 1*, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

§ 6

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, foretages følgende ændringer:

Stk. 2. ---

1. I § 8 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

Stk. 3-4. ---

§ 12. ---

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 8 a, stk. 1 og 2, og §§ 8 c-8 e, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 8 a, stk. 4. Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, § 33 og § 34 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

2. I § 12, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 8 a, stk. 4« til: »§ 8 a, stk. 5«.

Stk. 3-7. ---

§ 16. Som part i forhold til Finanstilsynet anses fysiske eller juridiske personer, som Finanstilsynets afgørelser truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt med hjemmel i denne lov retter sig mod, jf. dog stk. 2.

3. I § 16, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt med hjemmel i denne lov retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

Stk. 2. ---

§ 7

I lov om betalingskonti, jf. lov nr. 375 af 27. april 2016, som senest ændret ved § 156 i lov nr. 652 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

§ 19. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Finanstilsynet kan fjerne oplysningerne om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, jf. stk. 1, 8. pkt., fra Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 6. Finanstilsynet skal efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person, som en frifindende dom retter sig mod, offentliggøre resultatet af anken eller genoptagelsen. Den fysiske eller juridiske person skal samtidig med anmodningen om offentliggørelse indsende kopi af dommen, resultatet af anken eller genoptagelsen. Er resultatet af anken eller den genoptagede sag et andet end resultatet af dommen offentliggjort i medfør af stk. 2, 1. pkt., kan Finanstilsynet beslutte at fjerne dommen fra Finanstilsynets hjemmeside.

§ 21. Som part i forhold til Finanstilsynet anses de i § 1 nævnte betalingstjenesteudbydere, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager vedrørende forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af beta-

1. § 19, stk. 5 og 6, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 5.* I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.«

2. I § 21, 1. pkt., ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod.« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov«.

lingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

§ 8

I lov om betalinger (som træder i kraft den 1. januar 2018), jf. lov nr. 652 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme« til: »hvidvaskloven«.

§ 23. Finanstilsynet skal i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning modtaget efter § 21, stk. 1, sikre hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes. Vurderingen skal endvidere ske under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på virksomheden, den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle soliditet i forhold til følgende kriterier:

Nr. 1-4) ---

5) Om der i forbindelse med den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, jf. §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, vil ske.

Stk. 2. ---

§ 24. ---

Stk. 2-3. ---

2. I § 23, stk. 1, nr. 5, ændres »jf. §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme« til: »jf. §§ 3 og 4 i hvidvaskloven«.

3. I § 24 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet skal orientere det pågældende e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomhe-

den, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

Stk. 4. ---

§ 81. En betalingsmodtager er forpligtet til at modtage betaling med kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis denne modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov, jf. dog § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og stk. 2, 3 og 5.

4. I § 81, stk. 1, ændres »jf. dog § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme« til: »jf. dog § 5 i hvidvaskloven«.

Stk. 2-5. ---

§ 136. ---

Stk. 2-8. ---

Stk. 9. Videregivelse efter stk. 5, nr. 7, 8, 10, 13, 14, 17-20 og 23, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 6, nr. 14 og 20, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

5. I § 136, stk. 9, 2. pkt., ændres »stk. 6, nr. 14 og 20« til: »stk. 5, nr. 14 og 20«.

Stk. 10. ---

§ 142. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene virksomheder, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov retter sig mod, jf. dog stk. 2.

6. I § 142, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

Stk. 2. ---

Bilag 2.

7. I *overskriften* til *bilag 2* ændres »jf. § 20, stk. 1, nr. 2« til: »jf. § 32, stk. 1, nr. 2«.

Opgørelse af krav til betalingsinstitutters basiskapital, jf. § 20, stk. 1, nr. 2

§ 9

I hvidvaskloven, jf. lov nr. 651 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

§ 1. Denne lov finder anvendelse på følgende virksomheder og personer:

Nr. 1-5) ---

- 6) Udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge.

1. § 1, stk. 1, nr. 6, affattes således:

»6) Udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger.«

Nr. 7-21) ---

Stk. 2-5. ---

§ 82. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og § 2 i lov nr. 532 af 29. april 2015 og senest ved § 45 i lov nr. 426 af 3. maj 2017, og som ændres ved det af Folketinget den 30. maj 2017 vedtagne forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love (Gennemførelse af direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) og ændringer som følge af forordning om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR) m.v.), foretages følgende ændringer:

Nr. 1-6. ---

Nr. 7. § 361, stk. 6, affattes således:

2. § 82, nr. 7, ophæves.

»Stk. 6. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om forebyggende foranstaltninger mod

hvidvask og finansiering af terrorisme betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 8, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.
- 2) Valutavekslingsvirksomheder betaler 26.000 kr.«

§ 37. Som part i forholdet til Finanstilsynet anses alene det realkreditinstitut eller kreditinstitut, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig mod, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. ---

§ 10 f. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ved fastlæggelse af, hvem der er part efter denne lov, finder § 355 i lov om finansiel virksomhed anvendelse med de nødvendige tilpasninger. Partsstatus og partsbeføjelser efter lov om finansiel virksomhed § 355 er efter denne lov begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004.

§ 10

I lov om realkreditlån og realkreditobligation m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, som ændret senest ved § 3 i lov nr. 667 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 37, *stk. 1*, ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for,«.

§ 11

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. august 2014, som senest ændret ved § 12 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 10 f, *stk. 3*, ændres » hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004« til: »hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden«.

§ 12

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

§ 27 f. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ved fastlæggelse af, hvem der er part efter denne lov, finder § 355 i lov om finansiel virksomhed anvendelse med de nødvendige tilpasninger. Partsstatus og partsbeføjelser efter lov om finansiel virksomhed § 355 er efter denne lov begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004.

1. I § 27 f, *stk. 3*, ændres » hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004« til: »hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden«.

§ 13

I lov nr. 262 af 16. marts 2016 om ændring af selskabsloven, lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, lov om erhvervsdrivende fonde og forskellige andre love (Indførelse af register over reelle ejere) foretages følgende ændring:

§ 7. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 182 af 18. februar 2015, som ændret bl.a. ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, § 1 i lov nr. 334 af 31. marts 2015 og § 2 i lov nr. 532 af 29. april 2015 og senest ved § 1 i lov nr. 1563 af 15. december 2015, foretages følgende ændringer:

Nr. 1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD), og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af

1. § 7, *nr. 1* og 7, ophæves.

terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73«.

Nr. 2-6. ---

Nr. 7. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 16 f, stk. 1-3,«: »§ 23, stk. 4 og 5,«, efter »§ 80 c, stk. 1 og 2,« indsættes: »§ 81 b, stk. 2 og 3, § 85 b, stk. 2 og 3,«, og efter »§ 312,« indsættes: »§ 336 a, stk. 2 og 3,«.

1. § 7, nr. 1 og 7, ophæves.

§ 14

I lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love (Gennemførelse af direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) og ændringer som følge af forordning om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR) m.v.) (som træder i kraft den 3. januar 2018), foretages følgende ændring:

§ 1. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014, § 7 i lov nr. 262 af 16. marts 2016, § 2 i lov nr. 632 af 8. juni 2016 og § 1 i lov nr. 1549 af 13. december 2016 og senest ved § 45 i lov nr. 426 af 3. maj 2017, foretages følgende ændringer:

Nr. 1. I fodnoten til lovens titel udgår »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (MiFID), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1,«, efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD)« indsættes: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349«, og »og Europa-Par-

§ 1, nr. 1, 8-12, 14, 62, 84-88, og 101, ophæves.

lamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1 (CRR)« ændres til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84«.

Nr. 2-7. ---

Nr. 8. § 5, stk. 1, nr. 3, affattes således:

1. § 1, nr. 1, 8-14, 62, 84, og 101, ophæves.

»

- 3) Investeringsselskab: En juridisk eller fysisk person, hvis faste erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice til tredje- mand eller udføre investeringsaktiviteter på et professionelt grundlag.«

Nr. 9. § 5, stk. 1, nr. 4, affattes således:

»

- 4) Investeringsservice og investeringsaktivitet: Aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i forbindelse med de instrumenter, der er anført i bilag 5.«

Nr. 10. I § 5, stk. 1, nr. 18, litra b, ændres »værdipapirerne« til: »de omsættelige værdipapirer«.

Nr. 11. I § 5, stk. 1, nr. 18, litra b, c og d, § 5, stk. 1, nr. 28, § 152 k, stk. 5, § 152 l, § 152 y, stk. 1, og § 374, stk. 4, 1. og 2. pkt., ændres »værdipapirer« til: »omsættelige værdipapirer«.

»

Nr. 12. § 5, stk. 1, nr. 22, affattes således:

- 22) Multilateral handelsfacilitet (MHF): Ethvert system eller enhver facilitet, hvor forskellige tredjeparters købs- og salgsinteresser i finan-

sielle instrumenter kan sammenføres, og som drives i overensstemmelse med reglerne i kapitel 17, 18, 20, 22 og 23 i lov om kapitalmarkeder.«

Nr. 13. I § 5, stk. 1, nr. 35, litra a, ændres »6-9« til: »6-10«.

Nr. 14. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 53-58:

»

- 53) Accessorisk tjenesteydelse: Tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B.
- 54) Udførelse af ordrer for investorers regning: Indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter.
- 55) Handel for egen regning: Handel over egenbeholdningen, som resulterer i handler med et eller flere finansielle instrumenter.
- 56) Finansielt instrument: Instrumenter som nævnt i bilag 5.
- 57) Derivat: Derivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 58) Værtsland for et investeringsselskab: Et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er investeringsselskabets hjemland, og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter.«

Nr. 15-61. ---

Nr. 62. I § 39, stk. 2, indsættes efter 2. pkt.:

1. § 1, nr. 1, 8-12, 14, 62, 84, og 101, ophæves.

»Er virksomheden et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet.«

Nr. 63-83. ---

Nr. 84. § 224, stk. 5, ophæves.

1. § 1, nr. 1, 8-12, 14, 62, 84, og 101, ophæves.

Stk. 6-8 bliver herefter stk. 5-7.

Nr. 85. I § 224 a, stk. 1, nr. 2, ændres »stk. 6« til: »stk. 5«.

Nr. 86. I § 226, stk. 1, ændres »stk. 1, 2, 5 og 6,« til: »stk. 1, 2 og 6,«.

Nr. 87. I § 226, stk. 2, 1. pkt., udgår »og 5« og »pengeinstituttet, realkreditinstituttet,«.

Nr. 88. I § 253, stk. 1, ændres »stk. 7« til: »stk. 6«.

Nr. 89-100. ---

Nr. 101. § 361 affattes således:

1. § 1, nr. 1, 8-12, 14, 62, 84, og 101, ophæves.

»§ 361. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansiel virksomhed betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betaler 1.050.000 kr.
- 2) Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) betaler 2.430.000 kr.
- 3) CO₂-kvotebydere betaler 17.000 kr.
- 4) En fælles datacentral betaler 110.000 kr. Har en fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt færre end 25 fuldtidsansatte, betaler den fælles datacentral dog 2.000 kr.
- 5) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber betaler 100.000 kr.

- 6) Genforsikringsmæglerselskaber betaler 31.000 kr.
- 7) Hver finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed betaler 10.000 kr.
- 8) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations og ISPV-obligationer og lignende virksomheder betaler 21.000 kr. pr. serie.
- 9) Investeringsrådgivere betaler 17.000 kr.
- 10) Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler samlet 3.100.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balance-sum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 4.100 kr.

Stk. 2. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om kapitalmarkeder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) En operatør af et reguleret marked betaler 200.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 5.000.000 kr.
- 2) Et selskab, der driver en multilateral handelsfacilitet, betaler 150.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 1.350.000 kr.
- 3) Et selskab, der driver en organiseret handelsfacilitet, betaler 100.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, der er optaget til handel ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 700.000 kr.
- 4) En operatør af et reguleret marked, der har tilladelse til at drive en CO₂-auktioneringsplatform, betaler ud over afgiften efter nr. 1 50.000 kr.

- 5) En systematisk internalisator betaler 50.000 kr. samt 1.200 kr. pr. finansielt instrument, som den systematiske internalisator forestod handel med ved udgangen af året. Afgiften kan dog højst udgøre 300.000 kr.
- 6) Værdipapircentraler (CSD'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler, jf. § 211, stk. 2, nr. 6, i lov om kapitalmarkeder, betaler 3.795.000 kr.
- 7) Udbydere af dataindberetningstjenester med tilladelse efter kapitel 26 i lov om kapitalmarkeder betaler 670.000 kr. pr. type af dataindberetningstjeneste, der udbydes.
- 8) Centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 3, i lov om kapitalmarkeder, betaler 670.000 kr.
- 9) Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, hvis omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis markedsværdi af de handlede omsættelige værdipapirer er på 1 mia. kr. eller derover ved udgangen af året, betaler 82.000 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på 250 mio. kr. og derover, men under 1 mia. kr., ved udgangen af året, betales 41.000 kr. Er markedsværdien af de handlede omsættelige værdipapirer på under 250 mio. kr. ved udgangen af året, betales 20.500 kr. Afdelinger af danske UCITS, som har udstedt andele, der er optaget til handel på et reguleret marked, betaler 10.250 kr.
- 10) Fysiske eller juridiske personer, som anmoder om Finanstilsynets godkendelse af et prospekt i henhold til kapitel 3 i lov om kapitalmarkeder, betaler 52.000 kr. i afgift pr. anmodning.

- 11) Udstedere, der efter egen anmodning har fået tilladelse til, at deres finansielle instrumenter optages til handel på et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet eller en organiseret handelsfacilitet i Danmark, betaler 14.000 kr.
- 12) Udstedere, som anmoder om Finanstilsynets officielle notering af aktier, aktiecertifikater eller obligationer, betaler 25.000 kr. i afgift pr. anmodning. De pågældende udstedere betaler herefter 3.500 kr. årligt, så længe det finansielle instrument er officielt noteret.
- 13) Værdipapirhandlere, som er forpligtet til at indberette transaktioner med finansielle instrumenter til Finanstilsynet efter artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, betaler følgende:
 - a) 3.400 kr. for op til 10.000 transaktioner.
 - b) 17.000 kr. for mellem 10.000 og 100.000 transaktioner.
 - c) 110.000 kr. for mellem 100.000 og 1 million transaktioner.
 - d) 470.000 kr. for over 1 million transaktioner.

Stk. 3. Følgende fysiske og juridiske personer omfattes af lov om betalingstjenester og elektroniske penge og betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Betalingsinstitutter betaler 85.000 kr.
- 2) E-pengeinstitutter betaler 120.000 kr.
- 3) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester betaler 8.500 kr.

- 4) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge betaler 12.000 kr.

Stk. 4. Ejendomskreditselskaber omfattet af lov om ejendomskreditselskaber betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 28.000 kr.

Stk. 5. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Boligkreditformidlere betaler 15.500 kr.
- 2) Virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, betaler 25.000 kr.

Stk. 6. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 12, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.

Stk. 7. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 4.100 kr. pr. alternativ investeringsfond og 4.100 kr. pr. afdeling i fonden.
- 2) Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler 41.000 kr.

Stk. 8. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., betaler udenlandske investeringsinstitutter 5.000 kr.
- 2) Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 16.000 kr.

Stk. 9. Lønmodtagernes Dyrtidsfond omfattet af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 1.380.000 kr.

Stk. 10. Grundbeløb, jf. stk. 1-9, er angivet i 2014-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.«

Nr. 102-126. ---

§ 15

I lov nr. 667 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. (Øget gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet)(som træder i kraft den 3. januar 2018), foretages følgende ændringer:

§ 1. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017 som ændret bl.a. ved § 7 i lov nr. 262 af 16. marts 2016 og § 1 i lov nr. 1549 af 13. december 2016 og senest ved § 45 i lov nr. 426 af 3. maj 2017, foretages følgende ændringer:

Nr. 1. I § 5, *stk. 1*, indsættes som *nr. 54-60*:

1. § 1, *nr. 1*, ophæves.

»

-
- 54) Realkreditlignende lån: Et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugs-ejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for lånoptagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.
- 55) Accessorisk tjenesteydelse: Tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B.
- 56) Udførelse af ordrer for investorers regning: Indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter.
- 57) Handel for egen regning: Handel over egenbeholdningen, som resulterer i handler med et eller flere finansielle instrumenter.
- 58) Finansielt instrument: Instrumenter som nævnt i bilag 5.
- 59) Derivat: Derivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 60) Værtsland for et investeringsselskab: Et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er investeringsselskabets hjemland, og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter.«

§ 4. I det af Folketinget den 30. maj 2017 vedtagne forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love (Gennemførelse af direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) og ændringer som følge af forordning om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR) m.v.) foretages følgende ændring:

Nr. 1. § 1, nr. 14, ophæves.

2. § 4 ophæves.

§ 16

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2018, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 4-7, 9,-13, 15, 23, 24, 27-31, 33-38, 41, 54, 58, 59 og 70, og §§ 14 og 15 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 1, nr. 1, 8, 14, 17-19, 32, 39, 40, 57, 66, 69 og 73, og § 2 træder i kraft den 3. januar 2018.

Stk. 4. § 1, nr. 2, 3 og 21, og § 4, nr. 1, træder i kraft den 21. maj 2018.

Stk. 5. §§ 60 c og 60 d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 21, og §§ 64 b og 64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 1, finder dog kun anvendelse for ansættelsesperioder fra den 21. maj 2018.

Stk. 6. Bestyrelsesmedlemmer, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden som følge af ændringerne i § 313, stk. 3, nr. 2, og stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 47 og 53, besidder flere direktør- eller bestyrelsesposter end tilladt efter § 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsat besidde disse direktør- og bestyrelsesposter indtil 1. juli 2019.

Stk. 7. Regler fastsat i medfør af § 8 a, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler.

§ 17

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1, nr. 1-3, 8, 14, 16-22, 25, 27, 32, 39, 40, 42-53, 55-57, 60-69 og 71-73, §§ 2, 3, 5-9, 13, og 14 og § 15, nr. 1, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-10, 13 og 14 og § 15, nr. 1, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/50/EU**af 16. april 2014****om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 46,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Retten til fri bevægelighed for personer er en af Unionens grundlæggende frihedsrettigheder. Artikel 46 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) fastsætter, at Europa-Parlamentet og Rådet efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ved udstedelse af direktiver skal vedtage de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed, således som denne er fastlagt i artikel 45 i TEUF. Artikel 45 i TEUF fastsætter, at arbejdskraftens frie bevægelighed bl.a. indebærer retten til at søge tilbudte stillinger og til frit at bevæge sig inden for medlemsstaternes område i dette øjemed. Dette direktiv sigter mod at fremme arbejdskraftens mobilitet ved at mindske de hindringer til denne mobilitet, som visse bestemmelser om supplerende pensionsordninger knyttet til et ansættelsesforhold giver anledning til.
- (2) Arbejdskraftens sociale beskyttelse på pensionsområdet er sikret gennem lovpligtige socialsikringsordninger kombineret med supplerende pensionsordninger, der er knyttet til et ansættelsesforhold, og som bliver mere og mere udbredt i mange medlemsstater.
- (3) Europa-Parlamentet og Rådet har vide skønsbeføjelser med hensyn til valg af de mest hensigtsmæssige foranstaltninger til at nå målet i traktatens artikel 46 i TEUF. Den koordineringsordning, der er omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71⁽³⁾, og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004⁽⁴⁾ og navnlig bestemmelserne, der finder anvendelse på sammenlægning, angår ikke supplerende pensionsordninger, med undtagelse af de ordninger, der er defineret som lovgivning i disse forordninger, eller som er genstand for en erklæring fra en medlemsstat i henhold til disse forordninger.
- (4) Rådets direktiv 98/49/EF⁽⁵⁾ er den første særlige foranstaltning, der skal gøre det lettere at udøve arbejdskraftens ret til fri bevægelighed i forbindelse med supplerende pensionsordninger.
- (5) Dette direktivs formål er at lette arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder for medlemmer af disse ordninger for supplerende pensionsrettigheder.
- (6) Dette direktiv finder ikke anvendelse på optjening og bevarelse af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere, der flytter inden for en enkelt medlemsstat. Medlemsstaterne kan overveje at bruge de-

- res nationale kompetencer med henblik på at udvide de regler, der finder anvendelse i henhold til dette direktiv, til også at omfatte aktive medlemmer, der skifter beskæftigelse inden for en enkelt medlemsstat.
- (7) En medlemsstat kan anmode om, at fratrådte arbejdstagere, der flytter til en anden medlemsstat, anmelder deres supplerende pensionsordninger i overensstemmelse hermed.
 - (8) Det er nødvendigt at tage hensyn til de supplerende pensionsordningers art og særlige kendetegn og til deres forskelligartethed både inden for samme medlemsstat og medlemsstaterne imellem. Der bør sikres tilstrækkelig beskyttelse både hvad angår indførelse af nye ordninger, de eksisterende ordningers bæredygtighed samt de forventninger og rettigheder, som medlemmerne af de nuværende pensionsordninger har. Direktivet bør navnlig respektere den rolle, som arbejdsmarkedets parter spiller ved udformningen og gennemførelsen af de supplerende pensionsordninger.
 - (9) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at tilrettelægge deres egne pensionsordninger. Medlemsstaterne bevarer det fulde ansvar for tilrettelæggelsen af sådanne ordninger og er ved gennemførelsen af direktivet i den nationale ret ikke forpligtet til at indføre lovgivning om oprettelse af supplerende pensionsordninger.
 - (10) Dette direktiv begrænser ikke arbejdsmarkedets parters autonomi, når de er ansvarlige for at oprette og forvalte pensionsordninger, forudsat at de kan sikre de resultater, der er fastlagt i dette direktiv.
 - (11) Dette direktiv bør omfatte alle supplerende pensionsordninger, der er oprettet i overensstemmelse med national ret og praksis, og som tilbyder arbejdstagere supplerende pensionsydelse som f.eks. gruppeforsikringsaftaler eller branche- eller sektorspecifikke ordninger med finansiering ved udbetaling, kapitaliserede ordninger eller pensionstilsagn understøttet af bogførte reserver i virksomheden eller enhver kollektiv aftale eller tilsvarende ordning.
 - (12) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på supplerende pensionsordninger eller i givet fald underafdelinger af sådanne ordninger, som er blevet lukket, således at tilgang af nye medlemmer ikke længere er mulig, da indførelse af nye regler kan medføre en urimelig belastning for sådanne ordninger.
 - (13) Dette direktiv bør ikke berøre garantiordninger for insolvens eller kompensationsordninger, som ikke indgår i en supplerende pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, og som har til formål at beskytte den ansattes pensionsrettigheder i tilfælde af arbejdsgiverens eller pensionsordningens insolvens. Tilsvarende bør dette direktiv heller ikke omfatte nationale pensionsreservefonde.
 - (14) Dette direktiv bør kun finde anvendelse på supplerende alderspensioner, hvor retten eksisterer i medfør af et ansættelsesforhold og er knyttet til opnåelse af pensionsalderen eller opfyldelse af andre krav, der er fastsat i ordningen eller den nationale lovgivning. Direktivet finder ikke anvendelse på andre individuelle pensionsordninger end dem, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Er der knyttet invalide- eller efterladteydelse til de supplerende pensionsordninger, kan retten til de pågældende ydelser være undergivet særlige bestemmelser. Dette direktiv berører ikke eksisterende national ret og eksisterende nationale regler for supplerende pensionsordninger vedrørende sådanne særlige bestemmelser.
 - (15) En engangsydelse, der ikke er knyttet til bidrag med henblik på supplerende alderspension, som udbetales direkte eller indirekte ved ansættelsesforholdets ophør, og som udelukkende finansieres af arbejdsgiveren, bør ikke betragtes som en supplerende pension i henhold til dette direktiv.
 - (16) Eftersom den supplerende alderspension får stadig større betydning i mange medlemsstater som middel til sikring af levestandarden i alderdommen, bør betingelserne for optjening og bevarelse af pensionsrettigheder forbedres for at mindske hindringerne for arbejdskraftens frie bevægelighed mellem medlemsstaterne.
 - (17) Det forhold, at pensionsrettigheder i visse supplerende pensionsordninger kan fortabes, hvis en arbejdstagers ansættelsesforhold ophører, inden han eller hun har afsluttet en minimumsperiode for medlemskab af ordningen (»rettighedsbetingende optjeningsperiode«), eller inden han eller hun har nået minimumsalderen (»rettighedsbetingende optjeningsalder«) kan forhindre arbejdstagere, der bevæger sig mellem medlemsstaterne, i at optjene tilstrækkelige pensionsrettigheder. Kravet om en lang karens-

- periode inden en arbejdstager kan blive medlem af en pensionsordning, kan have en lignende virkning. Sådanne betingelser udgør derfor hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Derimod udgør minimumsalderskrav for medlemskab ikke en hindring for den frie bevægelighed og er derfor ikke omfattet af dette direktiv.
- (18) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder bør ikke sammenlignes med andre betingelser, der er fastsat med henblik på erhvervelse af ret til en løbende ydelse, for så vidt angår udbetalingsfasen i henhold til national ret eller i henhold til reglerne i visse supplerende pensionsordninger, navnlig i bidragsdefinerede ordninger. Eksempelvis vil en periode med aktivt medlemskab af ordningen, som et medlem skal afslutte efter at være blevet berettiget til en supplerende pension for at have krav på sin pension i form af en løbende ydelse eller et beløb, ikke udgøre en rettighedsbetingende optjeningsperiode.
- (19) Såfremt et ansættelsesforhold afsluttes, inden den fratrådte arbejdstager har optjent betingede pensionsrettigheder, og såfremt pensionsordningen eller arbejdsgiveren bærer investeringsrisikoen, navnlig ved ydelsesdefinerede ordninger, bør ordningen altid tilbagebetale den pågældende fratrådte arbejdstagers pensionsbidrag. Såfremt et ansættelsesforhold afsluttes, inden den fratrådte arbejdstager har optjent betingede pensionsrettigheder, og såfremt den fratrådte arbejdstager bærer investeringsrisikoen, navnlig ved ydelsesdefinerede ordninger, kan ordningen tilbagebetale værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag. Værdien kan være større eller mindre end de bidrag, den fratrådte arbejdstager har indbetalt. Alternativt kan ordningen tilbagebetale bidragene.
- (20) En fratrådt arbejdstager bør have ret til at lade sine betingede pensionsrettigheder blive stående som hvilende pensionsrettigheder i den supplerende pensionsordning, hvor rettighederne er optjent. For så vidt angår bevarelsen af hvilende pensionsrettigheder kan beskyttelsesniveauet betragtes som tilstrækkeligt, hvis den fratrådte arbejdstager, navnlig i tilfælde af en bidragsdefineret ordning, har mulighed for at overføre værdien af sine betingede pensionsrettigheder til en supplerende pensionsordning, som opfylder betingelserne i dette direktiv.
- (21) Der bør i overensstemmelse med national ret og praksis sørges for, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien af sådanne hvilende pensionsrettigheder bevares. Værdien af disse rettigheder på det tidspunkt, hvor medlemmet fratræder ordningen, bør beregnes i overensstemmelse med national ret og praksis. Hvis værdien af disse pensionsrettigheder tilpasses, bør der tages hensyn til ordningens særlige karakter, de hvilende medlemmers interesser og de tilbageblevne aktive og pensionerede medlemmers interesser.
- (22) Direktivet skaber ingen forpligtelse til at fastsætte betingelser for hvilende pensionsrettigheder, som er mere fordelagtige end de betingelser, der gælder for aktive medlemmers rettigheder.
- (23) Såfremt en fratrådt arbejdstagers betingede pensionsrettigheder eller værdien heraf ikke overstiger en gældende tærskel, som fastsættes af den enkelte medlemsstat, skal det for at undgå uforholdsmæssigt store omkostninger til administration af en lang række hvilende pensionsrettigheder med lav værdi være muligt for ordningerne ikke at lade disse betingede rettigheder stå, men i stedet udbetale den fratrådte arbejdstager et beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder. Overførselsværdien og beløvsudbetalingen bør i givet fald fastlægges i overensstemmelse med national ret og praksis. Medlemsstaterne bør i givet fald fastsætte en tærskel for sådanne betalinger under hensyn til tilstrækkeligheden af arbejdstagerens fremtidige pensionsindtægter.
- (24) Dette direktiv giver ikke hjemmel til overførsel af betingede pensionsrettigheder. For at fremme arbejdskraftens mobilitet bør medlemsstaterne dog bestræbe sig på, hvor det er muligt og især ved indførelse af nye supplerende pensionsordninger, gradvis at forbedre muligheden for at overføre betingede pensionsrettigheder.
- (25) Med forbehold af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF⁽⁶⁾ bør aktive medlemmer og hvilende medlemmer, der gør eller påtænker at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed, oplyses i tilstrækkeligt omfang efter anmodning om deres supplerende pensionsrettigheder. Er der knyttet efter-

- ladteydelser til en ordning, bør den efterladte pensionsmodtager også have samme ret til oplysninger som hvilende medlemmer. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at sådanne oplysninger kun skal gives én gang om året.
- (26) I betragtning af de store forskelle, der er mellem de supplerende pensionsordninger, skal Unionen kun fastsætte generelle målsætninger, og et direktiv er derfor den korrekte retsakt.
- (27) Målene for dette direktiv, nemlig at lette udøvelsen af arbejdskraftens ret til fri bevægelighed mellem medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (28) Dette direktiv fastsætter minimumsforskrifter, og medlemsstaterne kan derfor vedtage eller opretholde gunstigere bestemmelser. Gennemførelsen af direktivet berettiger ikke til en forringelse i forhold til den nuværende situation i de enkelte medlemsstater.
- (29) Kommissionen udarbejder en rapport om anvendelsen af dette direktiv senest seks år efter dets ikrafttrædelsesdato.
- (30) I overensstemmelse med de nationale bestemmelser om tilrettelæggelsen af de supplerende pensionsordninger kan medlemsstaterne overlade det til arbejdsmarkedets parter, efter en fælles anmodning fra disse, at gennemføre dette direktiv for så vidt angår bestemmelser, som henhører under kollektive aftaler, forudsat at medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til på et hvilket som helst tidspunkt at kunne garantere de resultater, der er fastlagt i dette direktiv —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastsætter regler med henblik på at lette udøvelsen af arbejdskraftens ret til fri bevægelighed mellem medlemsstaterne ved at mindske de hindringer, som visse bestemmelser om supplerende pensionsordninger knyttet til et ansættelsesforhold giver anledning til.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv gælder for supplerende pensionsordninger, med undtagelse af de ordninger, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004.
2. Dette direktiv gælder ikke for følgende ordninger:
 - a) supplerende pensionsordninger, som på tidspunktet for dette direktivs ikrafttræden ikke længere accepterer nye aktive medlemmer, og som derfor er lukket for tilgang
 - b) supplerende pensionsordninger, der er underlagt foranstaltninger, der indebærer indgriben fra administrative organer etableret efter national lovgivning eller fra retslige myndigheder, og som har til formål at bevare eller genoprette deres finansielle situation, herunder likvidation. Denne udelukkelse gælder kun, så længe denne indgriben varer
 - c) garantiordninger for insolvens, kompensationsordninger og nationale pensionsreservefonde, og
 - d) en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en arbejdstager ved den pågældende arbejdstagers ansættelsesforholds ophør, som ikke er knyttet til alderspension.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på invalide- og/eller efterladteydelse, der er knyttet til supplerende pensionsordninger, med undtagelse af de specifikke bestemmelser i artikel 5 og 6 vedrørende efterladteydelse.

4. Dette direktiv finder kun anvendelse på ansættelsesperioder, der ligger efter direktivets gennemførelse i overensstemmelse med artikel 8.

5. Dette direktiv finder ikke anvendelse på optjening og bevarelse af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere, der flytter inden for en enkelt medlemsstat.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »supplerende pension«: en alderspension, der er fastsat i henhold til reglerne for en supplerende pensionsordning, der er oprettet i overensstemmelse med national ret og praksis
- b) »supplerende pensionsordning«: enhver erhvervstilknyttet alderspensionsordning, der er oprettet i overensstemmelse med national ret og praksis, der er knyttet til et ansættelsesforhold, og som har til formål at sikre arbejdstagere en supplerende pension
- c) »aktive medlemmer«: arbejdstagere, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige dem til en supplerende pension i overensstemmelse med bestemmelserne i en supplerende pensionsordning, når betingelserne for optjening af pension er opfyldt
- d) »karensperiode«: den beskæftigelsesperiode, der er foreskrevet i national ret eller i bestemmelserne i en supplerende pensionsordning eller af en arbejdsgiver, inden en arbejdstager bliver berettiget til medlemskab af en ordning
- e) »rettighedsbetingende optjeningsperiode«: en periode med aktivt medlemskab af en ordning, der er foreskrevet i national ret eller i bestemmelser i en supplerende pensionsordning for at udløse ret til de akkumulerede supplerende pensionsrettigheder
- f) »betingede pensionsrettigheder«: ret til de akkumulerede supplerende pensionsrettigheder, når eventuelle betingelser for optjening af pensionsrettigheder er opfyldt i henhold til bestemmelserne i en supplerende pensionsordning og, hvor det er relevant, i henhold til national ret
- g) »fratrådt arbejdstager«: et aktivt medlem, hvis ansættelsesforhold ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til en supplerende pension, og som flytter mellem medlemsstater
- h) »hvilende medlem«: et tidligere aktivt medlem, der har betingede pensionsrettigheder i en supplerende pensionsordning og endnu ikke modtager en supplerende pension fra den pågældende ordning
- i) »hvilende pensionsrettigheder«: betingede pensionsrettigheder, som et hvilende medlem lader blive stående i den ordning, hvor de er blevet optjent
- j) »værdi af de hvilende pensionsrettigheder«: kapitalværdien af pensionsrettighederne beregnet i overensstemmelse med national ret og praksis.

Artikel 4

Betingelser for optjening af rettigheder under supplerende pensionsordninger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at:

- a) når en rettighedsbetingende optjeningsperiode eller en karensperiode eller begge dele finder anvendelse, kan den samlede periode under ingen omstændigheder overstige tre år for fratrådte arbejdstagere
- b) hvis der kræves en minimumsalder for optjening af pensionsrettigheder, må denne alder ikke overstige 21 år for fratrådte arbejdstagere, og

c) hvis en fratrådt arbejdstager endnu ikke har optjent betingede pensionsrettigheder, når ansættelsesforholdet ophører, skal den supplerende pensionsordning tilbagebetale de bidrag, som den fratrådte arbejdstager har indbetalt, eller som er indbetalt på den fratrådte arbejdstagers vegne i overensstemmelse med national ret, kollektive overenskomstaftaler eller kontrakter, eller, hvis den fratrådte arbejdstager bærer investeringsrisikoen, enten de bidrag, der er blevet indbetalt, eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag.

2. Medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive aftaler, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Artikel 5

Bevarelse af hvilende pensionsrettigheder

1. Med forbehold af stk. 3 og 4 træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre, at fratrådte arbejdstageres betingede pensionsrettigheder kan blive stående i den supplerende pensionsordning, hvor de er optjent. Ved anvendelse af stk. 2 beregnes den oprindelige værdi af disse rettigheder på det tidspunkt, hvor den fratrådte arbejdstagers aktuelle ansættelsesforhold ophører.

2. Under hensyntagen til arten af pensionsordningens bestemmelser og praksis vedtager medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at fratrådte arbejdstageres og deres efterladtes hvilende pensionsrettigheder eller værdien heraf behandles på linje med værdien af de aktive medlemmers rettigheder eller med udviklingen i de pensionsydelser, der aktuelt udbetales, eller behandles på andre måder, der anses for retfærdige, som f.eks.:

- a) når pensionsrettighederne i den supplerende pensionsordning er optjent som en ret til et nominelt beløb, ved at sikre den nominelle værdi af de hvilende pensionsrettigheder
- b) når værdien af optjente pensionsrettigheder ændres over tid ved at tilpasse værdien af de hvilende pensionsrettigheder ved at anvende:
 - i) en forrentning, der er integreret i den supplerende pensionsordning, eller
 - ii) det kapitalafkast, der er opnået af selskabet bag den supplerende pensionsordning eller
- c) når værdien af de optjente pensionsrettigheder tilpasses f.eks. efter inflationsraten eller lønniveauet ved tilsvarende at tilpasse værdien af de hvilende pensionsrettigheder under hensyntagen til ethvert forholdsmæssigt loft, som fastsættes i henhold til national ret eller ved aftale mellem arbejdsmarkedets parter.

3. Medlemsstaterne kan tillade, at supplerende pensionsordninger ikke lader fratrådte arbejdstageres betingede rettigheder blive stående, men i stedet med arbejdstagerens informerede samtykke, herunder for så vidt angår gebyrer, udbetaler et beløb, som svarer til værdien af de betingede pensionsrettigheder til den fratrådte arbejdstager, når værdien af disse betingede pensionsrettigheder ikke overstiger en tærskel, som fastsættes af den pågældende medlemsstat. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om den tærskel, der fastsættes.

4. Medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive aftaler, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Artikel 6

Oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at aktive medlemmer efter anmodning kan få oplysninger om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke deres supplerende pensionsrettigheder.

Der skal navnlig forelægges oplysninger om følgende:

- a) betingelserne for optjening af supplerende pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør
- b) værdien af deres betingede pensionsrettigheder eller en vurdering af de betingede pensionsrettigheder, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, og
- c) betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Hvor ordningen giver mulighed for tidlig adgang til betingede pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal de oplysninger, der gives, også omfatte en skriftlig erklæring om, at medlemmet bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at hvilende medlemmer efter anmodning får oplysninger om følgende:

- a) værdien af deres hvilende pensionsrettigheder eller en vurdering af de hvilende pensionsrettigheder, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, og
- b) betingelserne for behandling af hvilende pensionsrettigheder.

3. For efterladteydelse, der er knyttet til supplerende pensionsordninger, gælder stk. 2 for efterladte pensionsmodtagere for så vidt angår udbetalingen af efterladteydelse.

4. Oplysningerne skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist. Medlemsstaterne kan fastsætte, at sådanne oplysninger kun skal gives én gang om året.

5. Forpligtelserne i henhold til denne artikel berører ikke men supplerer forpligtelserne for arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser i henhold til artikel 11 i direktiv 2003/41/EF.

Artikel 7

Minimumsforskrifter og garanti mod forringelse

1. Medlemsstaterne kan vedtage eller opretholde bestemmelser om optjening af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere, om bevarelse af supplerende pensionsrettigheder for fratrådte arbejdstagere og om aktive medlemmers og hvilende medlemmers ret til oplysninger, der er gunstigere end dem, der er fastsat i dette direktiv.

2. Gennemførelsen af dette direktiv berettiger under ingen omstændigheder til at forringe de eksisterende rettigheder til at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder eller medlemmers eller pensionsmodtageres ret til oplysninger i medlemsstaterne.

Artikel 8

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest den 21. maj 2018, eller sikrer sig, at arbejdsmarkedets parter har indført de nødvendige bestemmelser ved aftale inden denne dato. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at kunne garantere de resultater, der er foreskrevet i dette direktiv. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen herom.

2. De i stk. 1 nævnte love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen være ledsaget af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 9

Rapporter

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle tilgængelige oplysninger om gennemførelsen af dette direktiv senest den 21. maj 2019.

2. Senest den 21. maj 2020 udarbejder Kommissionen en rapport om direktivets anvendelse og forelægger den for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.

Artikel 10

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 11

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

- (1) EUT C 185 af 8.8.2006, s. 37.
- (2) Europa-Parlamentets holdning af 20.6.2007 (EUT C 146 E af 12.6.2008, s. 216) og Rådets førstebehandlingsholdning af 17.2.2014 (EUT C 77 E af 15.3.2014, s. 1). Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
- (3) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2).
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).
- (5) Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998 om beskyttelse af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 209 af 25.7.1998, s. 46).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/1011**af 8. juni 2016****om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Prisfastsættelsen for mange finansielle instrumenter og finansielle kontrakter afhænger af nøjagtigheden og integriteten af benchmarks. Alvorlige tilfælde af manipulering af rentebenchmarks som f.eks. LIBOR og EURIBOR samt påstande om, at energi-, olie- og valutabenchmarks er blevet manipuleret, viser, at benchmarks kan være genstand for interessekonflikter. Anvendelse af skøn og svage governance-ordninger øger benchmarks sårbarhed over for manipulation. Svigt eller tvivl i forbindelse med nøjagtigheden og integriteten af indeks, der bruges som benchmarks, kan undergrave markedets tillid, påføre forbrugere og investorer tab og forvanske realøkonomien. Det er derfor nødvendigt at sikre nøjagtigheden, robustheden og integriteten af benchmarks og processen for fastsættelse af benchmarks.
- (2) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁽⁴⁾ fastlægges en række krav til pålideligheden af et benchmark, der bruges til at prisfastsætte et børsnoteret finansielt instrument. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF⁽⁵⁾ indeholder en række krav til benchmarks, som anvendes af udstedere. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF⁽⁶⁾ indeholder en række krav med hensyn til brug af benchmarks hos institutter for kollektiv investering i værdipapirer. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011⁽⁷⁾ indeholder bestemmelser, der forbyder manipulation af benchmarks, der anvendes i forbindelse med engrosenergi produkter. Disse retsakter dækker dog kun visse aspekter af en række benchmarks, ligesom de hverken omhandler alle svagheder ved udarbejdelsen af alle benchmarks eller dækker alle anvendelser af finansielle benchmarks i den finansielle sektor.
- (3) Benchmarks er afgørende for prisfastsættelsen af grænseoverskridende transaktioner og fremmer dermed et effektivt indre marked for en lang række finansielle instrumenter og tjenesteydelser. Mange benchmarks, der bruges som referencesatser i finansielle kontrakter, navnlig realkreditaftaler, er udarbejdet i én medlemsstat, men anvendes af kreditinstitutter og forbrugere i andre medlemsstater. Endvidere foretager sådanne kreditinstitutter ofte risikoafdækning eller skaffer de nødvendige midler til finansiering af disse finansielle kontrakter på det grænseoverskridende interbankmarked. Kun nogle få

- medlemsstater har allerede vedtaget nationale regler om benchmarks, men deres respektive retlige rammer for benchmarks er forskellige med hensyn til f.eks. anvendelsesområdet. Den Internationale Børstilsynsorganisation (IOSCO) fastlagde endvidere den 17. juli 2013 principper for finansielle benchmarks (IOSCO-principperne for finansielle benchmarks), principperne for rapporteringsagenturer for oliepriser, der er udstedt af IOSCO af 5. oktober 2012 (»IOSCO-PRA-principperne«) (samlet »IOSCO-principperne«), og da disse principper er ret fleksible med hensyn til deres præcise anvendelsesområde og midler til gennemførelse, vil medlemsstaterne sandsynligvis vedtage regler på nationalt plan, som gennemfører disse principper på forskellig måde.
- (4) Disse divergerende tilgange vil føre til fragmentering af det indre marked, da administratorer og brugere af benchmarks vil være underlagt forskellige regler i forskellige medlemsstater. Benchmarks, som udarbejdes i én medlemsstat, kan dermed forhindres i at blive anvendt i andre medlemsstater. Hvis der ikke indføres en harmoniseret ramme med henblik på at sikre nøjagtigheden og integriteten af benchmarks, der anvendes i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter med henblik på at måle investeringsfondens økonomiske resultater i Unionen, er der derfor sandsynlighed for, at forskelle i medlemsstaternes ret vil skabe hindringer for det indre markeds funktion med hensyn til levering af benchmarks.
 - (5) EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse omfatter ikke det specifikke spørgsmål om fyldestgørende information om benchmarks i forbindelse med finansielle kontrakter. Som følge af forbrugerklager og retssager om anvendelsen af benchmarks i flere medlemsstater er der sandsynlighed for, at der af legitime hensyn til forbrugerbeskyttelsen træffes divergerende foranstaltninger på nationalt plan, hvilket kan medføre en fragmentering af det indre marked på grund af de forskellige konkurrencevilkår, som er forbundet med forskellige niveauer af forbrugerbeskyttelse.
 - (6) For at sikre det indre markeds funktionsdygtighed og forbedre dets funktionsbetingelser, navnlig med hensyn til de finansielle markeder, og for at sikre et højt niveau af forbruger- og investorbekyttelse bør der fastlægges en retlig ramme for benchmarks på EU-plan.
 - (7) Det er hensigtsmæssigt og nødvendigt, at denne ramme indføres i form af en forordning for at sikre, at bestemmelser, som direkte pålægger forpligtelser på personer, der er involveret i udarbejdelse af, bidrag til og brug af benchmarks, anvendes på en ensartet måde i hele Unionen. Eftersom en retlig ramme for levering af benchmarks nødvendigvis involverer foranstaltninger, der angiver specifikke krav vedrørende alle de forskellige aspekter, som er forbundet med sådan levering af benchmarks, kan selv små forskelle i tilgangen til et af disse aspekter hæmme den grænseoverskridende levering af benchmarks betydeligt. Derfor bør anvendelsen af en forordning, som finder direkte anvendelse, mindske muligheden for, at der træffes divergerende foranstaltninger på nationalt niveau, og sikre en ensartet tilgang og større retssikkerhed samt forhindre, at den grænseoverskridende levering af benchmarks hæmmes betydeligt.
 - (8) Anvendelsesområdet for denne forordning bør være så bredt, som det er nødvendigt for at etablere en præventiv lovgivningsmæssig ramme. Udarbejdelsen af benchmarks involverer skøn og er i sig selv genstand for visse typer af interessekonflikter, hvilket medfører muligheder for og incitamenter til at manipulere disse benchmarks. Sådanne risikofaktorer er fælles for alle benchmarks, som alle skal underlægges passende governance- og kontrolkrav. Graden af risiko varierer imidlertid, og den valgte tilgang bør derfor være skræddersyet til de konkrete omstændigheder. Da et benchmarks sårbarhed og betydning varierer over tid, afhjælper en begrænsning af anvendelsesområdet under henvisning til indeks, der aktuelt er vigtige eller sårbare, ikke de risici, som et benchmark kan udgøre i fremtiden. Navnlig kan benchmarks, som for øjeblikket ikke anvendes bredt, godt blive mere anvendt i fremtiden, med det resultat at selv en mindre manipulation af disse kan få alvorlige konsekvenser.
 - (9) I forbindelse med fastlæggelsen af anvendelsesområdet for denne forordning bør det være afgørende, hvorvidt benchmarkets outputværdi fastlægger værdien af et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt eller måler en investeringsfondens økonomiske resultater. Derfor bør anvendelsesområdet ikke

- afhænge af inputdataenes art. Benchmarks, der beregnes på baggrund af økonomiske inputdata, såsom aktiepriser, og ikkeøkonomiske tal eller værdier, såsom vejrparametre, bør derfor medtages. Rammen fastsat i denne forordning bør også anerkende, at der findes et stort antal benchmarks, og den forskellige indvirkning, de har på den finansielle stabilitet og realøkonomien. Denne forordning bør også sikre en forholdsmæssigt afpasset reaktion på de risici, som forskellige benchmarks udgør. Denne forordning bør derfor gælde for de benchmarks, der bruges til at prisfastsætte finansielle instrumenter, som er børsnoterede eller handles på en reguleret markedsplads.
- (10) Mange forbrugere er part i finansielle kontrakter, navnlig forbrugerkreditaftaler, som er sikret ved pant i fast ejendom, der som reference benytter benchmarks, som er underlagt samme risici. Denne forordning bør derfor omfatte kreditaftaler som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF⁽⁸⁾ og 2014/17/EU⁽⁹⁾.
- (11) Mange investeringsindeks er kendetegnet ved betydelige interessekonflikter og bruges til at måle de økonomiske resultater for en fond såsom et institut for kollektiv investering i værdipapirer. Nogle af disse benchmarks offentliggøres, og andre stilles gratis eller mod et gebyr til rådighed for offentligheden eller en del af offentligheden, og manipulation heraf kan påvirke investorerne negativt. Denne forordning bør derfor omfatte indeks eller referencesatser, der bruges til at måle en investeringsfonds økonomiske resultater.
- (12) Stillere af inputdata til benchmarks kan udøve skøn og er potentielt genstand for interessekonflikter og risikerer dermed at være en kilde til manipulation. Aktiviteten som stiller til et benchmark er frivillig. Hvis et initiativ kræver, at stillere foretager væsentlige ændringer i deres forretningsmodeller, kan de ophøre med at yde bidrag. For enheder, som allerede er genstand for regulering og tilsyn, forventes indførelsen af systemer for god governance og kontrol dog ikke at medføre betydelige omkostninger eller en uforholdsmæssig stor administrativ byrde. Derfor pålægger denne forordning tilsynsbelagte stillere visse forpligtelser. Når et benchmark fastlægges på grundlag af umiddelbart tilgængelige data, bør kilden til sådanne data ikke betragtes som værende en stiller.
- (13) Anvendelsen af finansielle benchmarks er ikke begrænset til udstedelsen og fremstillingen af kontrakter og finansielle instrumenter. Finanssektoren anvender også benchmarks til at måle en investeringsfonds resultater med henblik på udbyttesporing, fastsættelse af aktivfordelingen for en portefølje eller beregning af resultatbetingede gebyrer. Et bestemt benchmark kan anvendes direkte som reference for finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller til at måle investeringsfondes økonomiske resultater eller indirekte inden for en kombination af benchmarks. I sidstnævnte tilfælde udgør fastsættelsen og evalueringen af den vægt, der skal tildeles forskellige indeks i en kombination med henblik på at fastslå udbyttet eller værdien af et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt eller til at måle en investeringsfonds resultater, ligeledes anvendelse, da en sådan aktivitet ikke indebærer noget skøn i modsætning til levering af benchmarks. Besiddelse af finansielle instrumenter, der anvendes som reference for et benchmark, er ikke at betragte som brug af et benchmark.
- (14) Centralbanker opfylder allerede principper, standarder og procedurer, der sikrer, at de udøver deres aktiviteter med integritet og på uafhængig vis. Centralbanker behøver derfor ikke være underlagt denne forordning. Når centralbanker leverer benchmarks, navnlig når disse benchmarks er beregnet til transaktionsformål, er det deres ansvar at fastlægge passende interne procedurer til sikring af disse benchmarks' nøjagtighed, integritet, pålidelighed og uafhængighed, navnlig med hensyn til gennemsigtighed i forbindelse med governance og beregningsmetoder.
- (15) Endvidere bør offentlige myndigheder, herunder nationale statistiske kontorer, ikke være omfattet af denne forordning, når de bidrager med data til, leverer eller kontrollerer leveringen af benchmarks med et samfundspolitisk sigte, herunder foranstaltninger vedrørende beskæftigelse, økonomisk aktivitet og inflation.
- (16) En administrator er den fysiske eller juridiske person, der kontrollerer leveringen af et benchmark, og som navnlig administrerer ordningerne for fastlæggelse af benchmarket, indsamler og analyserer input-

- dataene, fastlægger benchmarket og offentliggør det. En administrator bør kunne outsource en eller flere af disse funktioner, herunder beregningen eller offentliggørelsen eller andre relevante tjenesteydelser og aktiviteter i forbindelse med levering af benchmarket, til tredjemand. Hvis en person blot offentliggør eller henviser til et benchmark som en del af sine journalistiske aktiviteter, men ikke kontrollerer leveringen af det pågældende benchmark, bør den pågældende person dog ikke være underlagt denne forordnings krav til administratorer.
- (17) Et indeks beregnes ved hjælp af en formel eller en anden metode på grundlag af underliggende værdier. Der er til en vis grad mulighed for skøn ved udviklingen af denne formel, udførelsen af den nødvendige beregning og udvælgelsen af inputdata, som medfører risiko for manipulation. Derfor bør alle benchmarks med dette kendetegn være omfattet af denne forordning.
- (18) Hvis en enkelt pris eller værdi bruges som reference for et finansielt instrument, hvor prisen for et enkelt værdipapir f.eks. er referencepris for en option eller future, er der dog ikke tale om beregning, inputdata eller skøn. Referencepriser baseret på en enkelt pris eller værdi bør derfor ikke betragtes som benchmarks i forbindelse med denne forordning.
- (19) Referencepriser eller afviklingspriser beregnet af centrale modparter (CCP'er) bør ikke betragtes som benchmarks, da de anvendes til at fastlægge afvikling, margener og risikostyring og dermed ikke afgør det beløb, der skal betales i henhold til et finansielt instrument, eller værdien af et finansielt instrument.
- (20) Kreditgiveres levering af debitorrentesatser bør ikke betragtes som benchmarklevering i forbindelse med denne forordning. En debitorrentesats leveret af en kreditgiver fastlægges enten ved en intern afgørelse eller beregnet som et »spread« eller en fortjenstmargen i forhold til et indeks (f.eks. EURIBOR). I førstnævnte tilfælde er kreditgiveren undtaget fra denne forordning for denne aktivitet med hensyn til finansielle kontrakter indgået mellem kreditgiveren og dennes egne kunder, medens kreditgiveren i sidstnævnte tilfælde blot betragtes som værende bruger af benchmarket.
- (21) For at sikre integriteten af benchmarks bør det kræves, at benchmarkadministratorer indfører passende governancemekanismer med henblik på at håndtere interessekonflikter og sikre tilliden til benchmarkenes integritet. Selv ved effektiv forvaltning er de fleste administratorer genstand for visse interessekonflikter og kan skulle foretage vurderinger og træffe beslutninger, der påvirker en forskelligartet gruppe af interessenter. Det er derfor vigtigt, at administratorer har en kontrolfunktion, der handler med integritet, til overvågning af gennemførelsen og effektiviteten af governancemekanismerne, der sikrer effektiv overvågning.
- (22) Manipulation eller manglende pålidelighed af benchmarks kan medføre tab for investorer og forbrugere. Derfor bør denne forordning fastlægge en ramme for administratorers og stilleres opbevaring af optegnelser og sikre gennemsigtighed med hensyn til et benchmarks formål og metodologi, hvilket bidrager til en mere effektiv og retfærdig afgørelse af eventuelle krav i henhold til national lovgivning eller EU-lovgivning.
- (23) Revision og effektiv håndhævelse af denne forordning kræver efterfølgende analyse og dokumentation. Denne forordning bør derfor fastlægge krav vedrørende benchmarkadministratorernes opbevaring af fyldestgørende optegnelser vedrørende beregningen af et benchmark i en passende periode. Den virkelighed, som et benchmark har til hensigt at måle, og det miljø, hvori det måles, ændres sandsynligvis med tiden. Den proces og metodologi, der anvendes ved levering af benchmarks, bør derfor gennemgås jævnlige for at påvise mangler og muligheder for forbedringer. Mange interessenter kan blive berørt af fejl i forbindelse med leveringen af et benchmark og kan hjælpe med at påvise disse mangler. Denne forordning bør derfor fastlægge rammerne for benchmarkadministratorers oprettelse af en klagebehandlingsmekanisme for at gøre det muligt for interessenter at underrette benchmarkadministratoren om klager og sikre, at benchmarkadministratoren objektivt evaluerer klagens berettigelse.
- (24) Leveringen af benchmarks involverer ofte outsourcing af vigtige funktioner, som f.eks. beregning af benchmarket, indsamling af inputdata og formidling af benchmarket. Af hensyn til effektiviteten af go-

- vernancemekanismerne bør det sikres, at en sådan outsourcing ikke fritager benchmarkadministratorer fra deres forpligtelser og ansvar og gennemføres på en sådan måde, at den ikke påvirker hverken administratorernes evne til at varetage deres forpligtelser og dette ansvar eller den relevante kompetente myndigheds evne til at føre tilsyn med dem.
- (25) Benchmarkadministratoren er den centrale modtager af inputdata og kan evaluere integriteten og nøjagtigheden af disse inputdata på en konsekvent måde. Det er derfor nødvendigt, at denne forordning kræver, at en administrator træffer visse foranstaltninger, når administratoren finder, at inputdata ikke repræsenterer den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som et benchmark skal måle, herunder foranstaltninger med henblik på at ændre inputdata, stillerne eller metodologien eller ellers ophører med at levere dette benchmark. Endvidere bør en administrator som led i sin ramme for kontrol træffe foranstaltninger med henblik på, hvor det er muligt, at overvåge inputdata inden offentliggørelsen af benchmarket og på at validere inputdata efter offentliggørelse, herunder ved sammenligning af disse data med historiske mønstre, når det er muligt.
- (26) Ethvert skøn, der kan udøves i forbindelse med leveringen af inputdata, skaber mulighed for at manipulere et benchmark. Hvis inputdata er transaktionsbaserede data, er der mindre plads til skøn, og muligheden for at manipulere data er derfor mindre. Benchmarkadministratorer bør derfor generelt så vidt muligt bruge faktiske transaktionsbaserede inputdata, men kan anvende andre data, hvis transaktionsdataene ikke er tilstrækkelige eller egnede til at sikre benchmarkets integritet og nøjagtighed.
- (27) Nøjagtigheden og pålideligheden af et benchmark i forbindelse med måling af den økonomiske realitet, det har til formål at spore, afhænger af den anvendte metodologi og de anvendte inputdata. Det er derfor nødvendigt at indføre en gennemsigtig metodologi, der sikrer benchmarkets pålidelighed og nøjagtighed. Ved sådan gennemsigthed forstås ikke offentliggørelse af den formel, der er anvendt til fastlæggelsen af et givent benchmark, men blot offentliggørelse af elementer, som er nødvendige for, at interessenterne kan forstå, hvordan benchmarket er beregnet, og vurdere dets repræsentativitet samt relevans for og egnethed til det tiltænkte formål.
- (28) Det kan blive nødvendigt at ændre metodologien for at sikre benchmarkets fortsatte nøjagtighed, men ændringer af metodologien påvirker benchmarkets brugere og interessenter. De procedurer, som skal følges ved ændring af benchmarkmetodologien, herunder krav om høring, bør derfor angives. Det gælder også behovet for høring, så brugere og interessenter kan træffe de nødvendige foranstaltninger på baggrund af disse ændringer eller underrette administratoren, hvis de har betænkeligheder ved disse ændringer.
- (29) Ansatte hos administratoren kan i nogle tilfælde påvise overtrædelser af denne forordning eller potentielle sårbarheder, der kan føre til manipulation eller forsøg på manipulation. Denne forordning bør derfor indføre en ramme, som sætter ansatte i stand til i fortrolighed at underrette administratorer om mulige overtrædelser af denne forordning.
- (30) Integriteten og nøjagtigheden af benchmarks afhænger af integriteten og nøjagtigheden af de inputdata, der leveres af stilleren. Det er afgørende, at stillernes forpligtelser med hensyn til sådanne inputdata angives tydeligt, at overholdelsen af disse forpligtelser er troværdig, og at forpligtelserne er i overensstemmelse med benchmarkadministratorens kontrolforanstaltninger og metodologi. Det er derfor nødvendigt, at benchmarkadministratoren udarbejder en adfærdskodeks, hvori disse krav og stillernes ansvar med hensyn til levering af inputdata er angivet. Administratoren bør sikre sig, at stillerne overholder adfærdskodeksen. I tilfælde hvor stillerne er etableret i tredjelande, bør administratoren sikre sig dette i videst mulige omfang.
- (31) Stillere er potentielt genstand for interessekonflikter og kan udøve skøn, når de fastlægger inputdata. Det er derfor nødvendigt, at stillere underlægges vernancemekanismer for at sikre, at disse konflikter håndteres, og at inputdata er nøjagtige, stemmer overens med administratorens krav og kan valideres.

- (32) Mange benchmarks fastlægges ved hjælp af en formel, der anvender inputdata leveret af følgende enheder: en markedsplads, en godkendt offentliggørelsesordning, en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation, en godkendt rapporteringsmekanisme, en energibørs eller en platform for auktioner over emissionskvoter. I nogle situationer er dataindsamlingen outsourcet til en tjenesteudbyder, som modtager samtlige data direkte fra disse. I sådanne tilfælde sikrer eksisterende regulering og tilsyn inputdataenes integritet og gennemsigtighed og indeholder krav til governance samt procedurer for meddelelse om overtrædelser. Derfor er disse benchmarks mindre sårbare over for manipulation, er underlagt uafhængig kontrol, og de relevante administratorer er dermed fritaget for visse forpligtelser fastsat i denne forordning.
- (33) Forskellige typer benchmarks og forskellige benchmarksektorer er præget af forskellige karakteristika, sårbarheder og risici. Bestemmelserne i denne forordning bør præciseres yderligere for bestemte benchmarksektorer og -typer. Rentebenchmarks er benchmarks, der spiller en vigtig rolle i omsætningen af pengepolitikken, og det er derfor nødvendigt at fastsætte specifikke bestemmelser i denne forordning for sådanne benchmarks.
- (34) Markederne for fysiske råvarer har helt særlige karakteristika, som der bør tages hensyn til. Råvarebenchmarks anvendes bredt og har sektorspecifikke karakteristika, så det er nødvendigt at fastsætte specifikke bestemmelser i denne forordning for sådanne benchmarks. Visse råvarebenchmarks er undtaget fra denne forordning, men bør ikke desto mindre respektere relevante IOSCO-principper. Råvarebenchmarks kan blive kritiske, eftersom ordningen ikke er begrænset til benchmarks baseret på bidrag fra stillere, som for hovedpartens vedkommende er tilsynsbelagte enheder. For så vidt angår kritiske råvarebenchmarks, der er omfattet af bilag II, finder denne forordnings krav vedrørende obligatoriske bidrag og kollegier ikke anvendelse.
- (35) Fejl i kritiske benchmarks kan have konsekvenser for markedets integritet, den finansielle stabilitet, forbrugerne, realøkonomien eller finansieringen af husholdninger og virksomheder i medlemsstaterne. Sådanne potentielt destabiliserende konsekvenser af fejl i kritiske benchmarks kan påvirke en eller flere medlemsstater. Det er derfor nødvendigt, at denne forordning foreskriver en fremgangsmåde til bestemmelse af de benchmarks, der bør anses for at være kritiske benchmarks, og at der gælder supplerende krav til sikring af sådanne benchmarks' integritet og robusthed.
- (36) Kritiske benchmarks kan fastlægges ved hjælp af et kvantitativt kriterium eller en kombination af kvantitative og kvalitative kriterier. Derudover kan et benchmark anerkendes som kritisk, selv om det ikke opfylder den relevante kvantitative tærskel, såfremt der ikke findes nogen, eller kun meget få, markedsbaserede alternativer til benchmarket og såfremt dets eksistens og nøjagtighed er relevant for markedets integritet, finansiell stabilitet eller forbrugerbeskyttelsen i en eller flere medlemsstater, og såfremt alle de berørte kompetente myndigheder er enige om, at et sådant benchmark bør anerkendes som kritisk. I tilfælde af uenighed mellem de relevante kompetente myndigheder bør beslutningen hos den kompetente myndighed for administratoren være afgørende for, om et benchmark skal anerkendes som kritisk eller ej. I sådanne tilfælde bør Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁽¹⁰⁾, kunne offentliggøre en udtalelse om den vurdering, som den kompetente myndighed for administratoren har foretaget. Desuden kan en kompetent myndighed også anerkende et benchmark som kritisk baseret på visse kvalitative kriterier, såfremt administratoren og flertallet af stillerne til et benchmark er etableret i den pågældende medlemsstat. Alle kritiske benchmarks bør opføres på en liste, der er oprettet af Kommissionen ved en gennemførelsesretsakt, og som bør revideres og ajourføres regelmæssigt.
- (37) Såfremt en administrator ophører med at administrere et kritisk benchmark, kan det gøre finansielle instrumenter og finansielle kontrakter ugyldige, påføre forbrugere og investorer tab og påvirke den finansielle stabilitet. Den relevante kompetente myndighed bør derfor have beføjelse til at kræve obligatorisk administration af et kritisk benchmark for at bevare det pågældende benchmarks eksistens. Såfremt en benchmarkadministrator kommer under insolvensbehandling, bør den kompetente myndighed

- forelægge den relevante retslige myndighed en vurdering af, hvorvidt og hvordan det kritiske benchmark kan overdrages til en ny administrator eller ophøre med at blive udarbejdet.
- (38) Uden at det berører anvendelsen af Unionens konkurrenceregler og medlemsstaternes mulighed for at træffe foranstaltninger med henblik på at lette overholdelsen heraf, er det nødvendigt at kræve, at administratorer af kritiske benchmarks, herunder kritiske råvarebenchmarks, træffer passende foranstaltninger til at sikre, at licenser til og oplysninger vedrørende benchmarks stilles til rådighed på en fair, rimelig, gennemsigtig og ikkediskriminerende måde for alle brugere.
- (39) Stillere, der ophører med at bidrage med inputdata til kritiske benchmarks, kan undergrave troværdigheden af sådanne benchmarks, da sådanne benchmarks' evne til at måle det underliggende marked eller den underliggende økonomiske realitet følgelig vil blive indskrænket. Den relevante kompetente myndighed bør derfor have beføjelse til at kræve obligatoriske bidrag fra tilsynsbelagte enheder til kritiske benchmarks for at bevare troværdigheden af de omhandlede benchmarks. Obligatoriske bidrag af inputdata til benchmarks indebærer ikke en forpligtelse for de tilsynsbelagte enheder til at indgå eller påtage sig at indgå transaktioner.
- (40) Da der findes mange forskellige typer og størrelser af benchmarks, er det vigtigt at sikre proportionalitet i denne forordning og undgå at placere en uforholdsmæssigt stor administrativ byrde på administratorer af benchmarks, hvis ophør vil indebære en mindre risiko for det bredere finansielle system. Der bør derfor som supplement til ordningen for kritiske benchmarks indføres to særskilte ordninger: en for væsentlige benchmarks og en for ikkevæsentlige benchmarks.
- (41) Administratorer af væsentlige benchmarks bør kunne vælge ikke at anvende et begrænset antal detaljerede krav i denne forordning. De nationale kompetente myndigheder bør imidlertid bevare retten til at kræve anvendelse af disse krav på grundlag af kriterier, der er fastlagt i denne forordning. Delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der gælder for administratorer af væsentlige benchmarks, bør tage fornødent hensyn til proportionalitetsprincippet og sigte mod at undgå administrative byrder, hvor det er muligt.
- (42) Administratorer af ikkevæsentlige benchmarks er underlagt en mindre detaljeret ordning, hvor administratoren bør kunne vælge ikke at anvende visse krav i denne forordning. I sådanne tilfælde bør den pågældende administrator forklare, hvorfor det er hensigtsmæssigt ikke at gøre dette, i en overensstemmelseserklæring, som bør offentliggøres og fremsendes til administratorens kompetente myndighed. Denne myndighed bør vurdere overensstemmelseserklæringen og bør kunne anmode om supplerende oplysninger eller kræve ændringer for at sikre overensstemmelse med denne forordning. Selv om ikkevæsentlige benchmarks stadig kunne være sårbare over for manipulation, er de lettere at erstatte, hvorfor gennemsigtighed for brugerne bør være det vigtigste middel til at sætte markedsdeltagerne i stand til at træffe informerede valg om de benchmarks, de anser for egnede til deres brug. Af denne grund bør de delegerede retsakter i afsnit II ikke finde anvendelse på administratorer af ikkevæsentlige benchmarks.
- (43) For at benchmarkbrugerne kan vælge hensigtsmæssigt blandt benchmarks og forstå risiciene i forbindelse hermed, skal de vide, hvad et givent benchmark har til hensigt at måle, og hvilken følsomhed over for manipulation det har. Benchmarkadministratoren bør derfor offentliggøre en benchmarkerklæring om disse forhold. Af hensyn til en ensartet anvendelse og for at sikre, at benchmarkerklæringerne er af en passende længde, men samtidig fokuserer på at give brugerne de centrale oplysninger, de har behov for, på en lettilgængelig måde, bør ESMA yderligere specificere indholdet af benchmarkerklæringen med en passende differentiering blandt de forskellige typer benchmarks, disses særlige karakteristika og deres administratorer.
- (44) Denne forordning bør tage hensyn til IOSCO-principperne, der fungerer som globale standarder for lovgivningskrav til benchmarks. Som hovedregel og for at sikre investorbeskyttelsen bør tilsynet og reguleringen i et tredjeland svare til tilsynet og reguleringen af benchmarks i Unionen. Benchmarks, der leveres af parter fra det pågældende tredjeland, kan derfor anvendes af tilsynsbelagte enheder i

- Unionen, når Kommissionen har truffet en positiv afgørelse om ækvivalensen af ordningen i det pågældende tredjeland. Kompetente myndigheder bør i sådanne situationer indgå i samarbejdsordninger med tilsynsmyndigheder i tredjelands. ESMA bør koordinere udviklingen af sådanne samarbejdsordninger og udvekslingen af information modtaget fra tredjelands mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder. For at undgå visse negative konsekvenser som følge af et eventuelt pludseligt ophør med anvendelsen af benchmarks fra et tredjeland i Unionen indeholder denne forordning imidlertid også bestemmelser om visse andre mekanismer (det vil sige anerkendelse og validering), i henhold til hvilke benchmarks fra tredjelands kan anvendes af tilsynsbelagte enheder i Unionen.
- (45) Denne forordning indfører en procedure for anerkendelse af administratorer, der er etableret i et tredjeland, af den kompetente myndighed i referencemedlemsstaten. Anerkendelsen bør gives til administratorer, der overholder kravene i denne forordning. I anerkendelse af IOSCO-princippernes rolle som global standard for leveringen af benchmarks bør den kompetente myndighed i referencemedlemsstaten kunne anerkende administratorer på grundlag af deres anvendelse af IOSCO-principperne. Den kompetente myndighed bør med henblik herpå vurdere en specifik administrators anvendelse af IOSCO-principperne og bestemme, om denne anvendelse, for den pågældende administrators vedkommende, er ækvivalent med overholdelse af de forskellige krav, der er fastsat i denne forordning, under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende for anerkendelsesordningen i sammenligning med ækvivalensordningen.
- (46) Med denne forordning indføres også en valideringsordning, der på visse betingelser giver administratorer eller tilsynsbelagte enheder etableret i Unionen mulighed for at validere benchmarks, der leveres fra et tredjeland, med henblik på brug af sådanne benchmarks i Unionen. Den kompetente myndighed bør med henblik herpå tage hensyn til, hvorvidt overholdelse af IOSCO-principperne i forbindelse med leveringen af det benchmark, der skal valideres, vil svare til overholdelse af denne forordning, under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende for valideringsordningen i sammenligning med ækvivalensordningen. En administrator eller tilsynsbelagt enhed, der har valideret benchmarks leveret fra et tredjeland, bør være fuldt ansvarlig for sådanne validerede benchmarks og for opfyldelsen af de relevante betingelser i denne forordning.
- (47) Alle benchmarkadministratorer kan udøve skøn, er potentielt genstand for interessekonflikter og risikerer at have utilstrækkelige governance- og kontrolsystemer. Da administratorer kontrollerer benchmarkfastlæggelsesprocessen, er krav om godkendelse eller registrering og tilsyn af administratorer desuden den mest effektive måde til at sikre integriteten af benchmarks.
- (48) Visse administratorer bør godkendes og være under tilsyn af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende administrator er etableret. Enheder, som allerede er underlagt tilsyn, og som leverer andre finansielle benchmarks end kritiske benchmarks, bør registreres og underlægges tilsyn af den kompetente myndighed med henblik på denne forordning. Enheder, der kun leverer indeks, der kvalificeres som ikkevæsentlige benchmarks, bør også registreres af den relevante kompetente myndighed. Godkendelse og registrering bør være særskilte processer, hvor godkendelse kræver en mere omfattende vurdering af administratorens anvendelse. De relevante kompetente myndigheders tilsyn med en administrator bør ikke berøres af, om den pågældende er godkendt eller registreret. Desuden bør der indføres en overgangsordning, i henhold til hvilken personer, der leverer benchmarks, som ikke er kritiske og ikke finder udbredt anvendelse i en eller flere medlemsstater, vil kunne registreres med henblik på at lette den indledende fase i anvendelsen af denne forordning. ESMA bør på EU-plan føre et register, der indeholder oplysninger om godkendte og registrerede administratorer, om benchmarks og de administratorer, der leverer disse benchmarks i medfør af en positiv beslutning efter enten ækvivalensordningen eller anerkendelsesordningen, om EU-administratorer eller enheder under tilsyn, som har valideret benchmarks fra et tredjeland, og om sådanne validerede benchmarks og deres administratorer i et tredjeland.

- (49) Under visse omstændigheder leverer en person et indeks uden at vide, at det pågældende indeks bruges som reference for et finansielt instrument, en finansiell kontrakt eller en investeringsfond. Det gælder især, når brugerne og benchmarkadministratoren er etableret i forskellige medlemsstater. Gennemsigtheden med hensyn til, hvilket specifikt benchmark der bruges, bør derfor øges. Sådant gennemsigthed kan opnås ved at forbedre indholdet af prospekter eller dokumenter med central information, der kræves af EU-retten, og indholdet af notifikationer, der er påkrævet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014⁽¹¹⁾.
- (50) Det vil sikre effektivt tilsyn, at de kompetente myndigheder i medlemsstaterne får stærke hjælpemidler og beføjelser. Denne forordning bør derfor omhandle et minimumssæt af beføjelser til at føre tilsyn og gennemføre undersøgelser, som bør tillægges de kompetente myndigheder i medlemsstaterne i overensstemmelse med den nationale lovgivning. Når de kompetente myndigheder og ESMA udøver deres beføjelser i medfør af denne forordning, bør de handle objektivt og uvildigt og træffe uafhængige beslutninger.
- (51) Med henblik på at opdage overtrædelser af denne forordning bør kompetente myndigheder have mulighed for i overensstemmelse med den nationale lovgivning at få adgang til juridiske personers lokaler for at beslaglægge dokumenter. Adgangen til sådanne lokaler er nødvendig, når der er rimelig mistanke om, at der findes dokumenter og andre data vedrørende genstanden for en kontrol eller undersøgelse, som kunne være af relevans som bevis for overtrædelse af denne forordning. Adgang til sådanne lokaler er endvidere nødvendig, når den person, som allerede er blevet anmodet om oplysninger, undlader at efterkomme anmodningen, eller når der er rimelig grund til at formode, at en anmodning, såfremt den blev fremsat, ikke ville blive efterkommet, eller at dokumenter eller oplysninger, som kravet om oplysninger vedrører, ville blive fjernet, forvansket eller tilintetgjort. Hvis forhåndstilladelse fra en domstol i den pågældende medlemsstat er påkrævet i henhold til den nationale lovgivning, bør adgang til lokaler ske efter indhentning af den pågældende forhåndstilladelse fra en domstol.
- (52) Eksisterende optagelser af telefonsamtaler og datatrafik fra tilsynsbelagte enheder kan udgøre vigtigt og undertiden det eneste bevismateriale i forbindelse med at afsløre og bevise forekomsten af overtrædelse af denne forordning, navnlig overholdelse af governance- og kontrolkrav. Disse optegnelser og optagelser kan bidrage til at bekræfte identiteten på den person, der er ansvarlig for indberetningen af inputdata, de personer, der er ansvarlige for godkendelse heraf, og hvorvidt ansatte fortsat holdes organisatorisk adskilt. Derfor bør kompetente myndigheder kunne kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation og datatrafik, som opbevares af tilsynsbelagte enheder, hvis der er en begrundet mistanke om, at disse optagelser eller optegnelser vedrørende genstanden for kontrol eller undersøgelse kunne være relevante for at bevise en overtrædelse af denne forordning.
- (53) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, retten til ytrings- og informationsfrihed, friheden til at drive egen virksomhed, ejendomsretten, retten til forbrugerbeskyttelse, adgangen til effektive retsmidler og retten til forsvar. Denne forordning bør følgelig fortolkes og anvendes under overholdelse af disse rettigheder og principper.
- (54) Retten til forsvar for de berørte personer bør sikres fuldt ud. Personer, der er genstand for en sag, bør navnlig have adgang til de resultater, som de kompetente myndigheder har baseret deres afgørelse på, og bør have ret til at blive hørt.
- (55) Gennemsigthed med hensyn til benchmarks er nødvendig af hensyn til det finansielle markeds stabilitet og beskyttelsen af investorer. Enhver udveksling eller videregivelse af oplysninger fra kompetente myndigheder bør ske i overensstemmelse med reglerne om videregivelse af personoplysninger fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹²⁾. Enhver udveksling eller videregivelse af

- oplysninger fra ESMA bør være i overensstemmelse med reglerne om videregivelse af personoplysninger fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁽¹³⁾.
- (56) Medlemsstaterne bør under hensyntagen til principperne i Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om styrkelse af sanktionsordninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og EU-retsakter vedtaget som en opfølgning på denne meddelelse med henblik på at sikre en fælles fremgangsmåde og en afskrækkende virkning fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, herunder bøder, ved overtrædelse af denne forordning og bør sørge for, at de gennemføres. Disse administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger bør være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.
- (57) Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger bør i de enkelte tilfælde fastlægges under hensyntagen til relevante faktorer, som f.eks. tilbagebetaling af eventuelle identificerede for tjenester, overtrædelsens grovhed og varighed, eventuelle skærpene eller formildende omstændigheder, nødvendigheden af administrative bøders afskrækkende virkning og, hvor det er relevant, indeholde en nedsættelse til gengæld for samarbejde med den kompetente myndighed. Navnlig bør det faktiske beløb, der pålægges i administrativ bøde i en konkret sag, kunne nå op på det maksimumsniveau, der er fastsat i denne forordning, eller på det højere niveau, der er fastsat i national ret, for meget alvorlige overtrædelser, mens der bør kunne pålægges administrative bøder, som ligger væsentligt under maksimumsniveauet, ved mindre overtrædelser, eller hvis der indgås forlig. Den kompetente myndighed bør have mulighed for pålæggelse af midlertidig udelukkelse fra udøvelse af ledelsesfunktioner hos benchmarkadministratorer eller stillere.
- (58) Denne forordning bør ikke indskrænke medlemsstaternes mulighed for at indføre administrative sanktioner på højere niveauer eller berøre eventuelle bestemmelser om strafferetlige sanktioner i medlemsstaternes lovgivning.
- (59) Selv om intet er til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om administrative og strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning, som er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national lovgivning er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale lovgivning tillader det. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for rettidigt at samarbejde med, få adgang til og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af denne forordning, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retlige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.
- (60) Det er nødvendigt at skærpe bestemmelserne om udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og udvide disses pligt til at yde hinanden bistand og til at samarbejde. Som følge af den øgede grænseoverskridende aktivitet bør de kompetente myndigheder udveksle de for deres hverv nødvendige oplysninger for at sikre en effektiv håndhævelse af denne forordning, også i situationer, hvor en overtrædelse eller en mistanke om en overtrædelse af forordningen berører myndighederne i to eller flere medlemsstater. Ved udveksling af oplysninger er en streng tjenstlig tavshedspligt nødvendig for at sikre, at udvekslingen af oplysninger fungerer gnidningsløst, og at særlige rettigheder respekteres.
- (61) For at sikre, at de kompetente myndigheders beslutninger om at pålægge en administrativ sanktion eller anden foranstaltning har afskrækkende virkning på offentligheden, bør de offentliggøres. Offentliggørelsen af beslutninger om at pålægge en administrativ sanktion eller anden administrativ foranstaltning er også et vigtigt redskab for de kompetente myndigheder, når de skal informere markedsdeltagerne om, hvilken type adfærd der betragtes som en overtrædelse af denne forordning, og til at fremme god adfærd blandt markedsdeltagerne. Hvis en sådan offentliggørelse risikerer at forvolde de invol-

- verede personer uforholdsmæssig skade eller bringer de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse i fare, bør de kompetente myndigheder enten offentliggøre de administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger i anonym form eller udskyde offentliggørelsen. Endvidere bør kompetente myndigheder have mulighed for ikke at offentliggøre en beslutning om at pålægge administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger overhovedet, hvis anonym eller udskudt offentliggørelse vurderes ikke at være tilstrækkelig til at sikre, at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare. Kompetente myndigheder er heller ikke forpligtet til at offentliggøre administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning, hvis offentliggørelse ville være uforholdsmæssig.
- (62) Kritiske benchmarks kan involvere stillere, administratorer og brugere i mere end én medlemsstat. Derfor kan ophør af et sådant benchmark eller begivenheder, som undergraver dets integritet i betydelig grad, have konsekvenser i mere end én medlemsstat, hvilket betyder, at det tilsyn med et sådant benchmark, der varetages alene af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor administratoren af benchmarket er etableret, ikke effektivt kan afhjælpe de risici, som det kritiske benchmark repræsenterer. I et sådant tilfælde bør der for at sikre effektiv udveksling af oplysninger om tilsyn blandt kompetente myndigheder og koordinering af deres aktiviteter og tilsynsforanstaltninger dannes kollegier bestående af kompetente myndigheder og ESMA. De aktiviteter, der udføres af kollegierne, bør bidrage til den harmoniserede anvendelse af bestemmelserne i denne forordning og til konvergens i tilsynspraksis. Administratorens kompetente myndighed bør fastlægge skriftlige ordninger vedrørende udveksling af oplysninger, beslutningstagningen, herunder eventuelle regler om afstemningsprocedurer, samarbejde med henblik på foranstaltninger vedrørende obligatoriske bidrag samt de tilfælde, hvor de kompetente myndigheder bør høre hinanden. ESMA's retligt bindende mægling er et nøgleelement i opnåelsen af koordinering, konsekvent tilsyn og konvergens i tilsynspraksis.
- (63) Benchmarks kan anvendes som reference for finansielle instrumenter og finansielle kontrakter med en lang varighed. I visse tilfælde risikerer disse benchmarks ikke længere at måtte leveres, når denne forordning træder i kraft, fordi de har karakteristika, som ikke kan bringes i overensstemmelse med kravene i denne forordning. Samtidig kunne et forbud mod fortsat levering af sådanne benchmarks medføre ophør af de finansielle instrumenter eller finansielle kontrakter eller forstyrrelser i forbindelse med disse og på den måde skade investorerne. Den fortsatte levering af disse benchmarks skal derfor muliggøres i en overgangsperiode.
- (64) I de tilfælde hvor denne forordning får indvirkning eller kan få indvirkning på tilsynsbelagte enheder og markeder, som er omfattet af forordning (EU) nr. 1227/2011, er det nødvendigt, at ESMA konsulterer Agenturet for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) for at trække på ACER's ekspertise vedrørende energimarkedene og for at modvirke en eventuel dobbeltregulering.
- (65) For nærmere at præcisere tekniske elementer i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter, jf. artikel 290 i TEUF, delegeres til Kommissionen for så vidt angår specifikation af tekniske aspekter af definitionerne, for så vidt angår beregningen af den nominelle værdi af finansielle instrumenter, den fiktive værdi af derivater og nettoværdien af investeringsfonde, der anvender et benchmark som reference, med henblik på at afgøre, hvorvidt et sådant benchmark er kritisk, for så vidt angår en gennemgang af den beregningsmetode, der anvendes til at fastlægge tærskelværdien for kritiske og væsentlige benchmarks, for så vidt angår fastlæggelse af objektive begrundelser for at validere et benchmark eller en benchmarkfamilie leveret i et tredjeland, for så vidt angår fastlæggelse af de elementer, der skal lægges til grund for en vurdering af, om ophør eller ændring af et eksisterende benchmark med rimelighed kan forventes at føre til en force majeure-hændelse, hindre opfyldelsen af eller på anden måde udgøre en overtrædelse af bestemmelserne i en finansiel kontrakt eller et finansielt instrument eller reglerne i en investeringsfond, der benytter et sådant benchmark som reference, og for så vidt angår forlængelse af den 24-måneders periode, der er fastsat for registrering i stedet for godkendelse af visse administratorer. Når Kommissionen vedtager disse retsakter, bør den tage hensyn til

markedsudviklingen eller den teknologiske udvikling og den internationale konvergens hvad angår tilsynspraksis for benchmarks, herunder især IOSCO's arbejde. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale⁽¹⁴⁾ af 13. april 2016 mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen om bedre lovgivning. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

- (66) Tekniske standarder bør sikre ensartet harmonisering af kravene til levering af og bidrag til indeks, der bruges som benchmarks, og passende beskyttelse af investorer og forbrugere i hele Unionen. Da ESMA sidder inde med højt specialiseret ekspertise, vil det være effektivt og hensigtsmæssigt at lade denne myndighed få til opgave at udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, hvor der ikke skal træffes politiske valg, til forelæggelse for Kommissionen. Kommissionen bør vedtage udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af ESMA ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår procedurerne for og karakteristikaene ved overvågningsfunktionen, spørgsmålet om, hvordan man sikrer hensigtsmæssigheden og verificerbarheden af en stillers inputdata og dennes interne overvågnings- og verificationsprocedurer, for så vidt angår de oplysninger, der skal stilles til rådighed af en administrator om benchmark og metodologi, for så vidt angår bestemmelserne i adfærdskodeksen, kravene vedrørende systemer og kontrolforanstaltninger, for så vidt angår de kriterier, som de kompetente myndigheder skal tage i betragtning, når de træffer afgørelse om en eventuel indførelse af visse supplerende krav, for så vidt angår indholdet af benchmarkerklæringen samt de tilfælde, hvor en ajourføring af en sådan erklæring er påkrævet, for så vidt angår minimumsindholdet af samarbejdsaftaler mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og ESMA, for så vidt angår formen og indholdet af en ansøgning om anerkendelse af et tredjelandsadministrator og præsentation af den information, der skal indgives i forbindelse med en sådan ansøgning, samt for så vidt angår de oplysninger, der skal angives i ansøgninger om godkendelse eller registrering.
- (67) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen, for så vidt angår visse aspekter, tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår oprettelse og gennemgang af en liste over offentlige myndigheder i Unionen, for så vidt angår oprettelse og gennemgang af listen over kritiske benchmarks og for så vidt angår bedømmelse af ækvivalensen af den retlige ramme, som leverandører af benchmarks i tredjelande er underlagt, med henblik på fuld eller delvis ækvivalens. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁵⁾.
- (68) Kommissionen bør også tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af ESMA, som fastlægger modeller for overensstemmelseserklæringer samt procedurerne og formatet for udvekslingen af oplysninger mellem kompetente myndigheder og ESMA, ved hjælp af gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.
- (69) Målene for denne forordning, nemlig at fastlægge en konsekvent og effektiv ordning til at imødegå sårbarhederne i forbindelse med benchmarks, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, idet den samlede virkning af problemer vedrørende benchmarks kun kan registreres fuldt ud på EU-plan, men kan på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (70) På grund af det hastende behov for at genoprette tilliden til benchmarks og fremme fair og gennemsigtige finansielle markeder, bør denne forordning træde i kraft dagen efter sin offentliggørelse.
- (71) Forbrugere kan indgå finansielle kontrakter, navnlig aftaler om realkredit og forbrugslån, der benytter et benchmark som reference, men ulige forhandlingsstyrke og anvendelsen af standardvilkår betyder, at de kan have et begrænset valg med hensyn til det anvendte benchmark. Det bør derfor sikres, at forbrugerne i det mindste modtager fyldestgørende information fra kreditgivere eller kreditformidlere. Direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU bør derfor ændres med henblik herpå.
- (72) Forordning (EU) nr. 596/2014 kræver, at personer med ledelsesansvar og personer, der er nært knyttet til dem, underretter udstederen og den kompetente myndighed om alle transaktioner, som de udfører for egen regning, og som vedrører finansielle instrumenter, der selv er knyttet til deres udsteders aktier og gældsinstrumenter. Der findes imidlertid en række finansielle instrumenter, der er knyttet til aktier og gældsinstrumenter fra en given udsteder. Sådanne finansielle instrumenter omfatter andele i kollektive investeringsinstitutter, strukturerede produkter eller finansielle instrumenter, der omfatter et derivat, som medfører eksponering over for aktier eller gældsinstrumenter udstedt af en udsteder. Alle transaktioner i sådanne finansielle instrumenter, der ligger over en minimumsgrænse, bør være underlagt et krav om anmeldelse til udstederen og den kompetente myndighed. Der bør gøres en undtagelse, når enten det tilknyttede finansielle instrument medfører en eksponering på 20 % eller derunder over for udstederens aktier eller gældsinstrumenter, eller personen med ledelsesansvar eller den nært tilknyttede person ikke havde og ikke kunne have kendskab til investeringssammensætningen af det tilknyttede finansielle instrument. Forordning (EU) nr. 596/2014 bør derfor ændres —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Ved denne forordning indføres en fælles ramme med henblik på at sikre nøjagtigheden og integriteten af indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater i Unionen. Denne forordning er på den måde medvirkende til, at det indre marked fungerer på tilfredsstillende vis, samtidig med at der sikres et højt niveau af forbruger- og investorbeskyttelse.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på levering af benchmarks, bidrag af inputdata til et benchmark og anvendelsen af et benchmark i Unionen.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:
 - a) en centralbank
 - b) en offentlig myndighed, når denne bidrager med data til, leverer eller kontrollerer leveringen af benchmarks med et samfundspolitisk sigte, herunder foranstaltninger vedrørende beskæftigelse, økonomisk aktivitet og inflation
 - c) en central modpart (CCP), når denne leverer referencepriser eller afviklingspriser med henblik på CCP-risikostyring og afvikling

- d) levering af enkelte referencepriser for de finansielle instrumenter anført i afsnit C i bilag I til direktiv 2014/65/EU
- e) pressen, andre medier eller journalister, når disse blot offentliggør eller omtaler et benchmark som led i deres journalistiske virksomhed uden at udøve nogen kontrol over leveringen af det pågældende benchmark
- f) en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed, for så vidt som denne person offentliggør eller gør tilgængelig for offentligheden sine egne variable eller faste debitorrentesatser, som er fastlagt ved interne afgørelser og kun gælder for finansielle kontrakter indgået af den pågældende person eller af et selskab i samme koncern med vedkommendes kunder
- g) et råvarebenchmark baseret på bidrag fra stillere, som for hovedpartens vedkommende er ikketilsynsbelagte enheder, for hvilke begge af følgende to betingelser er opfyldt:
 - i) benchmarket anvendes som reference for finansielle instrumenter, for hvilke der er indgivet anmodning om optagelse til handel på en enkelt markedsplads som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 24), i direktiv 2014/65/EU, eller som handles på en sådan enkelt markedsplads
 - ii) den samlede fiktive værdi af de finansielle instrumenter, der anvender benchmarket som reference, udgør højst 100 mio. EUR
- h) en indeksproducent for så vidt angår et indeks leveret af vedkommende, når indeksproducenten ikke er bekendt med og ikke med rimelighed kunne vide, at det pågældende indeks anvendes til de i artikel 3, stk. 1, nr. 3), anførte formål.

Artikel 3

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:

- 1) »**indeks**«: ethvert tal:
 - a) som offentliggøres eller stilles til rådighed for offentligheden
 - b) som regelmæssigt fastlægges
 - i) helt eller delvist ved anvendelse af en formel eller en anden beregningsmetode eller ved vurdering og
 - ii) på basis af værdien af et eller flere underliggende aktiver eller på basis af priser, herunder estimerede priser, faktiske eller estimerede rentesatser, prisstillelser og bindende prisstillelser eller andre værdier eller undersøgelser
- 2) »**indeksproducent**«: en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer leveringen af et indeks
- 3) »**benchmark**«: ethvert indeks, der bruges som reference ved fastlæggelse af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, eller ved fastlæggelse af værdien af et finansielt instrument, eller et indeks, der anvendes til at måle en investeringsfonds økonomiske resultater med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks, fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller beregne de resultatbetingede gebyrer
- 4) »**benchmarkfamilie**«: en gruppe af benchmarks leveret af den samme administrator og fastlagt ud fra inputdata af ensartet karakter, som specifikt måler den samme eller en tilsvarende markedsfølsom eller økonomisk realitet
- 5) »**levering af et benchmark**«:
 - a) administration af ordningerne for fastlæggelse af et benchmark
 - b) indsamling, analyse eller behandling af inputdata med henblik på at fastlægge et benchmark og
 - c) fastlæggelse af et benchmark ved anvendelse af en formel eller en anden beregningsmetode eller ved vurdering af inputdata leveret til dette formål
- 6) »**administrator**«: en fysisk eller juridisk person, der har kontrol med leveringen af et benchmark

7) »brug af et benchmark«:

- a) udstedelse af et finansielt instrument, der benytter et indeks eller en kombination af indeks som reference
- b) fastlæggelse af det beløb, der skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, ved at benytte et indeks eller en kombination af indeks som reference
- c) deltagelse i en finansiell kontrakt, der benytter et indeks eller en kombination af indeks som reference
- d) levering af en debitorrentesats som defineret i artikel 3, litra j), i direktiv 2008/48/EF, der er beregnet som et »spread« eller en fortjenstmargen i forhold til et indeks eller en kombination af indeks og udelukkende anvendes som reference i en finansiell kontrakt, som kreditgiveren er part i
- e) måling af en investeringsfonds økonomiske resultater ved hjælp af et indeks eller en kombination af indeks med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks eller en sådan kombination af indeks, at fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller at beregne resultatbetingede gebyrer

8) »bidrag af inputdata«: levering af inputdata, der ikke er umiddelbart tilgængelige, til en administrator eller en anden person med henblik på at overføre de informationer, der skal bruges til at fastlægge et benchmark, og som leveres til dette formål

9) »stiller«: en fysisk eller juridisk person, der bidrager med inputdata

10) »tilsynsbelagt stiller«: en tilsynsbelagt enhed, der bidrager med inputdata til en administrator, der er etableret i Unionen

11) »indberetter«: en fysisk person, som stilleren har ansat med henblik på at bidrage med inputdata

12) »assessor«: en person ansat af en administrator af et råvarebenchmark eller enhver anden fysisk person, hvis tjenester stilles til administratorens rådighed eller under administratorens kontrol, og som er ansvarlig for at anvende en metodologi på eller foretage en bedømmelse af inputdata og andre informationer for at nå frem til en endelig vurdering vedrørende prisen på en bestemt råvare

13) »fagmæssig bedømmelse«: en administrators eller stillers udøvelse af skøn i forbindelse med brugen af data med henblik på at fastlægge et benchmark, herunder i form af ekstrapolering af værdier fra tidligere eller relaterede transaktioner, justering af værdier for at tage højde for faktorer, som kan påvirke datakvaliteten, såsom markedshændelser eller forringelse af en købers eller sælgers kreditkvalitet og vægtning af faste bud eller tilbud, som overstiger en vis afsluttet transaktion

14) »inputdata«: de data vedrørende værdier af et eller flere underliggende aktiver eller en eller flere priser, herunder estimerede priser, prisstillelser, bindende prisstillelser eller andre værdier, som en administrator anvender til at fastlægge et benchmark

15) »transaktionsdata«: observerbare priser, satser, indeks eller værdier, der repræsenterer transaktioner mellem ikketilknyttede modparter på et aktivt marked, som er underlagt konkurrerende udbuds- og efterspørgselskræfter

16) »finansielt instrument«: ethvert af de instrumenter, der er anført i afsnit C i bilag I til direktiv 2014/65/EU, for hvilket der er indgivet en anmodning om optagelse til handel på en markedsplads som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 24), i direktiv 2014/65/EU, eller som handles på en markedsplads som defineret i nr. 24) eller via en systematisk internalisator som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 20), i nævnte direktiv

17) »tilsynsbelagt enhed«: følgende enheder:

- a) et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁽¹⁶⁾
- b) et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2014/65/EU
- c) et forsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF⁽¹⁷⁾
- d) et genforsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 4), i direktiv 2009/138/EF

- e) et institut for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitut) som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF eller, hvis det er relevant, et administrationsselskab for institutter for kollektiv investering i værdipapirer som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i nævnte direktiv
- f) en forvalter af alternative investeringsfonde (FAIF) som defineret i artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU⁽¹⁸⁾
- g) en arbejdsmarkedsrelateret pensionskasse som defineret i artikel 6, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF⁽¹⁹⁾
- h) en kreditgiver som defineret i artikel 3, litra b), i direktiv 2008/48/EF i forbindelse med kreditaftaler som defineret i artikel 3, litra c), i nævnte direktiv
- i) et ikkekreditinstitut som defineret i artikel 4, nr. 10), i direktiv 2014/17/EU i forbindelse med kreditaftaler som defineret i artikel 4, nr. 3), i nævnte direktiv
- j) en markedsoperatør som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/65/EU
- k) en CCP som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012⁽²⁰⁾
- l) et transaktionsregister som defineret i artikel 2, nr. 2), i forordning (EU) nr. 648/2012
- m) en administrator
- 18) »**finansiell kontrakt**«:
- a) en kreditaftale som defineret i artikel 3, litra c), i direktiv 2008/48/EF
- b) en kreditaftale som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv 2014/17/EU
- 19) »**investeringsfond**«: en AIF som defineret i artikel 4, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/61/EU eller et investeringsinstitut som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF
- 20) »**ledelsesorgan**«: det eller de organer hos en administrator eller en anden tilsynsbelagt enhed, som er udpeget i overensstemmelse med national lovgivning, som har beføjelse til at fastlægge strategi, målsætninger og generelle ledelsesprincipper for administratoren eller den tilsynsbelagte enhed, og som fører tilsyn med og overvåger ledelsens beslutningstagning og omfatter personer, som varetager administratorens eller den tilsynsbelagte enheds daglige ledelse
- 21) »**forbruger**«: en fysisk person, der i forbindelse med indgåelse af finansielle kontrakter, som er omfattet af denne forordning, ikke handler som led i sin erhvervs-mæssige virksomhed
- 22) »**rentebenchmark**«: et benchmark, som med henblik på dette stykkes nr. 1), litra b), nr. ii), er fastsat på grundlag af den rentesats, hvortil banker kan udlåne til eller låne af andre banker eller agenter, som ikke er banker, på pengemarkedet
- 23) »**råvarebenchmark**«: et benchmark, hvor det underliggende aktiv med henblik på nærværende stykkes nr. 1, litra b), nr. ii), er en råvare som defineret i artikel 2, nr. 1), i Kommissionens forordning (EF) nr. 1287/2006⁽²¹⁾, eksklusive emissionstilladelser som omhandlet i afsnit C, nr. 11), i bilag I til direktiv 2014/65/EU
- 24) »**benchmark baseret på regulerede data**«: et benchmark fastlagt ved anvendelse af en formel omfattende:
- a) inputdata, der i deres helhed leveres direkte fra:
- i) en markedsplads som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 24), i direktiv 2014/65/EU, eller en markedsplads i et tredjeland for hvilket Kommissionen har vedtaget en gennemførelsesafgørelse om, at de retlige og tilsynsmæssige rammer i det pågældende land anses for at have ækvivalent virkning i henhold til artikel 28, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014⁽²²⁾, eller et reguleret marked, der anses for at være ækvivalent i henhold til artikel 2a i direktiv (EU) nr. 648/2012, men i hvert tilfælde kun for så vidt angår transaktionsdata vedrørende finansielle instrumenter
- ii) en godkendt offentliggørelsesordning som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 52), i direktiv 2014/65/EU eller en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 53), i

direktiv 2014/65/EU, i overensstemmelse med obligatoriske efterhandelsgennemsigtighedskrav, men kun for så vidt angår transaktionsdata vedrørende finansielle instrumenter, der handles på en markedsplads

iii) en godkendt indberetningsmekanisme som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 54), i direktiv 2014/65/EU, men kun for så vidt angår transaktionsdata vedrørende finansielle instrumenter, der handles på en markedsplads, og som skal offentliggøres i overensstemmelse med obligatoriske efterhandelsgennemsigtighedskrav

iv) en elektricitetsbørs, jf. artikel 37, stk. 1, litra j), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF⁽²³⁾,

v) en naturgasbørs, jf. artikel 41, stk. 1, litra j), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF⁽²⁴⁾,

vi) en auktionsplatform, jf. artikel 26 eller 30 i Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010⁽²⁵⁾

vii) en tjenesteudbyder, til hvem administratoren har outsourcet dataindsamlingen i overensstemmelse med artikel 10, forudsat at tjenesteudbyderen modtager dataene i deres helhed direkte fra en enhed omhandlet i nr. i)-vi)

b) nettoværdier af investeringsfondes aktiver

25) »**kritisk benchmark**«: et benchmark, der ikke er baseret på regulerede data, og som opfylder en hvilken som helst af betingelserne fastsat i artikel 20, stk. 1, og som er opført på den liste, som Kommissionen fastlægger i henhold til nævnte artikel

26) »**væsentligt benchmark**«: et benchmark, der opfylder betingelserne fastsat i artikel 24, stk. 1

27) »**ikkevæsentligt benchmark**«: et benchmark, der ikke opfylder betingelserne fastsat i artikel 20, stk. 1, og 24, stk. 1

28) »**etableret**«: for så vidt angår en juridisk person, det land, hvor den pågældende person har sit hjemsted eller en anden officiel adresse, og for så vidt angår en fysisk person, det land, hvor den pågældende person har sit skattemæssige hjemsted.

29) »**offentlig myndighed**«:

a) en statslig eller anden offentlig forvaltning, herunder enheder, der har ansvar for eller deltager i forvaltningen af den offentlige gæld

b) en enhed eller person, der udøver offentlige administrative funktioner i henhold til national ret eller har offentlige ansvarsområder eller funktioner eller leverer offentlige tjenesteydelser, herunder måling af beskæftigelse, økonomisk aktivitet og inflation, og som er under kontrol af en enhed som omhandlet i litra a).

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 49 med henblik på nærmere fastlæggelse af visse tekniske aspekter af definitionerne i nærværende artikels stk. 1, navnlig fastlæggelse af, hvad der udgør offentliggørelse i forbindelse med definitionen af et indeks.

Hvis det er relevant, tager Kommissionen hensyn til udviklingen på markedet eller i teknologien og den internationale konvergens hvad angår tilsynspraksis for benchmarks.

3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter med henblik på at udarbejde og revidere en liste over offentlige myndigheder i Unionen, der falder ind under definitionen i nærværende artikels stk. 1, nr. 29).

Disse gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 50, stk. 2.

Hvis det er relevant, tager Kommissionen hensyn til udviklingen på markedet eller i teknologien og den internationale konvergens hvad angår tilsynspraksis for benchmarks.

AFSNIT II

INTEGRITET OG PÅLIDELIGHED AF BENCHMARKS

KAPITEL 1

Governance- og kontrolkrav for administratorer

Artikel 4

Krav vedrørende governance og interessekonflikter

1. En administrator skal have indført solide governanceordninger, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent rolle- og ansvarsfordeling for alle personer, som er involveret i leveringen af et benchmark.

Administratorer skal træffe passende foranstaltninger for at identificere samt forebygge eller håndtere interessekonflikter mellem dem selv, herunder deres ledere, ansatte og eller enhver anden fysisk person eller tredjemand, som direkte eller indirekte er knyttet til dem gennem kontrol, og stillere og brugere, samt for at sikre, at enhver bedømmelse eller ethvert skøn, der måtte være påkrævet som led i benchmarkfastlæggelsesprocessen, foretages på en uafhængig og uvildig måde.

2. Leveringen af et benchmark skal operationelt være adskilt fra enhver del af en administrators virksomhed, der kan skabe en faktisk eller potentiel interessekonflikt.

3. Såfremt der opstår interessekonflikter hos en administrator som følge af dennes ejerskabsstruktur, kontrollerende interesser eller andre aktiviteter udført af en enhed, der ejer eller kontrollerer administratoren, eller af en enhed, som er ejet eller kontrolleret af administratoren eller en af administratorens tilknyttede virksomheder, og disse konflikter ikke i tilstrækkelig grad kan modvirkes, kan den relevante kompetente myndighed kræve, at administratoren etablerer en uafhængig overvågningsfunktion, som skal omfatte en afbalanceret repræsentation af interesser, herunder brugere og stillere.

4. Hvis en sådan interessekonflikt ikke kan håndteres på fyldestgørende vis, kan den relevante kompetente myndighed kræve, at administratoren enten afbryder de aktiviteter eller forbindelser, der skaber interessekonflikten, eller ophører med at udarbejde benchmarket.

5. En administrator skal offentliggøre eller oplyse om alle eksisterende eller potentielle interessekonflikter til brugere af et benchmark og til den relevante kompetente myndighed, og, hvor det er relevant, stillere, herunder interessekonflikter, der opstår som følge af ejerskabet til eller kontrollen over administratoren.

6. En administrator skal indføre og anvende passende politikker og procedurer og træffe effektive organisatoriske foranstaltninger med henblik på at identificere, oplyse om, modvirke og begrænse interessekonflikter for at beskytte integriteten og uafhængigheden i forbindelse med fastlæggelse af benchmarks. Sådanne politikker og procedurer skal regelmæssigt gennemgås og ajourføres. Politikkerne og procedurerne skal tage hensyn til og fastlægge retningslinjer for interessekonflikter, graden af skønsudøvelse i benchmarkfastlæggelsesprocessen og de risici, som benchmarket repræsenterer, og skal i den forbindelse:

- a) sikre fortroligheden af oplysninger, som administratoren har bidraget til eller fremlagt, under forbehold af denne forordnings krav til gennemsigtighed og åbenhed, og
- b) specifikt modvirke interessekonflikter som følge af administratorens ejerskab eller kontrol, som følge af andre interesser i administratorens koncern eller som følge af andre personer, der kan udøve indflydelse eller kontrol over administratoren i forhold til fastsættelse af benchmarket.

7. Administratorer skal sikre, at deres ansatte og andre fysiske personer, hvis tjenester er stillet til deres rådighed eller underlagt deres kontrol, og som er direkte involveret i leveringen af et benchmark:

- a) har de færdigheder samt den viden og erfaring, der kræves for udførelsen af de opgaver, de er tildelt, og er underlagt effektiv ledelse og effektivt tilsyn
- b) ikke udsættes for upassende påvirkning eller interessekonflikter og ikke aflønnes eller præstationsevales på en sådan måde, at det skaber interessekonflikter eller på anden måde indvirker negativt på integriteten af benchmarkfastlæggelsesprocessen
- c) ikke har interesser og forretningsforbindelser, der kan kompromittere den pågældende administrators aktiviteter
- d) har forbud mod at bidrage til fastlæggelse af et benchmark ved at deltage i bud, tilbud og handler på egne eller markedsdeltageres vegne, medmindre en sådan måde at bidrage på udtrykkeligt indgår i benchmarkmetodologien og er omfattet af særlige regler heri, og
- e) er genstand for effektive procedurer, der har til formål at kontrollere udvekslingen af information med andre ansatte, der er involveret i aktiviteter, som kan skabe risiko for interessekonflikt, eller med tredjeparter, når den pågældende information kan påvirke benchmarket.

8. En administrator skal fastlægge specifikke interne kontrolprocedurer med henblik på at sikre integriteten og pålideligheden af den ansatte eller den person, der fastlægger benchmarket, herunder som minimum i form af intern godkendelse fra ledelsen, inden et benchmark formidles videre.

Artikel 5

Krav vedrørende overvågningsfunktion

1. Administratorer skal oprette og vedligeholde en permanent og effektiv overvågningsfunktion med henblik på at sikre overvågning af alle aspekter af leveringen af deres benchmarks.
2. Administratorer skal udvikle og vedligeholde solide procedurer vedrørende deres overvågningsfunktion, som skal stilles til rådighed for de relevante kompetente myndigheder.
3. Overvågningsfunktionen skal fungere med integritet og skal omfatte følgende opgaver, som tilpasses af administrator på grundlag af benchmarkets kompleksitet, anvendelse og sårbarhed:
 - a) en gennemgang af benchmarkets definition og metodologi mindst en gang om året
 - b) overvågning af enhver ændring af benchmarkmetodologien med mulighed for at anmode administratoren om at foretage en høring om sådanne ændringer
 - c) overvågning af administratorens kontrolforanstaltninger, administrationen og driften af benchmarket, og, i de tilfælde hvor et benchmark bygger på inputdata fra stillere, af adfærdskodeksen omhandlet i artikel 15
 - d) gennemgang og godkendelse af procedurer for ophør af leveringen af benchmarket, herunder enhver høring om et ophør
 - e) overvågning af eventuelle tredjeparter, der er involveret i leveringen af benchmarket, herunder sådanne, der varetager beregninger eller formidling
 - f) vurdering af interne og eksterne revisioner eller gennemgange og overvågning af gennemførelsen af identificerede afhjælpende tiltag

- g) i tilfælde, hvor et benchmark bygger på inputdata fra stillere, overvågning af inputdata og stillere samt af administratorens fremgangsmåde i forbindelse med kritik eller validering af inputdatabidrag
- h) i tilfælde, hvor et benchmark bygger på inputdata fra stillere, fastlæggelse af effektive foranstaltninger vedrørende overtrædelse af adfærdskodeksen omhandlet i artikel 15, og
- i) i tilfælde, hvor et benchmark bygger på inputdata fra stillere, indberetning til de relevante kompetente myndigheder af enhver forseelse fra stilleres eller administratorers side, som kontrolfunktionen får kendskab til, og eventuelle anormale eller mistænkelige inputdata.

4. Overvågningsfunktionen skal udøves af et uafhængigt udvalg eller ved hjælp af en anden hensigtsmæssig governanceordning.

5. ESMA skal udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere procedurerne vedrørende overvågningsfunktionen og dennes karakteristika, herunder dens sammensætning og placering inden for administratorens organisation, således at funktionens integritet sikres, og interessekonflikter udelukkes. Navnlig skal ESMA udarbejde en ikkeudtømmende liste over hensigtsmæssige governanceordninger, jf. stk. 4.

ESMA skal skelne mellem de forskellige typer af benchmarks og sektorer, som fastsat i denne forordning, og tage hensyn til forskellene i administratorernes ejerskabsforhold og kontrolstrukturer, til benchmarksleveringens karakter, omfang og kompleksitet, samt til benchmarkets risiko og virkningsgrad, bl.a. i lyset af den internationale konvergens i tilsynspraksis hvad angår governancekrav til benchmarks. ESMA's udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal imidlertid ikke omfatte eller finde anvendelse på administratorer af ikkevæsentlige benchmarks.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. ESMA kan udstede retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 til administratorer af ikkevæsentlige benchmarks med henblik på at præcisere de i nærværende artikels stk. 5 omhandlede elementer.

Artikel 6

Krav vedrørende kontrolramme

1. Administratorer skal have en kontrolramme, der sikrer, at deres benchmarks leveres og offentliggøres eller stilles til rådighed i overensstemmelse med denne forordning.

2. Kontrolrammen skal stå i forhold til niveauet af interessekonflikter, graden af skøn i leveringen af benchmarks og arten af inputdata til benchmarket.

3. Kontrolrammen skal omfatte:

- a) styring af operationelle risici
- b) hensigtsmæssige og effektive forretningskontinuitets- og katastrofeberedskabsplaner
- c) de nødprocedurer, der skal tages i brug i tilfælde af en afbrydelse af benchmarkleveringsprocessen.

4. En administrator skal:

- a) sikre, at stillere overholder adfærdskodeksen omhandlet i artikel 15 og de gældende standarder for inputdata

b) overvåge inputdata, herunder om muligt overvågning af inputdata inden offentliggørelsen af benchmarket og validering af inputdata efter offentliggørelse med henblik på at identificere fejl og uregelmæssigheder.

5. Kontrolrammen skal dokumenteres, gennemgås og opdateres efter behov og skal stilles til rådighed for den relevante kompetente myndighed samt, efter anmodning, for brugerne.

Artikel 7

Krav vedrørende ansvarlighedsramme

1. En administrator skal have en ansvarlighedsramme, der omfatter opbevaring af optegnelser, revision og gennemgang og en klageproces, og som dokumenterer overholdelsen af kravene i denne forordning.

2. En administrator skal udpege en uafhængig intern eller ekstern funktion, som har den nødvendige kompetence til at gennemgå og rapportere om administratorens overholdelse af benchmarkmetodologien og denne forordning.

3. For så vidt angår kritiske benchmarks skal en administrator udpege en uafhængig ekstern revisor, som mindst en gang om året skal gennemgå og rapportere om administratorens overholdelse af benchmarkmetodologien og denne forordning.

4. På anmodning af den relevante kompetente myndighed skal en administrator forelægge denne nærmere oplysninger om gennemgange og rapporter i henhold til stk. 2. På anmodning af den relevante kompetente myndighed eller en bruger af et benchmark skal en administrator offentliggøre nærmere oplysninger om revisioner foretaget i henhold til stk. 3.

Artikel 8

Krav vedrørende opbevaring af optegnelser

1. En administrator skal opbevare optegnelser over:

- a) alle inputdata, herunder anvendelsen af sådanne data
- b) den anvendte metodologi til fastlæggelse af et benchmark
- c) enhver bedømmelse eller skønsudøvelse foretaget af administratoren og, hvor det er relevant, assessorer ved fastlæggelse af benchmarks, herunder begrundelsen for bedømmelsen eller skønnet
- d) tilfælde, hvor inputdata er ladet ude af betragtning, navnlig hvor de opfyldte kravene i benchmarkmetodologien, inklusive begrundelsen for en sådan udeladelse
- e) andre ændringer i eller afvigelser fra standardprocedurer og -metodologier, inklusive ændringer foretaget i perioder med markeds kriser eller -forstyrrelser
- f) identiteten af indberetterne og de fysiske personer, som administratoren har ansat til at fastlægge et benchmark
- g) alle dokumenter vedrørende klager, herunder dokumenter indsendt af en klager, og
- h) telefonsamtaler eller elektronisk kommunikation mellem en eller flere personer ansat af administratoren og stillere eller indberettere, der har bidraget til et benchmark.

2. En administrator skal opbevare de optegnelser, der er nævnt i stk. 1, i mindst fem år i en sådan form, at benchmarkfastlæggelsen kan gentages og forstås fuldt ud, og der kan foretages en revision eller evaluering af inputdata, beregninger, bedømmelser og skøn. Optegnelser vedrørende telefonsamtaler eller elektronisk kommunikation registreret i overensstemmelse med stk. 1, litra h), stilles efter anmodning til rådighed for de personer, der er involveret i samtalerne eller kommunikationen, og opbevares i tre år.

*Artikel 9***Klagebehandlingsmekanisme**

1. En administrator skal indføre og offentliggøre procedurer for modtagelse og undersøgelse samt opbevaring af optegnelser over klager, herunder klager over en administrators benchmarkfastlæggelsesproces.
2. En sådan en klagemekanisme skal sikre, at:
 - a) administrator udleverer retningslinjer for klagebehandling, ifølge hvilke der kan indgives klager over, hvorvidt en specifik benchmarkfastlæggelse er repræsentativ for markedsværdien, over en foreslået ændring af benchmarkfastlæggelsesprocessen, over en anvendelse af metodologien i forbindelse med en specifik benchmarkfastlæggelse samt over andre afgørelser i forbindelse med benchmarkfastlæggelsesprocessen
 - b) klager bliver undersøgt på rettidig og fair vis, og at klageren meddeles resultatet af undersøgelsen inden for et rimeligt tidsrum, medmindre en sådan meddelelse vil stride mod den offentlige orden eller mod bestemmelserne i forordning (EU) nr. 596/2014 og
 - c) undersøgelsen udføres uafhængigt af medarbejdere, der kan være eller kan have været involveret i det spørgsmål, der er genstand for klagen.

*Artikel 10***Outsourcing**

1. En administrator må ikke overlade (outsource) funktioner vedrørende leveringen af et benchmark til tredjemand på en sådan måde, at administratorens kontrol med leveringen af benchmarket eller den relevante kompetente myndigheds mulighed for at føre tilsyn med benchmarket forringes væsentligt.
2. Hvis en administrator outsourcer funktioner eller relevante tjenester og aktiviteter i forbindelse med leveringen af et benchmark til en tjenesteudbyder, har administratoren fortsat det fulde ansvar for opfyldelsen af sine forpligtelser i henhold til denne forordning.
3. Når outsourcing finder sted, skal administratoren sikre, at følgende betingelser er opfyldt:
 - a) tjenesteudbyderen har den evne, den kapacitet og de tilladelser, der efter loven er foreskrevet for at kunne varetage de outsourcete funktioner, tjenesteydelser eller aktiviteter på en pålidelig og professionel måde
 - b) administratoren stiller oplysninger om identiteten af og opgaverne for den tjenesteudbyder, der deltager i processen for fastsættelse af benchmarks, til rådighed for de relevante kompetente myndigheder
 - c) administratoren træffer passende foranstaltninger, hvis det fremgår, at tjenesteudbyderen muligvis ikke udfører funktionerne effektivt og i henhold til gældende lov og reguleringsmæssige krav
 - d) administratoren bevarer den nødvendige ekspertise til effektivt at føre tilsyn med de outsourcete funktioner og styre de risici, der er forbundet med outsourcingen.
 - e) tjenesteudbyderen oplyser administratoren om enhver udvikling, som kan have væsentlig indflydelse på dennes muligheder for at udføre de outsourcete funktioner effektivt og i henhold til gældende lovgivning og fastsatte krav
 - f) tjenesteudbyderen samarbejder med den relevante kompetente myndighed i forbindelse med de outsourcete aktiviteter, og administratoren og den relevante kompetente myndighed har effektiv adgang til data vedrørende de outsourcete aktiviteter og til tjenesteudbyderens forretningslokaler, ligesom den relevante kompetente myndighed kan udøve denne ret til adgang
 - g) administratoren kan om nødvendigt opsigte ordningerne for outsourcing
 - h) administratoren tager rimelige skridt, inklusive beredskabsplaner, til at undgå unødige operationelle risici i forbindelse med tjenesteudbyderens deltagelse i processen for fastsættelse af benchmarks.

KAPITEL 2

Inputdata, metodologi og indberetning af overtrædelser

Artikel 11

Inputdata

1. Leveringen af et benchmark er underlagt følgende krav med hensyn til inputdata:

a) Inputdata skal være tilstrækkelige til nøjagtigt og pålideligt at repræsentere den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket har til formål at måle.

Inputdata skal være transaktionsdata, hvis sådanne foreligger og er egnede. Hvis transaktionsdata ikke er tilstrækkelige eller egnede til nøjagtigt og pålideligt at repræsentere den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket har til formål at måle, kan inputdata, som ikke er transaktionsdata, herunder estimerede priser, prisstillelser og bindende prisstillelser eller andre værdier, bruges

b) De i litra a) omhandlede inputdata skal være verificerbare

c) Administratoren skal udarbejde og offentliggøre klare retningslinjer vedrørende typerne af inputdata, prioriteringsrækkefølgen for brugen af de forskellige typer af inputdata og anvendelsen af fagmæssig bedømmelse, i overensstemmelse med litra a) og metodologien

d) Såfremt et benchmark bygger på inputdata fra stillere, skal administratoren, når det er relevant, indhente inputdataene fra et pålideligt og repræsentativt panel eller udsnit af stillere med henblik på at sikre, at det benchmark, der er resultat heraf, er pålideligt og repræsentativt for den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket har til formål at måle

e) Administratoren må ikke bruge inputdata fra stillere, hvis administratoren ser tegn på, at disse ikke overholder den i artikel 15 omhandlede adfærdskodeks, og skal i så fald fremskaffe repræsentative, offentligt tilgængelige data.

2. Administratorer skal sikre, at kontrollen af inputdata omfatter:

a) kriterier, der fastsætter, hvem der kan levere inputdata til administratoren, og en procedure for udvælgelse af stillere

b) en procedure for evaluering af stillerens inputdata og en procedure, der har til formål at hindre stilleren i at levere yderligere inputdata, eller anvendelse af andre sanktioner for manglende overholdelse over for stilleren, hvis det er nødvendigt, og

c) en procedure for validering af inputdata, herunder i forhold til andre indikatorer eller data, med henblik på at sikre deres integritet og nøjagtighed.

3. Hvis et benchmarks inputdata leveres af en frontoffice-funktion, dvs. en afdeling, division, gruppe eller personale hos stillere eller et tilknyttet selskab, som udfører aktiviteter i forbindelse med prisfastsættelse, handel, salg, markedsføring, annoncering, indhentning af bud, strukturering eller mægling, skal administratoren:

a) indhente data fra andre kilder, der kan underbygge disse inputdata

b) sikre, at stillerne har passende interne overvågnings- og verificationsprocedurer.

4. Hvis administratoren vurderer, at inputdataene ikke repræsenterer den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket skal måle, skal administratoren inden for et rimeligt tidsrum enten ændre inputdataene, stillerne eller metodologien for at sikre, at inputdataene repræsenterer denne markedsmæssige eller økonomiske realitet, eller i modsat fald ophøre med at levere det pågældende benchmark.

5. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere, hvordan man sikrer, at inputdata er hensigtsmæssige og verificerbare, jf. stk. 1, litra a) og b), samt de interne overvågnings- og verificationsprocedurer hos en stiller, som administratoren skal sikre forelig-

ger, jf. stk. 3, litra b), for at sikre integriteten og nøjagtigheden af inputdata. Sådanne udkast fra ESMA til reguleringsmæssige tekniske standarder skal imidlertid ikke omfatte eller finde anvendelse på administratører af ikkevæsentlige benchmarks.

ESMA skal tage hensyn til de forskellige typer af benchmarks og sektorer, som fastsat i denne forordning, inputdataenes art, kendetegnene ved den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet og proportionalitetsprincippet, benchmarkenes sårbarhed over for manipulation samt den internationale konvergens med hensyn til tilsynspraksis i forhold til benchmarks.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. ESMA kan udstede retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 til administratører af ikkevæsentlige benchmarks med henblik på at præcisere de i nærværende artikels stk. 5 omhandlede elementer.

Artikel 12

Metodologi

1. En administrator skal til fastlæggelse af benchmarket anvende en metodologi, der:
 - a) er robust og pålidelig
 - b) har klare regler, der fastsætter, hvordan og hvornår der ved fastlæggelse af benchmarket kan udøves et skøn
 - c) er stringent, kontinuerlig og giver mulighed for validering, herunder i relevant omfang ved back-testing mod tilgængelige transaktionsdata
 - d) er modstandsdygtig og sikrer, at benchmarket kan beregnes under så mange forskellige sæt af omstændigheder som muligt
 - e) kan spores og verificeres.
2. Ved udviklingen af en benchmarkmetodologi skal en benchmarkadministrator:
 - a) tage højde for faktorer, som f.eks. markedets størrelse og normale likviditetsforhold, markedspladsens gennemsigtighed og markedsdeltagernes positioner, markedskoncentrationen, markedsdynamikken og en given stikprøves mulighed for at repræsentere den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket skal måle
 - b) fastlægge, hvad der udgør et aktivt marked for det pågældende benchmark og
 - c) fastlægge den prioritet, der skal gælde for forskellige typer inputdata.
3. En administrator skal have indført klare offentliggjorte ordninger, der identificerer omstændigheder, hvor kvantiteten eller kvaliteten af inputdata er lavere end de standarder, der er nødvendige for, at metodologien nøjagtigt og pålideligt kan fastlægge benchmarket, og som beskriver, om og hvordan benchmarket skal beregnes under sådanne omstændigheder.

Artikel 13

Gennemsigtighed i metodologien

1. En administrator udvikler, anvender og administrerer benchmarkdata og -metodologi på en gennemsigtig måde. Med henblik herpå skal administratoren offentliggøre eller give adgang til følgende oplysninger:

- a) de centrale elementer i den metodologi, som administratoren anvender for hvert benchmark, der leveres og offentliggøres, eller, hvor det er relevant, for enhver benchmarkfamilie, der leveres og offentliggøres
- b) nærmere oplysninger om den interne gennemgang og godkendelse af en bestemt metodologi og hyppigheden af sådan gennemgang
- c) procedurerne for høring om ethvert forslag til væsentlige ændringer i administratorens metodologi samt begrundelsen for sådanne ændringer, herunder en definition af, hvad en væsentlig ændring er, og de omstændigheder, under hvilke administratoren skal underrette brugerne om sådanne ændringer.

2. De procedurer, der kræves i henhold til stk. 1, litra c), skal:

- a) inden for en klar tidsramme foreskrive forhåndsmeddelelse, således at virkningen af sådanne foreslåede væsentlige ændringer kan analyseres og kommenteres, og
- b) give mulighed for kommentarer som omhandlet i nærværende stykkes litra a) og administratorens svar på disse kommentarer efter en høring, medmindre der er anmodet om fortrolighed af den, der har afgivet kommentarerne.

3. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere, hvilke oplysninger der skal stilles til rådighed af en administrator i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i stk. 1 og 2, idet der sondres mellem forskellige typer af benchmarks og sektorer som fastlagt i denne forordning. ESMA skal tage hensyn til behovet for at offentliggøre de elementer i metodologien, som stiller tilstrækkeligt detaljerede oplysninger til rådighed for brugerne til, at de kan forstå, hvordan et benchmark leveres, og vurdere dets repræsentativitet, dets relevans for bestemte brugere og dets egnethed som reference for finansielle instrumenter og finansielle kontrakter samt proportionalitetsprincippet. ESMA's udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal imidlertid ikke omfatte eller finde anvendelse på administratorer af ikkevæsentlige benchmarks.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4. ESMA kan udstede retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 til administratorer af ikkevæsentlige benchmarks med henblik på nærmere at præcisere de i nærværende artikels stk. 3 omhandlede elementer.

Artikel 14

Indberetning af overtrædelser

1. En administrator indfører passende systemer og effektive kontrolforanstaltninger med henblik på at sikre integriteten af inputdata for at kunne påvise eventuel adfærd, der kan omfatte manipulation eller forsøg på manipulation af et benchmark, og underrette den kompetente myndighed i henhold til forordning (EU) nr. 596/2014.

2. En administrator overvåger inputdata og stiller dem med henblik på at kunne underrette den kompetente myndighed og fremlægge alle relevante oplysninger, når administratoren har mistanke om, at der i forbindelse med et benchmark har været adfærd, der kan omfatte manipulation eller forsøg på manipulation af benchmarket i henhold til forordning (EU) nr. 596/2014, herunder hemmelige aftaler herom.

Den kompetente myndighed for administratoren skal, hvor det er relevant, sende sådanne oplysninger til den relevante myndighed i henhold til forordning (EU) nr. 596/2014.

3. Administratorer skal have procedurer, som deres ledere, ansatte og andre fysiske personer, hvis tjenester stilles til rådighed for eller er under deres kontrol, kan bruge til internt at indberette overtrædelser af denne forordning.

KAPITEL 3

Adfærdskodeks og krav til stillere

Artikel 15

Adfærdskodeks

1. Når et benchmark er baseret på inputdata fra stillere, skal dets administrator udarbejde en adfærdskodeks for hvert benchmark, som tydeligt angiver stillernes ansvar i forbindelse med bidrag af inputdata, og sikre, at en sådan adfærdskodeks er i overensstemmelse med denne forordning. Administratoren skal kontrollere, at stillere overholder adfærdskodeksen, hvilket skal ske løbende og mindst én gang om året samt i tilfælde af ændringer af den.

2. Adfærdskodeksen skal som minimum indeholde følgende elementer:

- a) en klar beskrivelse af de inputdata, der skal leveres, og de krav, der er nødvendige for at sikre, at inputdata leveres i overensstemmelse med artikel 11 og 14
- b) identifikation af personer, der må bidrage med inputdata til administratoren, og procedurer for verificeringen af identiteten af en stiller og indberettere samt tilladelse til, at sådanne indberettere leverer inputdata på stillerens vegne
- c) retningslinjer til sikring af, at en stiller leverer alle relevante inputdata
- d) de systemer og kontrolforanstaltninger, som en stiller skal oprette, herunder:
 - i) procedurer for indberetning af inputdata, herunder krav om, at stilleren skal angive, om inputdata er transaktionsdata, og om inputdata er i overensstemmelse med administratorens krav
 - ii) retningslinjer for anvendelsen af skøn i forbindelse med indberetning af inputdata
 - iii) eventuelt krav om validering af inputdata, inden de leveres til administratoren
 - iv) retningslinjer for opbevaring af optegnelser
 - v) krav vedrørende indberetning af mistænkelige inputdata
 - vi) krav til interessekonfliktstyring.

3. Administratorer kan udvikle en enkelt adfærdskodeks for hver benchmarkfamilie, de leverer.

4. I tilfælde af at den relevante kompetente myndighed ved anvendelsen af sine beføjelser som omhandlet i artikel 41 finder, at der er elementer i en adfærdskodeks, der ikke er i overensstemmelse med denne forordning, underretter den den pågældende administrator. Administratoren skal senest 30 dage efter en sådan underretning ændre adfærdskodeksen, så den overholder denne forordning.

5. Senest 15 arbejdsdage efter datoen for anvendelsen af afgørelsen om at medtage et kritisk benchmark på listen, jf. artikel 20, stk. 1, forelægger administratoren af det kritiske benchmark adfærdskodeksen for den relevante kompetente myndighed. Inden for 30 dage kontrollerer den relevante kompetente myndighed, om indholdet af adfærdskodeksen er i overensstemmelse med denne forordning. I tilfælde af at den relevante kompetente myndighed finder elementer, der ikke er i overensstemmelse med denne forordning, finder nærværende artikels stk. 4 anvendelse.

6. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på nærmere fastlæggelse af elementerne i adfærdskodeksen omhandlet i stk. 2 for forskellige typer af benchmarks og for at tage hensyn til udviklingen inden for benchmarks og på de finansielle markeder.

ESMA skal tage hensyn til benchmarkenes og stillernes forskellige karakteristika, navnlig med hensyn til forskelle i inputdata og metodologier, risici for manipulation af inputdata og international konvergens med hensyn til tilsynspraksis i forhold til benchmarks.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 16

Governance- og kontrolkrav for tilsynsbelagte stillere

1. Følgende krav til governance og kontrol gælder for en tilsynsbelagt stiller:
 - a) Den tilsynsbelagte stiller sikrer, at leveringen af inputdata ikke påvirkes af eksisterende eller potentielle interessekonflikter, og at skøn foretages på en uafhængig og ærlig måde baseret på relevante oplysninger i overensstemmelse med adfærdskodeksen omhandlet i artikel 15.
 - b) Den tilsynsbelagte stiller indfører en kontrolramme, der sikrer integriteten, nøjagtigheden og pålideligheden af inputdata, og at inputdata leveres i overensstemmelse med denne forordning og adfærdskodeksen omhandlet i artikel 15.
2. En tilsynsbelagt stiller skal have effektive systemer og kontrolforanstaltninger til at sikre integriteten og pålideligheden af alle inputdatabidrag til administratoren, herunder:
 - a) kontrolforanstaltninger med hensyn til, hvem der kan indberette inputdata til en administrator, herunder en proces for endelig godkendelse fra en fysisk person, som har en stilling, der er overordnet i forhold til indberetterens stilling
 - b) relevant uddannelse af indberettere, der som minimum omfatter denne forordning og forordning (EU) nr. 596/2014
 - c) foranstaltninger til styring af interessekonflikter, herunder organisatorisk adskillelse af medarbejdere og overvejelse af, hvordan man eliminerer incitament, der opstår som følge af den valgte aflønningsform, til at manipulere et benchmark
 - d) opbevaring i et passende tidsrum af optegnelser over kommunikation vedrørende leveringen af inputdata, af alle oplysninger, der gør stillere i stand til at indgive hvert bidrag, og af alle eksisterende eller potentielle interessekonflikter, herunder, men ikke begrænset til, stillernes eksponering i finansielle instrumenter, der benytter et benchmark som reference,
 - e) opbevaring af optegnelser over resultater af interne og eksterne revisioner.
3. Hvis inputdata er baseret på en fagmæssig bedømmelse, skal tilsynsbelagte stillere ud over de systemer og kontrolforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 2, fastlægge retningslinjer for vurderinger eller udøvelse af skøn og opbevare optegnelser vedrørende begrundelsen for sådanne vurderinger eller skøn. Hvis det er forholdsmæssigt rimeligt, skal tilsynsbelagte stillere tage benchmarkets og dets inputdatas karakter i betragtning.
4. En tilsynsbelagt stiller samarbejder fuldt ud med administratoren og den relevante kompetente myndighed om revisionen af og tilsynet med leveringen af et benchmark og stiller de oplysninger og optegnelser, der opbevares i overensstemmelse med stk. 2 og 3, til rådighed.
5. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på nærmere præcisering af kravene vedrørende governance, systemer og kontrolforanstaltninger og politikker som fastsat i stk. 1, 2 og 3.

ESMA tager hensyn til benchmarkenes og de tilsynsbelagte stilleres forskellige karakteristika, navnlig med hensyn til forskelle i leverede inputdata og anvendte metodologier, risiciene for manipulation af inputdata og karakteren af de aktiviteter, der udføres af de tilsynsbelagte stillere, og udviklingerne inden for benchmarks og på de finansielle markeder i betragtning af international konvergens med hensyn til tilsynspraksis vedrørende benchmarks. ESMA's udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal imidlertid ikke omfatte eller finde anvendelse på tilsynsbelagte stillere af ikkevæsentlige benchmarks.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

6. ESMA kan udstede retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 til tilsynsbelagte stillere af ikkevæsentlige benchmarks med henblik på at præcisere de i nærværende artikels stk. 5 omhandlede elementer.

AFSNIT III

KRAV TIL FORSKELLIGE TYPER AF BENCHMARKS

KAPITEL 1

Benchmarks baseret på regulerede data

Artikel 17

Benchmarks baseret på regulerede data

1. Artikel 11, stk. 1, litra d) og e), artikel 11, stk. 2 og 3, artikel 14, stk. 1 og 2, samt artikel 15 og 16 finder ikke anvendelse på levering af og bidrag til benchmarks baseret på regulerede data. Artikel 8, stk. 1, litra a), finder ikke anvendelse på levering af benchmarks baseret på regulerede data for så vidt angår inputdata, der i deres helhed leveres direkte, som fastsat i artikel 3, stk. 1, nr. 24).

2. Artikel 24 og 25 eller artikel 26 finder, når det er hensigtsmæssigt, anvendelse på levering af og bidrag til benchmarks baseret på regulerede data, der anvendes direkte eller indirekte i en kombination af benchmarks som reference for finansielle instrumenter eller finansielle kontrakter eller til måling af resultaterne i investeringsfonde, som har en samlet værdi på op til 500 mia. EUR, på grundlag af alle benchmarkets forskellige løbetider, hvor det er relevant.

KAPITEL 2

Rentebenchmarks

Artikel 18

Rentebenchmarks

De specifikke krav i bilag I finder anvendelse på levering af og bidrag til rentebenchmarks ud over eller i stedet for kravene i afsnit II.

Artikel 24, 25 og 26 finder ikke anvendelse på levering af og bidrag til rentebenchmarks.

KAPITEL 3

Råvarebenchmarks

Artikel 19

Råvarebenchmarks

1. De specifikke krav fastsat i bilag II finder anvendelse i stedet for kravene i afsnit II, med undtagelse af artikel 10, på levering af og bidrag til råvarebenchmarks, medmindre det pågældende benchmark er baseret på regulerede data eller på bidrag fra stillere, som for hovedpartens vedkommende er tilsynsbelagte enheder.

Artikel 24, 25 og 26 finder ikke anvendelse på levering af og bidrag til råvarebenchmarks.

2. Når et råvarebenchmark er et kritisk benchmark, og det underliggende aktiv er guld, sølv eller platin, finder kravene i afsnit II anvendelse i stedet for bilag II.

KAPITEL 4

Kritiske benchmarks

Artikel 20

Kritiske benchmarks

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter efter undersøgelsesproceduren i artikel 50, stk. 2, for at fastlægge og ajourføre mindst hvert andet år en liste over de benchmarks, som leveres af administratorer, der er hjemmehørende i Unionen, der er kritiske benchmarks, forudsat at en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) Benchmarket anvendes direkte eller indirekte i en kombination af benchmarks som reference for finansielle instrumenter eller finansielle kontrakter eller til måling af resultaterne i investeringsfonde, som har en samlet værdi på mindst 500 mia. EUR, på grundlag af alle benchmarkets forskellige løbetider, hvor det er relevant
- b) Benchmarket er baseret på bidrag fra stillere, som for hovedpartens vedkommende er beliggende i én medlemsstat og er anerkendt som værende af afgørende betydning i denne medlemsstat i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i nærværende artikels stk. 2, 3, 4 og 5.
- c) Benchmarket opfylder alle følgende kriterier:
 - i) Benchmarket anvendes direkte eller indirekte i en kombination af benchmarks som reference for finansielle instrumenter eller finansielle kontrakter eller til måling af resultaterne i investeringsfonde, som har en samlet værdi på mindst 400 mia. EUR, på grundlag af alle benchmarkets forskellige løbetider, hvor det er relevant, men som ikke overstiger den værdi, der er fastsat i litra a).
 - ii) Der er ikke nogen, eller kun meget få, passende markedsbaserede alternativer til benchmarket.
 - iii) I tilfælde af at benchmarket ikke længere leveres eller leveres på grundlag af inputdata, der ikke længere er fuldt ud repræsentative for den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet, eller på grundlag af upålidelige data, ville det have væsentlige negative konsekvenser for markedernes integritet, den finansielle stabilitet, forbrugernes, realøkonomien eller finansieringen af husholdninger og virksomheder i en eller flere medlemsstater.

Hvis et benchmark opfylder kriterierne i litra c), nr. ii) og iii), men ikke opfylder kriteriet i litra c), nr. i), kan de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater sammen med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor administratoren er etableret, aftale, at et sådant benchmark bør betragtes som kritisk i henhold til dette afsnit. Under alle omstændigheder skal den kompetente myn-

dighed for administratoren høre de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater. I tilfælde af uenighed mellem de kompetente myndigheder afgør den kompetente myndighed for administratoren, hvorvidt benchmarket bør betragtes som kritisk efter dette afsnit, idet der tages hensyn til årsagerne til uenigheden. De kompetente myndigheder eller, i tilfælde af uenighed, den kompetente myndighed for administratoren fremsender vurderingen til Kommissionen. Efter at have modtaget vurderingen, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt i overensstemmelse med dette stykke. I tilfælde af uenighed skal den kompetente myndighed for administratoren endvidere fremsende sin vurdering til ESMA, der kan offentliggøre en udtalelse.

2. Hvis den kompetente myndighed i en medlemsstat som omhandlet i stk. 1, litra b), mener, at en administrator under dennes tilsyn leverer et benchmark, der bør betragtes som kritisk, skal den underrette ESMA og fremsende ESMA en dokumenteret vurdering.

3. For så vidt angår stk. 2, skal den kompetente myndighed vurdere, om benchmarkets ophør eller levering på grundlag af inputdata eller et panel af stillere, der ikke længere er repræsentative for den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet, vil have negative konsekvenser for markedernes integritet, den finansielle stabilitet, forbrugerne, realøkonomien eller finansieringen af husholdninger og virksomheder i medlemsstaten. Den kompetente myndighed skal tage følgende i betragtning ved sin vurdering:

- a) værdien af de finansielle kontrakter og finansielle instrumenter, der benytter benchmarket som reference, og værdien af investeringsfonde, der benytter benchmarket som reference til måling af deres økonomiske resultater, i medlemsstaten, og deres relevans for den samlede værdi af finansielle instrumenter og finansielle kontrakter, der er udestående, og af den samlede værdi af investeringsfonde i den pågældende medlemsstat
- b) værdien af de finansielle kontrakter og finansielle instrumenter, der benytter benchmarket som reference, og værdien af investeringsfonde, der benytter benchmarket som reference til måling af deres økonomiske resultater, i medlemsstaten, og deres relevans for medlemsstatens bruttonationalindkomst
- c) ethvert andet tal, der på et objektivi grundlag kan gøre det muligt at vurdere den potentielle virkning, som ophør eller manglende pålidelighed af benchmarket vil få på markedernes integritet, den finansielle stabilitet, forbrugerne, realøkonomien eller finansieringen af husholdninger og virksomheder i medlemsstaten.

Den kompetente myndighed skal revidere sin vurdering af den kritiske karakter af benchmarket mindst hvert andet år og skal fremsende den nye vurdering til ESMA.

4. Senest seks uger efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede meddelelse afgiver ESMA en udtalelse om, hvorvidt vurderingen af den kompetente myndighed er i overensstemmelse med kravene i stk. 3, og fremsender en sådan udtalelse til Kommissionen sammen med den kompetente myndigheds vurdering.

5. Efter at have modtaget den i stk. 4 omhandlede udtalelse vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med stk. 1.

6. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 49 med henblik på at:

- a) angive, hvordan den nominelle værdi af andre finansielle instrumenter end derivater og den fiktive værdi af derivater og nettoværdien af investeringsfonde skal vurderes, herunder i tilfælde af en indirekte henvisning til et benchmark i en kombination af benchmarks, med henblik på at blive sammenlignet med de tærskelværdier, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og i artikel 24, stk. 1, litra a)
- b) revidere den beregningsmetode, der anvendes til at fastsætte de tærskler, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, på baggrund af markedsudviklingen, pris og udviklingen i lovgivningen samt hen-

sigtsmæssigheden af klassificeringen af benchmarks med en samlet værdi af finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller investeringsfonde, der vedrører dem, der er tæt på tærskelværdierne. Sådant revision skal finde sted mindst hvert andet år fra den 1. januar 2018

- c) præcisere, hvordan kriterierne i nærværende artikels stk. 1, litra c), nr. iii), skal anvendes, under hensyntagen til alle data, der bidrager til på objektivi grundlag at vurdere den potentielle virkning, som ophør eller manglende pålidelighed af benchmarket potentielt vil få på markedernes integritet, den finansielle stabilitet, forbrugerne, realøkonomien eller finansieringen af husholdninger og virksomheder i en eller flere medlemsstater.

Hvis det er relevant, tager Kommissionen hensyn til den relevante markedsudvikling og teknologiske udvikling.

Artikel 21

Obligatorisk administration af et kritisk benchmark

1. Hvis en administrator af et kritisk benchmark agter at ophøre med at levere et sådant benchmark, skal administratoren:

- a) øjeblikkeligt underrette den kompetente myndighed, og
- b) senest fire uger efter meddelelsen fremlægge en vurdering af, hvordan:
 - i) benchmarket kan overdrages til en ny administrator eller
 - ii) leveringen af benchmarket kan afvikles, under hensyntagen til den i artikel 28, stk. 1, fastsatte procedure.

I den periode, der er omhandlet i første afsnit, litra b), må administratoren ikke ophøre med at levere benchmarket.

2. Ved modtagelsen af benchmarkadministratorens vurdering, jf. stk. 1, skal den kompetente myndighed:

- a) underrette ESMA og, hvis det er hensigtsmæssigt, kollegiet nedsat efter artikel 46, og
- b) inden for fire uger udarbejde sin egen vurdering af, hvordan benchmarket skal overdrages til en ny administrator eller leveringen af det indstilles, under hensyntagen til proceduren i artikel 28, stk. 1.

I den periode, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, litra b), må administratoren ikke ophøre med at levere benchmarket uden skriftligt samtykke fra den kompetente myndighed.

3. Efter afslutningen af vurderingen omhandlet i stk. 2, litra b), skal den kompetente myndighed have beføjelse til at tvinge administratoren til at fortsætte offentliggørelsen af benchmarket, indtil:

- a) leveringen af benchmarket er blevet overdraget til en ny administrator
- b) leveringen af benchmarket kan indstilles på en velordnet måde, eller
- c) benchmarket ikke længere er kritisk.

Med henblik på første afsnit må den periode, for hvilken den kompetente myndighed kan pålægge administratoren at fortsætte med at offentliggøre benchmarket, ikke overstige 12 måneder.

Inden udgangen af denne periode skal den kompetente myndighed tage sin beslutning om at pålægge administratoren at fortsætte med at offentliggøre benchmarket op til fornyet overvejelse og kan om nødvendigt forlænge tidsfristen i en rimelig periode, der ikke må overstige yderligere 12 måneder. Den maksimale varighed af obligatorisk administration må ikke overstige 24 måneder i alt.

4. Hvis administratoren af et kritisk benchmark indstiller sin virksomhed på grund af konkurs, skal den kompetente myndighed, uden at dette berører stk. 1, foretage en vurdering af, om og hvordan det kritiske

benchmark kan overdrages til en ny administrator, eller leveringen af det kan indstilles på en velordnet måde, under hensyntagen til proceduren fastsat i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1.

Artikel 22

Begrænsning af kritiske benchmarkadministrators markedsstyrke

Med forbehold af anvendelsen af EU-konkurrenceretten skal administratoren ved leveringen af et kritisk benchmark træffe passende foranstaltninger til at sikre, at licenserne for og informationen om benchmarket leveres til alle brugere på et fair, fornuftigt, gennemsigtigt og ikkediskriminerende grundlag.

Artikel 23

Obligatoriske bidrag til et kritisk benchmark

1. Denne artikel finder anvendelse på kritiske benchmarks, der bygger på bidrag fra stillere, som for hovedpartens vedkommende er tilsynsbelagte enheder.

2. Administratorer af et eller flere kritiske benchmarks skal hvert andet år forelægge deres kompetente myndigheder en vurdering af anvendeligheden af hvert enkelt kritisk benchmark, som de leverer, til måling af den underliggende markeds-mæssige eller økonomiske realitet.

3. Såfremt en tilsynsbelagt stiller til et kritisk benchmark ønsker at ophøre med at levere inputdata, skal denne straks meddele dette skriftligt til benchmarkadministratoren, som straks underretter den kompetente myndighed. Når en tilsynsbelagt stiller er beliggende i en anden medlemsstat, skal den kompetente myndighed for administratoren omgående underrette den kompetente myndighed for den pågældende stiller. Benchmarkadministratoren forelægger sin kompetente myndighed en vurdering af konsekvenserne af benchmarkets anvendelighed til at måle den underliggende markeds-mæssige eller økonomiske realitet, så hurtigt som muligt, men ikke senere end 14 dage efter den tilsynsbelagte stillers meddelelse.

4. Efter modtagelsen af en vurdering af benchmarkadministratoren, jf. nærværende artikels stk. 2 og 3, og på grundlag af en sådan vurdering underretter den kompetente myndighed for administratoren straks ES-MA og, hvis det er relevant, kollegiet nedsat efter artikel 46 og foretager sin egen vurdering af benchmarkets anvendelighed til at måle den underliggende markeds-mæssige eller økonomiske realitet, under hensyntagen til administratorens procedure for ophør af benchmarket i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1.

5. Fra den dato, hvor den kompetente myndighed for administratoren er blevet underrettet om en stillers hensigt om at ophøre med at levere inputdata, og indtil det tidspunkt, hvor den i stk. 4 omhandlede vurdering er afsluttet, har den beføjelse til at kræve, at de stillere, som har meddelt deres hensigt i overensstemmelse med stk. 3, fortsætter med at levere inputdata, under alle omstændigheder i en periode på højst fire uger, uden at de tilsynsbelagte enheder forpligtes til hverken at handle eller forpligte sig til at handle.

6. I tilfælde af at den kompetente myndighed efter den i stk. 5 fastsatte periode og på grundlag af sin egen vurdering, som omhandlet i stk. 4, er af den opfattelse, at et kritisk benchmarks repræsentative karakter er truet, har den beføjelse til at:

a) kræve, at tilsynsbelagte enheder i henhold til nærværende artikels stk. 7, herunder enheder, som ikke allerede er stillere til det relevante kritiske benchmark, indgiver inputdata til administratoren i overensstemmelse med administratorens metodologi, adfærdskodeksen omhandlet i artikel 15 og andre regler. Et sådant krav skal gælde i en passende periode, dog højst 12 måneder fra datoen, hvor den oprindelige beslutning om at kræve obligatoriske bidrag blev truffet i henhold til stk. 5, eller for de enheder, som

- ikke allerede er stillere, fra datoen, hvor beslutningen om at kræve obligatoriske bidrag træffes i henhold til dette litra
- b) forlænge perioden med obligatoriske bidrag med en passende periode på op til 12 måneder i forlængelse af en gennemgang efter stk. 9 af enhver af de i medfør af nærværende stykkes litra a) vedtagne foranstaltninger
 - c) bestemme den form, hvori inputdata skal leveres, og tidsfristen for leveringen af inputdata, uden at de tilsynsbelagte enheder forpligtes til hverken at handle eller forpligte sig til at handle
 - d) kræve, at administratoren ændrer metodologien, adfærdskodeksen omhandlet i artikel 15, metodologien eller andre regler for det kritiske benchmark.

Den maksimale varighed af obligatoriske bidrag efter første afsnit, litra a) og b), må ikke overstige 24 måneder i alt.

7. Med henblik på stk. 6 kan de tilsynsbelagte enheder, som skal underlægges krav om bidrag af inputdata udvælges af den kompetente myndighed for administratoren i nært samarbejde med de kompetente myndigheder for de tilsynsbelagte enheder på grundlag af størrelsen af den tilsynsbelagte enheds faktiske og potentielle deltagelse på det marked, som benchmarket skal måle.

8. Den kompetente myndighed for en tilsynsbelagt stiller, som er underlagt krav om bidrag til et benchmark via foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 6, litra a), b) eller c), samarbejder med den kompetente myndighed for administratoren om at håndhæve disse foranstaltninger.

9. Ved udgangen af den periode, der er omhandlet i stk. 6, første afsnit, litra a), skal den kompetente myndighed for administratoren gennemgå de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til stk. 6. Den ophæver foranstaltningen, hvis den vurderer, at:

- a) stillerne sandsynligvis fortsætter med at levere inputdata i mindst ét år, hvis foranstaltningen blev ophævet, hvilket som minimum bekræftes af:
 - i) et skriftligt tilsagn fra stillerne til administratoren og den kompetente myndighed om at fortsætte med at levere inputdata til det kritiske benchmark i mindst ét år, hvis foranstaltningen blev ophævet
 - ii) en skriftlig rapport fra administratoren til den kompetente myndighed, der dokumenterer administratorens vurdering af, at det kritiske benchmarks fortsatte levedygtighed kan sikres, når det obligatoriske bidrag er ophævet
- b) levering af benchmarket kan fortsætte, når de stillere, der er pålagt at levere inputdata, er ophørt med at bidrage
- c) der findes et acceptabelt erstatningsbenchmark, og at brugere af det kritiske benchmark kan skifte til dette erstatningsbenchmark med minimale omkostninger til følge, hvilket som minimum bekræftes af en skriftlig rapport fra administratoren med nærmere detaljer om overgangsordningen hen imod et erstatningsbenchmark og brugernes evne til at skifte til dette benchmark samt de omkostninger, der er forbundet hermed, eller
- d) der ikke kan udpeges nogen egnede alternative bidragydere, og at et ophør af bidrag fra de relevante tilsynsbelagte enheder ville svække benchmarket i en sådan grad, at dette kræver benchmarkets ophør.

10. I tilfælde af at et kritisk benchmark ikke længere skal leveres, skal hver tilsynsbelagt stiller til dette benchmark fortsætte med at bidrage med inputdata i en periode, som fastlægges af den kompetente myndighed, men som ikke må overskride den i stk. 6, andet afsnit, fastsatte periode på maksimalt 24 måneder.

11. Administratoren underretter den relevante kompetente myndighed, i tilfælde af at en stiller ikke opfylder kravene fastsat i stk. 6, straks det er muligt i rimelig grad.

12. I tilfælde af at et benchmark er anerkendt som kritisk i overensstemmelse med proceduren i artikel 20, stk. 2, 3, 4 og 5, kan administratorens kompetente myndighed kun kræve inputdata i overensstemmelse

med nærværende artikels stk. 5 og stk. 6, litra a), b) og c), fra tilsynsbelagte stillere, der er etableret i dens medlemsstat.

KAPITEL 5

Væsentlige benchmarks

Artikel 24

Væsentlige benchmarks

1. Et benchmark, der ikke opfylder nogen af betingelserne fastsat i artikel 20, stk. 1, er væsentligt, når:
 - a) det anvendes direkte eller indirekte i en kombination af benchmarks som reference for finansielle instrumenter eller finansielle kontrakter eller til måling af de økonomiske resultater for investeringsfonde, som har en samlet gennemsnitlig værdi på mindst 50 mia. EUR, på grundlag af alle benchmarkets forskellige løbetider, hvor det er relevant, over en periode på seks måneder eller
 - b) der er ikke nogen, eller kun meget få, passende markedsbaserede alternativer til benchmarket og, i tilfælde af at benchmarket ikke længere leveres eller leveres på grundlag af inputdata, der ikke længere er fuldt ud repræsentative for den underliggende markedsfølsomme eller økonomiske realitet, eller er upålidelige inputdata, det ville have væsentlige negative konsekvenser for markedernes integritet, den finansielle stabilitet, forbrugerne, realøkonomien eller finansieringen af husholdninger og virksomheder i en eller flere medlemsstater.
2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 49 med henblik på at revidere den beregningsmetode, der anvendes til at fastsætte den tærskelværdi, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), på baggrund af markedsudviklingen, pris og udviklingen i lovgivningen samt hensigtsmæssigheden af klassificeringen af benchmarks med en samlet værdi af finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller investeringsfonde, der vedrører dem, der er tæt på denne tærskelværdi. Denne revision skal finde sted mindst hvert andet år fra den 1. januar 2018.
3. En administrator skal omgående underrette sin kompetente myndighed, når dennes væsentlige benchmark ligger under tærskelværdien omhandlet i stk. 1, litra a).

Artikel 25

Undtagelser fra specifikke begrænsninger for væsentlige benchmarks

1. En administrator kan vælge ikke at anvende artikel 4, stk. 2, artikel 4, stk. 7, litra c), d) og e), artikel 11, stk. 3, litra b), eller artikel 15, stk. 2, på sit væsentlige benchmark, såfremt administratoren anser anvendelsen af en eller flere af disse bestemmelser for at være uforholdsmæssig under hensyn til arten eller indvirkningen af dette benchmark eller administratorens størrelse.
2. I tilfælde af at en administrator vælger ikke at anvende en eller flere af de bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1, skal vedkommende straks underrette den nationale kompetente myndighed og give den alle relevante oplysninger, der bekræfter administratorens vurdering af, at anvendelsen af en eller flere af disse bestemmelser ville være uforholdsmæssig under hensyn til arten eller indvirkningen af disse benchmarks eller administratorens størrelse.
3. En kompetent myndighed kan beslutte, at administratoren af et vigtigt benchmark ikke desto mindre skal anvende et eller flere af kravene fastsat i artikel 4, stk. 2, artikel 4, stk. 7, litra c), d) og e), artikel 11, stk. 3, litra b), samt artikel 15, stk. 2, hvis den finder det hensigtsmæssigt under hensyn til arten eller ind-

virksomheden af disse benchmarks eller administratorens størrelse. I sin vurdering skal den kompetente myndighed på grundlag af administratorens oplysninger tage hensyn til følgende kriterier:

- a) benchmarkets sårbarhed over for manipulation
- b) arten af inputdata
- c) niveauet af interessekonflikter
- d) omfanget af administratorens skøn
- e) benchmarkets indvirkning på markedet
- f) benchmarksleveringens karakter, omfang og kompleksitet
- g) benchmarkets betydning for den finansielle stabilitet
- h) værdien af finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller investeringsfonde, der benytter benchmarket som reference
- i) administratorens størrelse, organisatoriske form eller struktur.

4. Senest 30 dage efter modtagelse af meddelelse fra en administrator efter stk. 2 meddeler den kompetente myndighed administratoren sin beslutning om at stille et yderligere krav i henhold til stk. 3. I tilfælde af at meddelelsen til den kompetente myndighed er indgivet i forbindelse med godkendelses- eller registreringsproceduren, finder fristerne fastsat i artikel 34 anvendelse.

5. Ved udøvelsen af sine tilsynsbeføjelser i medfør af artikel 41 skal en kompetent myndighed regelmæssigt undersøge, om dens vurdering i henhold til nærværende artikels stk. 3, stadig er gyldig.

6. Hvis en kompetent myndighed med rimelig grund anser de oplysninger, den har modtaget i henhold til nærværende artikels stk. 2, for at være ufuldstændige eller mener, at der er behov for yderligere oplysninger, finder 30-dages fristen i nærværende artikels stk. 4 først anvendelse fra den dato, hvor sådanne supplerende oplysninger fremsendes af administratoren, medmindre fristerne i artikel 34 finder anvendelse i henhold til nærværende artikels stk. 4.

7. I det omfang en administrator af et væsentligt benchmark ikke opfylder et eller flere af kravene i artikel 4, stk. 2, artikel 4, stk. 7, litra c), d) og e), artikel 11, stk. 3, litra b), samt artikel 15, stk. 2, skal vedkommende offentliggøre og opbevare en overensstemmelseserklæring, hvoraf det tydeligt fremgår, hvorfor det er hensigtsmæssigt, at denne administrator ikke overholder disse bestemmelser.

8. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at opstille en model for de i stk. 7 omhandlede overensstemmelseserklæringer.

ESMA forelægger de i første afsnit omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

9. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til nærmere fastsættelse af de i stk. 3 omhandlede kriterier.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

KAPITEL 6

Ikkevæsentlige benchmarks

Artikel 26

Ikkevæsentlige benchmarks

1. En administrator kan vælge ikke at anvende artikel 4, stk. 2, artikel 4, stk. 7, litra c), d) og e), artikel 4, stk. 8, artikel 5, stk. 2, 3 og 4, artikel 6, stk. 1, 3 og 5, artikel 7, stk. 2, artikel 11, stk. 1, litra b), artikel 11, stk. 2, litra b) og c), artikel 11, stk. 3, artikel 13, stk. 2, artikel 14, stk. 2, artikel 15, stk. 2, samt artikel 16, stk. 2 og 3, på sine ikkevæsentlige benchmarks.
2. En administrator skal omgående underrette sin kompetente myndighed, når administratorens ikkevæsentlige benchmark overstiger tærskelværdien i artikel 24, stk. 1, litra a). I så fald skal administratoren overholde de gældende krav til væsentlige benchmarks inden for tre måneder.
3. Hvis en administrator af et ikkevæsentligt benchmark vælger ikke at anvende en eller flere af de bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1, skal vedkommende offentliggøre og opbevare en overensstemmelseserklæring, hvoraf det tydeligt fremgår, hvorfor det er hensigtsmæssigt, at denne administrator ikke overholder disse bestemmelser. Administratoren skal forelægge overensstemmelseserklæringen for sin kompetente myndighed.
4. Den relevante kompetente myndighed skal revidere den overensstemmelseserklæring, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3. Den kompetente myndighed kan også anmode om supplerende oplysninger fra administratoren for så vidt angår dennes ikkevæsentlige benchmarks i overensstemmelse med artikel 41 og kan kræve ændringer for at sikre, at denne forordning overholdes.
5. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at opstille en model for de i stk. 3 omhandlede overensstemmelseserklæringer.

ESMA forelægger de i første afsnit omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

AFSNIT IV

GENNEMSIGTIGHED OG FORBRUGERBESKYTTELSE

Artikel 27

Benchmarkerklæring

1. Senest to uger efter optagelsen af en administrator i det i artikel 36 omhandlede register skal denne administrator på en måde, der sikrer rimelig og let adgang, offentliggøre en benchmarkerklæring for hvert benchmark eller i givet fald hver benchmarkfamilie, der kan anvendes i Unionen i overensstemmelse med artikel 29.

Såfremt denne administrator begynder at levere et nyt benchmark eller en ny benchmarkfamilie, der kan anvendes i Unionen i henhold til artikel 29, offentliggør administratoren, inden for to uger og på en måde,

der sikrer en rimelig og let adgang, en benchmarkerklæring for hvert benchmark eller i givet fald hver benchmarkfamilie.

Administratoren skal revidere og om fornødent ajourføre benchmarkerklæringen for hvert benchmark eller hver benchmarkfamilie i tilfælde af ændringer af de oplysninger, der skal gives i henhold til denne artikel, mindst hvert andet år.

Benchmarkerklæringen skal:

- a) klart og utvetydigt definere den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket måler, og de omstændigheder, hvorunder det kan blive et upålideligt mål
- b) indeholde tekniske specifikationer, der klart og utvetydigt angiver de elementer af beregningen af benchmarket, hvor der kan udøves skøn, kriterierne for dette skøn, stillingen for de personer, der kan udøve dette skøn, og hvordan denne udøvelse af skøn efterfølgende kan evalueres
- c) gøre opmærksom på muligheden for, at faktorer, herunder eksterne faktorer uden for administratorens kontrol, kan nødvendiggøre, at benchmarket ændres eller ikke længere leveres, og
- d) gøre brugere opmærksom på, at ændringer eller ophør af benchmarket kan påvirke de finansielle kontrakter og finansielle instrumenter, der benytter benchmarket som reference eller måler investeringsfondens økonomiske resultater.

2. En benchmarkerklæring skal mindst indeholde:

- a) definitionerne af alle centrale termer i forbindelse med benchmarket
- b) begrundelsen for valget af benchmarkmetodologien og procedurer for gennemgang og godkendelse af metodologien
- c) de kriterier og procedurer, der er anvendt til at fastlægge benchmarket, herunder en beskrivelse af inputdata, den prioritet, der gives til forskellige typer inputdata, minimumsdata til beregning af et benchmark, anvendelse af ekstrapoleringsmodeller eller -metoder og en eventuel procedure for rebalancering mellem bestanddelene i indekset for et benchmark
- d) de kontrolforanstaltninger og regler, der gælder for eventuelle bedømmelser eller skøn foretaget af administratoren eller stillere, med henblik på at sikre konsekvent anvendelse af sådanne bedømmelser eller skøn
- e) de procedurer, der gælder for fastlæggelsen af benchmarks i perioder med stress eller i perioder, hvor kilderne til transaktionsdata er utilstrækkelige, unøjagtige eller upålidelige, og benchmarkets potentielle begrænsninger i sådanne perioder
- f) procedurerne for håndtering af fejl i inputdata eller i fastlæggelsen af benchmarket, herunder når benchmarket skal fastlægges igen, og
- g) kortlægning af potentielle begrænsninger for benchmarket, herunder dets aktivitet på illikvide eller opsplittede markeder samt den mulige koncentration af inputs.

3. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at specificere indholdet af benchmarkerklæringen samt de tilfælde, hvor en ajourføring af en sådan erklæring er påkrævet.

ESMA skal sondre mellem de forskellige typer af benchmarks og sektorer som fastlagt i denne forordning og skal tage hensyn til proportionalitetsprincippet.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

*Artikel 28***Ændring og ophør af et benchmark**

1. En administrator offentliggør sammen med den i artikel 27 omhandlede benchmarkerklæring en procedure for de foranstaltninger, som administratoren skal træffe, hvis et benchmark, der kan anvendes i Unionen i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1, ændres eller ikke længere leveres. Proceduren kan i relevant omfang udarbejdes for benchmarkfamilier og skal ajourføres og offentliggøres, hver gang der sker væsentlige ændringer.

2. Tilsynsbelagte enheder, der ikke er administrator, som omhandlet i stk. 1, og som benytter et benchmark, udarbejder og vedligeholder robuste skriftlige planer, der beskriver de foranstaltninger, de træffer, hvis et benchmark ændres væsentligt eller ikke længere leveres. Såfremt det er muligt og hensigtsmæssigt, skal sådanne planer udpege et eller flere alternative benchmarks, der kan bruges som reference i stedet for benchmarks, der ikke længere leveres, og angive, hvorfor sådanne benchmarks ville være egnede alternativer. De tilsynsbelagte enheder fremlægger efter anmodning disse planer og eventuelle ajourføringer for den relevante kompetente myndighed og sørger for, at de afspejles i deres kontraktforhold med klienter.

AFSNIT V**BRUG AF BENCHMARKS I UNIONEN***Artikel 29***Brug af et benchmark**

1. En tilsynsbelagt enhed kan bruge et benchmark eller en kombination af benchmarks i Unionen, hvis benchmarket leveres af en administrator, der er etableret i Unionen, og som er optaget i registret omhandlet i artikel 36, eller er et benchmark, som er opført i det i artikel 36 omhandlede register.

2. Når genstanden for et prospekt, der skal offentliggøres i henhold til direktiv 2003/71/EF eller direktiv 2009/65/EF, er værdipapirer eller andre investeringsprodukter, der benytter et benchmark som reference, skal udstederen, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked, sikre, at prospektet også indeholder præcise og tydelige oplysninger om, hvorvidt benchmarket leveres af en administrator, der er opført i det register, som er omhandlet i artikel 36 i denne forordning.

*Artikel 30***Ækvivalens**

1. For at et benchmark eller en kombination af benchmarks leveret af en administrator, der er etableret i et tredjeland, kan anvendes i Unionen i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1, skal benchmarket og administratoren være optaget i registret omhandlet i artikel 36. Følgende betingelser skal være opfyldt for optagelse i registeret:

- a) Der er truffet en afgørelse af Kommissionen om ækvivalens i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 eller 3.
- b) Administratoren er godkendt eller registreret i og er underlagt tilsyn i det pågældende tredjeland.
- c) ESMA har fået meddelelse af administratoren om, at denne accepterer, at dennes eksisterende eller fremtidige benchmarks bruges af tilsynsbelagte enheder i Unionen, om at listen over de benchmarks, som de har givet samtykke til, må bruges i Unionen, og om den kompetente myndighed, der er ansvarlig for tilsyn i tredjelandet, og

d) De samarbejdsaftaler, der omhandles i nærværende artikels stk. 4, fungerer.

2. Kommissionen kan vedtage en gennemførelsesafgørelse om, at et tredjelands retlige rammer og tilsynsmæssige praksis sikrer, at:

- a) administratorer, der er godkendt eller registreret i det pågældende tredjeland, overholder bindende krav, som er ækvivalente med kravene i denne forordning, navnlig under hensyntagen til, om et tredjelands retlige rammer og tilsynspraksis sikrer overensstemmelse med IOSCO-principperne for finansielle benchmarks eller, i påkommende tilfælde, IOSCO-PRA-principperne, og
- b) de bindende krav er underlagt effektivt løbende tilsyn og håndhævelse i det pågældende tredjeland.

En sådan gennemførelsesafgørelse vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 50, stk. 2.

3. Alternativt kan Kommissionen vedtage en gennemførelsesafgørelse om, at:

- a) bindende krav i et tredjeland med hensyn til specifikke administratorer eller specifikke benchmarks eller benchmarkfamilier er ækvivalente med kravene i denne forordning, navnlig under hensyntagen til, om et tredjelands retlige rammer og tilsynspraksis sikrer overensstemmelse med IOSCO-principperne for finansielle benchmarks eller, i påkommende tilfælde, IOSCO-PRA-principperne, og
- b) sådanne specifikke administratorer eller specifikke benchmarks eller benchmarkfamilier er underlagt effektivt løbende tilsyn og håndhævelse i det pågældende tredjeland.

En sådan gennemførelsesafgørelse vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 50, stk. 2.

4. ESMA etablerer samarbejdsaftaler med de kompetente myndigheder i de tredjelande, hvis retlige rammer og tilsynsmæssige praksis anses for at være ækvivalente, jf. stk. 2 eller 3. Aftalerne skal som minimum præcisere:

- a) mekanismerne for udveksling af oplysninger mellem ESMA og de kompetente myndigheder i de berørte tredjelande, herunder adgang til alle de relevante oplysninger vedrørende den administrator, der er godkendt i det pågældende tredjeland, som kræves af ESMA
- b) mekanismerne for omgående underretning af ESMA, hvis et tredjelands kompetente myndighed vurderer, at den administrator, der er godkendt i det tredjeland, som den fører tilsyn med, overtræder betingelserne for dets godkendelse eller anden national lovgivning i tredjelandet
- c) procedurerne for koordination af tilsynsaktiviteterne, herunder kontrol på stedet.

5. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af minimumsindholdet af de i stk. 4 omhandlede samarbejdsaftaler, således at det sikres, at de kompetente myndigheder og ESMA kan udøve alle deres tilsynsbeføjelser i henhold til denne forordning.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 31

Tilbagetrækning af registreringen af en administrator etableret i et tredjeland

1. ESMA trækker registreringen af en administrator etableret i et tredjeland tilbage ved at slette denne administrator fra registret omhandlet i artikel 36, såfremt ESMA har velunderbyggede grunde baseret på dokumenteret bevismateriale til at vurdere, at administratoren:

- a) handler på en måde, der er klart til skade for benchmarkbrugernes interesser eller markedernes ordentlige funktion, eller

b) har begået en grov overtrædelse af den nationale lovgivning eller andre bestemmelser i tredjelandet, som den er underlagt, og på grundlag af hvilke Kommissionen har vedtaget en gennemførelsesafgørelse i overensstemmelse med artikel 30, stk. 2 eller 3.

2. ESMA kan kun træffe beslutning efter stk. 1, når alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) ESMA har henvist sagen til den kompetente myndighed i det pågældende tredjeland, og denne kompetente myndighed har ikke truffet de nødvendige foranstaltninger til at beskytte investorer og markedernes ordentlige funktion i Unionen eller har ikke været i stand til at påvise, at den pågældende administrator opfylder de krav i tredjelandet, som den er underlagt.
- b) ESMA har senest 30 dage inden tilbagetrækningen underrettet den kompetente myndighed i tredjelandet om, at ESMA agter at trække registreringen af administratoren tilbage.

3. ESMA underretter straks de øvrige kompetente myndigheder om enhver foranstaltning, der vedtages i henhold til stk. 1, og offentliggør sin beslutning på sit websted.

Artikel 32

Anerkendelse af en administrator etableret i et tredjeland

1. Indtil der træffes en afgørelse om ækvivalens i henhold til artikel 30, stk. 2 eller 3, kan et benchmark leveret af en administrator, som er etableret i et tredjeland, anvendes af tilsynsbelagte enheder i Unionen, forudsat at administratoren på forhånd er blevet anerkendt af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat i henhold til denne artikel.

2. En administrator, der er etableret i et tredjeland og ønsker at opnå forhåndsankendelse som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, skal opfylde kravene i denne forordning bortset fra artikel 11, stk. 4, samt artikel 16, 20, 21 og 23. Administratoren kan opfylde denne betingelse ved at anvende IOSCO-principperne for finansielle benchmarks eller IOSCO-PRA-principperne, alt efter hvad der er relevant, forudsat at sådan anvendelse er ækvivalent med opfyldelse af de krav, der er fastsat i denne forordning, med undtagelse af artikel 11, stk. 4, samt artikel 16, 20, 21 og 23.

Med henblik på at fastslå, om den betingelse, der er omhandlet i første afsnit, er opfyldt, og for at kunne vurdere, om den overholder IOSCO-principperne for finansielle benchmarks eller IOSCO-PRA-principperne, alt efter hvad der er relevant, kan den kompetente myndighed i referencemedlemsstaten basere sig på en uafhængig ekstern revisors vurdering eller, hvis den administrator, der er etableret i et tredjeland, er underlagt tilsyn, på den tilladelse, som den kompetente myndighed i tredjelandet, hvor administratoren er etableret, har givet.

Hvis og i det omfang en administrator kan godtgøre, at et benchmark, som vedkommende leverer, er baseret på regulerede data eller er et råvarebenchmark, som ikke er baseret på bidrag fra stillere, der for hovedpartens vedkommende er tilsynsbelagte enheder, er administratoren ikke forpligtet til at opfylde de krav, der gælder for benchmarks baseret på regulerede data og råvarebenchmarks som fastsat i henholdsvis artikel 17 og artikel 19, stk. 1.

3. En administrator, der er etableret i et tredjeland og ønsker at opnå forhåndsankendelse som omhandlet i stk. 1, skal have en retlig repræsentant, der er etableret i referencemedlemsstaten. Den retlige repræsentant skal være en fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som er udtrykkeligt udpeget af den administrator, der er etableret i et tredjeland, til at handle på vegne af en sådan administrator over for myndighederne og enhver anden person i Unionen, hvad angår administratorens forpligtelser i henhold til denne forordning. Den retlige repræsentant skal varetage overvågningsfunktionen vedrørende levering af benchmarks, der udføres af administratoren i henhold til denne forordning sammen med admi-

nistratoren, og skal i denne forbindelse være ansvarlig over for den kompetente myndighed i referencemedlemsstaten.

4. Referencemedlemsstaten for en administrator, der er etableret i et tredjeland, fastsættes som følger:
- a) Hvis en administrator er del af en koncern, som omfatter en tilsynsbelagt enhed, der er etableret i Unionen, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor den pågældende tilsynsbelagte enhed er etableret. En sådan tilsynsbelagt enhed skal udpeges som retlig repræsentant med henblik på stk. 3.
 - b) Hvis litra a) ikke finder anvendelse, og en administrator er del af en koncern, som omfatter flere tilsynsbelagte enheder, der er etableret i Unionen, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor det største antal tilsynsbelagte enheder er etableret, eller, i tilfælde af at der er et ligeligt antal tilsynsbelagte enheder, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor værdien af finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller investeringsfonde, der refererer til benchmarket, er højest. En af de tilsynsbelagte enheder, der er etableret i den referencemedlemsstat, der er fastlagt i henhold til dette litra, skal udpeges som retlig repræsentant med henblik på stk. 3.
 - c) Hvis hverken nærværende stykkes litra a) eller b) finder anvendelse, og en eller flere benchmarks, som leveres af en administrator, anvendes som reference for finansielle instrumenter, der optages til handel på en markedsplads som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 24), i direktiv 2014/65/EU, i en eller flere medlemsstater, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor det finansielle instrument, der anvender et af disse benchmarks som reference, blev optaget til handel eller blev handlet på en markedsplads for første gang og stadig handles. Hvis de relevante finansielle instrumenter blev optaget til handel eller blev handlet på en markedsplads for første gang på markedspladser i forskellige medlemsstater på samme tid og stadig handles, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor værdien af finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller investeringsfonde, der refererer til benchmarket, er højest.
 - d) Hvis litra a), b) og c) ikke finder anvendelse, og et eller flere benchmarks, som leveres af en administrator, anvendes af tilsynsbelagte enheder i mere end én EU-medlemsstat, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor det største antal sådanne tilsynsbelagte enheder er etableret, eller, i tilfælde af at der er et ligeligt antal tilsynsbelagte enheder, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor værdien af finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller investeringsfonde, der refererer til benchmarket, er højest.
 - e) Hvis litra a), b), c) og d) ikke finder anvendelse, og hvis administratoren har indgået en aftale med en tilsynsbelagt enhed, hvori administratoren giver sit samtykke til brug af et benchmark, som vedkommende leverer, er referencemedlemsstaten den medlemsstat, hvor en sådan tilsynsbelagt enhed er etableret.

5. En administrator, der er etableret i et tredjeland og ønsker at opnå forhåndsankendelse som omhandlet i stk. 1, skal indgive en ansøgning om anerkendelse til den kompetente myndighed i sin referencemedlemsstat. Den ansøgende administrator skal fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne godtgøre over for den kompetente myndighed, at vedkommende på tidspunktet for anerkendelsen har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at opfylde kravene omhandlet i stk. 2, og skal fremlægge listen over sine eksisterende eller fremtidige benchmarks, som kan bruges i Unionen, og skal, hvis det er muligt, angive den kompetente myndighed, der er ansvarlig for tilsynet med vedkommende i tredjelandet.

Senest 90 arbejdsdage efter modtagelsen af den ansøgning, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, vurderer den kompetente myndighed, om betingelserne fastsat i stk. 2, 3 og 4 er opfyldt.

Såfremt den kompetente myndighed vurderer, at betingelserne fastsat i stk. 2, 3 og 4 ikke er opfyldt, giver den afslag på ansøgningen om anerkendelse og angiver en begrundelse for afslaget. Herudover kan der kun opnås anerkendelse, når følgende supplerende betingelser er opfyldt:

- a) såfremt en administrator, der er etableret i et tredjeland, er underlagt tilsyn, skal der være indgået en passende samarbejdsaftale mellem den kompetente myndighed i referencemedlemsstaten og den kom-

- petente myndighed i det tredjeland, administratoren er etableret i, i overensstemmelse med de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er vedtaget i henhold til artikel 30, stk. 5, med henblik på at sikre en effektiv udveksling af oplysninger, der giver den kompetente myndighed mulighed for at varetage sine opgaver i overensstemmelse med denne forordning
- b) den kompetente myndigheds effektive gennemførelse af sine tilsynsopgaver i henhold til denne forordning forhindres hverken af lovene eller de administrative bestemmelser i det tredjeland, hvor administratoren er etableret, eller, hvor det er relevant, af begrænsninger i de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, som gælder for det pågældende tredjelands tilsynsmyndighed.

6. I tilfælde af at referencemedlemsstatens kompetente myndighed vurderer, at en administrator, der er etableret i et tredjeland, leverer et benchmark, der opfylder betingelserne for et væsentligt benchmark eller et ikkevæsentligt benchmark, jf. henholdsvis artikel 24 og 26, skal den omgående underrette ESMA herom. Den skal understøtte en sådan vurdering med oplysninger, som administratoren har opgivet i den relevante ansøgning om anerkendelse.

Senest en måned efter at have modtaget den underretning, der er omhandlet i det første afsnit, rådgiver ESMA den kompetente myndighed om typen af benchmarket og de krav, der gælder for levering heraf, jf. artikel 24, 25 og 26. Rådgivningen kan navnlig dreje sig om, hvorvidt ESMA finder, at betingelserne for en sådan type er opfyldt på grundlag af de oplysninger, som administratoren har opgivet i ansøgningen om anerkendelse.

Den periode, der er omhandlet i stk. 5, suspenderes fra den dato, hvor ESMA modtager underretningen, indtil det tidspunkt, hvor ESMA har ydet rådgivning i overensstemmelse med dette stykke.

Såfremt den kompetente myndighed i referencemedlemsstaten agter at meddele anerkendelse i modstrid med det i andet afsnit nævnte råd fra ESMA, underretter den ESMA herom med angivelse af sin begrundelse. ESMA offentliggør det faktum, at den kompetente myndighed ikke efterlever eller agter at efterleve rådet. ESMA kan også i det enkelte tilfælde beslutte at offentliggøre den kompetente myndigheds begrundelse for ikke at følge rådet. Den pågældende kompetente myndighed skal på forhånd informeres om en sådan offentliggørelse.

7. Referencemedlemsstatens kompetente myndighed underretter inden for fem arbejdsdage ESMA om enhver beslutning om anerkendelse af en administrator, der er etableret i et tredjeland, fremsender listen over de benchmarks, som administratoren leverer, og som kan bruges i Unionen, og angiver, hvis det er relevant, den kompetente myndighed, som er ansvarlig for tilsynet med vedkommende i tredjelandet.

8. Den kompetente myndighed i referencemedlemsstaten suspenderer eller, hvor det er relevant, tilbagekaldt den anerkendelse, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 5, hvis den har velunderbyggede grunde, der er dokumenteret, til at vurdere, at administratoren handler på en måde, som tydeligvis er skadelig for benchmarkbrugernes interesser eller for markedernes korrekte funktion, eller hvis administratoren i alvorlig grad har tilsidesat kravene fastsat i denne forordning, eller hvis administratoren har afgivet urigtige erklæringer eller benyttet sig af andre uretmæssige midler til at opnå anerkendelse.

9. ESMA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at fastslå form og indhold af den i stk. 5 omhandlede ansøgning og navnlig præsentationsformen af de krævede oplysninger, jf. stk. 6.

Såfremt sådanne udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdes, forelægger ESMA dem for Kommissionen.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 33

Validering af benchmarks leveret i et tredjeland

1. En administrator, der er etableret i Unionen og er godkendt eller registreret i overensstemmelse med artikel 34, eller enhver anden tilsynsbelagt enhed, der er etableret i Unionen med en klar og veldefineret rolle inden for kontrol- eller ansvarlighedsrammen for en administrator, der er etableret i et tredjeland, som er i stand til effektivt at overvåge leveringen af et benchmark, kan ansøge den relevante kompetente myndighed om tilladelse til at validere et benchmark eller en benchmarkfamilie, der er leveret i et tredjeland, til brug inden for Unionen, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) den validerende administrator eller anden tilsynsbelagte enhed har kontrolleret og er i stand til løbende at dokumentere over for sin kompetente myndighed, at leveringen af det benchmark eller den benchmarkfamilie, der skal valideres, af pligt eller frivilligt opfylder betingelser, som er mindst lige så strenge som kravene i denne forordning
- b) den validerende administrator eller anden tilsynsbelagte enhed har den fornødne ekspertise til effektivt at overvåge aktiviteten med levering af et benchmark i et tredjeland og håndtere de hermed forbundne risici
- c) der er objektiv grund til at levere benchmarket eller benchmarkfamilien i et tredjeland og for det pågældende benchmark eller den pågældende benchmarkfamilie at blive valideret til brug heraf i Unionen.

For så vidt angår litra a), kan den nationale kompetente myndighed, når den vurderer, hvorvidt leveringen af det benchmark eller den benchmarkfamilie, der skal valideres, opfylder betingelser, som er mindst lige så strenge som kravene i denne forordning, tage højde for, om det forhold, at leveringen af benchmarket eller benchmarkfamilien overholder IOSCO-principperne for finansielle benchmarks eller IOSCO-PRA-principperne, hvor dette er relevant, svarer til, at den eller de også opfylder de krav, de er fastsat i denne forordning.

2. En administrator eller anden tilsynsbelagt enhed, der indgiver ansøgning om validering som omhandlet i stk. 1, skal give sin kompetente myndighed alle nødvendige oplysninger med henblik på at godtgøre, at alle de i nævnte stykke omhandlede betingelser er opfyldt på ansøgningstidspunktet.

3. Senest 90 arbejdsdage efter modtagelsen af den i stk. 1 omhandlede ansøgning om validering behandler den relevante kompetente myndighed ansøgningen og træffer afgørelse om enten at godkende valideringen eller at afvise denne. Den kompetente myndighed underretter ESMA om et valideret benchmark eller en valideret benchmarkfamilie.

4. Et valideret benchmark eller en valideret benchmarkfamilie betragtes som et benchmark eller en benchmarkfamilie, der er leveret af den validerende administrator eller anden tilsynsbelagt enhed. Den validerende administrator eller anden tilsynsbelagt enhed må ikke anvende valideringen til at unddrage sig kravene i denne forordning.

5. En administrator eller anden tilsynsbelagt enhed, der har valideret et benchmark eller en benchmarkfamilie leveret i et tredjeland, forbliver fuldt ud ansvarlig for det pågældende benchmark eller den pågældende benchmarkfamilie og for overholdelsen af forpligtelserne efter denne forordning.

6. Såfremt den validerende administrators eller den tilsynsbelagte enheds kompetente myndighed har velunderbyggede grunde til at mene, at betingelserne i nærværende artikels stk. 1 ikke længere er opfyldt, har den beføjelse til at kræve, at den validerende administrator eller anden tilsynsbelagte enhed trækker

valideringen tilbage, og underretter i så fald ESMA herom. I tilfælde af at valideringen trækkes tilbage, finder artikel 28 anvendelse.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 49 vedrørende foranstaltninger til fastlæggelse af betingelserne for de relevante kompetente myndigheds vurdering af, hvorvidt der er objektiv grund til leveringen af et benchmark eller en benchmarkfamilie i et tredjeland og disses validering til brug i Unionen. Kommissionen tager hensyn til elementer, såsom de særlige træk ved den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket søger at måle, behovet for nærhed mellem leveringen af benchmarket og denne markedsmæssige eller økonomiske realitet, behovet for nærhed mellem leveringen af benchmarks og stillerne, den materielle tilgængelighed af inputdata på grund af forskellige tidszoner og specifikke kvalifikationer, der kræves i forbindelse med leveringen af benchmark.

AFSNIT VI

GODKENDELSE OG REGISTRERING AF SAMT TILSYN MED ADMINISTRATORER

KAPITEL 1

Godkendelse og registrering

Artikel 34

Godkendelse og registrering af en administrator

1. En fysisk eller juridisk person med hjemsted i Unionen, som ønsker at fungere som administrator, skal indgive ansøgning til den kompetente myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 40 af den medlemsstat, hvor den pågældende person har sit hjemsted, med henblik på at modtage:
 - a) godkendelse, hvis den pågældende person leverer eller har til hensigt at levere indeks, der anvendes eller påtænkes anvendt som benchmarks i denne forordnings betydning
 - b) registrering, såfremt der er tale om en tilsynsbelagt enhed, som ikke er administrator, og som leverer eller har til hensigt at levere indekser, der anvendes eller påtænkes anvendt som benchmarks i denne forordnings betydning, forudsat at leveringen af et benchmark ikke forhindres af den sektorspecifikke disciplin, som den tilsynsbelagte enhed er underlagt, og at ingen af de leverede indekser ville blive kategoriseret som kritiske benchmarks som defineret i denne forordning, eller
 - c) registrering, hvis den pågældende person kun leverer eller har til hensigt at levere indeks, der ville blive kategoriseret som ikkevæsentlige benchmarks.
2. En godkendt eller registreret administrator skal til enhver tid overholde de betingelser, der er fastlagt i denne forordning, og underrette den kompetente myndighed om eventuelle væsentlige ændringer i denne forbindelse.
3. Den i stk. 1 omhandlede ansøgning skal indgives senest 30 arbejdsdage efter, at en tilsynsbelagt enhed har indgået en aftale om at anvende et indeks leveret af ansøgeren som reference for et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt eller til at måle en investeringsfonds økonomiske resultater.
4. Ansøgeren leverer alle de oplysninger, der er nødvendige, for at godtgøre over for den kompetente myndighed, at ansøgeren på godkendelses- eller registreringstidspunktet har truffet alle de nødvendige foranstaltninger til at opfylde kravene i denne forordning.
5. Senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af ansøgningen vurderer den relevante kompetente myndighed, hvorvidt ansøgningen er fuldstændig, og underretter ansøgeren herom. Hvis ansøgningen er ufuld-

stændig, indgiver ansøgeren de yderligere oplysninger, som den relevante kompetente myndighed kræver. Den i dette stykke omhandlede frist finder anvendelse fra den dato, hvor ansøgeren fremlægger sådanne yderligere oplysninger.

6. Den relevante kompetente myndighed skal:

- a) behandle ansøgningen om godkendelse og træffe afgørelse om at godkende ansøgeren eller at nægte at godkende ansøgeren senest fire måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning
- b) behandle ansøgningen om godkendelse og træffe afgørelse om at registrere ansøgeren eller at nægte at registrere ansøgeren senest 45 dage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning.

Senest fem arbejdsdage efter afgørelsen omhandlet i første afsnit underretter den kompetente myndighed den pågældende ansøger. Hvis den kompetente myndighed nægter at godkende eller at registrere ansøgeren, giver den en begrundelse for sin afgørelse.

7. Den kompetente myndighed underretter ESMA om enhver afgørelse om at godkende eller registrere en ansøger inden for fem arbejdsdage efter datoen for vedtagelsen af den pågældende afgørelse.

8. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på nærmere fastlæggelse af de oplysninger, der skal angives i ansøgningen om godkendelse og i ansøgningen om registrering, under hensyntagen til at godkendelse og registrering er forskellige processer, idet godkendelse kræver en mere omfattende vurdering af administratorens ansøgning, proportionalitetsprincippet, karakteren af de tilsynsbelagte enheder, der ansøger om registrering i henhold til stk. 1, litra b), og de omkostninger, som ansøgerne og de kompetente myndigheder pålægges.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 35

Tilbagetrækning eller suspension af godkendelse eller registrering

1. En kompetent myndighed kan trække godkendelsen eller registreringen af en administrator tilbage eller suspendere den, hvis administratoren:

- a) udtrykkeligt giver afkald på godkendelsen eller registreringen eller ikke har leveret benchmarks i de 12 forudgående måneder
- b) har opnået godkendelsen eller registreringen eller har valideret et benchmark ved brug af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis
- c) ikke længere opfylder de betingelser, der skulle opfyldes for at opnå godkendelse eller registrering eller
- d) har gjort sig skyldig i alvorlige eller gentagne overtrædelser af denne forordnings bestemmelser.

2. Den kompetente myndighed underretter ESMA om denne afgørelse inden for fem arbejdsdage fra vedtagelse af afgørelsen.

ESMA ajourfører straks det register, der er fastsat i artikel 36.

3. Såfremt ophør af et benchmark på baggrund af en afgørelse om at suspendere godkendelsen eller registreringen af en administrator ville resultere i en force majeure-hændelse eller lægge hindringer i vejen for eller på anden vis krænke betingelserne i en finansiel kontrakt eller et finansielt instrument eller reglerne i en investeringsfond, der benytter det pågældende benchmark som reference, som angivet i den delegerede retsakt vedtaget i henhold til artikel 51, stk. 6, kan den relevante kompetente myndighed i den medlems-

stat, hvor administratoren er etableret, tillade fortsat levering af det pågældende benchmark, indtil afgørelsen om suspension trækkes tilbage. I dette tidsrum må tilsynsbelagte enheder kun anvende et sådant benchmark til finansielle kontrakter, finansielle instrumenter og investeringsfonde, der i forvejen benytter det pågældende benchmark som reference.

4. Når der er truffet afgørelse om tilbagetrækning af en administrators godkendelse eller registrering, finder artikel 28, stk. 2, anvendelse.

Artikel 36

Registrering af administratorer og benchmarks

1. ESMA opretter og fører et offentligt register, der indeholder følgende oplysninger:
 - a) identiteten på de administratorer, der er godkendt eller registreret i henhold til artikel 34, og den kompetente myndighed, der er ansvarlig for tilsynet hermed
 - b) identiteten på de administratorer, der opfylder betingelserne fastsat i artikel 30, stk. 1, listen over benchmarks, jf. artikel 30, stk. 1, litra c), og de kompetente myndigheder i tredjelandet, der er ansvarlige for tilsynet hermed
 - c) identiteten på de administratorer, der er blevet anerkendt i henhold til artikel 32, listen over benchmarks, jf. artikel 32, stk. 7, og, hvis det er relevant, de kompetente myndigheder i tredjelandet, der er ansvarlige for tilsynet hermed
 - d) de benchmarks, der er valideret i overensstemmelse med proceduren i artikel 33, identiteten af deres administratorer og identiteten af de validerende administratorer eller validerende tilsynsbelagte enheder.
2. Det register, der er omhandlet i stk. 1, skal være offentligt tilgængeligt på ESMA's websted og skal i påkommende tilfælde ajourføres snarest.

KAPITEL 2

Tilsynssamarbejde

Artikel 37

Delegering af opgaver mellem kompetente myndigheder

1. I overensstemmelse med artikel 28 i forordning (EU) nr. 1095/2010 kan en kompetent myndighed i henhold til denne forordning delegerer sine opgaver til den kompetente myndighed i en anden medlemsstat med dennes forudgående samtykke.

De kompetente myndigheder underretter ESMA om forslag til delegering 60 dage inden ikrafttrædelsen af denne delegering.

2. En kompetent myndighed kan i henhold til denne forordning delegerer nogle af sine opgaver til ESMA, forudsat at ESMA er indforstået hermed.

3. ESMA underretter medlemsstaterne om forslag til delegering inden for syv dage. ESMA offentliggør nærmere oplysninger om aftalt delegering senest fem arbejdsdage efter meddelelsen.

*Artikel 38***Videregivelse af oplysninger fra en anden medlemsstat**

En kompetent myndighed må kun videregive oplysninger, der er modtaget fra en anden kompetent myndighed, hvis:

- a) den har fået skriftlig tilladelse fra den pågældende kompetente myndighed, og oplysningerne kun videregives til de formål, til hvilke denne kompetente myndighed har givet sin tilladelse, eller
- b) sådan en videregivelse er nødvendig i forbindelse med en retsforfølgning.

*Artikel 39***Samarbejde om kontrol på stedet og undersøgelser**

1. En kompetent myndighed kan anmode om assistance fra en anden kompetent myndighed med henblik på kontrol på stedet eller undersøgelser. Den kompetente myndighed, der modtager anmodningen, skal samarbejde i det omfang, det er muligt og passende.

2. En kompetent myndighed, der fremsætter en anmodning, jf. stk. 1, underretter ESMA herom. De kompetente myndigheder kan i tilfælde af et kontrolbesøg eller en undersøgelse med grænseoverskridende konsekvenser anmode ESMA om at koordinere kontrollen på stedet eller undersøgelsen.

3. Når en kompetent myndighed modtager en anmodning fra en anden kompetent myndighed om at gennemføre kontrol på stedet eller undersøgelse, kan den:

- a) selv gennemføre kontrollen på stedet eller undersøgelsen
- b) give den kompetente myndighed, der har fremsat anmodningen, tilladelse til at deltage i en kontrol på stedet eller undersøgelse
- c) udpege revisorer eller andre sagkyndige til at bistå med eller gennemføre kontrollen på stedet eller undersøgelsen.

KAPITEL 3***Kompetente myndigheders rolle****Artikel 40***Kompetente myndigheder**

1. For administratorer og tilsynsbelagte enheder udpeger hver medlemsstat den relevante kompetente myndighed, der skal være ansvarlig for at gennemføre de i denne forordning fastsatte opgaver, og giver Kommissionen og ESMA meddelelse herom.

2. Hvis en medlemsstat udpeger flere kompetente myndigheder, skal den tydeligt fastsætte de forskellige myndigheders rolle og udpege en bestemt myndighed til at være ansvarlig for at koordinere samarbejdet og udvekslingen af oplysninger med Kommissionen, ESMA og andre medlemsstaters kompetente myndigheder.

3. ESMA offentliggør på sit websted en liste over de kompetente myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 1 og 2.

*Artikel 41***De kompetente myndigheders beføjelser**

1. Med henblik på at udføre deres opgaver i henhold til denne forordning tillægges de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning som minimum tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser til:

- a) at få adgang til ethvert dokument og andre data i enhver form og modtage eller tage en genpart deraf
- b) at anmode om eller kræve oplysninger fra enhver person, der er involveret i leveringen af og bidragene til et benchmark, herunder enhver tjenesteudbyder til hvilken funktioner, tjenester eller aktiviteter i forbindelse med leveringen af et benchmark er blevet outsourcet i henhold til artikel 10, og deres principaler, og om nødvendigt indkalde og høre en sådan person for at indhente oplysninger
- c) i forbindelse med råvarebenchmarks at anmode om oplysninger fra stillere om relaterede spotmarkeder om nødvendigt i henhold til standardiserede formater og rapporter om transaktioner samt have direkte adgang til børshandlernes systemer
- d) at gennemføre kontrolbesøg eller undersøgelser på andre steder end i fysiske personers private boliger
- e) at få adgang til juridiske personers lokaler med forbehold af forordning (EU) nr. 596/2014 med henblik på at beslaglægge dokumenter og andre data i enhver form, hvis der er en begrundet mistanke om, at dokumenter eller andre data vedrørende genstanden for kontrolbesøget eller undersøgelsen kan være relevante for at bevise en overtrædelse af denne forordning. Hvis forhåndstilladelse fra en domstol i den pågældende medlemsstat er påkrævet i henhold til den nationale lovgivning, anvendes denne beføjelse efter indhentning af den pågældende forhåndstilladelse fra domstolen
- f) at kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller anden datatrafik, der opbevares af tilsynsbelagte enheder
- g) at begære indefrysning og/eller beslaglæggelse af aktiver
- h) midlertidigt at kræve, at en praksis, der i henhold til den kompetente myndigheds vurdering er i strid med denne forordning, bringes til ophør
- i) at pålægge et midlertidigt forbud mod erhvervsudøvelse
- j) at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at offentligheden informeres korrekt om leveringen af et benchmark, herunder ved at kræve, at den relevante administrator eller en person, der har offentliggjort og/eller udbredt benchmarket, offentliggør en berigtigelse vedrørende tidligere bidrag til benchmarket eller benchmarktallene.

2. Kompetente myndigheder udøver de funktioner og beføjelser, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og de beføjelser til at pålægge sanktioner, der er omhandlet i artikel 42, i overensstemmelse med deres nationale lovgivning på en af følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder eller med markedsdeltagere
- c) under den kompetente myndigheds ansvar ved uddelegering til sådanne myndigheder eller markedsdeltagere
- d) ved anmodning til de kompetente retlige myndigheder.

I forbindelse med udøvelsen af disse beføjelser skal de kompetente myndigheder have indført tilstrækkelig og effektiv beskyttelse af de grundlæggende rettigheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver.

4. En administrator eller en anden tilsynsbelagt enhed, der stiller oplysninger til rådighed for en kompetent myndighed i henhold til stk. 1, anses ikke for at have overtrådt en tavshedspligt, som gælder i henhold til en kontrakt- eller lovgivningsmæssig eller administrativ bestemmelse.

Artikel 42

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at det berører kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 41 og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, giver medlemsstaterne i overensstemmelse med national lovgivning de kompetente myndigheder beføjelse til at pålægge passende administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger, i forbindelse med i det mindste følgende overtrædelser:

- a) overtrædelser af artikel 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 og 34, hvor disse bestemmelser finder anvendelse og
- b) manglende samarbejde eller indvilligelse i en undersøgelse, kontrol eller anmodning, jf. artikel 41.

Disse administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

2. I tilfælde af de i stk. 1 omhandlede overtrædelser giver medlemsstaterne kompetente myndigheder beføjelse til at pålægge mindst følgende administrative sanktioner og træffe mindst følgende administrative foranstaltninger i overensstemmelse med national lovgivning:

- a) et påbud, som pålægges den administrator eller tilsynsbelagte enhed, der er ansvarlig for overtrædelser, om at bringe den udviste handlemåde til ophør og afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- b) udlevering af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelser, såfremt disse beløb kan beregnes
- c) en offentlig advarsel, hvori nævnes den ansvarlige administrator eller tilsynsbelagte enhed og overtrædelsens art
- d) tilbagetrækning eller suspension af godkendelsen eller registreringen af en administrator
- e) et midlertidigt forbud, der udstedes til en fysisk person, som anses for at være ansvarlig for en sådan overtrædelse, mod varetagelse af ledelsesfunktioner hos administratorer eller tilsynsbelagte stillere
- f) pålæggelse af administrative bøder på mindst det tredobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelser, såfremt disse beløb kan beregnes, eller
- g) for så vidt angår en fysisk person, administrative bøder på mindst:
 - i) 500 000 EUR eller i medlemsstater, hvis officielle valuta ikke er euro, den tilsvarende værdi i national valuta den 30. juni 2016 for overtrædelser af artikel 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, artikel 11, stk. 1, litra a), b), c) og e), artikel 11, stk. 2 og 3, og artikel 12, 13, 14, 15, 16, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 og 34, eller
 - ii) 100 000 EUR eller i medlemsstater, hvis officielle valuta ikke er euro, den tilsvarende værdi i national valuta den 30. juni 2016 for overtrædelser af artikel 11, stk. 1, litra d), eller artikel 11, stk. 4,
- h) for så vidt angår en juridisk person, administrative bøder på mindst:
 - i) det højeste beløb af enten 1 000 000 EUR eller i medlemsstater, hvis officielle valuta ikke er euro, den tilsvarende værdi i national valuta den 30. juni 2016 eller 10 % af vedkommendes samlede årsomsætning i henhold til det seneste tilgængelige regnskab godkendt af ledelsesorganet for overtrædelser af artikel 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, artikel 11, stk. 1, litra a), b), c) og e), artikel 11, stk. 2 og 3, og artikel 12, 13, 14, 15, 16, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 og 34, eller
 - ii) det højeste beløb af enten 250 000 EUR eller i medlemsstater, hvis officielle valuta ikke er euro, den tilsvarende værdi i national valuta den 30. juni 2016, eller 2 % af vedkommendes samlede års-

omsætning i henhold til det seneste tilgængelige regnskab godkendt af ledelsesorganet for overtrædelser af artikel 11, stk. 1, litra d), eller artikel 11, stk. 4, litra d).

Med henblik på litra h), nr. i) og ii), er den relevante samlede årsomsætning, hvis den juridiske person er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, som skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU⁽²⁶⁾, den samlede årsomsætning eller den tilsvarende type indkomst i henhold til Rådets direktiv 86/635/EØF⁽²⁷⁾ for banker og Rådets direktiv 91/674/EØF⁽²⁸⁾ for forsikringsselskaber, som fremgår af det seneste tilgængelige konsoliderede regnskab godkendt af ledelsesorganet for det øverste moderselskab, eller, hvis personen er en sammenslutning, 10 % af medlemmernes aggregerede omsætning.

3. Medlemsstaterne giver senest den 1. januar 2018 Kommissionen og ESMA meddelelse om reglerne omhandlet i stk. 1 og 2.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner som fastsat i stk. 1 for overtrædelser omhandlet i nævnte stykke, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret. I givet fald meddeler medlemsstaterne Kommissionen og ESMA de relevante strafferetlige bestemmelser sammen med den i nærværende stykkes første afsnit omhandlede meddelelse.

De giver omgående Kommissionen og ESMA meddelelse om eventuelle senere ændringer af disse.

4. Medlemsstaterne kan i henhold til deres nationale lovgivning give de kompetente myndigheder andre beføjelser til at pålægge sanktion ud over de under stk. 1 nævnte og kan fastsætte højere sanktioner end anført i stk. 2.

Artikel 43

Udøvelse af tilsynsbeføjelser og pålæggelse af sanktioner

1. Når typen og niveauet af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger fastlægges, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder tager højde for alle forhold, herunder bl.a.:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) betydningen af benchmarket for den finansielle stabilitet og realøkonomien
- c) den ansvarlige persons grad af ansvar
- d) den ansvarlige persons finansielle styrke med udgangspunkt i især den ansvarlige juridiske persons samlede årlige omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst
- e) den ansvarlige persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- f) den ansvarlige persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed, uden at det dog tilsidesætter kravet om tilbagebetaling af den pågældende persons fortjeneste eller undgåede tab
- g) den berørte persons tidligere overtrædelser
- h) foranstaltninger, som den ansvarlige person har truffet efter overtrædelsen for at forhindre en gentagelse af overtrædelsen.

2. Når de kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger efter artikel 42, samarbejder de tæt med henblik på at sikre, at tilsyns- og undersøgelsesbeføjelserne og de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger frembringer de resultater, der forventes i denne forordning. De skal også koordinere deres indsats for at undgå dobbeltarbejde og overlapninger, når de udøver deres beføjelser til at føre tilsyn, gennemføre undersøgelser og pålægge administrative sanktioner, herunder bøder, og andre administrative foranstaltninger i grænseoverskridende sager.

*Artikel 44***Pligt til at samarbejde**

1. Hvis medlemsstaterne i henhold til artikel 42 har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af de bestemmelser, som er omhandlet i denne artikel, sørger de for, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres jurisdiktion med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om mulige overtrædelser af denne forordning. Disse kompetente myndigheder skal forsyne andre kompetente myndigheder og ESMA med disse oplysninger, således at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med ESMA om anvendelsen af denne forordning.

2. De kompetente myndigheder yder bistand til andre medlemsstaters kompetente myndigheder. De skal navnlig udveksle oplysninger og samarbejde om undersøgelser eller tilsyn. De kompetente myndigheder kan også samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder med henblik på at lette inddrivelsen af bøder.

*Artikel 45***Offentliggørelse af afgørelser**

1. Med forbehold af stk. 2 offentliggør en kompetent myndighed en afgørelse, som pålægger en administrativ sanktion eller anden administrativ foranstaltning i forbindelse med overtrædelse af denne forordning på sit officielle websted umiddelbart efter, at den person, der er genstand for afgørelsen, er underrettet om afgørelsen. Denne offentliggørelse omfatter mindst oplysninger om overtrædelsens type og art samt identiteten på de personer, der er genstand for afgørelsen.

Første afsnit gælder ikke for afgørelser, der pålægger foranstaltninger af undersøgelsesmæssig art.

2. Hvis en kompetent myndighed finder, at offentliggørelse af identiteten af juridiske personer eller personoplysninger vedrørende fysiske personer er uforholdsmæssig efter en konkret vurdering af forholdsmæssigheden af offentliggørelsen af sådanne data, eller hvis offentliggørelse ville bringe de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse i fare, skal den gøre et eller flere af følgende:

- a) udskyde offentliggørelse af afgørelsen indtil det tidspunkt, hvor årsagerne til udskydelsen ikke længere gør sig gældende
- b) offentliggøre afgørelsen i anonym form i overensstemmelse med national lovgivning, hvis en sådan anonym offentliggørelse sikrer effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger
- c) helt undlade at offentliggøre afgørelsen, i tilfælde af at den kompetente myndighed er af den opfattelse, at offentliggørelse i overensstemmelse med litra a) eller b) vurderes at være utilstrækkelig til at sikre:
 - i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare eller
 - ii) forholdsmæssigheden af offentliggørelsen af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

Hvis en kompetent myndighed beslutter at offentliggøre en afgørelse i anonym form som omhandlet i første afsnit, litra b), kan den udskyde offentliggørelsen af de relevante oplysninger i en rimelig periode, når det kan forventes, at årsagerne til den anonyme offentliggørelse forventes at ophøre med at eksistere i løbet af denne periode.

3. Hvis afgørelsen indbringes for den relevante nationale retsinstans eller administrative eller anden myndighed, offentliggør den kompetente myndighed også straks sådanne oplysninger på sit websted sammen

med efterfølgende oplysninger om resultatet af denne klage. En afgørelse, der annullerer en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, offentliggøres også.

4. Den kompetente myndighed sikrer, at enhver afgørelse, der er offentliggjort i medfør af denne artikel, forbliver tilgængelig på dens officielle websted mindst fem år efter offentliggørelsen heraf. Personoplysninger i offentliggørelsen forbliver kun på den kompetente myndigheds websted i den periode, der er nødvendig, jf. de gældende databeskyttelsesregler.

5. Medlemsstaterne giver årligt ESMA sammenfattede oplysninger vedrørende alle administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 42. Denne forpligtelse gælder ikke for foranstaltninger af undersøgelsesmæssig karakter. ESMA offentliggør disse oplysninger i en årlig rapport.

Hvis medlemsstater har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner i henhold til artikel 42 for overtrædelser af de i nævnte artikel omhandlede bestemmelser, forsyner medlemsstaterne årligt ESMA med anonymiserede og sammenfattede oplysninger vedrørende alle strafferetlige efterforskninger, der er iværksat, og strafferetlige sanktioner, der er pålagt. ESMA offentliggør oplysninger om pålagte strafferetlige sanktioner i en årlig rapport.

Artikel 46

Kollegier

1. Senest 30 arbejdsdage efter optagelsen af et benchmark, omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra a) og c), på listen over kritiske benchmarks med undtagelse af benchmarks, hvor flertallet af stillere er ikke-tilsynsbelagte enheder, nedsætter den kompetente myndighed et kollegium.

2. Kollegiet skal omfatte den kompetente myndighed for administratoren, ESMA og de kompetente myndigheder for tilsynsbelagte stillere.

3. Kompetente myndigheder i andre medlemsstater har ret til at blive medlem af kollegiet, når det, i tilfælde af at det pågældende kritiske benchmark ikke længere blev leveret, ville have alvorlige konsekvenser for markedets integritet, den finansielle stabilitet, forbrugerne, realøkonomien eller finansieringen af husholdninger og virksomheder i de pågældende medlemsstater.

Når en kompetent myndighed har til hensigt at blive medlem af et kollegium, indgiver den en anmodning til den kompetente myndighed for administratoren, som indeholder dokumentation for, at kravene i nærværende stykkes første afsnit er opfyldt. Den relevante kompetente myndighed for administratoren vurderer anmodningen og underretter senest 20 arbejdsdage efter modtagelse af anmodningen den anmodende myndighed om, hvorvidt den anser disse krav for at være opfyldt. Hvis den anser kravene for ikke at være opfyldt, kan den anmodende myndighed henvise sagen til ESMA i overensstemmelse med stk. 9.

4. ESMA bidrager til at fremme og overvåge de i denne artikel omhandlede kollegiers effektive og konsekvente virkemåde i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1095/2010. Med henblik herpå deltager ESMA, hvis det er hensigtsmæssigt, og anses for at være en kompetent myndighed.

Når ESMA handler i overensstemmelse med artikel 17, stk. 6, i forordning (EU) nr. 1095/2010 vedrørende et kritisk benchmark, skal den sikre passende informationsudveksling og samarbejde med de øvrige medlemmer af kollegiet.

5. Den kompetente myndighed for en administrator leder møderne i kollegiet, koordinerer kollegiets aktiviteter og sikrer effektiv udveksling af oplysninger mellem kollegiets medlemmer.

Når en administrator leverer mere end ét kritisk benchmark, kan den kompetente myndighed for denne administrator nedsætte et enkelt kollegium for alle de benchmarks, som den pågældende administrator leverer.

6. Den kompetente myndighed for en administrator fastlægger skriftlige retningslinjer for arbejdet i kollegiet vedrørende følgende:

- a) de oplysninger, der skal udveksles mellem de kompetente myndigheder
- b) beslutningsprocessen mellem de kompetente myndigheder og en tidsramme for vedtagelsen af hver afgørelse
- c) de tilfælde, hvor de kompetente myndigheder skal høre hinanden
- d) samarbejdet i henhold til artikel 23, stk. 7. og 8.

7. Den kompetente myndighed for en administrator skal tage behørigt hensyn til rådgivning fra ESMA om de skriftlige retningslinjer i henhold til stk. 6 før godkendelse af den endelige tekst. De skriftlige retningslinjer anføres i et enkelt dokument, der indeholder en fuldt begrundet redegørelse for eventuelle væsentlige afvigelser fra rådgivning fra ESMA vedrørende de skriftlige retningslinjer. Den kompetente myndighed for administratoren fremsender de skriftlige retningslinjer til medlemmerne af kollegiet og til ESMA.

8. Inden den kompetente myndighed for en administrator træffer foranstaltninger som omhandlet i artikel 23, stk. 6, 7 og 9, og artikel 34, 35 og 42, skal den høre medlemmerne af kollegiet. Medlemmerne af kollegiet skal yde enhver rimelig indsats inden for deres beføjelser for at nå til enighed inden for den tidsramme, der er fastsat i de i nærværende artikels stk. 6 omhandlede skriftlige retningslinjer.

Enhver afgørelse, som den kompetente myndighed for en administrator vedtager om at træffe sådanne foranstaltninger, skal tage hensyn til konsekvenserne for de andre berørte medlemsstater, særligt de potentielle konsekvenser for deres finansielle systems stabilitet.

Med hensyn til en afgørelse om at tilbagekalde godkendelsen eller registreringen af en administrator i overensstemmelse med artikel 35, skal de kompetente myndigheder inden for kollegiet, såfremt et benchmarks ophør vil resultere i en force majeure-hændelse, lægge hindringer i vejen for eller på anden måde krænke betingelserne i en finansiell kontrakt eller et finansielt instrument eller reglerne i en investeringsfond, der i Unionen benytter det pågældende benchmark som reference i den betydning som er præciseret af Kommissionen i delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 51, stk. 6, overveje at træffe foranstaltninger til at reducere de virkninger, der er omhandlet i dette stykke, herunder:

- a) en ændring af den i artikel 15 omhandlede adfærdskodeks, metodologien eller andre regler for benchmarket
- b) en overgangsperiode, hvor de procedurer, der er fastlagt i artikel 28, stk. 2, finder anvendelse.

9. Hvis medlemmerne af et kollegium ikke når til enighed, kan andre kompetente myndigheder henvise til ESMA i enhver af følgende situationer:

- a) når en kompetent myndighed ikke har videregivet væsentlige oplysninger
- b) når den kompetente myndighed for administratoren efter en anmodning, jf. stk. 3, har underrettet den anmodende myndighed om, at kravene i stk. 3 ikke er opfyldt, eller når den ikke har imødekommet en sådan anmodning inden for en rimelig frist
- c) når de kompetente myndigheder ikke har indgået en aftale om de forhold, der er omhandlet i stk. 6
- d) når der er uenighed om, hvilke foranstaltninger der skal træffes i henhold til artikel 34, 35 og 42
- e) når der er uenighed om, hvilke foranstaltninger der skal træffes i henhold til artikel 23, stk. 6
- f) når der er uenighed om, hvilke foranstaltninger der skal træffes i henhold til nærværende artikels stk. 8, tredje afsnit.

10. I de situationer, der er nævnt i stk. 9, litra a), b), c), d) og f), hvor spørgsmålet ikke er afgjort inden for 30 dage efter henvisningen til ESMA, træffer den kompetente myndighed for en administrator den endelige afgørelse og giver de i det nævnte stykke omhandlede kompetente myndigheder og ESMA en detaljeret skriftlig redegørelse for sin afgørelse.

Den periode, der er omhandlet i artikel 34, stk. 6, litra a), suspenderes fra datoen for henvisningen til ESMA, indtil der er truffet en afgørelse i overensstemmelse med første afsnit i dette stykke.

Hvis ESMA mener, at den kompetente myndighed for administratoren har truffet foranstaltninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 8, og som måske ikke er i overensstemmelse med EU-retten, handler den i overensstemmelse med artikel 17 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

11. I de situationer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 9, litra e), kan ESMA med forbehold af artikel 258 i TEUF handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

De beføjelser, der er tillagt den kompetente myndighed for en administrator i henhold til artikel 23, stk. 6, kan udøves indtil det tidspunkt, hvor ESMA har offentliggjort sin afgørelse.

Artikel 47

Samarbejde med ESMA

1. De kompetente myndigheder samarbejder med ESMA ved anvendelsen af denne forordning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010.

2. De kompetente myndigheder giver hurtigst muligt ESMA alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan varetage sine opgaver i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

3. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge procedurerne og formatet for udvekslingen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2.

ESMA forelægger de i første afsnit omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. april 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 48

Tavshedspligt

1. Fortrolige oplysninger, som modtages, udveksles eller offentliggøres i henhold til denne forordning, er omfattet af betingelserne for tavshedspligt som fastsat i stk. 2.

2. Tavshedspligten gælder for alle personer, der arbejder eller har arbejdet for den kompetente myndighed eller for en myndighed, en markedsdeltager eller en fysisk eller juridisk person, som den kompetente myndighed har overdraget sine beføjelser til, herunder revisorer og sagkyndige, der har indgået en kontrakt med den kompetente myndighed.

3. Oplysninger, der er omfattet af tavshedspligt, må ikke videregives til nogen anden person eller myndighed, medmindre der er hjemmel dertil i EU-retten eller i national ret.

4. Alle oplysninger, der udveksles mellem de kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, og som vedrører forretninger eller driftsmæssige betingelser og andre økonomiske eller personlige anliggender, betragtes som fortrolige og underlægges krav om tavshedspligt, undtagen når den kompetente myndighed på det tidspunkt, hvor oplysningerne blev meddelt, har erklæret, at disse oplysninger kan videregives, eller når videregivelse er nødvendig i forbindelse med en eventuel retsforfølgning.

AFSNIT VII

DELEGEREDE RETSAKTER OG GENNEMFØRELSESAKTER

Artikel 49

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 2, artikel 20, stk. 6, artikel 24, stk. 2, artikel 33, stk. 7, artikel 51, stk. 6, og artikel 54, stk. 3, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 30. juni 2016.
3. Den i artikel 3, stk. 2, artikel 20, stk. 6, artikel 24, stk. 2, artikel 33, stk. 7, artikel 51, stk. 6, og artikel 54, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegeringen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er gældende.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016.
5. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 2, artikel 20, stk. 6, artikel 24, stk. 2, artikel 33, stk. 7, artikel 51, stk. 6, og artikel 54, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 50

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Værdipapirudvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse, jf. dennes artikel 8.

AFSNIT VIII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 51

Overgangsbestemmelser

1. En indeksproducent, som leverer et benchmark den 30. juni 2016, skal ansøge om godkendelse eller registrering i overensstemmelse med artikel 34 senest den 1. januar 2020.

2. Senest den 1. januar 2020 har den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor en indeksproducent, der ansøger om tilladelse i overensstemmelse med artikel 34, har sit hjemsted, beføjelse til at træffe afgørelse om at registrere denne indeksproducent som administrator, selv om der ikke er tale om en tilsynsbelagt enhed, på følgende betingelser:

a) indeksproducenten leverer ikke et kritisk benchmark

b) den kompetente myndighed har en rimeligt velfunderet viden om, at det eller de indeks, der leveres af indeksproducenten, ikke finder udbredt anvendelse i denne forordnings betydning, i den medlemsstat, hvor indeksproducenten er etableret, og i andre medlemsstater.

Den kompetente myndighed underretter ESMA om sin afgørelse truffet i overensstemmelse med første afsnit.

Den kompetente myndighed opbevarer dokumentation for begrundelsen for sin afgørelse truffet i overensstemmelse med første afsnit i en sådan form, at det er muligt fuldt ud at forstå den kompetente myndigheds vurderinger af, at indekset eller indeksene leveret af indeksproducenten ikke finder udbredt anvendelse, herunder andre markedsdata, vurderinger eller oplysninger såvel som oplysninger, som modtages fra indeksproducenten.

3. En indeksproducent kan fortsætte med at levere et eksisterende benchmark, der kan anvendes af tilsynsbelagte enheder, indtil den 1. januar 2020 eller, hvis indeksproducenten har indgivet en ansøgning om godkendelse eller registrering i overensstemmelse med stk. 1, medmindre og indtil en sådan godkendelse eller registrering nægtes.

4. Hvis et eksisterende benchmark ikke opfylder kravene i denne forordning, men ophør eller ændring af benchmarket, så det overholder forordningens krav, ville medføre en force majeure-hændelse, lægge hindringer i vejen for eller på anden måde krænke betingelserne i en finansiel kontrakt eller et finansielt instrument eller reglerne i en investeringsfond, der benytter det pågældende benchmark som reference, giver den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor indeksproducenten, som leverer benchmarket, har sit hjemsted, tilladelse til brug af benchmarket. Ingen finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller målinger af en investeringsfonds økonomiske resultater må tilføje en reference til et sådant eksisterende benchmark efter den 1. januar 2020.

5. Medmindre Kommissionen har vedtaget en afgørelse om ækvivalens som omhandlet i artikel 30, stk. 2 eller 3, eller medmindre en administrator er blevet anerkendt i henhold til artikel 32, eller et benchmark er blevet godkendt i henhold til artikel 33, er tilsynsbelagte enheders anvendelse i Unionen af et benchmark, som leveres af en administrator, der er etableret i et tredjeland, hvis benchmarket allerede anvendes i Unionen som reference for finansielle instrumenter, finansielle kontrakter eller målinger af en investeringsfonds økonomiske resultater, kun tilladt for sådanne finansielle instrumenter, finansielle kontrakter og målinger af en investeringsfonds økonomiske resultater, der allerede anvender dette benchmark som reference i Unionen den 1. januar 2020 eller som tilføjer en reference til dette benchmark inden denne dato.

6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 49 vedrørende foranstaltninger til fastlæggelse af betingelserne for den relevante kompetente myndigheds vurdering af, hvorvidt ophør eller ændring af et eksisterende benchmark, så det overholder forordningens krav, med rimelig sandsynlighed kan medføre en force majeure-hændelse, lægge hindringer i vejen for eller på anden måde krænke betingelserne i en finansiel kontrakt eller et finansielt instrument eller reglerne i en investeringsfond, der benytter det pågældende benchmark som reference.

Artikel 52

Tidsfrist for opdatering af prospekter og dokumenter med central information

Artikel 29, stk. 2, berører ikke de eksisterende prospekter, der er godkendt efter direktiv 2003/71/EF før den 1. januar 2018. De underliggende dokumenter for prospekter, der er godkendt før den 1. januar 2018 efter direktiv 2009/65/EF, opdateres ved først givne lejlighed eller senest 12 måneder efter nævnte dato.

Artikel 53

ESMA-gennemgang

1. ESMA skal tilstræbe at etablere en fælleseuropæisk tilsynskultur og en konsekvent tilsynspraksis samt sikre, at de kompetente myndigheder anvender en konsekvent tilgang, for så vidt angår anvendelsen af artikel 32 og 33. Med henblik herpå evaluerer ESMA hvert andet år de anerkendelser, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 32, og de valideringer, der er godkendt i overensstemmelse med artikel 33.

ESMA udsteder en udtalelse til enhver kompetent myndighed, der har godkendt en administrator i et tredjeland eller valideret et benchmark i et tredjeland, med en vurdering af, hvordan den kompetente myndighed anvender de relevante krav i henholdsvis artikel 32 og 33 og kravene i relevante delegerede retsakter og reguleringsmæssige eller gennemførelsesmæssige tekniske standarder baseret på denne forordning.

2. ESMA tildeles beføjelse til at kræve dokumentation fra en kompetent myndighed for enhver afgørelse, der er truffet i henhold til artikel 51, stk. 2, første afsnit, artikel 24, stk. 1, og artikel 25, stk. 2.

Artikel 54

Gennemgang

1. Senest den 1. januar 2020 gennemgår Kommissionen denne forordning og forelægger en rapport herom for Europa-Parlamentet og Rådet, særlig om:

- a) funktionen og effektiviteten af ordningen med kritisk benchmark, obligatorisk administration og obligatorisk bidrag i henhold til artikel 20, 21 og 23 og definitionen af et kritisk benchmark i artikel 3, stk. 1, nr. 25)
- b) effektiviteten af ordningen med tilladelse, registrering og tilsyn for administratorer i henhold til afsnit VI og kollegierne i henhold til artikel 46 og egnetheden af tilsyn med visse benchmarks foretaget af et EU-organ
- c) funktionen og effektiviteten af artikel 19, stk. 2, særligt dens anvendelsesområde.

2. Kommissionen analyserer udviklingen inden for de internationale principper for benchmarks samt inden for de retlige rammer og tilsynspraksis i tredjelande vedrørende levering af benchmarks og aflægger hvert femte år efter den 1. januar 2018 rapport herom til Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport vurderer, om der er behov for at ændre denne forordning, og ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 49 for at forlænge den i artikel 51, stk. 2, omhandlede periode på 42 måneder med 24 måneder, hvis den rapport, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra b), godtgør, at den midlertidige ordning om registrering i henhold til artikel 51, stk. 2, ikke er til skade for en fælles europæisk tilsynskultur og en konsekvent tilsynspraksis og -tilgang blandt kompetente myndigheder.

Artikel 55

Anmeldelse af benchmarks, der anvendes som reference, og deres administratorer

Når et benchmark anvendes som reference i et finansielt instrument, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) nr. 596/2014, skal anmeldelser i henhold til artikel 4, stk. 1, i nævnte forordning indeholde navnet på det benchmark, der anvendes som reference, og dets administrator.

Artikel 56

Ændring af forordning (EU) nr. 596/2014

I forordning (EU) nr. 596/2014 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 19 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Den i stk. 1 omhandlede underretningsforpligtelse finder ikke anvendelse på transaktioner med finansielle instrumenter, der er knyttet til aktier eller gældsinstrumenter fra den udsteder, der er omhandlet i nævnte stykke, hvis på tidspunktet for transaktionen en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) det finansielle instrument er en andel eller aktie i et institut for kollektiv investering, hvor eksponeringen for udstederens aktier eller gældsinstrumenter ikke overstiger 20 % af aktiverne i instituttet for kollektiv investering
- b) det finansielle instrument giver en eksponering for en portefølje af aktiver, hvor eksponeringen for udstederens aktier eller gældsinstrumenter ikke overstiger 20 % af porteføljens aktiver
- c) det finansielle instrument er en andel eller aktie i et institut for kollektiv investering eller giver en eksponering for en portefølje af aktiver, og personen med ledelsesansvar eller personen med nær tilknytning til en sådan person ikke kender eller ikke kunne kende investeringssammensætningen eller eksponeringen i instituttet for kollektiv investering eller porteføljen af aktiver i relation til udstederens aktier eller gældsinstrumenter, og personen endvidere ikke har nogen grund til at tro, at udstederens aktier eller gældsinstrumenter overstiger tærsklerne i litra a) eller b).

Hvis der er adgang til oplysninger om investeringssammensætningen i instituttet for kollektiv investering eller eksponeringen for porteføljen af aktiver, skal personen med ledelsesansvar eller personen med nær tilknytning til en sådan person gøre enhver rimelig indsats for at komme i besiddelse af disse oplysninger.«

b) I stk. 7 indsættes følgende afsnit efter andet afsnit:

»Med henblik på litra b) skal transaktioner udført i aktier eller gældsinstrumenter fra en udsteder eller derivater eller andre finansielle instrumenter, som er forbundet hermed, af ledende medarbejdere i et institut for kollektiv investering, som personen med ledelsesansvar eller en person med nær tilknytning hertil har investeret i, ikke indberettes, hvis den ledende medarbejder i instituttet for kollektiv investering handler med fuld skønsbeføjelse, hvilket betyder, at den ledende medarbejder ikke direkte eller indirekte må modtage instrukser eller forslag om porteføljesammensætning fra investorer i det pågældende institut for kollektiv investering.«

2) I artikel 35 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 2 og 3 erstattes ordene »og artikel 19, stk. 13 og 14« med »artikel 19, stk. 13 og 14, og artikel 38«.

b) Stk. 5 affattes således:

»5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 6, stk. 5 eller 6, artikel 12, stk. 5, artikel 17, stk. 2, tredje afsnit, artikel 17, stk. 3, artikel 19, stk. 13 eller 14, eller artikel 38 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

3) I artikel 38 tilføjes følgende stykker:

»Senest den 3. juli 2019 forelægger Kommissionen efter høring af ESMA en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om niveauet for tærsklerne i artikel 19, stk. 1a, litra a) og b), med hensyn til ledende medarbejderes transaktioner, når udstederens aktier eller gældsinstrumenter udgør en del af et institut for kollektiv investering eller giver eksponering for en portefølje af aktiver, med henblik på at vurdere, om niveauet er passende eller bør justeres.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 35 vedrørende justering af tærsklerne i artikel 19, stk. 1a, litra a) og b), hvis den i rapporten fastslår, at disse tærskler bør justeres.«

Artikel 57

Ændring af direktiv 2008/48/EF

Direktiv 2008/48/EF ændres således:

1) I artikel 5, stk. 1, indsættes følgende afsnit efter andet afsnit:

»Hvis kreditaftalen benytter et benchmark som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 (*), oplyser kreditgiveren eller i givet fald kreditformidleren forbrugeren om navnet på benchmarket og administratoren og de potentielle virkninger for forbrugeren i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til formularen Standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014 (EUT L 171 af 29.6.2016, s. 1).«

2) I artikel 27, stk. 1, indsættes følgende afsnit efter andet afsnit:

»Senest den 1. juli 2018 vedtager og offentliggør medlemsstaterne de bestemmelser, der er nødvendige for at overholde artikel 5, stk. 1, tredje afsnit, og meddeler dem til Kommissionen. De anvender disse bestemmelser fra den 1. juli 2018.«

Artikel 58

Ændring af direktiv 2014/17/EU

Direktiv 2014/17/EU ændres således:

1) I artikel 13, stk. 1, andet afsnit, indsættes følgende litra:

»ea) navnene på benchmarkene og deres administratorer og de potentielle virkninger for forbrugeren, hvis aftaler, der benytter et benchmark som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 (**), er tilgængelige.

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014 (EUT L 171 af 29.6.2016, s. 1).«

2) I artikel 42, stk. 2, indsættes følgende afsnit efter første afsnit:

»Senest den 1. juli 2018 vedtager og offentliggør medlemsstaterne de bestemmelser, der er nødvendige for at overholde artikel 13, stk. 1, andet afsnit, litra ea), og meddeler dem til Kommissionen. De anvender disse bestemmelser fra den 1. juli 2018.«

3) I artikel 43, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, litra ea), finder ikke anvendelse på de kreditaftaler, der eksisterer inden den 1. juli 2018.«

Artikel 59

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Den anvendes fra den 1. januar 2018.

Uanset nærværende artikels stk. 2 finder artikel 3, stk. 2, artikel 5, stk. 5, artikel 11, stk. 5, artikel 13, stk. 3, artikel 15, stk. 6, artikel 16, stk. 5, artikel 20 (bortset fra stk. 6, litra b)), artikel 21 og 23, artikel 25, stk. 8 og 9, artikel 26, stk. 5, artikel 27, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 32, stk. 9, artikel 33, stk. 7, artikel 34, stk. 8, artikel 46, artikel 47, stk. 3, og artikel 51, stk. 6, anvendelse fra den 30. juni 2016.

Uanset nærværende artikels stk. 2 finder artikel 56 anvendelse fra den 3. juli 2016.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.
Udfærdiget i Strasbourg, den 8. juni 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. G. KOENDERS

Formand

BILAG I

RENTEBENCHMARKS

Nøjagtige og tilstrækkelige data

1. For så vidt angår artikel 11, stk. 1, litra a) og c) forstås generelt ved den prioritet, der gives til forskellige typer inputdata, følgende:
 - a) en stillers transaktioner på det underliggende marked, som et benchmark søger at måle, eller, hvis disse ikke er tilstrækkelige, transaktionerne på tilknyttede markeder, såsom:
 - det usikrede interbankdepositmarked
 - andre usikrede depositmarkeder, herunder indlånsbeviser og commercial papers og
 - andre markeder såsom markederne for overnight index swaps, tilbagekøbsaftaler, valutaterminsforretninger, rentefutures og -optioner forudsat at disse transaktioner opfylder kravene til inputdata i adfærdskodeksen.
 - b) en stillers observationer af tredjepartstransaktioner på de markeder, der er beskrevet i litra a)
 - c) bindende prisstillelser
 - d) vejledende prisstillelser eller fagmæssige bedømmelser.
2. For så vidt angår artikel 11, stk. 1, litra a), og artikel 11, stk. 4, kan inputdata tilpasses.

Inputdata kan tilpasses ved anvendelse af følgende kriterier:

- a) kort tid mellem transaktioner og tidspunktet for levering af inputdata og virkningen af begivenheder på markedet i perioden mellem tidspunktet for transaktionerne og tidspunktet for levering af inputdata
- b) interpolering eller ekstrapolering af transaktionsdata
- c) justeringer, som afspejler ændringer i stillernes og andre markedsdeltageres kreditværdighed.

Overvågningsfunktion

3. Følgende krav anvendes i stedet for kravene i artikel 5, stk. 4 og 5:
 - a) Administratoren af en rentebenchmark skal nedsætte et uafhængigt overvågningsudvalg. Der skal offentliggøres nærmere oplysninger om medlemskab af dette udvalg sammen med erklæringer vedrørende interessekonflikter og procedurerne for valg eller udnævnelse af dets medlemmer.
 - b) Overvågningsudvalget skal afholde mindst ét møde hver fjerde måned og tage referat af hvert møde.
 - c) Overvågningsudvalget skal udvise integritet og tilkendes alle de ansvarsområder, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3.

Revision

4. Administratoren af en rentebenchmark udpeger en uafhængig ekstern revisor, som skal gennemgå og foretage indberetning af administratorens overholdelse af benchmarkmetodologien og denne forordning. Den eksterne revision af administratoren gennemføres første gang seks måneder efter indførelsen af adfærdskodeksen og derefter hvert andet år.

Overvågningsudvalget kan kræve en ekstern revision af en stiller af en rentebenchmark, hvis det er utilfreds med dennes adfærd.

Stilleres systemer og kontrolforanstaltninger

5. Følgende krav gælder for stillere af rentebenchmarks i tillæg til kravene i artikel 16. Artikel 16, stk. 5, finder ikke anvendelse.

6. Hver stillers indberetter og indberetterens umiddelbare foresatte skal skriftligt bekræfte, at de har læst adfærdskodeksen, og at de vil overholde den.
7. En stillers systemer og kontrolforanstaltninger skal omfatte:
 - a) en kort beskrivelse af ansvarsfordelingen i hvert foretagende, herunder interne rapporteringslinjer og ansvarlighed, herunder arbejdsstedet for indberettere og ledere samt navne på relevante personer og stedfortrædere
 - b) interne procedurer for endelig godkendelse af inputdatabidrag
 - c) disciplinærprocedurer vedrørende forsøg på at manipulere eller manglende indberetning af faktisk eller forsøgt manipulation begået af parter, der ikke indgår i inputdatabidragsprocessen
 - d) effektive procedurer til styring af interessekonflikter og kommunikationskontrol både inden for stillere og mellem stillere og andre tredjeparter med henblik på at undgå uhensigtsmæssig ekstern påvirkning af de ansvarlige for indberetning af data. Indberettere skal arbejde på steder, der er fysisk adskilt fra personer, der handler med rentederivater
 - e) effektive procedurer til at forhindre eller kontrollere udveksling af oplysninger mellem relevante personer, som deltager i aktiviteter, der indebærer en risiko for en interessekonflikt, hvis udvekslingen af de pågældende oplysninger kan påvirke de indsendte benchmarkdata
 - f) regler for at undgå underhåndsaftaler blandt stillere og mellem stillere og benchmarkadministratorer
 - g) foranstaltninger, der skal forhindre eller begrænse personer i at udøve uhensigtsmæssig indflydelse på den måde, hvorpå personer, der er involveret i leveringen af inputdata, udfører disse aktiviteter
 - h) fjernelse af enhver direkte forbindelse mellem aflønningen af medarbejdere, der er involveret i leveringen af inputdata, og vederlaget til, eller de indtægter der genereres af, personer, som udfører en anden aktivitet, hvis der kan opstå en interessekonflikt i forbindelse med de pågældende aktiviteter
 - i) kontrolforanstaltninger med henblik på at identificere tilbageførselstransaktioner efter leveringen af inputdata.
8. En stiller af en rentebenchmark skal opbevare detaljerede optegnelser over:
 - a) alle relevante aspekter af inputdatabidrag
 - b) processen for fastlæggelse og endelig godkendelse af inputdata
 - c) navne på indberettere samt disses ansvarsområder
 - d) eventuel kommunikation mellem indberettere og andre personer, herunder interne og eksterne handlere og brokere, vedrørende fastlæggelse eller bidrag af inputdata
 - e) eventuelle kontakter mellem indberettere og administratoren eller en beregningsenhed
 - f) eventuelle forespørgsler vedrørende inputdataene og resultatet af disse forespørgsler
 - g) sensitivitetsrapporter vedrørende renteswaps, der indgår i handelsbeholdninger, og andre derivater, der indgår i handelsbeholdningen, med en betydelig eksponering for fastsættelse af rentesatser, for så vidt angår inputdata.
9. Optegnelserne skal opbevares på et medium, der tillader lagring af oplysningerne, således at de senere er tilgængelige og er forsynet med et dokumenteret revisionsspor.
10. Compliancefunktionen for stilleren af en rentebenchmark skal regelmæssigt rapportere alle resultater, herunder tilbageførte transaktioner, til ledelsen.
11. Inputdata og procedurer skal underkastes regelmæssige interne gennemgange.
12. En ekstern revision af inputdata fra stilleren af en rentebenchmark og overholdelsen af adfærdskodeksen og bestemmelserne i denne forordning gennemføres første gang seks måneder efter indførelsen af adfærdskodeksen og derefter hvert andet år.

BILAG II

RÅVAREBENCHMARKS

Metodologi

1. Administratoren af et råvarebenchmark skal formalisere, dokumentere og offentliggøre enhver metodologi, som administratoren anvender til beregning af et benchmark. En sådan metodologi skal mindst indeholde og beskrive følgende:

- a) alle kriterier og procedurer, der er anvendt til at udvikle benchmarket, herunder hvordan administratoren anvender inputdata, herunder det specifikke volumen, gennemførte og rapporterede transaktioner, bud og tilbud samt andre markedsoplysninger, i sin vurdering eller vurderingsperioder eller -rammer, hvorfor en bestemt referenceenhed anvendes, hvordan administratoren indsamler sådanne inputdata, retningslinjerne for assessors vurderinger og andre oplysninger, som f.eks. forudsætninger, modeller eller ekstrapoleringer fra indsamlede data, der tages i betragtning, når en vurdering foretages
- b) procedurer og praksisser, der er udformet til at sikre konsekvens mellem assessorer, der foretager en vurdering
- c) den relative betydning, der skal tillægges hvert af de kriterier, som anvendes i benchmarkberegningen, navnlig den anvendte type inputdata, og den kriterietype, der er anvendt som udgangspunkt for vurderingen med henblik på at sikre kvaliteten og integriteten af benchmarkberegningen
- d) kriterier, der identificerer den mængde transaktionsdata, der som minimum kræves til en bestemt benchmarkberegning. Hvis der ikke angives en sådan tærskel, skal det begrundes, hvorfor en minimumstærskel ikke er fastlagt, og de procedurer, der skal benyttes, hvis transaktionsdata ikke foreligger, skal anføres
- e) kriterier, der omhandler de vurderingsperioder, hvor de indsendte data falder til under metodologiens anbefalede tærskel for transaktionsdata eller administratorens krævede kvalitetsstandarder, herunder alternative vurderingsmetoder, som omfatter teoretiske estimeringsmodeller. Disse kriterier skal anføre de procedurer, som skal benyttes, hvis transaktionsdata ikke foreligger
- f) kriterier for rettidigheden af inputdatabidrag og midlerne til levering af sådanne inputdatabidrag, herunder elektronisk, pr. telefon eller på anden måde
- g) kriterier og procedurer, der omhandler vurderingsperioder, hvor en eller flere stillere indberetter inputdata, der udgør en væsentlig del af de samlede inputdata til det pågældende benchmark. Administratoren skal i disse kriterier og procedurer også definere, hvad der udgør en væsentlig del for hver benchmarkberegning
- h) kriterier for, hvornår transaktionsdata kan udelukkes fra en benchmarkberegning.

2. Administratoren af et råvarebenchmark skal offentliggøre eller sikre adgang til de centrale elementer i den metodologi, som administratoren anvender for hvert råvarebenchmark, der leveres og offentliggøres, eller, hvor det er relevant, for enhver benchmarkfamilie, der leveres og offentliggøres.

3. Administratoren af et råvarebenchmark skal sammen med metodologien omhandlet i punkt 2 også beskrive og offentliggøre samtlige følgende oplysninger:

- a) begrundelsen for at anvende en bestemt metodologi, herunder eventuelle prisjusteringsteknikker, og en begrundelse for, hvorfor den tidsperiode eller -ramme, inden for hvilken inputdata accepteres, er en pålidelig indikator for fysiske markedsværdier
- b) proceduren for intern gennemgang og godkendelse af en bestemt metodologi og hyppigheden af en sådan gennemgang

- c) proceduren for ekstern gennemgang af en bestemt metodologi, herunder procedurer for at opnå markedsaccept af metodologien gennem høring af brugere vedrørende vigtige ændringer af deres procedurer for benchmarkberegning.

Ændringer af en metodologi

4. Administratoren af et råvarebenchmark skal vedtage og give brugerne adgang til udtrykkelige procedurer og begrundelsen for forslag til væsentlige ændringer af vedkommendes metodologi. Disse procedurer skal være i overensstemmelse med det overordnede mål om, at en administrator skal sikre den fortsatte integritet af sine benchmarkberegninger og gennemføre ændringer, som sikrer, at det marked, som ændringerne vedrører, kan være velfungerende. Sådanne procedurer skal:

- a) inden for en klar tidsramme give forhåndsmeddelelse, således at brugerne får lejlighed til at analysere og kommentere virkningen af de foreslåede ændringer, hvad angår administratorens beregning af de overordnede omstændigheder
- b) give alle markedsbrugere adgang til kommentarer fra brugere og administratorens svar på disse kommentarer efter en høringsperiode, medmindre der er anmodet om fortrolighed.

5. Administratoren af et råvarebenchmark skal regelmæssigt undersøge sine metodologier med henblik på at sikre, at de pålideligt afspejler det fysiske marked, der vurderes, og skal angive, hvordan relevante brugeres synspunkter tages i betragtning.

Kvalitet og integritet af benchmarkberegninger

6. Administratoren af et råvarebenchmark skal:

- a) angive de kriterier, der definerer den fysiske vare, der er genstand for en bestemt metodologi
- b) prioritere inputdata i følgende rækkefølge, hvis det er i overensstemmelse med administratorens metodologier:
 - i) afsluttede og indberettede transaktioner
 - ii) bud og tilbud
 - iii) andre oplysninger.

Hvis afsluttede og indberettede transaktioner ikke prioriteres, gives en begrundelse, som krævet i punkt 7, litra b)

- c) anvende hensigtsmæssige foranstaltninger, der er udformet til at anvende indsendte inputdata, som indgår i en benchmarkberegning, som er udarbejdet i god tro, hvilket betyder, at parter, der indberetter inputdata, har gennemført eller er parate til at gennemføre transaktioner, der genererer sådanne inputdata, og at de gennemførte transaktioner blev gennemført på normale markeds-mæssige vilkår i forhold til hinanden, idet opmærksomheden især rettes mod transaktioner mellem koncernforbundne virksomheder
- d) fastlægge og anvende procedurer, der har til formål at identificere unormale eller mistænkelige transaktionsdata, og opbevare optegnelser over beslutninger om at udelukke transaktionsdata fra administratorens proces for benchmarkberegning
- e) opfordre stillere til at indberette alle deres inputdata, der opfylder administratorens kriterier for den pågældende beregning. Administratorer skal så vidt muligt og rimeligt sikre, at de indberettede inputdata er repræsentative for de transaktioner, stillerne faktisk har gennemført og
- f) anvende et system af hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at sikre, at stillere overholder administratorens anvendelige kvalitets- og integritetsstandarder for inputdata.

7. I forbindelse med hver beregning skal administratoren af et råvarebenchmark beskrive og offentliggøre følgende, hvis det er rimeligt, uden at det berører en behørig offentliggørelse af benchmarket:

- a) en kortfattet forklaring, som er tilstrækkelig til, at en benchmarkabonnet eller kompetent myndighed kan forstå, hvordan beregningen er foretaget, herunder som minimum størrelsen af og likviditetsforholdene på det fysiske marked, der vurderes (såsom antal og omfang af gennemførte transaktioner), mængdeintervallet og gennemsnitsmængden og prisintervallet og gennemsnitsprisen og vejledende procentsatser for hver type inputdata, der er taget i betragtning i forbindelse med en beregning; henvisninger til prisfastsættelsesmetoden medtages, f.eks. »transaktionsbaseret«, »spread-baseret« eller »interpoleret eller ekstrapoleret«, og
- b) en kortfattet forklaring af det omfang, hvori og på grundlag af hvilket man i en beregning har anvendt vurderinger, herunder udelukkelse af data, der ellers var i overensstemmelse med kravene i den relevante metodologi for den pågældende beregning, med udgangspunkt i spreads eller interpolering, ekstrapolering eller vægtning af bud eller tilbud, der overstiger gennemførte transaktioner.

Rapporteringsprocessens integritet

8. Administratoren af et råvarebenchmark skal:

- a) angive de kriterier, der definerer, hvem der kan indberette inputdata til administratoren
- b) have indført kvalitetskontrolprocedurer for evalueringen af identiteten af en stiller og enhver indberetter og godkendelsen af en sådan indberetter til at rapportere inputdata på stillerens vegne
- c) angive de kriterier, der gælder for ansatte hos en stiller, der har tilladelse til at indberette inputdata til en administrator på stillerens vegne; opfordre stillere til at indberetter transaktionsdata fra backoffice-funktioner og indhente supplerende data fra andre kilder, hvor transaktionsdata modtages direkte fra en markedsplads og
- d) gennemføre interne kontrolforanstaltninger og skriftlige procedurer med henblik på at identificere kommunikation mellem stillere og assessorer, der forsøger at påvirke en beregning til fordel for en handelsposition (uanset om det er for stilleren, dennes ansatte eller en tredjemand), og forsøg på at få en assessor til at overtræde administratorens regler eller retningslinjer eller identificere stillere, der systematisk indberetter unormale eller mistænkelige transaktionsdata. Disse procedurer skal så vidt muligt omfatte muligheder for, at administratoren kan eskalere forespørgslen inden for stillerens virksomhed. Kontrolforanstaltninger skal omfatte krydstjek af markedsindikatorer med henblik på at validere indsendte oplysninger.

Assessorer

9. I forbindelse med sin rolle som assessor skal administratoren af et råvarebenchmark:

- a) vedtage og have indført udtrykkelige interne regler og retningslinjer for valg af assessorer, herunder minimumsniveauet for deres uddannelse, erfaring og kompetencer, samt proceduren for regelmæssig gennemgang af deres kompetence
- b) have indført ordninger, som sikrer, at beregningerne kan foretages regelmæssigt og på en konsekvent måde
- c) foretage kontinuitetsplanlægning og planlægning af personaleudskiftninger, for så vidt angår vedkommendes assessorer, med henblik på at sikre, at beregninger foretages på en ensartet måde af medarbejdere med det relevante niveau af ekspertise, og
- d) indføre interne kontrolprocedurer for at sikre beregningers integritet og pålidelighed. Sådanne interne kontrolforanstaltninger og -procedurer skal som minimum kræve løbende tilsyn med assessorer for at sikre, at metodologien anvendes efter hensigten, og procedurer for endelig intern godkendelse af en tilsynsførende før frigivelse af priser til udbredelse på markedet.

Revisionsspor

10. Administratoren af et råvarebenchmark skal indføre regler og procedurer, der har til formål at dokumentere samtidige og relevante oplysninger, herunder:

- a) alle inputdata
- b) de vurderinger, assessorer har foretaget for at nå frem til hver benchmarkberegning
- c) om en beregning har udelukket en bestemt transaktion, der ellers var i overensstemmelse med kravene i den relevante metodologi for den pågældende beregning, og begrundelsen herfor
- d) identiteten af hver assessor og andre personer, der har indsendt eller på anden måde tilvejebragt nogle af oplysningerne i litra a), b) eller c).

11. Administratoren af et råvarebenchmark skal indføre regler og procedurer med det formål at sikre, at et revisionsspor for relevante oplysninger opbevares i mindst fem år, således at opbygningen af administratorens beregninger kan dokumenteres.

Interessekonflikter

12. Administratoren af et råvarebenchmark skal indføre passende retningslinjer og procedurer for påvisning, fremlæggelse, håndtering eller afbødning og undgåelse af enhver interessekonflikt og beskyttelse af integriteten og uafhængigheden i forbindelse med beregninger. Disse retningslinjer og procedurer skal regelmæssigt gennemgås og ajourføres og skal:

- a) sikre, at benchmarkberegninger ikke påvirkes af eksistensen af eller potentialet for forretningsmæssige eller personlige forbindelser eller interesser mellem administratoren eller dennes tilknyttede virksomheder, personale eller klienter, andre markedsdeltagere eller personer med tilknytning hertil
- b) sikre, at administratorens personales interesser og forretningsforbindelser ikke kan være til skade for administratorens funktioner, herunder ekstern beskæftigelse, rejser og accept af underholdning, gaver og repræsentation, der tilbydes af administratorens klienter eller andre markedsdeltagere
- c) med hensyn til påviste konflikter sikre den nødvendige adskillelse af funktioner inden for administratoren ved hjælp af tilsyn, kompensation, systemadgang og informationsstrømme
- d) sikre fortroligheden af oplysninger, som er indsendt til eller produceret af administratoren, under forbehold af denne forordnings krav til gennemsigtighed og åbenhed
- e) sikre, at administratorens ledere, assessorer og andre medarbejdere ikke bidrager til benchmarkberegningen ved at deltage i bud, tilbud og handler enten personligt eller på vegne af markedsdeltagere, og
- f) effektivt afhjælpe enhver påvist interessekonflikt, der kan forekomme mellem administratorens benchmarklevering (herunder alle medarbejdere der udfører eller på anden måde er involveret i ansvarsområder vedrørende benchmarkberegning) og administratorens øvrige virksomhed.

13. Administratoren af et råvarebenchmark skal sikre, at der for vedkommendes øvrige virksomhedsaktiviteter er indført passende procedurer og mekanismer, der har til formål at minimere sandsynligheden for, at en interessekonflikt vil påvirke integriteten af benchmarkberegninger.

14. Administratoren af et råvarebenchmark skal sikre, at der er indført adskilte rapporteringslinjer mellem vedkommendes ledere, assessorer og andre medarbejdere og fra relevante ledere til administratorens øverste ledelse og bestyrelse med henblik på at sikre:

- a) at administratoren på tilfredsstillende vis gennemfører denne forordnings krav, og
- b) at ansvarsområder defineres klart og ikke skaber konflikt eller en opfattelse af konflikt.

15. Så snart administratoren af et råvarebenchmark får kendskab til en interessekonflikt, der opstår som følge af administratorens ejerskab, skal vedkommende oplyse sine brugere herom.

Klager

16. Administratoren af et råvarebenchmark skal indføre og offentliggøre skriftlige retningslinier for klagebehandling, der fastsætter procedurer for at modtage og undersøge samt opbevare optegnelser vedrørende klager over en administrators beregningsmetode. Sådanne klagemekanismer skal sikre, at:

- a) benchmarkabonnenter kan indgive klager over, hvorvidt en specifik benchmarkberegning er repræsentativ for markedsværdien, foreslåede ændringer af benchmarkberegningen, anvendelse af metodologi i forhold til en specifik benchmarkberegning og andre redaktionelle beslutninger i forbindelse med procedurerne for benchmarkberegning
- b) der foreligger en målrettet tidsplan for klagebehandling
- c) formelle klager over administratoren og dennes personale hurtigt og på en retfærdig måde undersøges af administratoren
- d) forespørgslen gennemføres uafhængigt af medarbejdere, der kan være involveret i genstanden for klagen
- e) administratoren tilstræber at gennemføre sin undersøgelse omgående
- f) administratoren skriftligt oplyser klageren og andre relevante parter om resultatet af undersøgelsen inden for en rimelig frist
- g) der er mulighed for at benytte en uafhængig tredjemand udnævnt af administratoren, hvis en klager er utilfreds med den relevante administrators behandling af en klage eller administratorens afgørelse i situationen, senest seks måneder efter indgivelsen af den oprindelige klage, og
- h) alle dokumenter vedrørende en klage, herunder dokumenter indsendt af klageren, samt administratorens egne optegnelser opbevares i mindst fem år.

17. Tvister vedrørende daglige prisfastsættelser, som ikke er formelle klager, afgøres af administratoren af et råvarebenchmark med henvisning til vedkommendes passende standardprocedurer. Hvis en klage resulterer i prisændring, formidles nærmere oplysninger om denne prisændring til markedet så hurtigt som muligt.

Ekstern revision

18. Administratoren af et råvarebenchmark skal udpege en uafhængig ekstern revisor med passende erfaring og kompetence til at gennemgå og foretage indberetning om administratorens overholdelse af de fastsatte metodologiske kriterier og kravene i denne forordning. Revisioner gennemføres årligt og offentliggøres tre måneder efter hver revisions afslutning, idet der gennemføres yderligere foreløbige revisioner, når det er relevant.

- (1) EUT C 113 af 15.4.2014, s. 1.
- (2) EUT C 177 af 11.6.2014, s. 42.
- (3) Europa-Parlamentets holdning af 28.4.2016 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 17.5.2016.
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- (5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 af 25. oktober 2011 om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkederne (EUT L 326 af 8.12.2011, s. 1).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/? U af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- (11) Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF og Kommissionens direktiv 2003/124/EF, 2003/125/EF og 2004/72/EF (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 1).
- (12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- (13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- (14) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- (15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- (16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- (17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- (18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- (19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).
- (20) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- (21) Kommissionens forordning (EF) nr. 1287/2006 af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår registreringsforpligtelser for investeringsselskaber, indberetning af transaktioner, markeds-gennemsigtighed, optagelse af finansielle instrumenter til handel samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv (EUT L 241 af 2.9.2006, s. 1).
- (22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- (23) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 55).
- (24) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 94).
- (25) Kommissionens forordning (EU) nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (EUT L 302 af 18.11.2010, s. 1).
- (26) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- (27) Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1).
- (28) Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 1286/2014**af 26. november 2014****om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Detailinvestorer bliver i stigende grad tilbudt et bredt udvalg af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), når de overvejer at foretage en investering. Nogle af disse produkter er specifikke investeringsløsninger skræddersyet til detailinvestorerens behov, er ofte kombineret med forsikringsdækning eller kan være komplekse og vanskelige at forstå. De eksisterende oplysninger til detailinvestorer om sådanne PRIIP'er er ukoordinerede, og de hjælper ofte ikke detailinvestorer til at sammenligne forskellige produkter eller til at forstå deres karakteristika. Som følge heraf har detailinvestorer ofte foretaget investeringer uden at forstå de dermed forbundne risici og omkostninger, og de har under tiden lidt uforudsete tab.
- (2) Bedre gennemsigtighed af PRIIP'er, der tilbydes detailinvestorer, er en vigtig investorbeskyttelsesforanstaltning og en forudsætning for at genoprette detailinvestorerens tillid til de finansielle markeder, navnlig efter finanskrisen. De første skridt i den retning er allerede blevet taget på EU-plan med den ordning vedrørende central investorinformation, der blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF⁽³⁾.
- (3) Eksistensen af forskellige regler om PRIIP'er, som afviger fra hinanden, alt efter hvilken branche der tilbyder PRIIP'erne, og forskelle i national regulering på området skaber ulige vilkår for de forskellige produkter og distributionskanaler og yderligere hindringer for et indre marked for finansielle tjenesteydelser og produkter. Medlemsstaterne har allerede truffet forskellige og ukoordinerede foranstaltninger for at kompensere for mangler ved investorbeskyttelsesforanstaltningerne, og denne udvikling kan forventes at fortsætte. Forskelligartede tilgange til information om PRIIP'er gør det vanskeligt at skabe lige vilkår for de forskellige PRIIP-producenter og dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, og forvrider dermed konkurrencen og skaber uensartede investorbeskyttelsesniveauer i Unionen. Sådanne forskelle udgør en hindring for oprettelsen af et velfungerende indre marked.
- (4) For at undgå forskelle er det nødvendigt at indføre ensartede regler om gennemsigtighed på EU-plan, som finder anvendelse på alle deltagere på PRIIP-markedet, og derved styrke investorbeskyttelsen. Det

er nødvendigt med en forordning for at sikre, at der fastlægges en fælles standard for dokumenter med central information på en ensartet måde, således at dokumenternes format og indhold kan harmoniseres. Forordningsbestemmelser, som finder direkte anvendelse, bør sikre, at alle, der rådgiver om eller sælger PRIIP'er, er underlagt de samme krav vedrørende dokumentet med central information til detailinvestorer. Denne forordning berører ikke tilsyn med reklamer. Den berører desuden ikke andre produktinterventionsforanstaltninger end dem, der vedrører forsikringsbaserede investeringsprodukter.

- (5) Selv om det er essentielt at forbedre informationen om PRIIP'er for at genoprette detailinvestorers tillid til de finansielle markeder, er det lige så vigtigt med en effektiv regulering af salgsprocesserne for disse produkter. Denne forordning supplerer foranstaltningerne vedrørende distribution i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁽⁴⁾. Den supplerer også foranstaltningerne vedrørende formidling af forsikringsprodukter i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF⁽⁵⁾.
- (6) Denne forordning bør finde anvendelse på alle produkter, uanset form eller opbygning, som branchen for finansielle tjenesteydelser producerer med henblik på at skabe investeringsmuligheder for detailinvestorer, og hvor det beløb, der skal betales tilbage til detailinvestoren, er genstand for udsving som følge af eksponering mod referenceværdier eller er afhængig af udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestoren ikke direkte har købt. I denne forordning bør disse produkter benævnes PRIIP'er og bør bl.a. omfatte investeringsprodukter såsom investeringsfonde, livsforsikringspolicer med et investeringselement, strukturerede produkter og strukturerede indlån. Finansielle instrumenter, der er understøttet af special purpose vehicles, og som er i overensstemmelse med definitionen af PRIIP'er, bør derfor også være omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning. Investeringer i alle disse produkter er ikke direkte investeringer som ved køb eller besiddelse af selve aktiverne. Disse produkter træder i stedet ind mellem detailinvestoren og markederne, idet aktiver sammensættes eller samles med det formål at skabe andre eksponeringer, produktkarakteristika eller omkostningsstrukturer end ved en direkte besiddelse. Et sådant »pakkeprodukt« kan give detailinvestorer mulighed for at deltage i investeringsstrategier, som ellers ville være utilgængelige eller upraktiske, men kan også nødvendiggøre, at der stilles flere oplysninger til rådighed, navnlig for at give mulighed for at sammenligne forskellige sammensatte investeringer.
- (7) For at sikre, at denne forordning kun finder anvendelse på sådanne PRIIP'er, bør forsikringsprodukter, som ikke giver investeringsmuligheder, og indlån, som kun er eksponeret for rentesatser, udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. For så vidt angår livsforsikringsprodukter forstås ved udtrykket »kapital« kapital investeret efter anmodning fra detailinvestoren. Endvidere bør ethvert indlån eller indlånsbevis, som repræsenterer traditionelle indlån, og som ikke er strukturerede indlån som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i direktiv 2014/65/EU, være udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde. Aktiver, som besiddes direkte, f.eks. selskabsaktier eller statsobligationer, er ikke PRIIP'er og bør derfor udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Investeringsfonde forbeholdt institutionelle investorer er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, idet de ikke sælges til detailinvestorer. Individuelle pensionsprodukter og arbejdsmarkedspensionsprodukter, der i henhold til national ret er anerkendt som havende til hovedformål at give investorer en pensionsindkomst, bør være udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde i betragtning af deres særlige karakteristika og målsætninger, hvorimod andre individuelle forsikringsakkumulerings- eller opsparingsprodukter, som byder på investeringsmuligheder, bør være omfattet af denne forordning.
- (8) Denne forordning berører ikke medlemsstaternes ret til at regulere leveringen af central information om produkter, der falder uden for dens anvendelsesområde. Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁽⁶⁾, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (»EIOPA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁽⁷⁾ og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (»ESMA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets

- forordning (EU) nr. 1095/2010⁽⁸⁾ («de europæiske tilsynsmyndigheder») bør i overensstemmelse med deres mandat vedrørende forbrugerbeskyttelse i artikel 9 i forordning (EU) nr. 1093/2010, i forordning (EU) nr. 1094/2010 og i forordning (EU) nr. 1095/2010 overvåge de produkter, der er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, og bør, hvor det er hensigtsmæssigt, udstede retningslinjer med henblik på at tage hånd om eventuelle problemer, der konstateres. Der bør tages hensyn til sådanne retningslinjer i den revision, der skal foretages fire år efter denne forordnings ikrafttræden angående en mulig udvidelse af anvendelsesområdet og ophævelse af visse undtagelser.
- (9) For at skabe klarhed om forholdet mellem forpligtelserne i henhold til denne forordning og forpligtelserne i henhold til andre lovgivningsmæssige retsakter om levering af oplysninger til investorer, herunder, men ikke udelukkende Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF⁽⁹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF⁽¹⁰⁾, er det nødvendigt at fastslå, at disse lovgivningsmæssige retsakter fortsat finder anvendelse i tillæg til denne forordning.
- (10) Med henblik på at sikre ordentligt og effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i denne forordning bør medlemsstaterne udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for dette tilsyn. I mange tilfælde er kompetente myndigheder allerede udpeget til at føre tilsyn med andre forpligtelser, der påhviler PRIIP-producenter, -sælgere eller -rådgivere i medfør af andre bestemmelser i national ret eller EU-retten.
- (11) De kompetente myndigheder bør på anmodning, herunder på forhånd, gives alle de oplysninger, der er nødvendige til at kontrollere indholdet af dokumenter med central information, med henblik på at vurdere overholdelsen af denne forordning og sikre beskyttelsen af kunder og investorer på de finansielle markeder.
- (12) PRIIP-producenter, f.eks. fondsforvaltere, forsikringselskaber, kreditinstitutter eller investeringselskaber, bør udarbejde dokumentet med central information for de PRIIP'er, som de producerer, idet de har de bedste forudsætninger for at kende produktet. De bør også være ansvarlige for, at dokumentet med central information er nøjagtigt. PRIIP-producenten bør udarbejde dokumentet med central information, før produktet kan sælges til detailinvestorer. Sælges et givet produkt imidlertid ikke til detailinvestorer, bør der ikke være en forpligtelse til at udarbejde et dokument med central information, og er det upraktisk for PRIIP-producenten at udarbejde dokumentet med central information, bør det fortsat være muligt at delegerer denne opgave til andre. Forpligtelserne i henhold til denne forordning, som er fastsat i bestemmelserne om udarbejdelse og reglerne om revision af dokumentet med central information, bør alene finde anvendelse på PRIIP-producenten og bør fortsætte med at finde anvendelse, så længe PRIIP'et handles på sekundære markeder. For at sikre, at dokumenter med central information formidles og stilles til rådighed i bredt omfang, bør denne forordning indeholde bestemmelser om, at PRIIP-producenten skal offentliggøre dokumenter med central information på sit websted.
- (13) For at dække detailinvestorerens behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om PRIIP'er er nøjagtige, redelige og tydelige, og at de ikke vildleder disse detailinvestorer. Denne forordning bør derfor fastlægge fælles standarder for udarbejdelse af dokumentet med central information for at sikre, at det er forståeligt for detailinvestorer. I betragtning af mange detailinvestorerens problemer med at forstå finansiel terminologi for specialister bør der lægges særlig vægt på det ordvalg og den skrivemåde, der anvendes i dokumentet. Der bør også fastsættes bestemmelser om det sprog, hvorpå dokumentet med central information bør udarbejdes. Endvidere bør detailinvestorer kunne forstå dokumentet med central information i sig selv uden henvisning til andre oplysninger, der ikke vedrører markedsføringen.
- (14) De europæiske tilsynsmyndigheder bør, når de udvikler tekniske standarder for indholdet af dokumentet med central information, så det nøjagtigt afspejler investeringspolitikkerne for produktet og dets mål i overensstemmelse med denne forordning, sikre, at PRIIP-producenten bruger et klart og forståeligt sprog, som er tilgængeligt for detailinvestorer, og at beskrivelsen af, hvordan investeringsmålene nås, herunder beskrivelsen af de finansielle instrumenter, der anvendes, undgår finansiell sprogbrug og terminologi, som ikke er umiddelbart klar for detailinvestorer.

- (15) Detailinvestorer bør gives de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan træffe en informeret investeringsbeslutning og sammenligne forskellige PRIIP'er, men medmindre oplysningerne er kortfattede og præcise, er der risiko for, at investorerne ikke anvender dem. Dokumentet med central information bør derfor kun indeholde centrale oplysninger, navnlig om produktets art og karakteristika, herunder om risikoen for at miste penge, produktets omkostninger og risikoprofil samt relevante oplysninger om resultater, og visse andre specifikke oplysninger, som kan være nødvendige for at forstå karakteristika ved individuelle produkttyper.
- (16) Investeringsproduktberegnerne udvikles allerede på nationalt plan. For at sådanne beregnere kan komme forbrugerne til gavn bedst muligt bør de imidlertid omfatte de omkostninger og gebyrer, som de forskellige PRIIP-producenter opkræver, sammen med eventuelle yderligere omkostninger eller gebyrer, som formidlere eller andre led i investeringskæden opkræver, og som PRIIPS-producenterne ikke allerede har medregnet. Kommissionen bør rapportere om, hvorvidt disse værktøjer findes online i hver medlemsstat, og hvorvidt de giver mulighed for pålidelig og nøjagtig beregning af de samlede omkostninger og gebyrer for alle de produkter, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.
- (17) Dokumentet med central information bør udfærdiges i et standardformat, som gør det muligt for detailinvestorer at sammenligne forskellige PRIIP'er, og i betragtning af forbrugernes adfærd og forudsætninger bør oplysningers format, udformning og indhold tilpasses omhyggeligt for at maksimere forståelsen og anvendelsen heraf. Punkterne bør opstilles i samme rækkefølge i dokumenterne og med de samme overskrifter. Endvidere bør de nærmere bestemmelser om de oplysninger, der skal indgå i dokumentet med central information for forskellige PRIIP'er, og udformningen af disse oplysninger harmoniseres yderligere ved hjælp af reguleringsmæssige tekniske standarder, som tager højde for eksisterende og igangværende forskning i forbrugeradfærd, herunder resultaterne af undersøgelser af effektiviteten af forskellige måder at præsentere oplysninger til forbrugere på. Endvidere giver visse PRIIP'er detailinvestoren et valg mellem flere underliggende investeringer, såsom interne fonde, der drives af forsikringsselskaber. Der bør tages hensyn til disse produkter, når formatet udfærdiges.
- (18) Eftersom nogle af investeringsprodukterne, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, ikke er simple og kan være vanskelige for detailinvestorer at forstå, bør dokumentet med central information, hvis det er relevant, indeholde en advarsel til detailinvestoren om dette forhold. Et produkt bør navnlig anses for ikke at være simpelt og vanskeligt at forstå, hvis der investeres i underliggende aktiver, som detailinvestorer almindeligvis ikke investerer i, hvis der anvendes en række forskellige mekanismer til at beregne det endelige afkast af investeringen, hvilket øger risikoen for misforståelser fra detailinvestorens side, eller hvis investeringens afkast udnytter detailinvestorens adfærdsmæssige tilbøjeligheder, f.eks. en lokkesats efterfulgt af en meget højere variabel betinget sats, eller en iterativ formel.
- (19) Detailinvestorer forfølger ud over finansielle afkast af deres investeringer i stigende grad andre mål, såsom sociale og miljømæssige mål. Information om de sociale eller miljømæssige resultater, som PRIIP-producenten søger at opnå, kan imidlertid være vanskelige at sammenligne eller kan mangle. Derfor kan den forventede bæredygtige miljømæssige og sociale udvikling inden for finansielle investeringer samt anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013⁽¹¹⁾ gøre det muligt at indarbejde disse aspekter mere hensigtsmæssigt og fremme dem i EU-retten. Der er dog ingen fastsatte kriterier, og der er ingen formel procedure til objektivt at kontrollere sådanne sociale eller miljømæssige kriterier, sådan som der allerede er det på fødevareområdet. Det er derfor ønskeligt, at Kommissionen i forbindelse med revisionen af nærværende forordning fuldt ud tager hensyn til udviklingen inden for sociale og miljømæssige investeringsprodukter og resultatet af revisionen af forordning (EU) nr. 346/2013.
- (20) Dokumentet med central information bør kunne skelnes tydeligt og holdes adskilt fra markedsføringsmeddelelser.

- (21) For at sikre, at oplysningerne i dokumentet med central information er pålidelige, bør det kræves, at PRIIP-producenterne opdaterer dokumentet med central information. Med henblik herpå er det nødvendigt at fastsætte nærmere bestemmelser om betingelserne for og hyppigheden af gennemgangen af oplysningerne og ændring af dokumentet med central information i en reguleringsmæssig teknisk standard, som Kommissionen skal vedtage.
- (22) Dokumenter med central information danner grundlag for detailinvestorers investeringsbeslutninger. Derfor har PRIIP-producenter et betydeligt ansvar over for detailinvestorer for at sikre, at dokumenterne ikke er vildledende, unøjagtige eller i uoverensstemmelse med de relevante dele af PRIIP'ets kontraktlige dokumenter. Det er derfor vigtigt at sikre, at detailinvestorer har effektiv adgang til retsmidler. Det bør også sikres, at alle detailinvestorer i hele Unionen har samme ret til at søge erstatning for tab som følge af manglende overholdelse af denne forordning. Derfor bør regler om PRIIP-producenters civile retlige ansvar harmoniseres. Detailinvestorer bør kunne stille PRIIP-producenten til ansvar for en overtrædelse af denne forordning, hvis et tab skyldes, at detailinvestoren har sat sin lid til et dokument med central information, som er i uoverensstemmelse med førkontraktlige eller kontraktlige dokumenter under PRIIP-producentens kontrol, eller som er vildledende eller unøjagtigt.
- (23) Spørgsmål, som vedrører PRIIP-producentens civile retlige ansvar, og som ikke er omfattet af denne forordning, bør reguleres i den gældende nationale ret. Det bør afgøres efter de relevante regler om international kompetence, hvilken domstol der har kompetence til at træffe afgørelse om et civilt erstatningskrav, som er rejst af en detailinvestor.
- (24) Denne forordning indfører ikke i sig selv et pas, der giver mulighed for grænseoverskridende salg eller markedsføring af PRIIP'er til detailinvestorer, og ændrer ikke eventuelle eksisterende pasordninger for grænseoverskridende salg eller markedsføring af PRIIP'er. Denne forordning ændrer ikke fordelingen af ansvaret mellem de eksisterende kompetente myndigheder i henhold til de eksisterende pasordninger. De kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger med henblik på denne forordning, bør således stemme overens med de myndigheder, der er kompetente for så vidt angår markedsføringen af PRIIP'er efter en eventuel eksisterende pasordning. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor PRIIP'et markedsføres, bør være ansvarlig for at føre tilsyn med markedsføringen af det pågældende PRIIP. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor produktet markedsføres, bør altid have ret til at suspendere markedsføringen af et PRIIP på sit område i tilfælde af manglende overholdelse af denne forordning.
- (25) EIOPA's og de relevante kompetente myndigheders beføjelser bør suppleres med en eksplicit mekanisme til at forbyde eller begrænse markedsføring, distribution og salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der giver anledning til alvorlige bekymringer med hensyn til investorbeskyttelse, de finansielle markeders velordnede funktion og integritet eller stabiliteten i hele eller dele af det finansielle system, sammen med passende koordinerings- og interventionsbeføjelser for EIOPA. Disse beføjelser bør også afspejle de beføjelser, som ESMA og EBA er tillagt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014⁽¹²⁾, således at det sikres, at sådanne interventionsmekanismer kan anvendes i forbindelse med alle investeringsprodukter, uanset deres retlige form. De kompetente myndigheders og i særlige tilfælde EIOPA's udøvelse af sådanne beføjelser bør være underlagt et krav om opfyldelse af en række specifikke betingelser. Er disse betingelser opfyldt, bør den kompetente myndighed eller i særlige tilfælde EIOPA kunne udstede et forbud eller pålægge en begrænsning af forsigtighedsgrunde, inden et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres, distribueres eller sælges til investorer. Disse beføjelser indebærer ikke et krav om, at den kompetente myndighed eller EIOPA indfører eller anvender produktgodkendelse eller -tilladelse, og fritager ikke producenten af et forsikringsbaseret investeringsprodukt for ansvaret for at overholde alle de relevante krav i nærværende forordning. Endvidere bør disse beføjelser udelukkende anvendes i offentlighedens interesse, og de bør ikke medføre civile retlige ansvar for de kompetente myndigheder.

- (26) For at sætte detailinvestorer i stand til at træffe en informeret investeringsbeslutning bør det pålægges personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, at stille dokumentet med central information til rådighed i god tid, inden en transaktion gennemføres. Dette krav bør finde anvendelse, uanset hvor eller hvordan transaktionen gennemføres. Gennemføres transaktionen imidlertid ved brug af fjernkommunikationsmidler, kan dokumentet med central information stilles til rådighed umiddelbart efter transaktionens gennemførelse, forudsat at det ikke er muligt at stille dokumentet med central information til rådighed på forhånd, og at detailinvestoren har samtykket hertil. Personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, omfatter både formidlere og PRIIP-producenterne selv, hvis PRIIP-producenterne vælger at rådgive om eller sælge PRIIP'et direkte til detailinvestorer. Denne forordning berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽¹³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF⁽¹⁴⁾.
- (27) Der bør indføres ensartede bestemmelser for at give personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, en vis valgfrihed med hensyn til det medium, der anvendes til at stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer, så det gøres muligt at anvende elektronisk kommunikation, hvis det er passende under hensyntagen til de forhold, hvorunder transaktionen gennemføres. Detailinvestorer bør dog gives mulighed for at modtage dokumentet på papir. For at sikre forbrugerne adgang til information bør dokumentet med central information altid stilles til rådighed vederlagsfrit.
- (28) For at sikre, at detailinvestorer har tillid til PRIIP'er og de finansielle markeder generelt, bør der stilles krav om passende interne procedurer, som sikrer, at detailinvestorer modtager et fyldestgørende svar fra PRIIP-producenten på klager.
- (29) Eftersom dokumenterne med central information om PRIIP'er bør udarbejdes af enheder inden for bank-, forsikrings-, værdipapir- og fondssektoren på de finansielle markeder, er det af allerstørste betydning at sikre et problemfrit samarbejde mellem de forskellige myndigheder, der fører tilsyn med PRIIP-producenter, og med personer, der rådgiver om eller sælger PRIIP'er, således at de har en fælles tilgang til anvendelsen af denne forordning.
- (30) I overensstemmelse med Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 med titlen »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser« og for at sikre, at kravene i denne forordning opfyldes, er det vigtigt, at medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at overtrædelser af denne forordning er underlagt passende administrative sanktioner og foranstaltninger. For at sikre, at sanktioner har afskrækkende virkning, og for at styrke investorerne beskyttelse ved at advare dem om PRIIP'er, som markedsføres i strid med denne forordning, bør sanktioner og foranstaltninger normalt offentliggøres, undtagen under visse veldefinerede omstændigheder.
- (31) Selv om medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om administrative og om strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning, der er underlagt national straflovgivning. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtede til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret giver mulighed herfor. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning bør dog ikke begrænse eller på anden måde berøre de kompetente myndigheders mulighed for at samarbejde med og rettidigt få adgang til og udveksle oplysninger med kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med denne forordning, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.
- (32) For at nå målene for denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om de procedurer, der anvendes til at fastlægge, hvorvidt et PRIIP har specifikke miljømæssige eller sociale mål, og vilkårene for EIOPA's og de kompetente myndigheders udøvelse af interventionsbeføjelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen

- gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (33) Kommissionen bør vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder, som udarbejdes af de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg, for så vidt angår udformningen og indholdet af dokumentet med central information, standardformatet for dokumentet med central information, den metode, der ligger til grund for angivelsen af risiko og afkast og beregning af omkostninger, samt vilkårene for og mindstehyppigheden af gennemgangen af oplysningerne i dokumentet med central information og betingelserne for opfyldelse af kravet om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestorer i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010. Kommissionen bør supplere de europæiske tilsynsmyndigheders tekniske arbejde ved at foretage forbrugerundersøgelser af udformningen af dokumentet med central information som foreslået af de europæiske tilsynsmyndigheder.
- (34) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹⁵⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i medlemsstaterne foretaget i forbindelse med nærværende forordning og under tilsyn af de kompetente myndigheder. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁽¹⁶⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder i forbindelse med nærværende forordning og under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Enhver behandling af personoplysninger i medfør af nærværende forordning, f.eks. udveksling eller videregivelse af personoplysninger foretaget af de kompetente myndigheder, bør udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, og udveksling eller videregivelse af oplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder bør udføres i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.
- (35) Selv om institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) udgør investeringsprodukter som defineret i denne forordning, er det i betragtning af de nylige krav i direktiv 2009/65/EF om central investorinformation proportionalt at fastsætte en overgangsperiode for sådanne investeringsinstitutter på fem år efter denne forordnings ikrafttræden, hvor de ikke vil være underlagt denne forordning. Efter udløbet af denne overgangsperiode og i mangel af en forlængelse heraf bør investeringsinstitutterne underlægges denne forordning. Denne overgangsperiode bør også finde anvendelse på administrationsselskaber, investeringselskaber og personer, som rådgiver om eller sælger andele i fonde, der ikke er investeringsinstitutter, når en medlemsstat anvender de i artikel 78-81 i direktiv 2009/65/EF fastsatte regler om format og indhold af dokumentet med central information på sådanne fonde.
- (36) Denne forordning bør tages op til revision fire år efter dens ikrafttræden for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. fremkomst af nye PRIIP-typer, samt udviklingen på andre områder af EU-retten og medlemsstaternes erfaringer. Revisionen bør også omfatte en vurdering af gennemførligheden af samt omkostningerne og de mulige fordele ved at indføre et mærke for sociale og miljømæssige investeringer. Endvidere bør revisionen omfatte en vurdering af, om de indførte foranstaltninger har forbedret den gennemsnitlige detailinvestors forståelse af PRIIP'er og sammenligneligheden af PRIIP'er. Det bør i forbindelse med revisionen også overvejes, om overgangsperioden for investeringsinstitutter eller visse ikkeinvesteringsinstitutter bør forlænges, eller om andre muligheder for behandling af sådanne fonde bør tages i betragtning. Det bør endvidere i forbindelse med revisionen vurderes, hvorvidt undtagelsen af produkter fra denne forordnings anvendelsesområde bør opretholdes under hensyntagen til behovet for forsvarlige standarder for forbrugerbeskyttelse, herunder sammenligninger af finansielle produkter. Kommissionen bør i forbindelse med revisionen herudover foretage en markedsundersøgelse for at fastslå, om der findes onlineberegningværktøjer på markedet, som gør det muligt for detailinvestoren at beregne de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, og om disse værktøjer stilles gratis til rådighed. På grundlag af denne revision bør Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, som, hvis det er relevant, ledsages af lovgivningsforslag.

- (37) Kommissionen bør i betragtning af det igangværende arbejde, der udføres af EIOPA om produktinformationskrav vedrørende personlige pensionsprodukter, og under hensyntagen til disse produkters særlige karakteristika senest fire år efter denne forordnings ikrafttræden vurdere, hvorvidt pensionsprodukter, som i henhold til national lovgivning anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse fordele, fortsat skal udelukkes. Kommissionen bør i forbindelse med sin vurdering overveje, om denne forordning er den bedste lovgivningsmekanisme til sikring af information vedrørende pensionsprodukter, eller om andre informationsmekanismer vil være mere hensigtsmæssige.
- (38) For at give PRIIP-producenter og personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, tilstrækkelig tid til at forberede sig til den praktiske anvendelse af kravene i denne forordning bør den først finde anvendelse to år efter sin ikrafttræden.
- (39) I denne forordning respekteres de grundlæggende rettigheder og følges principperne, der er anerkendt i navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- (40) Målene for denne forordning, nemlig at forbedre detailinvestorers beskyttelse og øge detailinvestorers tillid til PRIIP'er, herunder når disse produkter sælges på tværs af grænser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (41) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse⁽¹⁷⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Denne forordning fastsætter ensartede bestemmelser om format og indhold af det dokument med central information, som PRIIP-producenter skal udarbejde, og om stillen til rådighed af dokumentet med central information for detailinvestorer med henblik på at sætte detailinvestorer i stand til at forstå og sammenligne PRIIP'ers vigtigste aspekter og risici.

Artikel 2

1. Denne forordning finder anvendelse på PRIIP-producenter og personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på følgende produkter:
 - a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF
 - b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet
 - c) indlån, der ikke er strukturerede indlån som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i direktiv 2014/65/EU
 - d) værdipapirer som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b)-g), i) og j), i direktiv 2003/71/EF
 - e) pensionsprodukter, som i henhold til national lovgivning anses for at have til hovedformål at sikre investor en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser
 - f) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF⁽¹⁸⁾ eller direktiv 2009/138/EF

- g) individuelle pensionsprodukter, hvortil national lovgivning kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder.

Artikel 3

1. Når PRIIP-producenter, som er omfattet af denne forordning, også er omfattet af direktiv 2003/71/EF, finder både denne forordning og direktiv 2003/71/EF anvendelse.
2. Når PRIIP-producenter, som er omfattet af denne forordning, også er omfattet af direktiv 2009/138/EF, finder både denne forordning og direktiv 2009/138/EF anvendelse.

Artikel 4

I denne forordning forstås ved:

- 1) **»sammensat investeringsprodukt til detailinvestorer« eller »PRIIP«** : en investering, herunder instrumenter, der er udstedt af special purpose vehicles som defineret i artikel 13, nr. 26), i direktiv 2009/138/EF eller securitisationsenheder med særligt formål som defineret i artikel 4, stk. 1, litra an), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU⁽¹⁹⁾, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor, uanset investeringens juridiske form, er genstand for udsving på grund af eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestor ikke direkte har købt
- 2) **»forsikringsbaseret investeringsprodukt«** : et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving
- 3) **»sammensat og forsikringsbaseret investeringsprodukt til detailinvestorer« eller »PRIIP«** : et produkt, der er et eller begge af følgende:
 - a) et PRIIP
 - b) et forsikringsbaseret investeringsprodukt
- 4) **»producent af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer« eller »PRIIP-producent«** :
 - a) enhver enhed, der producerer PRIIP'er
 - b) enhver enhed, der foretager ændringer af et eksisterende PRIIP, herunder, men ikke udelukkede, ved at ændre dets risiko/afkast-profil eller de omkostninger, der er forbundet med en investering i et PRIIP
- 5) **»person, der sælger et PRIIP«** : en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor
- 6) **»detailinvestor«** :
 - a) en detailkunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 11), i direktiv 2014/65/EU
 - b) en kunde som omhandlet i direktiv 2002/92/EF, hvis kunden ikke kan betragtes som en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU
- 7) **»varigt medium«** : et varigt medium som defineret i artikel 2, stk. 1, litra m), i direktiv 2009/65/EF
- 8) **»kompetente myndigheder«** : de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med, at de krav, som denne forordning pålægger PRIIP-producenter og personer, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, opfyldes.

KAPITEL II

DOKUMENT MED CENTRAL INFORMATION

AFDELING I

Udarbejdelse af dokumentet med central information

Artikel 5

1. Inden et PRIIP udbydes til detailinvestorer, udarbejder PRIIP-producenten et dokument med central information for dette produkt i overensstemmelse med kravene i denne forordning og offentliggør dokumentet på sit websted.
2. Enhver medlemsstat kan kræve forudgående meddelelse af dokumentet med central information fra PRIIP-producenten eller den person, der sælger et PRIIP, til den kompetente myndighed for de PRIIP'er, som markedsføres i den pågældende medlemsstat.

AFDELING II

Format og indhold af dokumentet med central information

Artikel 6

1. Dokumentet med central information udgør førkontraktlig information. Det skal være nøjagtigt, redeligt, klart og ikke vildledende. Det skal indeholde central information og være i overensstemmelse med alle bindende kontraktlige dokumenter, med de relevante dele af tilbudsdokumenterne og med vilkårene og betingelserne for PRIIP'et.
2. Dokumentet med central information skal være et selvstændigt dokument, som adskiller sig tydeligt fra reklamemateriale. Det må ikke indeholde krydshenvisninger til reklamemateriale. Det kan indeholde krydshenvisninger til andre dokumenter, herunder eventuelt et prospekt, men kun hvis krydshenvisningen vedrører de oplysninger, som i henhold til denne forordning skal indgå i dokumentet med central information.
3. Giver et PRIIP detailinvestoren en række investeringsmuligheder, således at alle de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 8, stk. 3, om hver underliggende investeringsmulighed, ikke kan gives i et enkelt kortfattet selvstændigt dokument, skal dokumentet med central information uanset nærværende artikels stk. 2 mindst give en generel beskrivelse af de underliggende investeringsmuligheder og anføre, hvor og hvordan der kan findes mere detaljeret førkontraktlig dokumentation om de investeringsprodukter, der understøtter de underliggende investeringsmuligheder.
4. Dokumentet med central information skal udfærdiges som et kort dokument skrevet på en koncis måde og på højst tre A4-sider i trykt udgave, som fremmer sammenligneligheden. Det skal være:
 - a) udformet og opstillet således, at det er letlæseligt, med brug af en læsbar skriftstørrelse
 - b) koncentreret om den centrale information, som detailinvestorer har behov for
 - c) formuleret tydeligt og skrevet i et sprog og en stil, som fremmer forståelsen af informationen, navnlig i et sprog, der er klart, kortfattet og letforståeligt.
5. Bruges farver i dokumentet med central information, må de ikke gøre oplysningerne mindre forståelige, hvis dokumentet med central information printes eller fotokopieres i sort-hvid.

6. Brug af corporate branding eller logo for PRIIP-producenten eller den koncern, som producenten tilhører, må hverken aflede detailinvestorens opmærksomhed fra informationen i dokumentet eller sløre teksten.

Artikel 7

1. Dokumentet med central information skal affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PRIIP'et distribueres, eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret, eller hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes til et af disse sprog.

Oversættelsen skal på troværdig vis nøje gengive indholdet af det originale dokument med central information.

2. Hvis et PRIIP fremmes i en medlemsstat gennem markedsføringsdokumenter affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal dokumentet med central information i det mindste affattes på de tilsvarende officielle sprog.

Artikel 8

1. Titlen »Dokument med central information« skal være iøjnefaldende og stå øverst på første side af dokumentet med central information.

Dokumentet med central information opstilles i den rækkefølge, der er angivet i stk. 2 og 3.

2. Direkte under titlen på dokumentet med central information skal der stå en forklaring. Den skal lyde således:

»Dette dokument indeholder central information om dette investeringsprodukt. Dokumentet er ikke reklamemateriale. Informationen er lovpligtig og har til formål at gøre det lettere for dig at forstå dette produkts karakteristika, risici, omkostninger og mulige afkast og tab og at gøre det lettere at sammenligne produktet med andre produkter.«

3. Dokumentet med central information skal indeholde følgende oplysninger:

- a) i begyndelsen af dokumentet navnet på PRIIP'et, PRIIP-producentens identitet og kontaktoplysninger, oplysninger om PRIIP-producentens kompetente myndighed og dokumentets dato
- b) hvis det er relevant, en advarsel med ordlyden: »Du er ved at købe et produkt, der ikke er simpelt og kan være vanskeligt at forstå.«
- c) i et afsnit med overskriften »Hvad dette produkt drejer sig om« en angivelse af arten af og de vigtigste karakteristika ved PRIIP'et, herunder:
 - i) typen af PRIIP
 - ii) dets mål og midlerne til at nå dem, navnlig om målene nås gennem direkte eller indirekte eksposering mod de underliggende investeringsaktiver, herunder en beskrivelse af de underliggende instrumenter eller referenceværdier, herunder en angivelse af de markeder, som PRIIP'et investerer i, herunder, hvor det er relevant, de specifikke miljømæssige eller sociale mål, som produktet har sigte på, samt hvordan afkastet fastsættes
 - iii) en beskrivelse af den type detailinvestor, som det tilsigtes at markedsføre PRIIP'et over for, navnlig for så vidt angår evnen til at bære investeringstab og investeringshorisonten
 - iv) hvis PRIIP'et omfatter forsikringsydelse, nærmere oplysninger om disse forsikringsydelser, herunder de omstændigheder, der vil udløse dem
 - v) PRIIP'ets løbetid, hvis den kendes

- d) i et afsnit med overskriften »Hvilke risici er der, og hvilke afkast kan jeg få? « en kort beskrivelse af risiko/afkast-profilen bestående af følgende elementer:
- i) en sammenfattende risikoindikator suppleret af en forklaring af indikatoren, dens vigtigste begrænsninger og en forklaring af de risici, som i væsentlig grad er relevante for PRIIP'et og ikke i tilstrækkelig grad afspejles i den sammenfattende risikoindikator
 - ii) det størst mulige tab af investeret kapital, herunder oplysninger om:
 - hvorvidt detailinvestoren kan tabe hele den investerede kapital, eller
 - hvorvidt detailinvestoren påtager sig en risiko for at pådrage sig yderligere finansielle forpligtelser, herunder eventualforpligtelser, i tillæg til den kapital, der investeres i PRIIP'et, og
 - i givet fald hvorvidt PRIIP'et omfatter en kapitalbeskyttelse mod markedsrisiko, og nærmere oplysninger om beskyttelsens dækning og begrænsninger, navnlig med hensyn til det tidspunkt, hvor den finder anvendelse
 - iii) relevante resultatscenarier og de antagelser, som de bygger på
 - iv) hvor det er relevant oplysninger om betingelserne for afkast til detailinvestorer eller indbyggede resultatlofter
 - v) en erklæring om, at skattelovgivningen i detailinvestorens hjemland kan få indvirkning på den faktiske udbetaling
- e) i et afsnit med overskriften »Hvad sker der, hvis [navnet på PRIIP-producenten] ikke er i stand til at foretage udbetalinger? « en kort beskrivelse af, hvorvidt det hermed forbundne tab er dækket af en investorkompensations- eller investorgarantiordning, og, hvis dette er tilfældet, hvilken ordning der er tale om, garantens navn og oplysninger om, hvilke risici der er dækket af ordningen, og hvilke risici der ikke er dækket
- f) i et afsnit med overskriften »Hvilke omkostninger er der? « de omkostninger, der er forbundet med en investering i PRIIP'et, både de direkte og de indirekte omkostninger, som detailinvestoren skal afholde, herunder engangsomkostninger og løbende omkostninger angivet ved hjælp af sammenfattende indikatorer for disse omkostninger, og for at sikre sammenligneligheden af de samlede omkostninger udtrykt i beløb og i procent for at vise de samlede omkostningers kombinerede indvirkning på investeringen.
- Dokumentet med central information skal klart angive, at rådgivere, distributører og enhver anden person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, vil give oplysninger om enhver distributionsomkostning, der ikke allerede er medtaget i ovennævnte omkostninger, for at sætte detailinvestoren i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet
- g) i et afsnit med overskriften »Hvor længe bør jeg beholde det, og kan jeg tage penge ud undervejs? «:
- i) hvor det er relevant, om der er en fortrydelses- eller opsigelsesperiode i forbindelse med PRIIP'et
 - ii) en angivelse af den anbefalede og i givet fald krævede korteste holdeperiode
 - iii) muligheden for at foretage eventuel afvikling af investeringen inden udløb og betingelserne herfor, herunder alle gældende gebyrer og sanktioner, under hensyntagen til PRIIP'ets risiko/afkast-profil og den markedsudvikling, som det sigter mod
 - iv) oplysninger om de potentielle konsekvenser af at indløse investeringen inden løbetidens eller den anbefalede holdeperiodes ophør, såsom tab af kapitalbeskyttelse eller yderligere eventualgebyrer
- h) i et afsnit med overskriften »Hvordan kan jeg klage? « oplysninger om, hvordan og til hvem en detailinvestor kan indgive en klage over produktet eller PRIIP-producentens adfærd eller en person, som rådgiver om eller sælger produktet
- i) i et afsnit med overskriften »Anden relevant information« en kort angivelse af eventuelle yderligere informationsdokumenter, som skal gives til detailinvestoren før og/eller efter indgåelsen af kontrakten, bortset fra reklamemateriale.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 om de nærmere bestemmelser om de procedurer, der anvendes til at fastlægge, hvorvidt et PRIIP har specifikke miljømæssige eller sociale mål.

5. For at sikre konsekvent anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder ("Det Fælles Udvalg") udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om:

- a) udformningen og indholdet af de enkelte oplysningselementer, der er omhandlet i stk. 3
- b) den metode, der ligger til grund for angivelsen af risiko og afkast, jf. stk. 3, litra d), nr. i) og iii), og
- c) metoden til beregning af omkostninger, herunder angivelsen af sammenfattende indikatorer, jf. stk. 3, litra f).

Når de europæiske tilsynsmyndigheder udarbejder udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder, tager de hensyn til de forskellige typer PRIIP'er, forskellene mellem dem og detailinvestorers forudsætninger samt de karakteristika ved PRIIP'er, som gør det muligt for detailinvestorer at vælge mellem forskellige underliggende investeringer eller andre muligheder i forbindelse med produktet, herunder når dette valg kan træffes på forskellige tidspunkter eller ændres i fremtiden.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. marts 2016.?

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 9

Markedsføringsmeddelelser, der indeholder specifikke oplysninger om PRIIP'et, må ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i dokumentet med central information eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmeddelelser angives det, at der findes et dokument med central information, og hvordan og hvorfra det kan erhverves, herunder PRIIP-producentens websted.

Artikel 10

1. PRIIP-producenten gennemgår regelmæssigt oplysningerne i dokumentet med central information og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

2. For at sikre ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om:

- a) betingelserne for gennemgang af de oplysninger, der findes i dokumentet med central information
- b) de forhold, hvorunder dokumentet med central information skal ændres
- c) de særlige forhold, hvorunder oplysningerne i dokumentet med central information skal gennemgås eller dokumentet med central information skal ændres, når detailinvestorer ikke uafbrudt har adgang til et PRIIP
- d) under hvilke omstændigheder detailinvestorer skal orienteres om et ændret dokument med central information for et PRIIP, som de har købt, og hvorledes detailinvestorerne skal orienteres herom.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 11

1. En PRIIP-producent pådrager sig ikke civilretligt ansvar alene på grundlag af dokumentet med central information, herunder eventuelle oversættelser heraf, medmindre det er vildledende, unøjagtigt eller i uoverensstemmelse med relevante dele af retligt bindende førkontraktlige og kontraktlige dokumenter eller med kravene i artikel 8.
2. En detailinvestor, der påviser et tab efter at have sat sin lid til et dokument med central information under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, da vedkommende foretog en investering i det PRIIP, som dokumentet med central information er udarbejdet til, kan kræve erstatning for dette tab fra PRIIP-producenten i overensstemmelse med national ret.
3. Elementer som »tab« eller »erstatning«, der er omhandlet i stk. 2, og som ikke er defineret, fortolkes og anvendes i overensstemmelse med den nationale ret, som finder anvendelse i henhold til de relevante bestemmelser i den internationale privatret.
4. Denne artikel udelukker ikke yderligere civile erstatningskrav i overensstemmelse med national ret.
5. Forpligtelserne i medfør af denne artikel må ikke begrænses eller gives afkald på ved kontraktlige bestemmelser.

Artikel 12

Vedrører dokumentet med central information en forsikringsaftale, har forsikringsselskabet i medfør af denne forordning kun forpligtelser over for forsikringsaftalens forsikringstager og ikke over for den begunstigede i henhold til forsikringsaftalen.

AFDELING III

Stilen til rådighed af dokumentet med central information

Artikel 13

1. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et.
2. En person, der rådgiver om eller sælger et PRIIP, kan opfylde kravene i stk. 1 ved at stille dokumentet med central information til rådighed for en person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af detailinvestoren i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.
3. Uanset stk. 1 og med forbehold af artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 3, litra a), og artikel 6 i direktiv 2002/65/EF kan en person, der sælger et PRIIP, stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Detailinvestoren vælger på eget initiativ at tage kontakt til personen, der sælger et PRIIP, og gennemføre transaktionen ved brug af et fjernkommunikationsmiddel.
 - b) Det er ikke muligt at stille dokumentet med central information til rådighed i overensstemmelse med denne artikels stk. 1.

- c) Den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, har orienteret detailinvestoren om, at det ikke er muligt at stille dokumentet med central information til rådighed, og har klart oplyst, at detailinvestoren har mulighed for at forsinke transaktionen for at kunne modtage og læse dokumentet med central information, inden transaktionen gennemføres.
- d) Detailinvestoren samtykker i at modtage dokumentet med central information uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse frem for at forsinke transaktionen for at kunne modtage dokumentet på forhånd.

4. Gennemføres flere på hinanden følgende transaktioner vedrørende det samme PRIIP på vegne af en detailinvestor i overensstemmelse med de instrukser, som detailinvestoren har givet den person, der sælger PRIIP'et, forud for den første transaktion, finder kravet om at stille et dokument med central information til rådighed i henhold til stk. 1 kun anvendelse på den første transaktion og på den første transaktion efter ændringen af dokumentet med central information i henhold til artikel 10.

5. For at sikre ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om betingelserne for at opfylde kravet om at stille dokumentet med central information til rådighed, jf. stk. 1.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 14

1. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit.
2. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren ved hjælp af et af følgende medier:
 - a) på papir, hvilket bør være standardløsningen, hvis PRIIP'et tilbydes ansigt til ansigt, medmindre detailinvestoren udtrykker andet ønske
 - b) på et andet varigt medium end papir, hvis betingelserne i stk. 4 er opfyldt, eller
 - c) via et websted, hvis betingelserne i stk. 5 er opfyldt.
3. Hvis dokumentet med central information udleveres på et andet varigt medium end papir eller stilles til rådighed via et websted, skal der efter anmodning vederlagsfrit udleveres et papireksemplar til detailinvestoren. Detailinvestorer orienteres om deres ret til at anmode om vederlagsfrit at få et papireksemplar.
4. Dokumentet med central information kan udleveres på et andet varigt medium end papir, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) anvendelsen af det varige medium er passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren, og
 - b) detailinvestoren har fået valget mellem information på papir eller på det varige medium og har valgt dette andet medium på en måde, som kan dokumenteres.
5. Dokumentet med central information kan stilles til rådighed via et websted, som ikke falder ind under definitionen af et varigt medium, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Stilles til rådighed af dokumentet med central information via et websted er passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren.

- b) Detailinvestoren har fået valget mellem information udleveret på papir eller givet via et websted og har valgt sidstnævnte på en måde, som kan dokumenteres.
- c) Detailinvestoren er blevet underrettet elektronisk eller skriftligt om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til dokumentet med central information.
- d) Der er adgang til dokumentet med central information på webstedet, og at det kan downloades og lagres på et varigt medium, så længe detailinvestoren kan have behov for at konsultere dokumentet.

Hvis dokumentet med central information er ændret i overensstemmelse med artikel 10, stilles de tidligere udgaver efter anmodning fra detailinvestoren også til rådighed for denne.

6. Med henblik på stk. 4 og 5 anses udlevering af oplysninger på et andet varigt medium end papir eller stillen til rådighed via et websted for passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren, hvis der foreligger dokumentation for, at detailinvestoren regelmæssigt har adgang til internettet. Hvis detailinvestoren opgiver en e-mailadresse med henblik på den pågældende forretning, betragtes dette som en sådan dokumentation.

KAPITEL III

OVERVÅGNING AF MARKEDET OG PRODUKTINTERVENTIONSBEFØJELSER

Artikel 15

1. I overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 overvåger EIOPA markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i Unionen.
2. De kompetente myndigheder overvåger markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat.

Artikel 16

1. I overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, i forordning (EU) nr. 1094/2010 kan EIOPA, hvor betingelserne i nærværende artikels stk. 2 og 3 er opfyldt, i Unionen midlertidigt forbyde eller begrænse:
 - a) markedsføring, distribution eller salg af visse forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter med visse specificerede karakteristika eller
 - b) en form for finansiel aktivitet eller praksis fra et forsikrings- eller genforsikrings-selskabs side.
 Et forbud eller en begrænsning kan gælde under omstændigheder eller være underlagt undtagelser, der specificeres af EIOPA.
2. EIOPA kan kun træffe afgørelse efter stk. 1, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) De foreslåede foranstaltninger imødegår væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller en trussel for de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller for stabiliteten af hele eller dele af det finansielle system i Unionen.
 - b) De reguleringsmæssige krav i EU-retten, der gælder for det relevante forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den relevante aktivitet, imødegår ikke denne trussel.
 - c) En eller flere kompetente myndigheder har ikke truffet foranstaltninger til at imødegå truslen, eller de foranstaltninger, der er truffet, imødegår ikke truslen i tilstrækkelig grad.

Er betingelserne i første afsnit opfyldt, kan EIOPA af forsigtighedsgrunde udstede det forbud eller pålægge den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1, før et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres eller sælges til investorer.

3. Træffer EIOPA foranstaltninger i henhold til denne artikel, sikrer EIOPA, at foranstaltningen ikke:

- a) har en skadelig virkning på de finansielle markeders effektivitet eller på investorer, der ikke står i rimeligt forhold til foranstaltningens fordele, eller
- b) medfører en risiko for regelarbitrage.

Når en eller flere kompetente myndigheder har truffet en foranstaltning i henhold til artikel 17, kan EIO-PA træffe enhver af de i nærværende artikels stk. 1 nævnte foranstaltninger uden at afgive den i artikel 18 fastsatte udtalelse.

4. Inden der træffes afgørelse om en foranstaltning i henhold til denne artikel, underretter EIOPA de kompetente myndigheder om den foranstaltning, EIOPA foreslår.

5. EIOPA offentliggør på sit websted en meddelelse om enhver afgørelse om at træffe foranstaltninger i henhold til denne artikel. Meddelelsen skal indeholde nærmere oplysninger om det pågældende forbud eller den pågældende begrænsning og angive det tidspunkt efter meddelelsens offentliggørelse, hvor foranstaltningerne får virkning. Et forbud eller en begrænsning gælder kun for handlinger, der udføres, efter at foranstaltningerne har fået virkning.

6. EIOPA tager et forbud eller en begrænsning, der er udstedt eller pålagt i henhold til stk. 1, op til fornyet overvejelse med passende mellemrum og mindst hver tredje måned. Forlænges et forbud eller en begrænsning ikke efter denne tremåneders periode, ophører virkningen heraf.

7. Foranstaltninger, der vedtages af EIOPA i henhold til denne artikel, har forrang i forhold til andre tidligere foranstaltninger, der er truffet af en kompetent myndighed.

8. Kommissionen vedtager delegerede retsakter, jf. artikel 30, for at præcisere de kriterier og faktorer, der skal tages i betragtning af EIOPA ved vurderingen af, om der er opstået væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller stabiliteten af hele eller dele af det finansielle system i Unionen, jf. nærværende artikels stk. 2, første afsnit, litra a).

Disse kriterier og faktorer omfatter:

- a) kompleksiteten af det forsikringsbaserede investeringsprodukt og forholdet til den type investor, som det markedsføres over for og sælges til
- b) størrelsen eller den nominelle værdi af det forsikringsbaserede investeringsprodukt
- c) graden af innovation i forbindelse med det forsikringsbaserede investeringsprodukt, aktiviteten eller praksissen og
- d) den gearing, som et produkt eller en praksis giver.

Artikel 17

1. En kompetent myndighed kan udstede forbud eller pålægge begrænsninger mod følgende, der udføres i eller fra dens medlemsstat:

- a) markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter med visse specificerede karakteristika eller
- b) en form for finansiell aktivitet eller praksis fra et forsikrings- eller genforsikringsselskabs side.

2. En kompetent myndighed kan træffe de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, såfremt den med rimelighed finder det godtgjort, at:

- a) et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en aktivitet eller praksis giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller mod stabiliteten i hele eller dele af det finansielle system i mindst én medlemsstat

- b) de gældende krav i henhold til EU-retten, der finder anvendelse på det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller aktiviteten eller praksissen, ikke i tilstrækkelig grad imødegår de i litra a) omhandlede risici, og at problemet ikke kan håndteres på en bedre måde ved at styrket tilsynet med eller håndhævelsen af de eksisterende krav
- c) foranstaltningen er forholdsmæssig under hensyntagen til arten af de risici, der er identificeret, hvor avancerede de berørte investorer eller markedsdeltagere er, og den sandsynlige virkning af foranstaltningen for investorer og markedsdeltagere, der kan besidde, anvende eller udnytte det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller aktiviteten eller praksissen
- d) de kompetente myndigheder grundigt har hørt de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, som i betydelig grad kan blive berørt af foranstaltningen, og
- e) foranstaltningen ikke har en diskriminerende virkning på tjenesteydelser eller aktiviteter, der udbydes fra en anden medlemsstat.

Er betingelserne i første afsnit opfyldt, kan den kompetente myndighed af forsigtighedsgrunde udstede det forbud eller pålægge den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1, før et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres eller sælges til investorer. Et forbud eller en begrænsning kan gælde under omstændigheder eller være underlagt undtagelser, der specificeres af den kompetente myndighed.

3. Den kompetente myndighed må ikke udstede et forbud eller pålægge en begrænsning i henhold til denne artikel, medmindre den mindst en måned, inden foranstaltningen påtænkes at få virkning, har givet alle de andre involverede kompetente myndigheder og EIOPA meddelelse enten skriftligt eller via et andet medium, som myndighederne har aftalt, om detaljerne om:

- a) det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den aktivitet eller praksis, som den foreslåede foranstaltning vedrører
- b) den nøjagtige karakter af det foreslåede forbud eller den foreslåede begrænsning, og hvornår det eller den påtænkes at få virkning, og
- c) den dokumentation, der ligger til grund for afgørelsen, og hvormed det er godtgjort, at hver af betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

4. I særlige tilfælde, hvor den kompetente myndighed finder det nødvendigt omgående at træffe foranstaltninger i henhold til denne artikel for at forhindre skader som følge af de i stk. 1 omhandlede forsikringsbaserede investeringsprodukter, aktiviteter eller praksisser, kan den kompetente myndighed med mindst 24 timers skriftligt varsel til alle de øvrige kompetente myndigheder og EIOPA gribe ind på et foreløbigt grundlag, inden foranstaltningen påtænkes at få virkning, såfremt alle kriterierne i nærværende artikel er opfyldt, og det desuden klart er fastslået, at en meddelelsesfrist på en måned ikke i tilstrækkelig grad vil kunne imødegå det specifikke problem eller den specifikke trussel. Den kompetente myndighed må ikke træffe foranstaltninger på et foreløbigt grundlag i en periode på over tre måneder.

5. Den kompetente myndighed skal på sit websted offentliggøre en meddelelse om eventuelle afgørelser om at udstede et forbud eller pålægge en begrænsning som omhandlet i stk. 1. Denne meddelelse skal indeholde nærmere oplysninger om forbuddet eller begrænsningen, et tidspunkt efter meddelelsens offentliggørelse, hvorfra foranstaltningerne får virkning, og den dokumentation, hvormed det godtgøres, at alle betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Forbuddet eller begrænsningen finder kun anvendelse i forhold til foranstaltninger, der træffes efter meddelelsens offentliggørelse.

6. Den kompetente myndighed tilbagekalder et forbud eller en begrænsning, hvis betingelserne i stk. 2 ikke længere er opfyldt.

7. Kommissionen vedtager delegerede retsakter, jf. artikel 30, for at præcisere de kriterier og faktorer, der skal tages i betragtning af de kompetente myndigheder ved vurderingen af, om der er væsentlige proble-

mer med hensyn til investorbekyttelsen eller en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion eller stabiliteten af det finansielle system i mindst en medlemsstat, jf. stk. 2, første afsnit, litra a).

Disse kriterier og faktorer omfatter:

- a) kompleksitetsgraden af et forsikringsbaseret investeringsprodukt og forholdet til den type investor, som det markedsføres over for eller sælges til
- b) graden af innovation i forbindelse med et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en aktivitet eller praksis
- c) den gearing, som et produkt eller en praksis giver
- d) i forbindelse med de finansielle markeders ordnede funktion og integritet, størrelsen eller den nominelle værdi af et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Artikel 18

1. EIOPA har en støttende og koordinerende rolle med hensyn til foranstaltninger, der træffes af kompetente myndigheder i henhold til artikel 17. EIOPA sikrer navnlig, at foranstaltninger truffet af en kompetent myndighed er berettigede og proportionale, og at de kompetente myndigheder i givet fald anvender en konsekvent tilgang.

2. Efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til artikel 17 om enhver foranstaltning, der indføres i henhold til nævnte artikel, vedtager EIOPA en udtalelse om, hvorvidt det pågældende forbud eller den pågældende begrænsning er berettiget og proportional. Finder EIOPA, at det er nødvendigt, at andre kompetente myndigheder træffer en foranstaltning for at imødegå risikoen, skal EIOPA angive dette i sin udtalelse. Udtalelsen offentliggøres på EIOPA's websted.

3. Foreslår en kompetent myndighed at træffe foranstaltninger i strid med, eller træffer den foranstaltninger i strid med, en udtalelse, der er vedtaget af EIOPA i henhold til stk. 2, eller afviser den at træffe foranstaltninger i strid med en sådan udtalelse, skal denne myndighed straks offentliggøre en meddelelse med en fyldestgørende begrundelse herfor på sit websted.

KAPITEL IV

KLAGEADGANG, RETSMIDLER, SAMARBEJDE OG TILSYN

Artikel 19

PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende procedurer og ordninger for at sikre, at

- a) detailinvestorer har en effektiv måde at indgive en klage over PRIIP-producenten på
- b) detailinvestorer, som har indgivet en klage vedrørende dokumentet med central information, rettidigt og på korrekt vis modtager et fyldestgørende svar, og
- c) detailinvestorer også har effektive retsmidler i tilfælde af grænseoverskridende tvister, navnlig hvis PRIIP-producenten er hjemmehørende i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

Artikel 20

1. Med henblik på denne forordnings anvendelse samarbejder de kompetente myndigheder med hinanden og meddeler uden unødigt forsinkelse hinanden oplysninger, som er relevante for udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning og for udøvelsen af deres beføjelser.

2. De kompetente myndigheder skal i overensstemmelse med national ret have alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udøve deres funktioner i henhold til denne forordning.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandling af personoplysninger, der foretages i den pågældende medlemsstat i medfør af denne forordning.
2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på behandling af personoplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder.

KAPITEL V**ADMINISTRATIVE SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER***Artikel 22*

1. Med forbehold af de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte bestemmelser om og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Disse sanktioner og foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Medlemsstaterne giver senest den 31. december 2016 Kommissionen og Det Fælles Udvalg meddelelse om de bestemmelser, der er omhandlet i første afsnit. De giver omgående Kommissionen og Det Fælles Udvalg meddelelse om eventuelle senere ændringer heraf.

2. Når de kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til artikel 24, indgår de i et tæt samarbejde for at sikre, at de administrative sanktioner og foranstaltninger får de virkninger, der tilstræbes med denne forordning, og koordinerer deres indsats for at undgå eventuelt dobbeltarbejde og overlappning, når de anvender administrative sanktioner og foranstaltninger på grænseoverskridende sager.

Artikel 23

De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge sanktioner i overensstemmelse med denne forordning og med national lovgivning på én af følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) under eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder
- d) ved begæring til de kompetente retslige myndigheder.

Artikel 24

1. Denne artikel finder anvendelse på overtrædelser af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

2. De kompetente myndigheder skal i overensstemmelse med national lovgivning have beføjelse til som minimum at pålægge følgende administrative sanktioner og foranstaltninger:

- a) et forbud mod markedsføring af et PRIIP
- b) et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP
- c) en offentlig advarsel, som angiver den ansvarlige persons identitet og overtrædelsens art

- d) et forbud mod stillen til rådighed af et dokument med central information, som ikke er i overensstemmelse med kravet i artikel 6, 7, 8 eller 10, og et påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information
- e) administrative bøder på mindst:
- i) for juridiske enheder:
 - op til 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, en tilsvarende værdi i den nationale valuta, den 30. december 2014 eller op til 3 % af den pågældende juridiske persons samlede årsomsætning ifølge de seneste tilgængelige regnskaber, som ledelsesorganet har godkendt
 - op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes
 - ii) for fysiske personer:
 - op til 700 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, en tilsvarende værdi i den nationale valuta, den 30. december 2014
 - op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.

Hvis den juridiske enhed omhandlet i første afsnit, litra e), nr. i), er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, som skal udarbejde konsoliderede regnskaber i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU⁽²⁰⁾, er den relevante samlede omsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med de relevante EU-retlige regler på regnskabsområdet ifølge det seneste tilgængelige konsoliderede regnskab, som det endelige moderselskabs ledelsesorgan har godkendt.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere sanktioner eller foranstaltninger og højere administrative bøder end dem, der er fastsat i denne forordning.

4. Har de kompetente myndigheder anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Artikel 25

De kompetente myndigheder anvender de administrative sanktioner og foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 24, stk. 2, under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder, hvis det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den for overtrædelsen ansvarlige persons grad af ansvar
- c) overtrædelsens indvirkning på detailinvestorerens interesser
- d) viljen til samarbejde hos den person, som er ansvarlig for overtrædelsen
- e) den for overtrædelsen ansvarlige persons eventuelle tidligere overtrædelser
- f) foranstaltninger truffet af den for overtrædelsen ansvarlige person efter overtrædelsen for at hindre gentagelse af overtrædelsen.

Artikel 26

Afgørelser om at pålægge sanktioner og foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning, skal kunne prøves ved domstolene.

Artikel 27

1. Har den kompetente myndighed offentliggjort administrative sanktioner eller foranstaltninger, underretter den samtidig den kompetente europæiske tilsynsmyndighed om disse administrative sanktioner eller foranstaltninger.
2. Den kompetente myndighed giver årligt den kompetente europæiske tilsynsmyndighed sammenfattede oplysninger om alle administrative sanktioner og foranstaltninger, der er pålagt i overensstemmelse med artikel 22 og artikel 24, stk. 2.
3. De europæiske tilsynsmyndigheder offentliggør de i nærværende artikel omhandlede oplysninger i deres årsberetninger.

Artikel 28

1. De kompetente myndigheder indfører effektive mekanismer, som muliggør indberetning af faktiske eller mulige overtrædelser af denne forordning til dem.
2. De mekanismer, der er omhandlet i stk. 1, skal som minimum omfatte:
 - a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om faktiske eller mulige overtrædelser og opfølgning heraf
 - b) passende beskyttelse af ansatte, som indberetter overtrædelser begået inden for deres arbejdsgivers virksomhed, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for unfair behandling
 - c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som påstås at være ansvarlig for en overtrædelse, i alle procedurernes faser, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national lovgivning i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende retsforfølgning.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder i henhold til national lovgivning indfører yderligere mekanismer.
4. Medlemsstaterne kan stille krav om, at arbejdsgivere, der udøver aktiviteter, som er reguleret som finansielle tjenesteydelser, har passende procedurer for, at deres ansatte kan indberette faktiske eller mulige overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig og selvstændig kanal.

Artikel 29

1. En afgørelse, der ikke kan påklages, og hvorved der pålægges en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelser som omhandlet i artikel 24, stk. 1, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websted, uden unødigt forsinkelse, efter at den person, der pålægges sanktionen eller foranstaltningen, er blevet underrettet om den pågældende afgørelse.

Offentliggørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) overtrædelsens type og art
- b) identiteten af de personer, der er ansvarlige.

Denne forpligtelse gælder ikke for afgørelser om pålæg af foranstaltninger af efterforskningsmæssig karakter.

Når offentliggørelse af juridiske personers identitet eller af fysiske personers identitet eller personoplysninger af den kompetente myndighed anses for at være disproportional efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller når sådan offentliggørelse ville udgø-

re en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, skal de kompetente myndigheder:

- a) udsætte offentliggørelsen af afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, indtil grunden til at undlade offentliggørelse er ophørt med at eksistere, eller
- b) offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning anonymt på en måde, der er i overensstemmelse med national lovgivning, hvis en sådan anonym offentliggørelse sikrer en effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger, eller
- c) undlade at offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, hvis mulighederne i litra a) og b) anses for at være utilstrækkelige til at sikre:
 - i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare
 - ii) proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

2. De kompetente myndigheder informerer de europæiske tilsynsmyndigheder om alle de administrative sanktioner eller foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, tredje afsnit, litra c), herunder eventuelle klager i denne forbindelse og resultatet af disse.

Beslutes det at offentliggøre en sanktion eller foranstaltning anonymt, kan offentliggørelsen af de relevante oplysninger udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forventes, at grundene til anonym offentliggørelse i det nævnte tidsrum vil ophøre med at eksistere.

3. Hvis den nationale lovgivning fastsætter, at afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse på deres officielle websted disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, som er blevet offentliggjort.

4. De kompetente myndigheder sikrer, at enhver offentliggørelse i henhold til denne artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen forbliver kun på den kompetente myndigheds officielle websted i det tidsrum, hvor det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 30

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, og artikel 17, stk. 7, tillægges Kommissionen for en periode på tre år fra den 30. december 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af treårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, og artikel 17, stk. 7, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen

efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, eller artikel 17, stk. 7, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 31

Vedtager Kommissionen i henhold til artikel 8, stk. 5, artikel 10, stk. 2 eller artikel 13, stk. 5, reguleringsmæssige tekniske standarder, der er de samme som de udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som de europæiske tilsynsmyndigheder har forelagt, er den frist, inden for hvilken Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod disse reguleringsmæssige tekniske standarder, uanset artikel 13, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010 og for at tage hensyn til kompleksiteten og omfanget af de deri berørte emner, to måneder fra meddelelsesdatoen. Fristen kan forlænges én gang med én måned på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 32

1. Administrationselskaber som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 2009/65/EF og investeringsselskaber som omhandlet i artikel 27 i nævnte direktiv samt personer, der rådgiver om eller sælger andele i investeringsinstitutter som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i nævnte direktiv, er fritaget for forpligtelserne i denne forordning indtil den 31. december 2019.

2. Når en medlemsstat anvender reglerne om format for og indhold af dokumentet med central information som fastsat i artikel 78-81 i direktiv 2009/65/EF på fonde, der ikke er investeringsinstitutter, og som tilbydes til detailinvestorer, gælder fritagelsen i nærværende artikels stk. 1 for administrationselskaber, investeringsselskaber og personer, som rådgiver om eller sælger andele af sådanne fonde til detailinvestorer.

Artikel 33

1. Kommissionen tager senest den 31. december 2018 denne forordning op til revision. På grundlag af de oplysninger, der er modtaget af de europæiske tilsynsmyndigheder, omfatter revisionen en generel gennemgang af funktionsmåden af advarslen vedrørende forståelighed under hensyntagen til eventuelle vejledninger udarbejdet af de kompetente myndigheder i den henseende. Den omfatter også en gennemgang af den praktiske anvendelse af bestemmelserne i denne forordning under behørig hensyntagen til udviklingen på markedet for investeringsprodukter til detailinvestorer, og en vurdering af gennemførligheden af samt omkostningerne og de mulige fordele ved at indføre et mærke for sociale og miljømæssige investeringer. Som led i denne revision foretager Kommissionen forbrugerundersøgelser og en gennemgang af de ikkelovgivningsmæssige valgmuligheder samt af resultaterne af revisionen af forordning (EU) nr. 346/2013 for så vidt angår dennes artikel 27, stk. 1, litra c), e) og g).

For så vidt angår investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF omfatter revisionen en vurdering af, om overgangsforanstaltningerne i denne forordnings artikel 32 skal forlænges, eller om bestemmelserne om central investorinformation i direktiv 2009/65/EF efter identifikation af

eventuelle nødvendige justeringer kan erstattes af eller anses for svarende til dokumentet med central investorinformation i denne forordning. Revisionen omfatter også overvejelser om en eventuel udvidelse af denne forordnings anvendelsesområde til at omfatte andre finansielle produkter og en vurdering af, om produkters undtagelse fra denne forordnings anvendelsesområde bør opretholdes, under hensyntagen til forsvarlige forbrugerbeskyttelsesstandarder, herunder sammenligninger af finansielle produkter. Revisionen omfatter desuden en vurdering af, om det er hensigtsmæssigt at indføre fælles regler om, at alle medlemsstater skal fastsætte administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning.

2. Kommissionen vurderer senest den 31. december 2018 på grundlag af det arbejde, der er udført af EIO-PA om produktinformationskrav, hvorvidt der skal foreslås en ny lovgivningsmæssig retsakt, der sikrer passende produktinformationskrav for disse produkter, eller hvorvidt pensionsprodukter som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra e), skal være omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning.

I forbindelse med vurderingen sikrer Kommissionen, at sådanne foranstaltninger ikke sænker informationsstandarderne i de medlemsstater, der allerede har informationsordninger for sådanne pensionsprodukter.

3. Efter høring af Det Fælles Udvalg forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet vedrørende stk. 1 og 2, som, hvis det er relevant, ledsages af et lovgivningsforslag.

4. Kommissionen foretager senest den 31. december 2018 en markedsundersøgelse for at finde frem til, om der er onlineberegningværktøjer til rådighed, som gør det muligt for detailinvestoren at beregne de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, og om disse er gratis. Kommissionen aflægger rapport om, hvorvidt disse værktøjer resulterer i pålidelige og præcise beregninger for alle de produkter, der er omfattet af denne forordning.

Konkluderes det i undersøgelsen, at der ikke findes sådanne værktøjer, eller at de eksisterende værktøjer ikke gør det muligt for detailinvestorer at forstå de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, vurderer Kommissionen mulighederne for, at de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter specifikationerne for sådanne værktøjer på EU-plan.

Artikel 34

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 31. december 2016.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. november 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

- (1) EUT C 70 af 9.3.2013, s. 2.
- (2) EUT C 11 af 15.1.2013, s. 59.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- (5) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- (11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde (EUT L 115 af 25.4.2013, s. 18).
- (12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- (13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).
- (15) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- (16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- (17) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- (18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).
- (19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- (20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).